

DE
PRÆCIPUIS
GRÆCÆ
DICTIONIS
IDIOTISMIS.

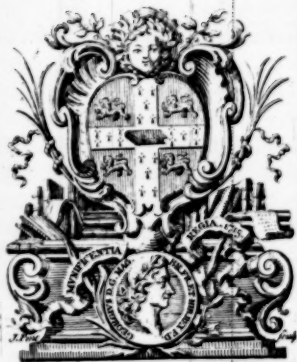
Autore
P. FRANC. VIGERO
Rotomagensi.

Aa.

5.30

CANTABRIGIÆ:
EX OFFICINÆ ROGERI DANIEL, Almæ Aca-
demix Typographi. 1647.

177-09

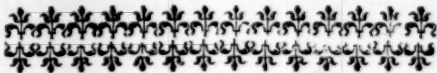
Juventuti ΦΙΛΕΛΛΩΝ

S.

Expressum hunc mihi, vel extortum libellum dicerem, nisi vel contritum hoc jamque tralatitium praeferendi genus, veritatis fide elevareret; vel utcumque res cesserit, non tam id oratione prae dicandum meae, quam vivorum in testium conscientia relinquendum putarem. Nunc cum eorum ad studia voluntatem quoque meam adjunxerim, consilii nostri rationem paucis habe. Scribimus, non eruditis quidem, aut multam jam lectione maturis: discipulos ipsi nos facilius habeant, quam doctores: nec tamen plane novis aut rudibus. Medium quoddam Lectoris ingenium quaerimus, hoc est grammaticis praeeptionibus molitum nonnihil ac subactum. Huic viam sternimus ad majora, non vocum immensi congerie, quam invidiam ab immensis voluminibus, vel ipsa brevissimi opusculi species facile depressoatur: sed eorum, ut vocamus, idiotismorum delectu, qui singulis in orationis partibus, & occurrunt frequenter, & praecipuam quandam vim, atque elegantiam Graecae dictionis includunt. Ita enim se res habet, ut nonnullo quoque docendi usu didicimus, Linguae omni, Graecaeque praesertim, suus quidam est, ac singularis genius, & certis quasi formulis illigatus: quem simul ac deprehendere caperis, ames continuu, nec ante persequi desinas, quam assequare. Idem nisi te afflaverit, frustra sudas, nec minus inani quam molesto labore jacteris necesse est. Hujus ergo tibi vestigia quaedam indicamus, eaque, ut speramus, nec levia nimium, nec obscura. Facem ad ea nonnullamquam Budaeus prae tulit fateor. Quem enim adhuc, tantum hunc Gallograeciae Musagetem *δαδοχορ* habuisse, aut poenituit aut puduit? Extabunt similia quaedam in amplioribus aliorum spatiis. Ne id quidem admodum negaverim. Cur enim nova prorsus, & inaudita cudere ambitiosè velim, aut debeam, non video. Sed ea tamen, dum vel passim distraeta, vel partem maximam parum explicata, vel tam alta mole conspulta latent; sit omnino, vix ut unquam à tyronibus aut videri possint, aut depromi. Eadem si unum in fasciculum collecta fuerint, si brevius presciusque com-

RE
pacta, si digesta commodius, si familiarius enucleata, vel manu,
vel perâ claudi potuerint; tam avidè legi solent, quàm faciliè
comparari. Horum ut deesset nihil efficere contendimus. Et erunt
opinor, præter ordinem cultumque non pauca, quæ nobis etiam,
suaviôq; nostro debeantur. Quod superest tanti fuerit, Juventus
optima, priusquam ad Græcorum Auctorum lectionem aspires, to-
rum hunc libellum semel iterumque decurrere. Ità enim evenire
vulgò solet, ut p^{ro}properâ festinatione legendi, multa prætervo-
les, quæ diligentiorẽ & oculum postularent & manum, quæ ta-
men præterita semel atque neglecta, & hoc quasi damnata præju-
dicio, vix unquam abs te deinceps attentionis aliquid impetrare
possunt. At postquam his utcumque notionibus consignata mens
est, occurrentium imaginum similitudine, cum excitatur affici-
turque facilius, tum ad illas inter sese componendas suavius in-
vitatur. Ex quo dici vix potest, quantum in posterum ad ista
vel pervidenda lucis, vel retinenda firmitatis accedat. Et qui-
dem multos videas, qui cùm in legendo laboris plurimum operaq;
consumpserint, vix aliquot Demosthenis periodos integro perpe-
petuòque sensu contexere noverint; confusâ quadam vocabulo-
rum, ut loquuntur, notitia, ut re ipsâ sentiant, perturbatione con-
tenti. Quòd enim illa sententiæ totius absolutio, ex quarundam
sæpe vocularum aut significatione, aut collocatione apta sit atque
nexa; his vel omissis, ut sæpe fit, vel perperam intellectis, hiet
ipsa proinde pendeat ve necesse est. Cui malo, quod nec leve qui-
dem, nec mediocre videri debet, libellus hic noster, commode, ut
spero, facilièque mdebitur. Equidẽ præstare notim, quæ hoc
etiam in genere observanda videri possint, complexum eum esse
omnia: temeritatis hoc esset, non fiduciæ: polliceri tamen ausim,
qui ad optimorum Scriptorum lectionem ab illius, cuiusmodi est,
supellectili paratus accesserit; eum per sese, in cæteris propè om-
nibus, quæ vel præterierit memoria, vel iudiciam reliquerit, &
subodorandis sagaciorẽ, & agnoscendis oculatiorẽ futurum.
Vale, studiosa Juventus, & fructuere.

CAPUT I.

De Articulo præpositivo.

Articulus præpositivus, Nomen sæpe ac Participium involvit, tamen si neutrum exprimitur, ut τῆς Ἀσίας ἢ πρὸς τοὺς ἀνατολάς, id est, *pars Asiae quæ ad Orientem spectat*; ubi subauditur *μαεὶς pars*, vel *πλευρὰ latius*, & Participium ἔσα, vel *πεπομφή conversæ*, vel aliud simile. Ità neutrum τὸ usurpari possit, intelligendo *μαεὶς*, cum Participio ejusdem generis.

Eodem sensu hic Articulus eleganter geminatur, ut ἔχοντες τῆς οἰᾶς, τῆς πρὸς τὴν σωτηρίαν, *salutis viam insistere*, ubi subauditur Participium *εὐρέσσης* vel *ἀγέσης*.

Eodem quoque modo cum Adverbio, aut Præpositione jungi solet; tuncque Adverbium & Præpositio vice Nominis funguntur: ut ὁ βασιλεὺς, ὁ ἦν βασιλέων πάντων, subauditur ὢν, *Rex regum maximus*: οἱ καὶ ἡμεῖς, subauditur ὄντες, *nostri temporis homines*. Quo in genere usurpantur maximè Adverbia loci, ut ἀνωσυστον, καὶ τοσδεσφωστον: Temporis, ut πάλαι olim: Quantitatis, ut ἄγαν, ὑπερᾶγαν, id est, *nimium, excellenter, supra modum*. V. c. ἡ ἀνω βασιλεία, *cælestis regnum*, οἱ πάλαι ἀνθρώποι, *prisci homines*.

Quod Latini dicunt, *alter quidem, alter verò*; Græci, ὁ μὲν, ὁ δὲ, per omnes casus: ut ἦν ἡμῶν συμμαχόντων, οἱ μὲν ῥαθυμῶσιν, οἱ δὲ ἀθυμῶσιν, *ex sociis nostris, alii torpent, alii deficiunt animo*. Quo sensu, nonnunquam genitivus partitionis transit in casum articuli: ut in exemplo allato, οἱ συμμαχόντες, pro ἦν συμμαχόντων. R. ἄλλοι μὲν, ἄλλοι δὲ tamen dicitur, εἰς μὲν, εἰς τοὺς δὲ, id est, *alter quidem, alter verò*; Gallicè, *l'un, l'autre*. Demosth. pro Coro.

Regula 1.
Nomen ac Participium involvit.

Reg. 2.
Eodem sensu geminatur.

Reg. 3.
Cum Adverbio, & Præpositione.

Reg. 4.
ὁ μὲν, ὁ δὲ.

εἰς μὲν, εἰς τοὺς δὲ.

Cap. 1. De articulo præpositivo.

δύο ἢ καὶ μᾶλα, ἐν αἷ, ὅπῃ ἀπὸ τῶν ἰσῶν ἀγωνίζομαι, ἔτερον ἢ, &c. id est, *tum duo præsertim, quæ sanè magna sunt; alterum, quòd non equalibus de rebus contendam; alterum, &c.*

Reg. 5.
Cum Πραποφ.
κατά.

Idem Articulus in omni genere, cum præpositione κατ', elegantes habet significatus: ut τὰ κατ' ἡμᾶς, *res nostri temporis*: τὸ κατ' ὅλον, *in universum*, vel *quicquid universe fit*: οἱ κατ' ἐνα, *un à un*; ut οἱ κατ' ἐνα πορδολοῖσπα πῶ τα, *milites singulatim incedentes*; αἱ κατ' μιαν, *une à une*, οἱ κατ' ἕνα, *singuli*.

Reg. 6.
πεννύχων.

Adverbium ναῦ, & participium neutrum ἔχον, cum præpositivo neutro, vel uno verbo πεννύχων, significat *nunc*: ut πεννύχων ἐν ἀγαθῷ γίνομαι ταῖς ἡμέραις, *nunc quidem optima spe vivo*.

Reg. 7.
Ὅδε, ἡδε, τόδε.

Ὅδε, ἡδε, τόδε, repetito præpositivo articulo, Atticè pro οὗτο usurpatur: ut ὅδε ὁ ἀνδρῶν, *hic homo*: nec unquam nisi utcunque demonstrando. Sæpe autem δι' acutum, pro δε enclitico usurpatur; at ferè cum masculino tantum, ὁ, vel neutro τὸ, quòd tunc accentu caret: sic ὁδὶ pro ὁδε, & τοδὶ pro τόδε: vix autem ἡδὶ pro ἡδε. Demosth. pro Coro. διότι ταῦτ' ἐγέγραφεν ὁδὶ ἀπὸ ἐμῶ, *Quare hæc ille scripsit, vel decrevit meâ causâ*.

Reg. 8.
τῷδε.

τῷδε, id est, ἐν τεταρτῷ τῷ τόπῳ, *hoc in loco*, vel *hæc*, adverbialiter: opponitur autem τῷ κακῷ, *illuc*, vel *illic*: nam τῷδε κακῷ σφίρεισθαι, *huc illucque volvi*, significat.

Reg. 9.
τόδε τι.

Τόδε τι apud Philosophos, *rei substantiam essentialique* significat, quam Aristoteles vocat, τὸ τί ἡ ἐστίν, *quod quid est esse*.

Reg. 10.
τὸ διὰ τι.

Τὸ διὰ τι apud eosdem, *causa est propter quam aliquid fit*.

Reg. 11.
τῷ πρῶτῳ.

τῷ πρῶτῳ, id est, *ab initio*: τὸ τῷ πρῶτῳ, id est, *celerrimè*: ut, τὸ τῷ πρῶτῳ πρῶτῳ, *longèssimè summa cum celeritate provectus est*.

Reg. 12.
ὁ pro παῖ.

Articulus hic præpositivus, cum gignendi casu nominis proprii, vel involvit substantivum υἱός aut παῖς, *filius*; vel pro illo sumitur. Nam ὁ τοῦ Δημοθέους, est, *filius*

filius Demosthenis. Ita Virg. 6. Æn. Deiphobe Glauci, Διηρόβη ἡ τοῦ Γλαύκου. Sæpe tamen Articulus etiam subintelligitur. Demosth. pro Coro. Κτησιφῶν Λεωσθένους, Ctesiphon Leosthenis filius : & paulò post, Δημοθένης Δημοθένης, Demosthenes Demosthenis filius.

Tò cum neutro adjectivo, ac ferè superlativi gradus, Reg. 13. ponitur eleganter pro subjunctivo ὃ, quod; maximè, τὸ πρῶτον. cum recensitis levioribus, ad id quod gravissimum sic devenitur : ut τὸν μὲν φίλος περιέλαλε, ὃν δ' οἰκίαν διέφθαρε, τὸ δ' μαρτύριον, καὶ τὸ πάρος ἡρώατο, amicos ludificatus est, domum pessundedit, quòdque scelestissimum est, patrem verberavit.

Ἐπὶ τὰς, significat propriè cis, cum genitivo loci, Reg. 14. atq; ut plurimum fluvii vel montis: ut ἐπὶ τὰς τῶν ὄρων, ὅπῃ τὰς. cis montes : ἐπὶ τὰς τὸ ποταμὸν cis fluvium. Opponitur ἡ ἐπὶ τὰς, trans, ultra: ut ἡ ἐπὶ τὰς τῶν Ἀλπεων Κήπων, id est, Gallia Transalpina: at ἡ ἐπὶ τὰς τῶν Ἀλπεων, Cisalpina. Simili ferè sensu dicitur, ἐπὶ τὰς τῶν μὲν, ὅπῃ τὰς, ex hac quidem parte, ex altera verò.

Tò δὲ singulari modo significat τὸ μέρος, partem, ut Reg. 15. apud Aristidem in Panath. τῆς πόλεως, τὸ μὲν δὲ ὅν περὶ τὸν ὄρεον, τὸ δὲ ὅν περὶ τὴν ἑσπέρην, regionis pars altera Septentrionalis est, altera Meridionalis.

Tò μὲν, τὸ δὲ, vel τὸ μὲν καὶ τὸ δὲ, significant, partim Reg. 16. quidem, partim verò, ut τὸ μὲν καὶ ἡ πόλις, τὸ δὲ καὶ τὸ δῆμος, partim spe, partim metu. Eodem sensu dicunt, τὰ μὲν, τὰ δὲ, & τὸ μὲν, τὸ δὲ, quæ voces nonnunquam usurpantur in principiis periodorum, maximè disjunctarum; præsertim ubi res pluribus aut testimoniis, aut exemplis illustratur.

Tὸ λεγόμενον, verbat. dictum, id est, ut est in Proverbio, quod aiunt. Plato in Gorgia, Ἀλλ' ἢ, τὸ λεγόμενον, τὸ λεγόμενον κατόπιν ἐορτῆς ἡκούμεν; an verò post festum, quod aiunt, advenimus?

Neutrum τὸ in singulari, non solum cum infinitivo Reg. 18. coniungitur per omnes casus, si vocantem excipias; ut τὸ ποιεῖν facere, τὸ ποιεῖν faciendi, eis τὸ ποιῆν, ad faci-

Cap. I. De articulo præpositivo.

endum, ἐν τῷ ποιεῖν, faciundo. Sed etiam aliis quibusdam modis observatione dignis. Primus est in dandi casu, qui ferè per *quòd*, vel *quoniam*, vel *cum*, resolvi debeat. Demosth. pro Corona, Τὰς βλασφημίας (αὐτῷ) συκοφαντίας ὅσας ἐπιδείξω, μὴ μόνον τῷ Ἰδιδῆς εἶδ', ἀλλὰ καὶ τῷ (οἱ τὰ μάλιστα ἦσαν ἀληθεῖς) ὅπως ὥς ἐργὰ κέχρημαι, τοῖς πειράγμασι συμφέρειν χρῆσθαι. *Ejus maledicta, sycophantæ criminationes esse ostendam, non modò quòd falsa sint; sed etiam quòd, ut verissima essent, ita tamen gerendæ res fuerint, ut ego gessi.* Secundus est in accusandi casu, cum voce alterius cuiuscunq; casûs, materialiter (ut loquuntur) positâ, sequente verbo activo. Demosth. ibid. Ὑμεῖς, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ δ' Ὑμεῖς ὅταν εἶπω, id est, *vos Athenienses, vos autem cum dico:* ubi τὸ est accusativus casus, Ὑμεῖς autem nominativus. Tertius est, cum aliis etiam orationis partibus, maximèque adverbio, quod tamen verbum sequitur. Demosth. ibid. μὴ τὸν ἀντίδικον σύμβουλον ποιῆσθαι, ὅτι τὸ πῶς ἀκούειν ὑμᾶς ἐμὲ δεῖ, id est, *nè ab adversario consilium petatis, quemadmodum audire me debeatis.*

Reg. 19.
Articulus &
nomen di-
versi casus.

Sæpe, apud Oratores præsertim, præpositivus Articulus ita præmittitur, ut casus nominis sequentis ob verbum adjunctum mutetur; ubi dubium est, quo ex pluribus nomine res appellanda sit. Demosth. pro Corona, ἢ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, εἴτε χρεὶ κακίαν, εἴτε ἀγνοίαν, εἴτε καὶ τοῦτα ἀμφοτέρω ἐπεῖν, id est, *aliorum Græcorum, sive oportet improbitatem, sive ignorantiam, sive hoc utrumque dicere: pro, καὶ τῶν Ἑλλήνων, εἴτε κακία, εἴτε ἀγνοία, εἴτε καὶ ἀμφοτέρω, aliorum Græcorum, vel improbitas, vel ignorantia, vel utrumque.*

CAP. II.

De Articulo subjunctivo.

Ο μὴ, ὅς ῥ, non tantum apud Poetas, Reg. 1.
ὅς μὴ, ὅς
ῥ, pro ὅ.
sed interdum apud Oratores, pro ὅ μὴ
ὅ ῥ, sic καὶ ὅς, verbatim, & qui: id est,
cum ille, supple ita loqui cœvit, vel per-
rexit; pro καὶ ὅ, vel αὐτὸς, sic, ἢ δ' ὅς, inquit ille, pro
αὐτὸς Dialogistis frequentissimum est. Quibus in lo-
cis, ἢ pro ἔρη usurpatur, & ῥ abundat. Imò ab-
solutè ὅς pro ὅ nonnunquam usurpatur. Plu-
rarch. Public. ὦν (λόγος καὶ πᾶς) τοῦ μὴ ὀρ-
θῶς, αἰὶ χρόνῳ, ἀφ' ἧς ῥ τοῖς θεομύθοις ἐπαρ-
κῶν: quorum duorum altero rectè semper utens, al-
tero indigentibus abundè subveniens: ubi ἀφ' ἧς, pro
ἀπὸ τῆς.

Ὅς primò redditur quis vel quisnam, sine inter-
rogatione, ut ἐκ δὶδα ὅς αὖ τῷτο ποιήσεις, nescio

Reg. 2.
ὅς, quis.

quis hoc fecerit; sic ἥ τις, ὅ, π cum virgula post ὅ,
(ut distinguatur à conjunctione ὅπ, quòd, que-
nam, quodnam, per omnes casus. Secundò, quis-
quis, ut, ὅς ἐν τῷ χρόνῳ αὐτῷ, quisquis in eum inci-
dit. Quo sensu non rarò præcedit πᾶς, vel sequitur

ὅς, quisquis
πᾶς ὅς,
ὅς ἕως

ἔν, quæ particula unicam vocem efficit cum ὅς:
sic ὅς ἔν, ἔν πρὸς ἔν, ὅτι τῆς ἔν, in omnibus numeris.
At πᾶς tantum in singulari, ac ferè in nominandi
casu, πᾶς ὅς quicunque: In plurali autem, πάντες
ὅσοι, non πάντες οἱ πάντες, id est, quotquot. Sequi etiam
possunt πῆρ, vel δὴ, vel ποτὲ vel utrumque simul,
vel cum eadem particula ἔν; ut ὅ, π' ἔν, ὅ, τὶ δὴ, ὅ,
τὶ ποτὲ, ὅ, τὶ δὴ ποτὲ, vel ὅ τὶ δὴ ποτὲ, unico verbo:
vel ὅ, τὶ δὴ ποτὲν, unâ itidem voce, id est, quicquid
tandem.

πάντες ὅσοι
ποτὲ οἱ πάντες

ὅ, τὶ δὴ πο-
τὲν.

Falluntur qui putant, καὶ vel αὖ eadem planè mo-

Reg. 3.
ὅς ἔν καὶ
καὶ.

Cap. II. De Articulo subjunctivo.

do addi posse, ità ut ὅστις ἄν, vel apud Poetas ὅστις κα, aut καὶ, simpliciter usurpentur, pro ὅστις : adhiben-
tur enim istæ particulæ, ut conjungantur cum mo-
dis & temporibus sibi propriis, optativo, vel
subjunctivo ; imperfecto, vel aoristo indicativi,
(ut fusiùs ostenderetur cap. de Conjunctione, Se-
ctione secundâ) non autem ut aliquid ad eam si-
gnificationem conferant : alioqui diceretur ὅστις
ἄν ποιεῖ, ut ὅστις ποιεῖ, *quicumque facit* ; quod ta-
men falsum est : dicitur enim ὅστις ἄν, vel ὅστις κα
ποιήσεν, aut aliquid simile, id est, *quicumque fe-
cerit*. Ità ὅς κα, vel ἄν simul, non significat *quis* ;
sed ὅς tantum.

Reg. 4.
ἔτι, poeticè
pro ὅστις.

Ἄλλῃ, Poeticè eodem utroque sensu ponitur,
quo ὅστις. Homerus sæpissimè, ut Odyss. μ. Ἀῖρά τε
πάντας

Ἀνδρώπεις δέληυσιν, ὅτις σφῶας εἰσαφίκη),
Que quidem (Sirenes) cunctos homines demulcent,
quisquis ad eas venerit : ubi tamen ὅτις non sumitur
pro οἷτις, ut nonnulli volunt, etiam si pluralis præ-
cedat. Imò accusativ. poeticus, ὅτινα, pro οὗτινα, &
ἑτινα, pro ἑστίνα, usitatus est, & ὅτινα in neutro plu-
rali pro αἷτινα.

Reg. 5.
ἑστis, qui
quidem.

Terriò ὅστις, est *qui quidem*, in omni genere,
numero, & casu : Poeticè, ὅς τε, malè enim
diceretur ὅς μὴ. Vide cap. de Conjunctione. Sect. 8.
Reg. 1.

Reg. 6.
ἔτι.

Amant etiam Oratores ὅτι pro ὅ, vel ὅτινῃ
& ὅτω, pro ὅ vel ὅτινῃ non autem ὅτων pro ὅν, vel
ἑτινα. Ità sæpe ἀνδ' ὅτω, id est, *cujus rei causa,*
vel *quamobrem*. Ἐφ' ὅτω, *qua in re* : ubi non ra-
rò ἀφορμὴν τινα, id est, commoditatem & occasi-
onem aliquam significant. Demosthen. pro Coro-
ῦτῃ ὑμῶν τοῖς πωροδιδῶσι, τὸ ἔχειν ἐφ' ὅτω δωροκί-
νη, ὀφειλά, id est, *Efficit, ut vos, proditores,*
aliquam semper munerum accipiendorum commodita-
tem

rem habeatis : verbatim, in quo, vel pro quo munera capiatis.

Ος aliquando sumitur, rariùs licèt, pro τίς interrogativo, ac præsertim in neutro genere. Sic enim Oenomaus apud Eusebium, lib. 6. Præparation. p. 275. nova edit. ὦν ἡ ἐνέχεια, ταῦτα περιλήγουσα τῷ λόγῳ; Quorsum autem ista dicendo persequutus sum? Tu parcè imitare.

Reg. 7.

Dativus scæmininus ἡ quatenus, aut qua ex parte, aut quo modo, sæpe significat, eique ferè respondet τῷτῃ: ut ὁ ἀνδρῶν, ἡ μὲν λογικός ἐστιν, ἐπίσταται τῆς ἀρετῆς, ἡ ἡ σαρκαίος, ἐχέει τῆς γυναικῶν. id est, homo quâ ratione præditus est, virtuti studet, quâ verò corpore, ad res terrenas adhærescit. Hac ratione conjungitur cum verbo ἐκείνη, id est, quâ licet; & cum verbo παρήκει, quâ contingit, quâ fert casus, utcumque: scæpius tamen dicitur ὅτι ἀν παρήκει vel παρήκει, ut dicitur infra.

Reg. 8.

ἡ quatenus.

ἡ ἐκείνη.

Eodem ferè sensu dici potest, καθ' ὃ, παρ' ὃ, vel καθ' αὐτό, καθ' ὃ, τι: vel unica voce καθ' ὃ, παρ' ὃ, καθ' αὐτό: ut καθ' ὃ τοῖς ὤμοις συνήχεται, quâ parte cum humeris conjungitur. Aliquando tamen καθ' ὃ, τι significat, ut: v. g. καθ' ὃ, τι φιλεῖ ὁ πολὺς, id est, ut, jam pridem solet: καθ' ὃτι πόλις ἀείσει διακονήσεται, quomodo civitas quam optime gubernari possit.

Reg. 9.

καθ' ὃ, παρ' ὃ.

Idem ferè significant αἰθ' ὅτε, αἰθ' ὡς, ὅτι ὡς: quæ tamen sæpius reddi debent, quamobrem: éstque loquendi ratio per familiaris Aphthonio: frequentius tamen dicitur ἐφ' οἷς, vel ἐφ' ὧς, ad significandum, quamobrem. Sæpe tamen ἐφ' οἷς, & ἐφ' ὧς, sumuntur pro ἐπὶ τοῖς, ἐφ' οἷς, & ἐπὶ τῷ, ἐφ' ὧς, id est, propter illa, in quibus, Demost. pro Corona, αὐτὸς ἑπὶς μοι μαρτυρεῖ, ἐφ' οἷς ἐχέει τὸν δῶν ἡν, ἐξυπανώδεται, id est, Ille ipse testificatur, me propter ea,

Reg. 10.

αἰθ' ὅτε, ὅτι.

Quorum rationibus reddendis obnoxius non eram, coronatum esse.

Reg. 11.
ἢ pro ὧς.

Idem tœminium ἢ, in dativo, sumiter interdum pro ὧς, ut ἢ ὅς ἐν σοὶ δοξάζει, ut tibi videtur: interdum pro ὧς, ut ἢ ὅς ἐκ τῶν παλαιῶν ἐν γένει τοῦ ἀλ-
νδῆς, ex quo, vel qua ratione veritas clarissimè in-
telligi possit. Interdum pro ὅσον, tuncque jungi-
tur comparativo; ut ἢ μακροτέρῃ ὁδῷ, ταύτῃ καὶ
διὰ τὸν ἐσπᾶδον, quò longior via, eo celerius excurrit.

Reg. 12.
Subjuncti-
vus cum ver-
bis etiam a-
ffinis.

Subjunctivus articulus, πῶς, e Latinis ignoto, ità præpositivum aut nomen involvit, ut in eodem casu eleganter ponatur, in quo præpositivus aut no-
men poneretur, licet verbum sequens alium post se casum postulet: ut μὴδὲν ὦν, vel ὅτι ὦν ἐ-
παθεὶν ὑπὸ λόγον ποιῆσαι, nullam eorum quæ passus est rationem habet; pro μὴδὲν πᾶσι τῶν, ἢ vel ὦν ἐπαθεὶν ὑπολ. &c. sic, οἷς ἔχει φίλοις προ-
σηνῶς τε καὶ φιλανθρώπως ἀεὶ προσφύεται, quos habet amicos, suaviter eos semper humanitèrque tractat.

Reg. 13.
Subjuncti-
vus art. præ-
positus.

Græcis hoc cum Latinis commune est, ut sub-
junctivus Articulus Pronomen antecedit eleganti-
us, quàm sequatur. Demosthen: pro Coro. ipso statim in limine, Ἐπειθ', ὃ πῆρ ὅτι μάλιστα ὑμῶν, τὸ το παρῆναι τοῦ θεῶς ὑμῶν, id est, Dein-
de, quod vestrâ maximè interest, id ut Dii vobis in animum inducant. Est enim hic, παρῆναι, mentem injicere.

Reg. 14.

Neutrum singulare ὃ maximè apud Thucy-
did. aut sæpè vacat, aut idem est quod καὶ ὃ, in quo. Insignis est locus ille lib. 2. ubi ὃ in duo membra sic tribuitur, ut per sese vel omnino pendeat, vel utrumque resolvatur in καὶ ὃ. Sic enim ait, ὃ τοῖς ἄλλοις, ἀμαθία καὶ θάλασσαν, λο-
γισμὸς ἢ ὄκνον φέρει. Quo quidem in genere, cæ-
teris audaciam ignoratio, consideratio timiditatem offert

affert: ubi ὁ duobus nominibus, ἀμαθία & λογισμὸς explicatur.

Neutrum plurale αἱ, cum particula τε, significat utpote, vel quippe: ut ἡ αἱ ἐπεὶ τὸ πολέμῳ, αἱ τε χάρις ὦν, μέγιστον ἐφοβήσατο φόβον, προεῖεν imminens bellum, utpote ignavissimus, summo timore perpulsum est. Dicunt etiam αἱ τε δὴ, εἰα δὴ, eodem sensu.

Reg. 15.

αἱ cum verbo

Idem neutrum in dandi casu numeri utriusque, maximèque pluralis, cum opportuno verbo conjunctum, pro substantivo ejusdem significationis, ac verbum illud, usurpatur. Demosthenes pro Coro. εἰς ᾧ εὐτυχίσαν ἐν Λεύκτροις, (de Thebanis loquitur) ἔμαρτίως ἐπέχρηστο: verbatim, iis quibus felices in Leuctris fuerant; id est, τοῖς εὐτυχίαν, suā illā apud Leuctra felicitate, minis moderatè usierant. Ibid. ἐν οἷς ἡμάρτανον οἱ ἄλλοι, καὶ χακῶς ἐφρόνεν, αὐτὸς παρασκευάζετο, pro τοῖς τῶν ἄλλων ἀμαρτήματι, καὶ τοῖς ἀφροσ λογισμοῖς, aliorum peccatis solidisque consiliis instruitior fiebat.

Reg. 16.

αἱ cum verbo
pro nomine.

Hic articulus apud Atticos nomen aliquod diverso in genere sequitur, ita ut sensus pendeat, ac necessariò phrasis alias in voces resolvi debeat, ut explicari commodè possit. Tale est illud ejusdem Thucydidi. eodem ex lib. in oratione Periclis, quā parentes eorum consolatur, qui pro patria occubuerant. Τὸ δ' εὐτυχές, inquit, οἱ αὖ τῆς εὐμαρτίας λαχόντων, ὡς ὅς ἦν μὲν νῦν τελευτῆς, ὑμεῖς ἤλυπτες verbatim, Felicitas autem, qui honestissimum sortiuntur, ut illi nunc exitum, vos verò dolorem: ubi articulus οἱ cum εὐτυχές nullo modo constitui potest. Ità ergò sententiam exple, τὸ δ' εὐτυχές τέτοις αὖ ὡς ἀγνοίῃ, οἱ αὖ, &c. vel τὸ δ' εὐτυχές τότε αὖ γένοιτο, εἴ τινες αὖ τῆς εὐφ. &c. aut alio simili modo: id est, Illis autem verè felicitas obvenit,

Reg. 17.

Cap. II. De Articulo subjunctivo.

qui honestissimum, vel ut illi, exitum, vel ut vos ipsi, dolorem sortiantur : vel, In eo autem sita felicitas est, si qui, &c.

Eadem conjunctio ità nonnunquam post comparativum adverbium sequitur, ut sumi videatur pro *h* quàm. Thucyd. sæpe ut lib. 1. πῶν τίφον ἐπισημώτατον (ἐλαμύτατον) ἢ ἐν ᾧ κείνται μᾶλλον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἢ δόξα αὐτῶν ἀειμνήσας καταλείπεται. id est, sepulchrum illustrissimum (supple, habuerunt) non illud potius in quo jacent, quàm in quo perpetua eorum gloria remanet. Latini tamen potius dicerent, tam quàm.

Idem paulò post, ὃ γὰρ οἱ κακοπεργῶντες διχαιοτέρων ἀφείδιδεν ἂν τοῦ βίου, ἀλλ' οὐκ ἢ ἐναντία μεταβολῇ ἐν τῷ ζῆν ἔτι κινδυνεύεται id est, Nec enim qui duriorē fortuna utuntur, justius vitam presumunt, quàm qui de adversa quadam mutatione, dum vivunt, adhuc periclitantur. Felices ac fortunatos intelligit, qui dum vivunt in continuo adversæ fortis periculo versantur.

Reg. 18
"Ατλα pro
τινός.

"Ατλα spiritu aspero sæpe Attici, maximè Plato, pro *τινός* usurpant, partim interrogativè, partim indefinitè. Interrogativè quidem, ut Demosthenes, πῶς καὶ ἄτλα διελέγχετο; *quomodo, & quanam locutus est?* Indefinitè verò, ut Plato secundo de Republica εἰ τις ἐρωτῶν αὐτὰ ἄτλα ᾄδῃ, *si quis fuerit quispiam, quenam ista sint.*

Reg. 19
ἄτλα pro
τινός.

ἄτλα, nam.

"Ατλα spiritu leni, aliquando significat *nonnulla quedam*: ut ἀλλ' ἄτλα, *alia quedam*, ὀλίγα ἄτλα, *pauca quedam*. Alibi verò, ornatus caula tantum adhibetur: ut πολλὰ ἄτλα μάτῳ διασπείδης ἔχειν, *multa studiosè frustra curavit*. Aliquando idem valet, quod particula expletiva, *nam*, apud Latinos; maximè cùm ποῦνα, vel ποῖνα: ut ποῖνα ἄτλα διεπείξατο; *quanam perfecit?* ποῦνα ἄτλα, *quotnam?*

Eadem

Eadem vox est *ὑποκομιστὴν*, id est, adulantis atque blandientis, quā minor majorem blandē appellat : quo sensu à veteribus quoque Romanis usurpata est, auctor Festo ; ut *πέρλα*, amici minores, seniores appellando, dicere soliti erant.

Reg. 20.
*ὑπὸ τῶν blandi-
δientis est.*

CAP. III.

De Nomine.

SECTIO PRIMÆ.

De Nomine in universum : ac Primum de Substantivo.

Orandum est apud Atticos, maximēque Platonem, creberrimas esse casuum & numerorū mutationes ; imò etiam aliquando generum : quæ sæpissime fallent, nisi cautē ac diligenter attendantur ; quāque tyrones faciliē imitari non oportebit. Demosth. pro Coro. cū dixisset, λέγεις ἂν δὲ τῶν περὶ τὴν τῶν δημοτικῶν, ὡς περ ἀνδριάντα ἐκ δεικνῶς καὶ συγγεγραμῶν : id est, ea commemoras, quæ in homine populari esse debeant, perinde ut si statuam aliquam elaborandam ex *syngraphā* locasses : Addit, ἢ λόγῳ τὸς δημοτικὸς, ἀλλ' οὐ τοῖς περὶ γυμνασι γινώσκουσι, in accusativo, cū præcedentia in nominativo dixisset : id est, aut quasi populares homines, verbis, non rebus ipsis agnoscerentur. ὡς περ enim cū accusat, constitui potest.

Regula 1.
*Casuum, mu-
tationem, ge-
nerumque
mutatio.*

Substantiva membrum eleganter aut periodum terminant, præmisso adjectivo, & verbo interposito : ut καὶ τὴν Ἑλλάδα κυριολεκτικῶς καὶ πάσης ἐξέδου τὴν φιλοπορίαν, omni studio Græcæ dictionis proprietatem sectari : sic, πάσης δεξιότητι καὶ τὴν φιλοφροσύνην, omnibus humanitatis officiis colere.

Reg. 2.
*Substanti-
vum in fine.*

Substantiva quædam, ac præsertim ὁδὸς via, γαυμὴ linea, μερὶς pars, vel portio, μέρος, idem : eleganter sub-

Reg. 3.
*Substantivus
qua subaudi-
untur.*

ὁδός.

subaudiuntur: ut ἐνδεΐας ἐκτραπῖναι, vel ἔξελκεῖναι, vel διαμαρτεῖν, subauditur ὁδόν, à recta via aberrasse: sic, ἢ ἐπὶ πολυμαδίαν ἵεναι, supple ὁδόν, rectam ad eruditionem viam insistere. Quod etiam uno verbo ἐνδουρεῖν, vel ἐνδουπερεῖν dicitur. Sic apud eos creberrimum est, ἐναντίας ἵεναι, vel ἐπ' ἐναντίας φέρεσθαι, subintellecto substantivo μερὶς vel ὁδός, id est, contrariā viā ferri: ἀγέσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, id est, ad mortem rapi.

Reg. 4.
δίκη,

Subauditur etiam δίκη in rebus forensibus, ut δὲ ἐνθυμίας, vel κατ' ἐνθυμίας ἀνταγωνίζεσθαι, candidè, sincerè, cum adversario, & quasi recto pede contendere, quod etiam dicitur ἐνδυθία χησασθαι, vel ἐνδυθνεῖν, sic κρίνεσθαι πῶς ἐπὶ θανάτῳ, sup. δίκῳ ὄσαν, id est, capitis causam dicere.

Reg. 5.
ἡμέρα.

Subauditur etiam ἡμέρα, dies: nam τῇ προτερίᾳ, id est, pridie, quod Plutarchus in Theseodixit, μὲν πρότερον ἡμέρα, cum gignendi casu, ἢ Θηοσίῳ, id est, pridie festi in Thesei honorem instituti: & τῇ ὑστερίᾳ, id est, postridie, cum gignendi etiam casu, quod forte dici non possit, μὲν ὑστερον ἡμέρα.

Reg. 6.

ὁδός.
φωτὴ.
λεξις.

Satis dici non potest, quodnam substantivum intelligatur, in hoc Plutarchi exemplo, in Fabii maximi vita, πῶς ἦσαν ὁ πικροθεὶς ἀγγελος, ἀπ' ἐνθυμίας ἐκ ἐφεσπιν, id est, acceptam cladem nuncius, uti res erat, aperte ingenuèque non retulit: videtur tamen subintelligi ὁδός, ut tota phrasis sit metaphorica; vel φωνῆς, λέξεως, διηγήσεως.

Reg. 7.
ἡδετέρω.
ληπτός.

In dandi casu singulari ἡδετέρω, id est, neutra, subauditur etiam aliquid, ut χρεὶς, μολὶς, aut aliud simile, cum verbali ληπτός, capiendus, est enim ἀνδρῶπος ἡδετέρω ληπτός, homo tam solers ac providus, ut neutra parte, aut potius nulla, vel (quod melius) nulla ratione capi possit. Themistius or. 10. καίτοι τε πατρὸς ἐκείνου οὐδετέρω ληπτόν, tamen si patronum habebant, qui nullo modo capi posset, id est, omni ex parte tutum, ac tutum: Huic aliquatenus opponitur δετέρω ληπτός, id est, altera ex parte, capis facilis. Eusebius Demonstrat. l. 4. c. 9. de Dæmone loquens, δευτέρῳ ἢ καὶ τῷ ἑνὶ ἅπλων ἀπὸ πάλῃ.

παιλῆσαι, θαλίῃα αὐτῶς τοῖς, προσολοίς ἀνδράσιν εὐ-
 ρετο, id est, at gentibus omnibus graviter minatus cum es-
 set, alia ratione suis ipse venabilis captu faciles homines
 reperit. Intelligit autē voluptatis illecebram, de qua ibid.

Nomina quædam neutra multitudinis numero, ferè
 ἑλληστικῶς usurpantur; ac potissimum cum sequenti-
 bus verbis junguntur, εὐραΐζειν festum celebrare, πανη-
 γυρίζειν, conventu publico aliquid celebrare, & θυῖν,
 sacrificare. Hujusmodi sunt, τὰ σωτήρια, id est, ea
 quæ pro salute recuperandâ, vel recuperatâ sunt: τὰ
 χαίσιςτεια: quæ in gratiarum actionem: τὰ μελίχια,
 & τὰ ἰλαστήρια, quæ valent ad placandum & conci-
 liandum Numen: τὰ διαβατήρια, ad, vel ob felicem
 transitum: τὰ θπνίγια, ob victoriam: τὰ εἰσιτήρια θύ-
 ειν, ob felicem, Athenis, ingressum in ordinem Senato-
 rium, sacrificium persolvere: τὰ εὐαγγέλια, quæ ob fe-
 licem nuntium: τὰ γυνέθλια, quæ in natalis diei memo-
 riam; τὰ γαμήλια, quæ ob latiore nuptiarum diem:
 τὰ κατοιχέσια, ob sedem aliquam primum ac feliciter oc-
 cupatam: τὰ ἐτήσια, anniversaria: τὰ κουέσιμα,
 quæ in ejus diei memoriam quo inter juvenes olim Athe-
 nienses pueri censebantur. Quæ postrema quinque con-
 jungit B. Gregorius Nazanz. orationis 4. initio. Di-
 cunt ergo εὐαγγέλια θυῖν, id est, victimam ob latum
 nuntium immolare: τὰ σωτήρια πανηγυρίζειν, recupera-
 tam, aut conservatam salutem, publicâ solennique le-
 titiâ celebrare, &c. similiter.

Genitivus etiam interdum apud Atticos, præcipuè;
 Demosthenem & Xenophontem, cum verbo activo
 conjungitur accusativi loco. Demosth. 1. Olynth.
 λαμβάνειν τὴ ἐν τῇ χώρᾳ, aliquid ex regionis fru-
 ctibus decerpere. Xenophon. in Oratione de Age-
 silao, τὴ καὶ κράτιστα ἀναλώπων τειχέων, τῇ φιλαθραπείᾳ
 ὑπὸ χειρὸς ἐπιτεῖτο, pro τὰ τὴ τειχέων ἀναλώματα: quod
 affine est gallico idiotismo, il prevoit des villes par sa
 courtoisie: nam particula, des, genitivi nota est. Idem,
 καὶ κατὰ δύναμιν εἰς εὐαγγέλιον ποίειν, il ne permettoit

Reg. 3.

Neutra dese-
 ctive posita.

Reg. 9.

Genit. cum
 verbo activo.

pas qu'on enfoncât des navires rondes. Idem, ἐς ὃ τῶν μεγάλων ἐμβαλεῖν, ait; pro εἰς τὰ μεγάλα, monter en de grands vaisseaux. Idem. lib. 3. hist. οἱ ὃ ἐπαμύχαν τῶν ἐπὶ τῶν πεδύοντα ἱπποδυσίωντων, id est, illi autem miserunt ex iis, qui sub triginta viris equites fuerant. Demosth. 2. Olynth. μὴ μόνον πόλεις καὶ τόπων φαίνεσθαι περιεμύχους, non tantum urbes & loca illa palam negligere, ac perdere.

SECTIO II.

De Adjectivo, Comparativo, Superlativo, Numerali.

Regula 1.
Adjekt. pro
substant.

Adjectivum neutrum sumitur eleganter pro substantivo foeminino, ut τὸ σοφόν, καὶ τὸ ἀπλόον τῆς ἐλάττω, id est, dignitas & elegantia linguae Graecae; sic, τὸ δεινόν τῆς φροσύνης, vis distinctionis.

Reg. 2.
Adjekt. &
substant. diversi generis.

Aliquando Adjectivum diversi generis est à substantivo, cum significationis potiùs, quàm vocis, ratio haberi debet: ut κόριον καλλίστη, pro καλλίστην, puella pulcherrima. Ità Synesius, μεγίστη ἐντυχής, dixit, pro ἐντυχῇ, id est, beatos adolescentes. Quanquam interdum tota significationis ratio negligitur; ut apud Xenoph. τέτω τὸ ἡμέτερον, pro ταῦτα τὰ ἡμέτερα, hi duo dies. At hoc parcè tyrones imitentur.

Reg. 3.
Adjekt. sine
verbo substant.

Adjectivum neutrum, intellecto ferè verbo substantivo, eleganter cum omni genere númeroque conjungitur, ut χρησιμώτατον ἢ νηεὶα πρὸς τὸ σωφροσύνην, id est: jejunium ad conservandam temperantiæ virtutem potentissimum est: sic, ἐνεργηνιώταται αἱ πρὸς θεὸν εὐχαὶ, nuntupatiæ Deo preces potentissimæ sunt, pro χρησιμώτατῃ, & ἐνεργηνιώταται.

Reg. 4.
Genit. plural.
pro nominat.
singul.

Genitivus, præsertim adjectivorum neutrorum in plurali, pro nominativo singulari neutro, Atticè usurpari solet. Demosth. 2. Olyn. ὥς ἐστι τῆς αἰσχρῶν, μάλλον ὢ τῆς αἰσχρῶν, turpe enim est, seu potiùs turpissimum: verbatim, est e um turpium, subaudiendo, τῆς sic, ἐστὶ δὴ τῶ πάντων θανάτων, ἐς τοῦτον προχωρήσει τῆς πενθείας, id est, summā dignum

dignum est admiratione, tantos in doctrina fecisse progressus.

Quædam Comparativa laudem significantia, genus aliquod involvunt excellentiæ vel difficultatis, ad quam id quod gignendi casu conjuncto significatur, aspirare non potest: ut τοῦ λόγου κρείττων, oratione melior; id est, excellentior quàm ut oratione celebrari pro dignitate possit: κρείττων ὀργῆς, vel, ἐπιθυμίας, iracundiâ vel cupiditate melior, id est, moderatior, quàm ut vel cupiditate, vel iracundiâ vinci possit: κρείττων ἀπειθῶν, καὶ λόγου σεπρότερος, id est, constantior, quàm ut minis terri, aut verbis decipi queat.

Aliquando tamen Comparativum laudem sonans, probro vertitur: ut apud Aristot. κρείττων τῷ πωδεύειν, eruditione melior, id est, in scelere constantior, quàm ut præceptis ullis inde abduci possit.

Contrario sensu usurpatur ἥττων, & ἐλάττω· dicitur enim ἥττων πένους, calamitate minor, qui ab ea vincitur. Plur. Pompeio, τοιαῦτα λέγοντες, ἀνδρα δόξης ἥττονα, καὶ ὅς τις εἰλος αἰδέσθαι τὸν Πομπήϊον ἐβιάσαντο· hac illi oratione Pompeium, qui hominum de se opinionem, suoque erga familiares ac necessarios pudori, facili succumberet, pepulerunt.

Cæterum ea Comparativa, aliquando loco genitivi, cum accusativo junguntur, & præpositione καὶ, vel ὅς· ut ἐλάττω, ἢ ὅς τὸ κατεργάμα, νομίζων ἔτι πῶς δεῖν· pro τοῦ κατεργάματος gloriam facinore minorem existimans: χαλεπώτερον ἢ καὶ, vel ὅς· ἀνθρώπων, difficilius, quàm ut humanis viribus ferri, vel obtineri possit: quo sensu malè diceretur, ἀνθρώπων χαλεπώτερον, rectè δὲ ἀνθρώπων δυνάμει, humanâ facultate.

Aliquando idem genitivus, per infinitivum resolvitur: ut ὡς ἐγνωσαν κρείττους ὄντας τοῦ πολέμου, ἢ ἀλώναι, pro τῆς ἀλώσεως, id est, ut cognoverunt fortiores esse hostes, quàm ut vinci capere possent.

Alius est Comparativi usus, à quo Latini prorsus abhorrent, cum genitivus Comparativum sequitur, licet alius

Reg. 5.
Compar.
excl.

Reg. 6.
Comparat.
laudis, in
probrum.

Reg. 7.
Comparat.
infirmitatis.

Reg. 8.
Comparat.
cum proposit.

Reg. 9.
Comparat.
cum ἢ & infinitivo.

Reg. 10.

alius casus præcesserit: ut τῷς ἡμῶν μάλιστα τῷ φρονεῖν διαφερόντων, ἡ πλεῖς φάσσι προσέχειν δεῖ, ἢ χ ἡττον ἡμῶν ἀποδείξων, ait Aristor. pro ἢ τῷς ἀποδείξων· id est, *nihilominus est nudis Sapientium dictis, quam evidentissimis argumentis adhibenda fides*, sic διγυώτερον εὖ πείν τοῦ οἰκείας, τῶν ὀθνείων, pro ἢ τοῦ ὀθνεῖας, id est, *equius est domesticis beneficia conferre, quam alienis*. In his & similibus nè Genitivus occurrens, etsi à Comparativo paulum aliquando remotior, sensum perturbet; videndum an præcedat Comparativum aliquod, tuncque Genitivus ille reddendus erit per *quàm*, & cum casum quem verbum Latinum postulabit, ut patet ex superioribus exemplis.

Reg. 11.

Accidit non raro, maxime que apud Atticos, ut Genitivus ille nonnihil à Comparativo remotior, obscuriorem sensum efficiat. Ubi ergo talis Genitivus occurrer, qui dubitationis aliquid afferat, vide continuò, num Comparativum aliquod, aut etiam Superlativum præcedat, quò referri possit. Demosth. pro Coro. ὁ δὲ τότε ἐνταῦς πόλεμος, ὃν ἐν τοῦ καλὴν δόξαν ἐνεγκῆν, ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφρονωτέρεσις, καὶ εὐανοτέρεσις διήγαγον ὑμᾶς, τῆς νῦν εἰρήνης· ubi τὴ εἰρήνης regitur à Comparat. ἀφρονωτέρεσις, & εὐανοτέρεσις· id est, *Bellum enim quod tum incumberebat, præterquàm quòd (id enim valet ἀνδρὶ) illustrem gloriam afferebat, in majore nos rerum ad vitam pertinentium abundantia, & annonæ vilitate, quàm præfens illa pax, consituebat.*

Reg. 12.

Superlativus etiam usum habet Latinis ignotum, & cum pronomine reciproco jungitur, ideòque per *superandi* verbum Latine reddi solet: ut κατ' ἐκείνῳ πῶς ὑπόθεσιν ἐαυτῷ ἐλλογιώτατος ἐγένετο, id est, *in eo argumento tractando, seipsum eloquentiâ superavit*: id quod etiam per adverbium superlativi gradus, in α. definens, eleganter exprimitur: ut αὐτῷ τὰ ἥλα ἐδεδυμένῳ, id est, *seipsum cursus velocitate superavit.*

Reg. 13.

De numeralibus sex præcipuè notanda sunt. Primum est, ἐλλείπει quadam Atticâ, Genitivum absolute usurpari,

pari, alio nomine subintellecto, ut ἐν, vel δαΐτερον. Thucyd. lib. 1. pag. 25. μὴδὲ δύοιν φθάσαι ἀμάρτω-
σιν, ἢ κακῶσαι ἡμᾶς, ἢ σφᾶς αὐτῶς βεβαιώσασθαι. ver-
batim, nec duorum occupare errent, id est, ne altero è
duobus excidant; ubi δύοιν, pro δύοιν δαΐτερον ponitur,
neu calamitate nos afficiant, neu seipsos tutiores effi-
ciant.

Secundum est, quod Latini exprimunt per unde, &
duode, id à Græcis per participium verbi δέω, cum co
numero qui deest, significari, v. c. unde viginti annos
natus, Græcè duobus modis exprimi potest; uno qui-
dem per Genitivum absolutum, ἐτη γεγονώς εἴκοσι, ἐνδὲ
δέοντος, id est, annos 20. natus, uno deficiente, pro unde-
viginti annosi altero per Participium cum nomine
conveniens, à quo Genitivus regatur numeri qui deest:
ut ἐτη γεγονώς εἴκοσι, ἐνδὲ δέοντε.

Tertium est, Latinum semi, quod numeros integros
sequitur, Græcè per numerum integrum exprimi, se-
quente nomine pecuniam significante, & cum ἡμι com-
posito: v. c. duo talenta cum dimidio; Græcè, τρίτην ἡμι-
τάλαντον; quod verbatim sonat, tertium semitalentum:
sic, quatuor drachmæ cum dimidiâ, πέμπτον ἡμιδραχ-
μον, quinta semidrachma.

Quartum est, numeralia in αἰθ, usurpari solita ad
significandum dierum intervallum, quo quis aliquid fe-
cerit: ut ὑπὸ τῶν Παρισίων ὀρμηθεὶς, ἐς πλὴν Ποτίμα-
γον τριτῇ αἰθῇ, Parisius profectus triduo Koto-
magum pervenit.

Quintum est, rarius quidem, aliquando tamen, vo-
cem numeralem secum involvere significationem ad-
verbii antè, seu prius quàm res aliqua adveniat. Plu-
tarch in Alexandr. Αὐτὸς ἡμέρᾳ τρίτῃ χθ' τοῦ ὕπνου
εἶδεν ὅτιν ἀποπν, ipsimet Alexandro, die tertio, id est
triduo, antequam ab eo Clitus interficeretur, in somnis
fæda species oblata erat.

Sextum est, spatium temporis, seu numerum die-
rum, mensium, annorum, quo aliquid fiat, in gignendi
casu

Reg. 14.
Semi, ἡμι in
compos.

Reg. 15.
Numeralia
in αἰθ.

Reg. 16.
Numeralia
in volvens
adverb. antè.

Reg. 17.

casu poni solitum. Demosthen. pro Coro. ἐξὸν ἡμε-
ρῶν δέκα, μᾶλλον ὅ τειῶν ἢ τετάρων, εἰς πλὴν Ἑλλή-
σποντον ἀφίχθαι, id est, cum liceat dierum decem, imo
trium quatuorve spatio, ad Hellespontum pervenire.
Ibid. ἀκούσατε δυνὼν ἢ τειῶν ἡμερῶν, id est, audietis in-
tra duos tresve dies. Ubi etiam obiter notandum est,
dualem in numeralibus istis cum plurali posse conjun-
gi. v. c. δύοιν cum ἡμερῶν.

SECTIO III.

De nominibus ἀπορῆς, ἀρετῇ, ἀρχῇ,
αὐτίφωρης.

Regula 1.
Fasti & ne-
fasti dies.

Fasti Romanorum dies, à Græcis δικήσμοι & ἐνδι-
χοι; nefasti verò ἀδικοι, & ἀπορῆδες vocabantur,
voce compositâ ab ἀπό, sine, vel, procul, & ρῆζω, lo-
quor, (quasi procul à verbis semoti,) quibus causæ non
disceptabantur. Lucianus eosdem vocat ἀσάκτες,
quibus agitur nihil; ἐσθῆτες, quasi execrandos, μα-
εῖς, sceleratos, ἀπαισίς, insauflos.

Reg. 2.
ἀπορῆδες,
scelerati.

Ἀπορῆδες etiam ἀνθρώποι nuncupabantur, id est,
scelerati, qui & μάρτυρες, παλαμναῖοι, ἀλιτήριοι, ἀλά-
στορες, κατόρατοι, ἐναγείς, ἐξάριστοι, ὀπιτρόπιοι, qui à
Latinis sacrilegi, plerumque nuncupabantur. Cæte-
rùm vox ἀλιτήριος cum gignendi casu jungitur, ejus
aut Numinis cujus sacer aliquis erat, aut rei cujus pe-
stis esset: ut ἀλιτήριος τοῦ Διὸς, Jovis sacer: ἀλιτήριος
τῆς πόλεως, reipublicæ pestis: ὡς τῆς Ἑλλάδος ἀλιτή-
ριος, ὁ Græciæ pestis.

Reg. 3.

Ἀρετῇ, apud Thucyd. maximè, usus aliquot ob-
servandos habet. Primò, sumitur pro benignitate, bene-
ficientiâ, liberalitate, ut lib. 2. καὶ τὰ εἰς ἀρετῶν, ἐναντ-
ιῶν τῶν πολλοῖς id est, præterea, benignitatem quod
attinet, alia longè nostra, quàm vulgi hominum, ratio est.
Sequitur enim, καὶ γὰρ πάροντες εἶναι, ἀλλὰ δίδοντες, κλι-
μῆτα τοῦ φίλου, id est, nec enim accipiendis, sed dandis
ultrò beneficiis, amicos paramus.

ἡμε- Et paulò post clariùs, ὃ δ' ἀντορείων, ἀμεινότερος
Ελλή- εἰδώς ὡς κείνους χρεῖν, ἀλλ' ἐς ὀφειλῆμα πλεονάζοντων
t, imo id est, At referendæ gratiæ debitor, minùs alacer
venire. est; quòd sciat eam se beneficentiam rependere, non cui
is in. habendæ gratiæ sint, sed quâ contractum nomen dissolvat.

Secundò, affini admodum acceptione, humanitatem Reg. 4.
cum pietate conjunctam significat, quâ laborantibus
ultrò succurrimus. Idem eodem lib. ubi diram luem,
quæ Athenis incubuerat, luculentè describit, καὶ μέλιστα
(sup. διεπείεοντο) οἱ ἀρετῆς μεταποιέμενοι αἰσχύ-
νην καὶ ἡρεσίαν σφῶν αὐτῶν id est, maxime verò, (sup.
interibant) qui humanitatis ac pietatis sensu ducebantur:
eos enim sibi parcere suppudbat. Sic lib. 4. Brasidas, A-
canthios ab Atheniensibus abducere dum conatur, me-
tum illis omnem amittendæ libertatis eximit: alioqui
enim, αὐτοὶ δὲ, inquit, φανοίμεθα ἐχθροῖς, (sup. ἀρ-
χῶν) ἢ ὅ μὴ ὑποδείξας ἀρετῶν, κατακλιώμενοι id est,
infestius palàm imperium nobis pararemus, quàm qui nul-
lam omnino virtutem (id est, nullum in conservandâ vel
asserenda Græcorum libertate studium) ostenderunt. Pro-
fitebantur enim Lacedæmonii, se Græciam ab Atheni-
ensium tyrannide liberare velle.

Tertiò, nominis celebritatem & gloriam significat. Reg. 5.
Idem lib. 1. ubi Coreyræi Atheniensium opem efflaga-
rant, cujus ea sit opportunitas, ἢ σέρεται ἐς μὲν τὸν πολ-
λὸς ἀρετῶν, οἷς δ' ἐπυμνεῖται, χρεῖν, ἵμιν δ' αὐτοῖς
ἰσχύον id est, quæ cum apud homines gloriam conciliet, tūm
etiam eos, quorum defensionem suscipietis, obstringat bene-
ficio, vobis denique novam potentiam novâque vires ad-
junget.

Quartò, quod minùs rarum est, de bonitate cujusq; Reg. 6.
rei propriâ dicitur, ut de bonitate soli. Thucydid. in-
itio lib. 1. διὰ καὶ ἀρετῶν γῆς, αἱ συνάμεινται ποτὶ μέγισ-
τον ἐγγινόμεναι, καὶ πῶς ἐκείνων id est, nam propter soli bo-
nitatem, opes nonnullorum auctæ, seditiones excitantur.

Quintò, virtutis omnis & honestatis officium signi- Reg. 7.
ficat: ut apud eundem lib. 3. Μιτυληναῖοι Lacedæmonio-

rum societatem experientos, *ὡς δὲ τὸ διγίμ, καὶ τῆς ἀρε-*
τῆς ἀρετῶν καὶ λόγος ποιησόμεθα. *Primum enim de*
equi, & honesti officiis dicemus. Hoc modo proprium
 cuiusque officium, viri, mulieris, senis, adolescentis,
 magistratus, privati, ἀρετῇ optimè dicitur. Sic idem
 Thucyd. lib. 1. εἰ δὲ με δεῖ καὶ γυναῖκας τι ἀρετῆς,
 ὅσαι νῦν ἐν χρεῖα εἶσιν αἰ, μνηστέα, id est, quòd si de
 mulierum officio, quæ viduæ nunc futuræ sunt, mentionem
 fieri abs me oporteat: ubi etiam notandum, ὅσαι, perinde
 ut αἰ, sequi post γυναῖκας ἀρετῆς, ac si præcessisset
 γυναικῶν, ut paulò antè observatum est in appendice 3,
 ad articulum subiectivum.

Reg. 7.
 τῷ ἀρχῷ.

Τῷ ἀρχῇ, & τὸ καταρχῆς, significat initio. Quod
 etiam rarius dicitur, ἀρχῇ, sine articulo: Xenoph. 7.
 expedit. ὅσω ὡς χαλεπώτερον, ἐν πλεονεκτήματι γινώσκου,
 ἢ ἀρχῇ μὴ πλεονεκτήσαι· καὶ ὅσω λυσιτελέτερον, ἐν βασιλείᾳ
 ἢ ἡὸ τῷ φανῆναι, ἢ ἀρχῇ μὴ βασιλεύσαι. Quo gravius
 est, ex divite pauperem fieri, quàm ab initio divitem non
 fuisse: quantòque molestius, ex Rege privatum fieri, quàm
 Regem fuisse nunquam.

Reg. 8.
 ἐπ' αὐτὸ
 φάτω.

In flagranti delicto deprehensus, dicitur. ἐμφανῶς ἐπ'
 αὐτοφάτω, vel simpliciter αὐτοφάτω, vel ὡς φάτω, vel
 ἐν φάτω, à verbo Græco φάω, quòd est luce palam
 deprehendere. Coniunguntur autem tria ista cum verbo
 εἶναι, vel γίνεσθαι. ut ὁ φεύγων ἐπ' αὐτοφάτω γινώσκου,
 id est, *vens in flagranti delicto deprehensus*: dicunt eti-
 am αἰσχύνην παρ' αὐτὸ τὸ ἀδίκημα.

SECTIO IV.

De nominibus ἀπορροῦ, δαίλη, δίλος, δίχμος, ἐξέλης,
 ἐπίδοξος, ἐργον, ἐτεδον, ἐτοιμος.

Regula 1.
 ἀπορροῦ, vis
 «diversa fu-
 giendi».

DE hac voce ἀπορροῦ notanda quæ sequuntur. Pri-
 mum enim significat vim naturæ quandam ad per-
 nicioſa fugienda; quemadmodum ὄρων utilium appe-
 tentia est. Beatus Damascenus, ait Christum ostendisse,
 ἐν τοῖς συζητικοῖς τῆς φύσεως, ἢ ὄρων, ἐν ᾧ τοῖς φθα-
 ρακοῖς,

πλοῖς, τὴν ἀφορμὴν, id est, in iis quæ ad naturæ con-
servationem pertinent, vim appetendi, in iis quæ eandem
perimunt, vim averſandi.

Secundò apud Atticos idem est quod res familiaris,
& domestica: imò & ars quælibet tolerandæ vitæ ido-
nea, quam alii passim Græci, maximèque recentiores,
προβολὴν εἰς τὸ ζῆν vocant: ut μηδεμίαν ἀφορμὴν ἔχει
τὴ βίᾳ, id est, quod vulgò dicitur, il n'a aucun moyen de
vivre. Hinc pro opibus, subsidiis, & commoditatibus
sumitur. Cicero, *Amicitia*, inquit, plurimas & maxi-
mas commoditates habet, ἡ φιλία πλείους ἔχει καὶ μεγάλ-
ους ἀφορμὰς. Itémque pro occasione rei gerendæ, quæ
inter præcipuas commoditates numerari solet: ut τοι-
αύτας λαβὼν τὰς ἀφορμὰς τὴ τὸν ἀντίδικον ῥαδίως
ὑποκαλίσσαι, ejusmodi nactus supplantandi adversarii oc-
casiones. Huc pertinet illud Demosth. Olynth. 2. πλὴν
ἔδ' οὐκ ἔστιν ἀφορμὰς, εἰς τὸ τὴν ὁδοῦ πρὸς εὐνοίαν ἔχειν,
ὅπως ὑμῶν ἐγέσας, ἢ ἐμείνω, que vous avez beaucoup plus
de moyens que luy, d'obtenir la bienveillance des Dieux.

Tertiò, inſdem Atticis, pecunia erat, quæ ad mensam
dabatur, vel inde ſumebatur, unde, quod Galli dicunt,
mettre de l'argent à la banque Græci ἀφορμὴν αὐτῷ πα-
ρεσπένδειν περὶ τῇ τραπέζῃ, quam Græci recentiores
ἐσθλὴν vocare solent; tamenſi apud illos ἐσθλὴν fit
etiā id omne quod reponitur, ac reconditur, ut ſunt
τὰ χειμῶνια, lautior, pretioſiorque ſupellex, & cavior.

Quartò, idem penitus est quod ὄρμῃ, ut cūm Plu-
tarchus Homerum ait, πάντων ζώων ἀφορμὰς ἡ διατέ-
σις ὑποχέσται, id est, omnium animantium affectiones
& proprias conditiones expreſſiſſe.

Quintò, Budæus exiſtimat ſignificare argumenta cu-
juſcunque diſputationis: ſed meo judicio, ex locis iis
quæ profert, intelligere quivis poterit, ſignificare poti-
ùs ejusdem argumenti, quas Græci Rhetores ἀντιτάξεις,
Latini adjuncta nominant. v. c. cūm Dionyſ. Halicar-
naſſ. ait de Lyſia Rhetore, ὅταν ᾖ μηδεμίαν ἀφορμὴν
ᾧδε τῷ περὶ τῶν τοιούτων λόγῳ ſenſus videtur hic,

Reg. 2.
ἀφορμὴν, res
familiaris.

ἀφορμὴν,
commoditas,
occafio.

Reg. 3.
ἀφορμὴν, pe-
cunia Tra-
peζιτανιον.
ἐσθλὴν, pro
ἀφορμῇ.

Reg. 4.
ἀφορμὴν, con-
ditio.

ἀφορμὴν, cir-
cumſtantia.

Ubi verò nullam ejusmodi ansam ex verbis ipsis arripere potest. Plutarchus in Homero etiam clarius, πάσης ἡ συνήπειρος ἀπορρομαὶ γίνονται, ἀπὸς ὥπην, αἰτία, τόπος, χρόνος, &c. id est, omnis autem narrationis circumstantiæ, sunt, persona, causa, locus, tempus, &c. verum tamen est ex illis adjunctis Rhetores novas argumenta cudendi occasiones arripere.

Reg. 5.

δείλη, mane,
vespere, me-
ridie.

Δείλη absolurè quidem tempus significat, quo lux, aut decrescit, aut paulò antè desinit, aut nondum cœpit: ideoq; pro crepusculo sumitur, tam matutino, quàm vespertino. Sæpe tamen jungitur cum nominibus, varias temporis differentias significantibus: nam δείλης ἐώας, est, summo mane, quod etiam ἀρχομένης ἐώας dicitur: Contra δείλης ὀψίας, id est, serò, vel sub vespertino: δείλης μεσημβείας, sub meridiem.

Reg. 6.

δῆλον, φα-
νερὸς cum
particip.

Δῆλος, φανερός, & alia significationis ejusdem, cum Participiis cujuslibet temporis eleganter conjunguntur, tumque resolvuntur per accusativum, & infinitivum, aut particulam ὥς, vel ὅτι, & indicativum: sic δῆλός ἐστι παρανομιῶν, pro δῆλόν ἐστιν αὐτὸν παρανομιῶν, certum est eum contra leges fecisse. Demosth. pro Coron. φανεροὶ πάντων ἦσαν, ἀνασχάσθαι μὲν οἱ καταφύγειν ἐπ' ὑμᾶς, id est, constabat omnibus, coactum eos iri ad vos confugere: pro φανερόν πάντων ἦν, αὐτοὺς ἀνασχάσθαι καταφύγειν. &c. Sic compositum & privativum ἀδῆλος, ut apud eund. Demosth. in Midiam, ἐστὶ ἢ ἢ ἀδῆλος ἐφ' ὧν, dubiū non est, quin dicturus sit; pro ἢ ἀδῆλόν ἐστιν, ὥς ἐφεῖν.

Reg. 7.

δικαίως ὅτι,
debet.

Δικαίως, eodem scilicet modo usurpatur, quo δίκαιον, vel ἀξίον ὅτιν, ut δίκαιος εἰ καὶ ἀπαξ ἀντὶ τῆς ῥατὴν τὸν σε πάλαις εὐρυσέτησαντα. pro δίκαιόν ἐστι σε, id est, æquum est, cum tot ejus erga te meritis, unum saltem beneficium abs te compensari. Demosth. pro. Corō. τέτῃ τιμῇ αἰτίαν ὅτις ἐστι δικαίως ἔχειν verbat. Hujus causam hic est justus habere, id est, æquum est in istam hujus rei culpam omnem conferri.

Reg. 8.

δικαίως κα-
ταφύγειν.

Δίκαιον καταφύγειν, Dem. in Leptinem, accipere videtur, pro τὸ ἀδίκον ἐλέσχειν, injustitiam coarguere: sic enim ille;

ille; πάνυ ἀρθρόνως αὖ, εἰ τὰ το μόνον διζήμεν δίχουον κατηγορεῖν τὰ νόμα, ferrem admodum moleste, si hac uno legis hujus injustitiam coarguere posse viderer, vel, hac solum jus, adversus legem asserre: nam id δίχουα, sunt iura, & rationum atq; argumentorum momenta, seu defensionum capita.

Ἐξέλης δίκην, verbatim expulsionis iudicium; Latinis, iudicium unde vi. Sic vocabatur Athenis iudicium publicum, in gratiam ejus constitutum, qui missus in bonorum quorundam possessionem, cā per vim à debitoribus pellebatur: à verbo ἐξείλω, id est, ejicio; licet apud Suidam legatur, ἐξίλω, per i simplex. Demosthenes in Midiam, τί δὴ ποτέ, αὖ περ ὄφλων δίκην μὴ ἐκτίσῃ, καὶ ἐπίσῃ τῷ ἐξέλης δίκην ἐδίαν. ἀλλὰ προσπαῖν ἐπίταξῃ τὸ δημοσίω; cur tandem, si quis damnatus iudicio, multam indictam non solveret, iudicium unde vi privatum esse noluit (Legislator) sed eum jussit aerario publico solvere?

Reg. 9.
ἐξέλης δίκην.
Iudicium
unde vi.

Metaphoricè & eleganter Aristides in Panathen. καὶ ἐξέλης γε μόνους ἡμῶν, εἰ δὴ τὸν τέ δεῖν εἰπεῖν, εἰ δὴ αὖ εἰς λαῖχοι τῆς γῆς, καὶ μᾶλλον γε ἢ τὴ μηλέες πνε. Quare solis quidem nobis, si ita loqui fas est, nemio hujus terrae causā, iudicium unde vi jure intenderit, nibilo sanè magis, quàm alicui matris suae causā. Loquitur de Atheniensibus, qui αὐτὸ χθόνες essent, nec aliundè primū eam in regionem immissi.

Ἐπίδοξος, eleganter is dicitur, de quo vulgò aliquid opinentur: adeoque cum infinitivo jungitur, non tantum in futuro, sed etiam in praesenti, & aoristo, sed tamen cum significatione futuri: ut ἐπίδοξός δεῖ αἰάλα δέξασθαι τὰ κακὰ, eum opinantur oblatam occasum, avidè arripiturum: ἐπίδοξός δεῖν ὦν ἡ δὴ πείπονθεν, αὐτὸς ἐν καὶ δευότιστα παθεῖν, illam existimant, plura adhuc atq; graviora, quàm quae passus est, deinceps esse passurum.

Reg. 10.
ἐπίδοξός δεῖ
αὐτὸς δεῖ αὐτὸν

Ἔργον, id est opus, aliquando sumitur pro lucro ex pecunia sceneratitia proveniente. Demosthen. adversus Aphobum, τὸ δὲ ἔργον αὐτῶν (supple τυλάντων)

Reg. 11.
ἔργον, la-
cium.

παντηκοντα μυα, τὸ ἐνιαυτῷ ἐνδεσθαι, id est, *lucrum autem ex illis talentis proveniens, minatum quinquaginta est, in annos singulos.* Vide cap. 5. de Verbo, Sect. 9. Reg. 10

ἐργον, offici-
cium.

Aliquando, *μυα*, & officium est : ut τὸ λοιπὸν δι' ἐργον ἡμῶν τερον, ἀνδρείως κεινὸν ἐπὶ ὅλων : quod superest, nostrarum jam partium fuerit, de summâ verum fortiter dimicare : quo in exemplo notandum, elegantius sine verbo ὄσιν usurpari.

ἐργον, diffi-
cile.

Aliquando, pro ἐργῶδες, sumiter, ut opus apud Virgil. 6. *Æneid. hoc opus, hic labor est.* Aristoteles 6. de historiâ Animalium, ἐργον μὲ σωήδης ὄντι, κατὰ μάδην ταῦτα, id est, *difficile est rerum istarum insolenti, eas perdiscere*, ubi etiam absque verbo usurpatur, licet verbum adjungi possit.

Reg. 12.
ἐργα, loca
cultæ.

Aliquando τὰ ἐργα in plurali, significant loca culta; & arva, ita Xenoph. passim. In Κωνσταντ. τὰ μὲν ὄρη αἰὼν ὄντι καὶ ἰχθυεῖν, μεταθεῖν κατὰ πόλιν τὰ δ' ἐργα, ἐδιδέτεσθαι, διὰ τὸς τεταμένους, id est, *montes & pervestigari, & transcurri sine offensione possunt : arva neutrum patiuntur, ob tramites limitisque crebros.* Contrâ ὄρη, αἰὼν, id est, αἰετὸς γῆ, terra inculta, qualis est saltus.

ἐργα ἀργυρεῖα, ar-
genti fodina.

Ἐργα ἀργυρεῖα, vel ἀργυρεῖα apud Dem. de Cherson. sumi videntur pro *argenti fodinis*, cum ex Ulpiano loquatur, de Laurio, qui locus erat, ἐνθα ἀργυροῦ τίκεται : quæ una voce ἀργυρεῖα Xenophonti dicuntur, 2. Memorab. & ἀργυρεῖα passim. Malè sumunt nonnulli pro *vasis ac poculis argenteis*, de quibus infra, Sectione 12. Reg. 7. ubi de nomine χρυσός.

Reg. 13.
ἐπεὶ ἀνυπα-
τάειν, dat in orat.

Ἐπεὶ, quod ex se verum significat, adverbialiter sumptum, sæpe παρέλκει apud Poetas, maxime Comicos, explicarique potest per *tandem, obsecro*, gallicè, *en verité, en bonne foy* : idque ferè interrogando. Aristoph. Nubib. sub fin. Socratem inducens, Strepsiadi ἐ summo tecto domum ejus incendenti, loquentem, ἔ-
τοιμ', πῶς ποιεῖς ἐπεὶ ἐπὶ τῷ τέλει, id est, *Heus tu, quid agis rerum, obsecro, istic supra tellurem?*

Reg. 14.
ἐτοιμ', &
parat.

Ἐτοιμ', *promptus, paratus*; usum aliquem habet, quo

quo sumitur pro eo quod est velut in penu repositum, unde faciliè promi possit : idque duobus ferè modis : primò sine ulla præpositione. Plutarch. in Æmil. καὶ ἀπὸ οἱ μαστὶ τῶν γυναικῶν, ὥχ, ὥσπερ ἀγγεῖα, πλήρεις εἰσὶν ἐμπρέοντες ἐπίμει γαλακτός : quemadmodum ubera mulierum, non, vasorum instar, plena sunt affluente ac velut reposito lacte. Ibid. οἱ πίδακώδεις τέπειν ἢ ἔχουσιν κόλπας, ρεύματα ποταμῶν πσέτων & ἐπίμεις ἢ ὑπεκκείμενους ἀφίεντας ἀρχῆς, scaturientia loca sinus aliquos non habent, qui tantorum fluviorum cursus, ex innato quodam interiusque reposito fonte profundant.

Secundò, cum præpositione & gignendi casu. Iso. ad Phil. στρατιώτας ἐπὶ μὲν λήψα πσέτας. i. tot milites, sic tanquam è penu expeditos, promptòsque sumes. ἐπὶ τῶμα.

Aliquando tamen ἐπὶ μὲν, videtur esse spontè, ult. νό. Xenophon. 2. Menip. ἐπὶ μὲν τοῖς καλοῖς καὶ καλοῖς φίλον εἶναι, spontè & naturali quadam propensione, honorum ac proborum amicum esse. Utrovis sensu illud Philonis, de legatione ad Caium sumi possit, ἐπὶ μὲν τ' ἀγαθὰ ἀπὸ αὐτῶν περιήδην κληρονομηκότα, id est, eum qui bona spontè, quasi unum in cumulum coacervata, hereditario jure obtinuerat : vel bona tanquam ex penu faciliè confertimque promenda.

SECTIO V.

De nominibus ἱππῶ, ἵσθ, κερδς, κερδς, κέρκωσις, ἐπαρχίας, κατὰ χρεῖας, κλοπὴ τῶν δημοσίων, κοινδς, κνεία, κνείθ.

ἱππῶ foeminino Genere pro equitatu sumitur : ut ἱππῶν πρὸς ὁρὰν μνείαν ὄσων, id est, infinitam vim equitatus immisit. Eadem vox in compositione vim agentem & amplificantem habet; sic enim ἱππογρῶμα dicitur, qui grandia statuit & magnificè admodum deè sentit : sic apud Aristoph. ἱπποδρόμα ῥήματα, id est grandia verba, quæ Horatio sesquipedalia, quasi non nisi equo vecta incedere videantur. Hæc tamen,

Reg. 1.
ἱππῶς foemi-
nini generis.

ἱππῶ in
compositione

ac reliqua id genus, poetica magis, quàm oratoria sunt.

Reg. 2.

ἴσων, ἴσων παρ
παρί.

μετέχων τὴν
ἴσων.
τοῖς ἴσων ἀ-
μετέχων.

Habet ἴσων usus aliquot observatione dignos. Primum, quod Latini dicunt, *par pari reserere*, Græci ἴσων ἴσων ἐμπέρειν* quod etiam dicebatur, μετέχων τὴν ἴσων supple μοίρων, quasi *equam portionem metiri*: vel τοῖς ἴσων ἀμετέχων, cum accusativo rei, vel personæ, ut τὸ ἐνερπησίαν, *beneficium*: vel τὸ ἐνερπησίαν τα, *beneficii auctorem*.

Reg. 3.

ἴσων τῶ ἴσων,
ἴσων. *aquo jure*.
τῶ ἴσων, idem

Deinde quod Latini, *aquo jure*, Græci ὑπὸ τῶ ἴσων: vel ὑπὸ τῆς ἴσων: vel ἐπὶ τῶ ἴσων: adduntque nonnunquam huic sceminino, καὶ τῶ ὁμοίᾳ. quo ferè sensu plurale neutrum, τὰ ἴσα καὶ ὁμοία, frequentissimum est: unde τὸ ἴσων τυγχάνειν is dicitur, *quodcum agitur equa, & pari conditione; vel qui penam scelere, aut premium virtute dignum consequitur*. Similiter in dandi casu, cum præpositione ἐπὶ, ut ἐπὶ τοῖς ἴσων καὶ ὁμοίοις πολιτενέων, id est, *aquis in republica conditionibus*, vel *aquo jure vivere*.

Reg. 4.

ἴσων με-
τέχων &
μετέχων.

Conjungitur etiam in eodem plurali cum μετέχων, vel μετέχων, sed in gignendi casu, sequente dativo personæ. Demosth. in Midiana, ὁ μετέχων τὸ ἴσων ἐδὲ τὸ ὁμοίων πρὸς τὰς πλουσίους, τοῖς πολλοῖς, id est, *non gaudet multitudo eodem jure, quo divites*. Idem, τὸ ἴσων μετέχων τοῖς ἄλλοις ἡμῶν, *Eodem quo nos jure non gaudebat*. Quibus in exemplis, duo breviter observanda sunt. Alterum est, si verbum impersonale sit, adhiberi πρὸς cum accusativo ejus personæ, quacum sit comparatio, ut in superiori exemplo πρὸς τὰς: sin verò personale, melius dativum ejusdem personæ usurpari: καὶ τῶν ἴσων μετέχω σοι, *cadem quâ tu conditione sum*. Alterum est, peculiaris usus Pronominis ἁλλων, quo, nec prorsus Gallico, cum pronomibus ἡμεῖς, & ὑμεῖς conjungitur. Dixit enim τοῖς ἄλλοις ἡμῶν, ut nos vernaculè, *a nous autres*: sic ἁλλὰ πάντα ἐπικλητὸς τοῖς ἄλλοις ἡμῶν, *mais tout tombe sur nous autres*.

Reg. 5.

ἴσων cum
genitivo.

Ἐν ἴσων cum gignendi casu, quod equaliter ad omes

alios pertineat. Lucianus de iudicio vocalium, initio: ὡς ἐλίου δεῖν, ἡσυχίαν ἀγαρόντα μὲν ἐν γράμμασιν ἀριθμῶν, ἐν ἴσῳ ὃ κείνῳ τὰ εὐδὲν. id est. ita dum quiescerem, parum absuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur: atque adeo mensisse metus, ad omnes literas equaliter pertinet.

Præterea ἴσῳ & ἴσα cum dandi casu, maximè apud Poetas, significant *perinde ac, æquè atque*. Apud Homerum Iliad. γ. de Paride,

Reg. 6.

ἴσῳ ἴσα cum dative,

Ἴσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπὶ χέτο κνεί μελαίρ.

Gallicè, *car ils le baïssoient tous comme la mort*. Quo sensu dicitur apud Oratores ἐν ἴσῳ, sequenti dandi casu; vel particulis εἰ καὶ, cum verbo neutro: ut ἐν ἴσῳ, εἰ καὶ μὲν ἀνὴρ ἦτο, ac si nihil omnino sensisset: quod etiam rectè diceretur ἐν ἴσῳ τῷ μὲν αἰδομένῳ, *perinde, ut qui sensisset nihil*: vel neutrum plurale usurpatur, cum particula καὶ, ut, hanc artem *perinde ac filiolarum carissimam deosculatur*, πῶδε τ' τέχνῳ ἴσα καὶ τεκνίδιον ἦστον καταφιλεῖ. Sic, Plerique ita respondent, ac si nihil omnino audierint, πολλοὶ ἔτι πῶς σποκείον, ἴσα καὶ μὴ ἀκούσαι, μήτε ἐν quo in exemplo cum infinitivo jungitur.

Dicebant, ἴσα τοῖς λόγοις ἔργα καταστῆσαι, vel, ἐς ἴσον τὰ ἔργα ὁμοίως, καὶ τὰς λόγους καταστῆσαι, cum verborum fidem operibus implebant; quasi, paria facere verba inter & opera. Thucyd. lib. 1. ἀλλὰ τ' ἐς ἴσον τὰ ἔργα ὁμοίως καὶ τὰς λόγους, πειν διαγωνίζεσθαι, κατὰ τὰς. id est. sed eum, qui ante disceptationem omnium, verborum fidem factis impleverit.

Reg. 7.

Καυροί, in plurali, maximè apud Atticos, absolutè ponuntur, pro commoda vel incommoda occasione, quasi ἀφορμῇ, in utramque partem. Thucyd. lib. 1. pag. 26. ἥκειον προσλαβεῖν, ὃ μὲν μεγίστων καυρῶν οἰκεῖ, καὶ πλεονεξίᾳ, id est. locum cum sibi adungere, qui & summam cum utilitate nobis concilietur, & summo incommodo hostilis fiat: vel momentis in utramque partem maximis aut amicus reddat, aut hostis.

Reg. 8.

καυροί.

Ut

Reg. 9.

Uc ἀρετὴ de rebus etiam inanimatis dicitur; Sic εὐ-
ταλῆς omnia, vel ὑπάντα, hoc est, vilia, nulliusque pre-
tii, κατὰ dici solent. Demosth. orat. de Cherson. ὥστε
ὑπολαμβάνειν τὸ Φίλιππον, τῷ μὲν ἐν Θράκη κακῶν (πῶς
ἄλλο πῶς ἂν εἴποι Δεργγίλον, καὶ Καρύλλω, καὶ Μάσει-
εσιν, καὶ ἄνω Ἰζαυρεῖ, καὶ κατασκευάζει;) τῶν μὲν ὅτι
δομεῖν ut existimet Philippum, vilium quorundam Thra-
ciae locorum: (quo enim alio nomine Drongilum, Caby-
lam, & Mastiram appellemus, ac cetera quae nunc in po-
testatem redigit?) eorum, inquam cupiditate teneri.

Reg. 10.

κακῶσις ἱ-
παρχίας, re-
petundarum
crimen.
κλοπή τῆς
δημοσίων,
peculatus.

Quod Latinis repetundarum crimen dicitur, id est,
repetundarum pecuniarum, quibus provinciam Magi-
stratus spoliaverat, Græcis κακῶσις τὴν ἱπαρχίαν, quasi
vexatio Provinciae. At peculatus crimen, κλοπή τῶν
δημοσίων, supple χηνμάτων, id est, pecunie publica fur-
tum. Exempla passim obvia, maximèque apud Plu-
tarchum, aliisque rerum Romanarum Græcos Hi-
storicos.

Reg. 11.

κατὰ χρεὺς
ὑπόστασις, bona
hypotheca.
ὑπόστασις φαίνεται
bona immo-
bilia.

Κατὰ χρεὺς, ὑπόχρεως, ὑπὸ γυγος ὑπόστασις, nexu obliga-
ta bona; quemadmodum soluta nexu, ἀνέπαφτος ὑπόστασις,
quæ postrema vox sæpe cum ὑποθήκῃ, id est, pignore
conjungitur, significatque pignus ab omni manûs in-
jectione liberum. ὑπόστασις autem φαίνεται, videtur, bona im-
mobilia significasse. Demosth. de pace, ἐπειδὴ δὲ τὸ
εἰρηνικὸν ἀδελφείῳ τυχεῖν ἢ ἐν ἐλπίδι ἐκ ἐκτετατοῦ ὑπόστασις φαίνεται,
ταῦτά τιν' ἐξ ἀρρητίσας: Ille pacis beneficio securitatem na-
tus, quæ hic possidebat, immobilia bona cum vendidisset.
Quare ὑπόστασις ἀφανὲς, bona mobilia, quæque minùs oculis
pateant, significabit.

Reg. 12.

νυρίαι, vadi-
monium.

Quod Latini vadium accipiunt, pro die certo et
dicto, vel pro confessione conveniendi ac sistendi se dicto
die: Græcis τερὲς ἡ νυρία dicitur; intellecto substan-
tivo νυρίαι, quasi dictis domina, vel propria dies: ut va-
dimonium promittere, τὸ νυρίαι ὁμολογεῖν ad vadium
venire, seu potius obire vadium, ἀπαντᾶν ἐς τὴν
νυρίαν: sic vadium deferere, τῆς νυρίαις ἀπολείπειν,
vel ὑστερεῖσθαι. Cæterum νυρία absolute ponitur, pro quo-
cunque

vadium obire,
deferere.

inque die statò ac fixo, qui etiam ἀφαιρεμένη, τακτῇ, ποτε αἰμένη, νομοσμένη dicitur.

Eodem ferè modo sumitur ἡ προδοσία: unde ἐρή-
μοθ τῆς προδοσίας, dicitur, qui in morâ est, nec di-
citur die aut sinit sese, aut rem judicatam facit. Is etiam
ἐρήμοθ absolutè vocari potest, vel ἐμπρόδοσιμοθ,
vel ἐμπρόδοσιμος. Hinc apud Athenienses, dicebatur
aliquis ἐδήμεεῖν πνα λαβεῖν, quando mittebatur in
possessionem bonorum ejus, qui vel intra diem non
adfuisset, vel rem judicatam non fecisset. & ἐ-
μέλεια dicebatur, suprema dies alicui obeundo
muneri concessa: unde ἀναβάλλεσθαι ἢ ἐδήμεεῖ-
ν, diem illum prorogare: & μέλλει μοι ἔξῃ κεν ἐ-
δήμεεῖν, jam vergit illa dies, in quam judicatum fa-
cere debco. Qui verò die dictâ se sinit, ἐμπρόδοσιμος
dicitur.

Τὰ κοινὰ, id est, communia; idem aliquando sunt, quod
χάριτες: id est, morum congressusq; facilitas cuilibet
convia, ut in præposit. ἀπὸ diximus, ἀπὸ πατρῶν τῶν χαρί-
των ὀμλεῖν. Plutarch. in Publicolâ p. 97. b. μάλιστα πως
τοῖς κοινοῖς κ' οὐρανὸν ὁρᾷ πῶς ἐπαχθεῖς τὸ ἀνδρὸς. id est,
convia hominis facilitate, ac morum suavitate maxime
conciliatus.

Ab eadem significatione non est alienum, quod ἐρήμην
ἔρημ, vel ἐρήμην simpliciter dicebatur, pro causâ & judi-
cio, cui alterius præsentia defuisset; aut pro vadimonio
deserto. Hinc ἐρήμην λαβεῖν, aut εἰλεῖν Adversarius dice-
batur, cum is, altero vadimonium deferente, causam vin-
cebat, aut etiam judicatâ causâ damnabat, vulgò gagner
sa cause, ou faire condamner sa partie par default. Uno
quoque verbo dicebatur ἐρημοδικον, in neutro, deser-
tum vadimonium.

Χύειος νόμος, lex domina, id est, quæ vim ac robur su-
um obtinet: unde populus ἢ νόμον τοῖς ἡγεῖσιν αἰετῶν
ἐπιθεῖν, vel κυρῶσαι, id est, suffragiis suis sancire di-
cebatur. Contrà verò ἀκυρεῖ, abrogatæ, vel etiam ἐκ ὄν-
τος νόμοι, non amplius existentes dicebantur: quemadmo-
dum

Reg. 13.

προδοσία,
idem.ἐμπρόδο-
σιμοθ &

ἐδήμεεῖν

Reg. 14.

Reg. 15.

ἐρήμην δὲ καὶ
desertum
vadimoniumἐρημοδικον,
idem.

Reg. 16.

κύρωσιν ἢ
μῶθ.ἀκυρεῖ ἢ
μῶθ.

δὴ καὶ μὴ
ἔσα.

οἰκοφθόροι.

um ἢ μὴ ἔπαθον, *lis extincta penitusque composuit*.
 Ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῷ εἰρησυχίᾳ, vel πῶν πρὸς αὐτὸς, illi dice-
 cebantur, quibus *jus & potestas in suas facultates ad-*
mebatur: cujusmodi erant οἰκοφθόροι. id est, qui *pate-*
monium miserè consumpsissent, aut qui *domum & famili-*
am perdidissent: quod vitium οἰκοφθόρα dicebatur.

SECTIO VI.

De nomine λόγος.

Reg. 1.
 λόγον αἰ-
 τεῖν, &c.
 dicendi lo-
 cum postulare.

Λόγος nonnullos habet significatus notatione
 agnos. Primum enim λόγον αἰτεῖν, est *dicendi ven-*
am & locum postulare: cui respondent λόγον δίδοναι, *dic-*
di facere potestatem; & λόγον λαβεῖν, *sive λόγῳ τυχεῖν*,
 id est, *dicendi facultatem accipere*: hinc passim apud
 Oratores, λόγον καὶ μέρος δίδοναι τε, καὶ λαβεῖν, hoc est
 loqui vicissim, & vicissim audire.

Reg. 2.
 λόγον διδο-
 ναι, rationes
 reddere.
 Interroganti
 locum dare.

Secundo, λόγον δίδοναι, idem est quod εὐθυμῶς ὑπα-
 χεῖν, id est, *rationes reddere*. Aliquando *locum interro-*
ganti vicissim dare: ut ἐπειδὴν ἰκανῶς ἐρωτήσης, δίδωμι
 εἰ λόγον ἐν μέρεϊ δίδοναι: id est, *ubi abundè interrogaveris*,
aquum est te alteri vicissim interrogaturo locum dare.
 Aliquando denique est, *colloqui cum aliquo*: ut μὴ δὲ
 πρὸς ὁδόν, ὅτι μὴ ἐπαίρω πρὸς φιλέσάτω, λόγον ἔδωκεν,
 est, *cum nemine prorsus in viā, nisi cum amicissimo soc-*
collocutus est.

Reg. 3.
 Rem expen-
 dere.

At λόγον δίδοναι cum dativo casu pronominis recipi-
 ci, est *rem diligenter expendere, ratiocinari, & argumen-*
to aliquid colligere: ut λόγον ἐαυτοῦ διδόναι, τῷ τ' πολυμαθ-
 εῖς ἀξιώματι, πῶς φιλοσοφία ἀπὸ κέρων, id est, *dige-*
tas eruditionis ab eo diligentius aestimata, omnem ei vi-
luptatis cupiditatem excussit. Συμπερηνοῦται idem signi-
 ficare potest: de quo infra.

Reg. 4.
 λόγον παρ-
 εῖναι, appre-
 hendere a pariter.

Λόγον παρῖεναι, sequente ut plurimum ὥς, id est, *ca-*
saionem loquendi, aut ea dicendi praebeere, quae sequenti-
bis verbis significantur: ut λόγον παρῖεναι, ὥς ἀπο-
 δηλιανῶς, καὶ καταπληγῶς, ὅτι κίνδυνον, ἡμεῖς ἐάν
 ἡμῖς

οἱ ἄλλοι ἀνελάλητο: discitandi occasionem praeiuit, se pe-
li metus ac formidant, diem ex die trahere.

Tullius ad Varronem scribens, propè verbatim ser-
monem dare dixit; Gallicè, apprestes à parler. Dabimus,
quit ille, sermonem iis, qui nesciunt, nobis in quocunque
loco simus, eundem cultum. eundem victum esse: λόγον
παρεχόμεν τοῖς ἡμῶς ἐκ εἰδένων, ὡς πῶς αὐτῶν ὅπου ἂν
ἴκημεν, πῶς τε περὶ ὧν, καὶ πῶς διαταγὰν φυλάσσοντες
ἀπελευθέρω.

Λόγοι in plurali, ferè significant, genus aliquod orati-
onis. Nam πῶς πρὸς λόγους λέγειν, id est, certo quo-
dam orationis genere uti. Demosthen. passim in Orati-
onibus pro Coro. ut πῶς ἔσαν οἱ παρὰ τῷ λόγῳ τότε
χρῆσθαι; quenam ergò tum huius hominis erat oratio?
apparet quoniam ergò erant, ab eo sermones tunc dicti?
notandum, optimè hoc nomen cum verbis εἶπεν, &
λέγειν conjungi solitum esse.

Aliàs λόγοι eodem sensu; quo verba Latinis. De-
mosthenes passim, λόγοι ταῦτα καὶ σκηψίς, vel ἀρέφα-
τα: verba ista sunt, vanique pretextus.

Εἰς λόγους ἔειπεν, vel ἔειπαι, vel κατελεῖναι, vel συνα-
γεῖν, vel συνιέναι, vel ἀφικνεῖσθαι: in mutuum colloquium
venire, ut ἐν μεσοτείῳ τῶν ἐκατέρωθεν βασιλείων, κατε-
λεῖναι ἐς λόγους, id est, ad utriusque regni confinia, in
mutuum de rerum summa colloquium venerunt. Hero-

dot lib. 2. Τῶν Ἑλλήνων, τῶν ἐμοὶ ἀπικρομένων (Io-
nicè, pro ἀφικρομένων) ἐς λόγους, ἵδμεν ὑπέχετο εἰδέ-
σθαι. Ex Graecis, qui mecum ea de re loquuti sunt, nemo
non nosse professus est. Eodem pertinet, quod dicebatur,

ἐν λόγῳ εἶναι, id est, in mutuo versari colloquio; idque
cum dandi casu personam significante. Gallicè, estre
propos avec, quelqu'un, quemadmodum εἰσέναι ἐς
ἐς λόγους, entrer en propos.

At verò ἐν λόγοις εἶναι, verbatim in sermonibus esse,
est, hominum ore famâque celebrari: quo sensu ferè
dicitur πῶς, ut πῶς ὅτι ἐν τοῖς τῶν ἐκδοχότατων
λόγοις, id est, hominum clarissimorum famâ maiorem

Reg. 5:
λόγοι, λέγειν
ὁ γὰρ λόγος.

Reg. 6.

ἐς λόγους ἔλ-
θαι, in col-
loquium ve-
nire.

ἐν λόγῳ εἶναι
estre en pro-
pos.

Reg. 7.

ἐν λόγοις εἶ-
ναι, in homi-
nibus ὅτε λέγ-
ται.

in modum celebratur; vel, ut Latini Græco proprie
in clarissimarum hominum ore multus est.

Reg. 8.
λόγος ὅτι,
fama est.

Jam λόγος per se sumptum, significat idem quod
λόγος ὅτι, vel λόγος κατέχει, fama est: quo sen-
tentiæ aliquando particulam ὅτι, tuncque signifi-
cat, ut fama est, ut ferunt.

Reg. 9.
κατ' ἐμὴν
λόγον, ut sen-
tentiæ.

At λόγος cum pronomine, opinionem significat,
κατ' ἐμὴν γὰρ λόγον, id est, quemadmodum sentio, ut
fert sententiæ.

Reg. 10.
λόγος πε-
ζός, vulga-
ris oratio.

Λόγος πεζός, Stephano quidem est oratio soluta
sed longè meo judicio meliùs, oratio vulgaris, eis
opposita, quam λόγον ὑποβάμωνα antè nominavimus
nam καταλογάδην εἰπεῖν, est propriè solutâ oratione
uti; quemadmodum ἐμμετρεῖ λόγος, stricta ora-
dicebatur. Hinc sermo pedestris, Horatio, λόγος
ζός, id est, humilis. Sic enim in Arte Poetica,

Interdum tamen & vocem Comædia tollit,

Et Tragicus plerumque dolet sermone pedestri.

An solutâ oratione Tragicus utitur? Significat ut
præter morem accidere nonnunquam, uti & Co-
mædia graviore, & Tragedia humiliori dicendi
nere utatur.

Reg. 11.
ὅτι λογισ-
μὸς εἶναι,
mentis com-
positum esse.

Quod Latini dicunt, mentis compositum esse, &
Græci, ὅτι λογισμὸν εἶναι, vel ὑπόρχειν, quasi invari-
cationibus esse: Ita enim Basiliius, καὶ ἂν περὶ ἐπι-
λογισμὸν ὑπόρχειν, τοῦτο π' ἐπινοήσῃς, id est, nec
enim unquam id agerem, si mentis compos essem.

SECTIO VII.

De nominibus μέρ, μερῶν, unde εἰς μέρη,
μερῶν, καὶ μέρη, νεανίας.

Reg. 1.
τὸ ἐν μέρει,
singul.

DE Nominibus μέρ, id est, pars, nota quæ sequuntur
Primò, quæ a Latinis singularia dicuntur, ea Græci
cis, τὸ ἐν μέρει, vel τὸ ἐπὶ μέρος, vel τὰ κατὰ μέρος
solent verbatim, quæ in parte, idemque omnino sunt
quod τὰ κατὰ μέρος.

Secundò, ἐν μέγας, vel καὶ μέγας, aliquando significat, Reg. 2.
non tantum sigillatim, sed etiam vicissim: ut ἐν τῷ μέ- ἐν μέγας, vi-
γας τὰ καὶ θήκοντα πειρίδης, vicissim munus suum abire: ἐν- cisum.
μέγας πάντα διέξυθεῖν, omnia sigillatim percensere. Gal-
licè, à part.

Tertiò, μέγας eodem interdum sensu accipitur, quo Reg. 3.
pars apud Latinos, id est, pro loco: ut apud Tullium μέγας, locus.
Philipp. 11, mors in beneficii parte numeratur, Græcè,
ὁ θάνατος ἐν εὐρυπείας μέγας τίθεται. Demosthen. O-
lynth. 2. παρρησιάζομαι, καὶ ἐν ὁρίων ἐν μέγας τὸν τοῦτον,
qui talis sit, eum negligi, nullòque in numero haberi. Sic
μέγας ἂν μοι τὸ τοῦ γένους τῆς εὐσεβείας, id ego pietatis
loco ducam. Ità ferè Virg. Æneid. 7.

Pars mihi par is erit dextram tetigisse Tyranni.

Quartò, μέγας ὅτι, vel γίγεται, aliquando idem est, Reg. 4:
quod apud Latinos, unus è numero, ut Virg. Æneid. 2. πολλὸς μέγας,
pars magna.

Et quorum pars magna fui.

Græci, ὅν δὴ καὶ πλείστον μέγας γέγονα.

Aliquando etiam μέγας cum aliis quibusdam parti- Reg. 5.
culis, facultates cujusque ac vires proprias significat. τὸ μὲν γὰρ
Ac primum quidem Græci dicunt, τὸ μὲν γὰρ μέγας, in- μέγας, pro
tellectà præpositione καὶ, id est, pro mea virili parte. viribus.

Secundò, τὸ ἐπ' ἐμὲ, vel εἰς ἐμὲ ἦκον μέγας, partem ad Reg. 6.
me venientem, id est, quantum in me situm est: quod μέγας, locus.
etiam dicitur ἦκον, subaudito nomine μέγας, ut τὸ εἰς
ἐπὶ τὸν ἦκον, quantum in se fuit. Tertiò, dicunt etiam
ὅσον ἔμοιγε μέγας ἐπιβάλλει, eodem planè sensu: vel
breviùs, τὸ μοι ὀπιβάλλον, subauditur μέγας. Vide in-
fra de nomine ὅσος, Sect. 7. Reg. 7. & c. 5. de verbo,
Sect. 7. Reg. 1.

Substantivum ἢ μοῖρα, sæpe idem est quod μέγας, Reg. 6.
præsertim eà significatione, quâ locum significat. Di- μέγας, locus.
cunt enim, ἐν ἑξαρέτῃ εὐτυχίῳ μοῖρα πέντα, θεῖα μοῖρα,
summa felicitatis loco ducere: tamen vulgò fatum si- divinum be-
gnificet; quod enim Latine, divino quodam fato, hoc neficium.
Græci, θεῖα πνὶ μοῖρα.

Μηδεὶς, cum μήτε, vel μηδὲ repetito, efferri Atticè
solet,

Reg. 7.
μηδεὶς,
μηδὲ.

solet, in ejus tantum substantivi genere, quocum proximè, conjungitur, licet alterius generis alia substantiva sequantur. Demosthen. οὐδ' ὅτι ἀπρεπὲς. δεινόνμα πάντων ὑμῶν, inquit, μὴδ' αὖτε χεῖν, μὴτε ἀνδρα πεισῶς περὶ πλείονος, ἢ τὸ δίκαιον, καὶ τὸν ὄρθον, id est, vos omnes obsecrabo, nullam ut gratiam, hominibusque nullum, plaris quàm aequitatem ac jusjurandum faciatur: ubi μὴδ' αὖτε respondet nominibus χεῖν, & ἀνδρα.

Reg. 8.
μὴχάνη,
midans, x. 110.

Μὴχάνη, aliquando per sese ponitur, aliquando cum interrogativo τίς. Et quidem sine interrogatione, μὴδ' αὖτε μὴχάνη, significat fieri non potest, vel causa nihil est. v. g. quod Latinus diceret, nunquam efficies, ut hoc in argumento acquiescam: Græcus ita redderet, ὅδε μὴδ' αὖτε μὴχάνη, τὸ μ' ὅτι τῷ δὲ ἀπρεπὲς ἐνδουήματα.

Reg. 9.

At cum interrogativo τίς, aliquando negatio conjungitur, significatque quo modo fieri posset? vel quid cause esse queat? v. g. τὸν ὑπὸ ῥαθυμίας κατὰ τὴν κόμην, τίς αὖ μὴχάνη πολυμαθίσα τὸν ποτε γινέσθαι; qui fieri possit, ut qui veteris contabescit, doctissimus unquam evadat? quod exemplum Græcâ negatione caret.

Contrâ negatio adhibetur, in exemplo sequente, τὸν πάντα κινῶντα λίθον, τίς μὴχάνη, ἢ δ' ὅτι αὐτὸν ἀποχωρεῖν, qui lapidem omnem moveat, qui fieri potest, ut nihil omnino promoveat? quo sensu duæ negationes sæpe junguntur, ut μὴ ἔχῃ.

Reg. 10.
μικρὸν &
μέγα

Μικρὸν & μέγα, vel μικρόν, parvum & magnum, vel majus, eleganter sæpe conjunguntur, tam affirmando quàm negando: & affirmando quidem reddi possunt, sancta & infanda. Sic apud Demost. in Midiana, ἐπεὶ ἐδ' ὅτι ἐμοὶ συνέχῃς, καὶ μικρὰ, καὶ μέγα, verbatim, probra in me assidue conjiciens, parva & majora, id est, honesta & infanda. Negando significant, nihil penitus in argumento proposito esse illius rei, quæ negatur, v. c. ὅδε δὲ ὁ ἐχθρὸς ὅτι, μὴτε μικρὸν, μὴτε μέγα, nihil profua utilitatis est. Galli Græcos securi; il n'y a aucun profit, ny petit, ny grand.

Idem

Idem Demosthenes pro Corona, *μεῖζον & ἑλάττω* *μεῖζον*, *ἐ-*
conjungit, id est, *maius & minus*: *ἐδ' ὅτιν, ὅτε μεῖζον*, *λαττον*.
ἄτ' ἐλάττω *ψήφισμα ἐδ' ἔν, Αἰσχίνῃ, ὅρι τῶν συμφε-*
ρόντων τῇ πόλει, nec ullum est *maius*, *minúsve decretum*
(id est, *nullum penitus*) de reipublice commodis.

Μικροῦ, interdum absolute ponitur, pro *μικροῦ δεῖν*, Reg. 11.
id est, *parum abesse*: & *ὀλίγου*, pro *ὀλίγου δεῖν*. Plutarch. *μικρὸν δεῖν*.
Pomp. *ὥς ἐπαξ μικροῦ συντελεῖναι, καὶ τίω στρατιὰν*
ἀποβαλεῖν, ut semel *parum* absuerit, quin & ipse conte-
reretur & exercitum amitteret.

Μέγας & πλὺς, eleganter & Atticè, cum verbis qui-
busdam adverbiorum loco usurpari solent: v. c. *μέγας* *μέγας &*
αὐξῶμαι, apud Demosthen. in 2. Olynth. quasi *μαγάλως* *πολύς*.
αἰρῶμαι, vel *αὐξῶμαι*, id est, *maius in modum efferrī*,
vel augeri. Sic *πολὺς ῥέειν ποταμὸς*, verbatim, *multus*
fluere fluvius dicitur, id est, *vehementer*. Exempla pas-
sim. Demosth. pro Coro. *ἐγὼ ἢ τῷ Πύθωνι θεασυνο-*
μέσω, καὶ πολλῷ ῥέοντι κατ' ὕψος, ἢ εἰς αὐτὸν. Equidem Py-
thoni, cum audaciùs ac vehementiùs in vos invehere-
tur, non cessi. Philo de Legat. ad Carum, ubi de invi-
dia loquitur, *πολὺς* jungit cum *ἄγαν* id est, *vehemen-*
ter, & *πνέω*. *σπиро*: *Ἰοβόλῃ*, inquit, *τεῖ ποτ' ἐρπιτοῦ θα-*
λευέει, βραχέην εἰς ῥπύσας χωρίους, ἀνδρὶ ἐνὶ, ἢ οἰκῇ
ἐνὶ, ἢ εἴ ποτε πολὺς ἄγαν πνέει, πόλει μὲν, id est, *ve-*
nenati serpentis more latitat, angustis quibusdam adre-
pens locis, viro uni, uni familie, aut, si quando vehemen-
tiùs spiraverit, uni certè urbi.

Νεανικὰ (*juvenilia*) eleganter dicuntur *σφοδρά* Reg. 13.
omnia, id est, *acria, & vehementia*, ut *νεανικὴ ὁρμή*,
vehemens impetus: *νεανικὴ φιλοτιμία*, *vehemens ambitio*:
νεανικὴ ἀπασθία, *acre studium*: *νεανικῶς ἐπίστασθαι*, *vehe-*
menter obniti: *νεανικὴ διαφορά*, *ingens controversia*. Plu-
tarch. in Numa, *ἐστὶ ἡ καὶ περὶ τοῦ Νυμᾶ χρόνων, κατ'*
ἑς γέγονε, νεανικὴ διαφορά: *ingens præterea de tempore,*
quo natus Numa fuerit, controversia est.

SECTIO VIII.

De nominibus ὁδός, ὅσιος, ὁρμή.

Regula 1.

Ὁδός, non tantum pro *viam*, sed etiam pro *itinere* lumitur, id est, ἀντὶ τῆς πορείας, vel ὁδοπορίας. Nam ἐν ὁδῷ ἦν, id est, in itinere esse. Synes. epist. 54. ὀνήσονται τὸ τοῦ πῆς ἐπὶ ταῖς Ἀθήναις ὁδόν, id est, hunc fructum capiam ex itinere Athenas suscepto.

Quo sensu Eustathius Ἰλιάδ. κ. notat, εἰς ὁδὸν ἐλθεῖν (verb. in viam ire.) sumi, pro εἰς πρεσβύαν ἐλθεῖν, id est, Legationem obire: cujus nullum exemplum affert, nec mihi ullum occurrit.

Hoc certius, ὁδὸν ποιεῖν, & ὁδὸν ὁδοποιεῖν, esse proprie viam munire: quæ frequentissima sunt. Hinc ὁδός ὁδοποιεμένη, via munita, strata, unde sumpta sunt impedimenta: & ὁδοποιεῖν, unico verbo, id est, alicui viam munire, aut præire: cum dativo casu, vel etiam (quod familiare Xenophonti est) cum accusativo, ut lib. 3. de expeditione: καὶ ὁδοποιήσεται γ' αὐτὸν αὐτὸν, καὶ εἰ σὺν τετράπλοις βέλονται ἀπέναντι, id est, in viam quoque illis præiret, etiam si quadrigis abire vellet. Dicitur & πρεσβυποιεῖν, ac ferè, cum dativo personæ, & accusativo rei: nam πρεσβυποιῶ σοι τὸ τοῦ, est, viam tibi hanc ad rem præeo, vel auctor tibi sum: & πρεσβυποιεῖσθαι dicuntur, quæ ad aliquid suapte naturâ promptiora sunt, in bonam & malam partem.

Reg. 2.
πρὸς ὁδόν,
opportunité.

Ὁδός in gignendi casu, cum præpositione πρὸς, & verbo ἦν, vel γίνεσθαι, idem est quod opportunitum & commodum, vel etiam in promptu & obvium; ut ὡς αὐτὸν μάλλον τοῦ φιλομαθὸς πρὸς ὁδόν γίγνεται, ἔς τὸ πολυμαθὲς, nihil est quod magis ad eruditionem conferat, quàm eruditionis studium.

Reg. 3.
ὁδὸν παράπρ-
ον, obiter.

Idem Genitivus cum voce παράπρον, videtur παράπρην nam idem penitus est quod παράπρον. obiter. Tullius ad Atticum: nam, inquit, ὁδὸν παράπρον, volo te hoc scire. Sic: At hæc quidem obiter dicta sint, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὁδὸν παράπρον εἰρήδω.

Reg. 4.

In dandi casu, cum βαδίζεν, πορεύειν, aut simili verbo.

verbo, significat, *vestiā viā & ordine progredi*: ut *vestiā* ὁδὸν βαδίζον
se perditum eunt, ὁδὸν εἰς ὁλεθρον βαδίζουσιν cum præ-
 positione ἐν, ut ἐν ὁδῷ βαδίζειν, id est, *aller par che-*
min: ac ὁδὸν βαδίζειν, absolutè, est *se se modeste sapi-*
enterque gerere.

Affinis est significatio accusativi, cum præpositione
 καί, ut apud Lucianum in Dialogo de Gymnasiis, καὶ ὁδὸν καὶ
 ὁδὸν καὶ ἀνὴρ ὁ λόγος μακρὸν προχωρεῖν, ubi Inter-
 pres pessimè, *inter eundem uerò nobis in longum pro-*
fluxit oratio: Atqui Solon & Anacharsis sedebant eo
 tempore, non ambulabant. Verte igitur, *hoc enim mo-*
do, rectiorem ac faciliorem cursum nostra tenebit oratio.
 Sic ἐπεὶ δὴ καὶ ὁδὸν ἡμῖν ἀνὴρ προχωρεῖν, τὸ πρῶτον,
sic enim res bene nobis feliciterque procedet, id est, κα-
 τὰ τὸν ὁδόν.

Aliquando λόχον significat, id est, *insidias*. De-
 monst. advers. Aristocrat. ἐν ὁδῷ καθελὼν, id est, *cum*
ex insidiis confecisset. Quo sensu Poetis frequentius est:
 dicunt enim ὁδὸν ἐρχομαι, vel ἵεναι, (verbatim, *ire vi-*
am) pro *insidias ponere*. Homer. Iliad. α. v. 149. ἢ
 ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἱπὶ μάχῃ, id est, *aut in-*
sidias struere, aut cum hostibus strenuè dimicare: quod
 ibid. v. 224. dicit, λόχον δ' ἵεναι, *in insidias ire*.

Eustathius autem observat, universè ὁδόν, sumi posse,
 πρὸς διαβολὴν ἀντὶ πρὸς ὅπου παρατάξεως, id est, *ut*
distinguiatur à pugna, que instructa & adversa hinc
atque hinc acie committitur. Itaque ὁδὸν ἐλθεῖν, (*ve-*
nire viam) erit, τὸ ἐπὶ λείᾳ ἀπελθεῖν πρὸς, id est, *præde*
causā aliquod proficisci; vel ἐπὶ καταπομπῇ, id est, *ad*
explorandum; vel ἐπὶ τείχεσιν ἀναμετρήσει, *ad metiendos*
hostiles muros.

Οἱ & primùm cum infinitivo eleganter jungitur, Reg. 6.
 ἐλλεπτικῶς, idque sibi præcedat τοῖς τοῖς, sive recipiatur. οἱ & cum
 Et quidem præcedente, ut τὸ τῆς ἀγγελίας τοῖς τὸν ὄντιν, infinitivo.
 ὅσον ἀπασαν εὐφραναι τὴν πόλιν, id est, *ejusmodi nun-*
cius hic est, ut civitatem universam letitiā complere
possit: ubi εὐφραναι, pro εὐφραίνεσθαι, vel εὐφραναι δι-

ταὺτ' αὖν. Demosth. Olynth. 2. τοῖς αὖτ' ἀνθρώποις, οἷος
 μεθυμένους ὀρχεῖσθαι τοιαῦτα, οἷα ἐγὼ νῦν ὀκνῶ πρὸς
 ὑμῶς ὁνομάσαι *ejusmodi homines, qui ebrii eo saltatio-*
num genere utantur, quod nunc apud vos referre me pu-
det. Subintellecto verò eodem nomine, ut τὸ σερρὸν
 ἔχει τῆς ψυχῆς, οἷον μὴ μεταβάλλειν, verbatim, *robur*
habet animi, quale non mutare, id est, eā est animi constan-
tiā, quæ mutari non possit.

Reg. 7.

Hoc sensu eleganter cum nomine *χεῖρος* conjungi-
 tur, vel præcedente, vel sequente, tuncque pro *eros* usur-
 patur. Plutarch. Alexand. ἔτε τιμὴ Ἑλλάδα κρατήσας
 πῆς ὀπλοῖς ὁ φίλιππος, οἷ κατὰ ζυῖον, καὶ πῶσι πῶσαι,
χεῖρον ἔχεν Nec Philippus, armis subactā Græciā,
satis habuit temporis, ad eam omnino pacandam atque
cicuvandam: ubi ordo postulabat, χεῖρον ἔχεν οἷον κα-
ταλ. id est, *eros*, vel *ως*, ut dicitur, Sect. 8. Reg. 9.

Rarum etiam illud est, quod habet idem Demosth.
 Olynth. 2. εἰ μὲν γάρ τις ἀνὴρ ὅστις ἐν αὐτοῖς, οἷος ἐμπει-
 ρος πολέμου καὶ ἀγῶνων, ubi οἷος, vel omnino abundat,
 vel explicari debet per τοῖς τοῖς, οἷος ἐμπειρος ἐστίν, id est,
ejusmodi, qui belli ac certaminum peritus sit.

Reg. 3.

οἷος, pro ὡς.

Interdum per se sumitur, pro *ως*, ut ἀλλ', οἷος πάν-
 τες γὰρ ἀπράξιμοι, καὶ φιλοπράξιμοι τυγχάνουσιν, id
 est, *verum, ut otiosi ferè omnes, curiosi pariter esse so-*
lent.

Per se quoque sumitur apud Atticos, subintellecto
 articulo præpositivo ejusdem casus. Thucydides lib. 2.
 καὶ μὴν (sub. Ἀθηναίων πόλις) ἔτε τῷ πολέμῳ ἐπιλ-
 θόντι ἀγανάκησιν ἔχει, ὅφ' οἷον καταπαθεῖ, ἔτε τῷ
 ὑποκώκατ' ἀμειψν, ὡς ἔχ' ὡς ἀξίων ἀρχαίαι id est,
solæque (sub. Atheniensium civitas) *ne hosti bellum in-*
ferenti indignationem movet, à qualibus malè habetur:
(id est, eorum ex conditione ortam à quibus malè ha-
beatur: quasi dicat, Athenienses ejusmodi esse, à quibus
vinci neminem pudeat) nec sibi subditis querelam,
(id est, querendi occasionem præbet,) sibi ab indignis
imperiari.

Aliquando

Aliquando significat *promptum expeditum*, ac *suapte natura in aliquid propendentem*: ut *δεῖνόν τι παθεῖν*, *ἵος ἢν ἐπεξίεναι τῷ φεύγοντι*, *incommodo graviore suscepto*, reum peragere vehementius cupiebat. Sic, *οὐδὲς εἰμὶ καὶ γὰρ, πᾶνθ' ἔσθ' πατρίδος κίνδυνον κινδυνεύειν*, *paratus sum ipse quoque, nullum non pro patria subire periculum*.

Reg. 9.
οἷος, cupiens

Affinis huic significatio, quā sumitur ἀπὸ τοῦ δύνασθαι. nam & οὐδὲς τι δεῖν, & οὐδὲς δεῖν, sine τι, significat δύνασθαι, potest. Et in neutro, ἂν τι δεῖν τέ δεῖν, fieri non potest. Herodor. *δεῖά τε*, dixit, pro *δεῖον τε*, ut lib. 2. *χοιράδες πολλαὶ εἰσι, δ' ὧν ἕκαστα τέ δεῖν πλέειν*, *saxa multa sunt, per quæ navigari non potest*: ubi οὐκ οἶα, Ionicè, pro οὐχ οἶα.

*Οἷον præcedente οὐδὲν, vel μηδὲ, absque ullo verbo, significat, *nihil vetat*: *ἐδὲν οἷον ἀπὸ τοῦ χρεῖπτος ἐλπίζειν*, *τὸν ἐλάπτορος ἕκαστον ἀποτυχόντα*, *nihil vetat, quominus qui minora consequutus sit, majora speret*.

Reg. 10.
ἐδὲν οἷον,
nihil vetat.

Quanquam videtur interdum significare quod gallicè dicitur, *il n'y a rien de tel*. Demosthen. in Midiam, *οὐδὲν γὰρ δεῖον ἀκέραιον αὐτὸ τοῦ νόμου*, *car il n'y a rien de tel, que d'entendre la loi mesme*. Alii minùs solletter, ut existimo, *nihil vetat quo minus legem audiamus*.

ἐδὲν οἷον,
rien de tel,
que.

*Οὐχ οἷον, ἢ & μὴ δεῖον, non solum non, vel nedum. Polyb. *ἂν οἷον ὥφελεν δύναται ἀντὶ τοῦ φίλου, ἀλλ' ἂν αὐτὸν σώζειν*, id est, *non solum amicos juvare non potest, sed ne seipsam quidem servare*. Idem lib. 5. *μὴ δεῖον τυχεῖν ἐπὶ τότοις χρείταις, ἀλλὰ τὴν ἀντίον παρ' ὀλίγον κινδυνεύειν τῷ βίῳ*, id est, *non solum gratiam propterea tulisse nullam, sed contra vitæ ipsius ferè periculum adiisse*.

Reg. 11.
ἐχ οἷον, nedum.

*Οἷον per se solum, non rarò significat, *verbi causâ*, *exempli gratiâ*. Crebra passim exempla, maximè que apud Platonem, apud quem etiam reperitur, *οἷον δὴ λέγω*, vel *φημι*, eodem significatu. Apud alios, *οἷον τι λέγω*.

Reg. 12.
οἷον verbi
causâ.

ὅτιον, pro
ᾧσει, quasi.

Denique ὅτιον, vel, quod frequentius est, ὅτιονει, idem est quod ᾧσει, ᾧσαιει, ᾧς ᾧσει, ᾧς ᾧσαιει, id est, *tanquam*, vel *quasi*.

Reg. 13.
ὅτιον γε, vel
ἴδιον, utpote.

Neutrum verò plurale ὅτιον, vel ὅτιον γε, vel ὅτιον ἴδιον, idem est, quod ἄτιον ἴδιον, utpote, quippe. Sic intelligend. Herodotus lib. 2. pag. 111. b. cum ait, ὅτιον δὴ ἐμβά-
λοντος τῆς ὕδατος πῖσι ἔρεισι, μὴ δύνασθαι χατὰ μὲν
κατὰ πρὸς τῶν ἐν ὕδατι, id est, *utpote autem aquā in montes illabente*, (vel, quod autem aqua in montes il-
labatur) demissam holidem ad fundum usque pervenire non posse: ubi malè Interpres, *quemadmodum ē monti-
bus præcipitantis aquæ*.

Aliquando tamen ὅτιον, reddi potius debet per *πιάδε*, *talía*, vel ἔτιον ἴδιον, sic, ita: ut apud Arist. idem Panathen. ὅτιον τῶν ταῦν ἀνὴρ κύκλῳ ἀεὶς ἔσται καὶ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, id est, *Ita navim istam, omnia ornamentorum genera, in orbem perpetuò circumfusiunt*.

Reg. 14.

Ὅργη, vulgò, ira. Non rarò tamen sumitur pro *τρόπος*, vel ἥθη, id est, *mores, ingenium, indoles*; vel ὄρμη, id est, *nativus quidam impetus & appetitus*; vel διά-
φοια, cogitatio, sensus: Gallicè, *naturel, humeur, affecti-
on*. ὄργη enim, quasi ὄρεγῃ, ab ὀρέγω, *appeto*, vel à ῥέ-
ζειν, id est, *facere*, cujus præter. med. ἔοργα. Thu-
cydid. lib. 1. p. 97. καὶ ὅτιον τοῦ ἀνθρώπου, ἐν τῇ αὐ-
τῇ ὄργῃ ἀναπειθομένης τε πλεμεῖν, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ
πρὸς ὅσοντας, licet probè norim, *homines non eodem sensu &
animo, ad bellum gerendum induci, & illud reipsà gerere*,
id est, *non eodem sensu gerere, quo ad gerendum inducuntur*.

Hinc εὐοργήτως, id est, *moderatè*. Idem ib. pag. 79. Ἐν ᾧ, ὃ μὲν εὐοργήτως αὐτῷ προσομιλήσας, βί-
βαιοπρεπὲς ὃ δὲ ὀργισθεὶς ᾧ αὐτῷ, ἐκ ἐλάσσων πλάει.
*In quo qui dem, qui moderatè se gerit, is firmitior est: qui
autem iracundius, is non leviter offendit: ubi εὐοργήτως, &
ὀργισθεὶς, opponuntur*. Id. l. 3. ait, τὸ πᾶν, πρὸς τὰ πα-
ρόντα τὰς ὀργὰς ὁμοίαν, i. *hominum mores præsentium rerum
statui similes efficere*. Eodem modo χόλος, i. ὄργη, sumi-
tur: unde δὲ χόλος γινώσκω, à Zenobio, Adagiorum Cent. 3.

Adag.

Adag. 25. explicantur διχῆς ἰσότροποι, homines duplicibus moribus præditi. ubi malè Erasmus reponit διχῶλοι, quasi utrinque claudicantes.

Eadem vox in plurali maximè, cum verbo ἐπιφέρειν, Reg. 15. & dativo personæ; idem est quod Poetis, τὸ ἡρᾶ φέρειν, de quo in verbo φέρω, id est, χαρίζεσθαι, gratificari, indulgere, oblectare. Qui tamen usus antiquiorum Atticorum proprius videtur. Thucyd. lib. 8. pag. 610. πάντων τ' Ἀσύροχον εἶναι αἰτίον, ἐπιφέρειντα ὀργὰς Τισσαφέρνη, διὰ ἰδία κέρδη, omnium parvè causam, Astyochum esse, qui sese, privati lucri studio, ad Tissaphernis voluntatem accommodaret. Ità Cratinus Comicus dicebat, τὴ Μουσικὴν ἀκορῶντες ἐπιφέρειν ὀργὰς ἑσπερίῃς σάβροσι. id est, Musicam moderatis hominibus oblectationem asserre sine fastidio.

SECTIO IX.

De Nomine "Οσος.

Adjectivum ὅσος perelegantes in omni genere significaciones habet. Primum ergo in plurali numero sumitur sæpe pro articulo subjunctivo, ut τῶν ἀρχόντων, ὅσοι τῶν ἑλλὰδων, ὅσοι μέλλουσιν εἰς ἄκρον ἐλαύνειν τὴ γλώττης, quotquot ex iis qui lingue Græcæ operam dantes, ad ejus perfectionem aspirant. Quo sensu plerumque jungitur cum nomine colectivo, πᾶς, πᾶσα, πᾶν, ut πάντες ὅσοι, πᾶσαι ὅσαι, πᾶν ὅσον, πᾶνθ' ὅσα. ut πᾶνθ' ὅσα διὰ πρῶτης ἀγῆ, quæcumq; bonori ducuntur

Solet etiam verbum substantivum omitti, ut πάντες ὅσοι φιλόλογοι, omnes eloquentiæ & eruditionis amantes, supple, οἷσι, vel τυχάνουσιν. Eodem modo usurpatur, ὁπόσος per omnia genera & casus plural. numeri; sed rariùs.

Ex eadem significatione nata sunt quæ sequuntur, ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσα, παρ' ὅσον, κατ' ὅσον, id est, quatenus, vel eò ἵνα, ut antè diximus, ἐφ' ὃ, παρ' ὃ, κατ' ὃ. Quo sensu, aliquando τοσούτων cum eadem præpositione, quasi ex

adverso responderet : ut καὶ ὅσον ἀνέχοιμι, καὶ τοσούτον βονθήσω, quatenus mihi licebit, eatenus auxilium feram.

Reg. 3.
παρ' ὅσον.
nisi quod.

Aliquando παρ' ὅσον, significat differentiam aliquam, ac veluti exceptionem ; ideoque rectè verti potest, per nisi quod, vel præterquam quod : ut τὸ πρὸς τὸνδε πίπτοντα, ὃ καὶ πρὸς ἕτερον, παρ' ὅσον τίτην ἄν ἀπὸ ἀπὸλλωνος, Eodem erga eum, quo adversus alterum animo sui, nisi quod me ab ipso citius liberaui.

Reg. 4.
παρ' ὅσον.
ideo.

Significat etiam idcirco, ideo, quemadmodum & παρ' ὃ, ut πανσπερμῶσαντο παρ' ὅσον καὶ ῥαδίως αὐτὸν ἵπνῳσαντο, exercitum in eum universum egerunt, ideoque faciliè ipsi oppresserunt : ubi notandus usus verbi ὠδεύειν, pro impressionem facere. quâ in significatione ferè jungitur cum præpositione ἐς, & accusandi casu.

εἰς ὅσον, quatenus.

Nec absimiliter, εἰς ὅσον, id est, quatenus. Aristid. Panathen. πάλιν εἰς ὅσον αὐτὸς ἂν τις ὀπμάρτυροιο, nisi quatenus, vel nisi si quis ipsos testes appellavit.

Reg. 5.
παρ' ὅσον.
extra quam.

Est etiam παρ' ὅσον, extra quam, ut Loquitur Cicero, vel contra quam, ut χρῆσθαι πνεύματι παρ' ὅσον, vel παρ' ὃ πέφυκα, uti re aliqua extra quam ejus natura postulet. Quo sensu addi etiam potest ei, cum optativo. & particula αὐ, ut παρ' ὅσον εἰ τοιοῦτό τι γένοιτο αὐ, extra quam si quid ejusmodi contigerit. Sic dicitur, παρ' ὃ vel παρ' ὅσον δεῖ, supra modum, vel supra quam oporteat.

Reg. 6.
ὅσον ἢ ὅσα.
pro viribus.

Ὅσον, & ὅσα in neutro, cum dativo & præpositione ἐπὶ, significat, pro viribus : ut ὅσον ἐπ' ἐμοί, quantum in me situm est ὅσα ἐπ' αὐτῷ, pro virili ejus parte, supple, ὅτι, vel aliud simile. Eodem sensu jungitur cum verbo ἴκω, & accus. quem regat ἐπὶ, vel εἰς : ut ὅσον vel ὅσα γὰρ ἴκῃ ἐπ' ἐμὲ vel εἰς ἐμὲ : vel εἰς ὅσον ἴκω δυνάμει id est, καὶ τὴν ἐμὴν δύναμιν, pro viribus meis. Vide suprâ in nomine μέγας. Sect. 5. Reg. 5. & infra cap. 5. de Verbo, Sectione 7.

ὅσον ἢ καὶ,
quod animus.

Licet ὅσον ἢ καὶ aliquando significet potius, quod atque, Dem, pro Cor. ὅσα τὰ τῶν φακίων σωτηρίας ἐπὶ τῷ

τὴν πρεσβείαν ἦκε· προ ὅσα πρεσβείαι ἐπὶ τῷ πωτηρίῳ
 ἦκε quatenus ea legatio Phocensi in ad salutem pertine-
 bat. verbatim, quotquot Phocensium salutis in hanc le-
 gationem veniebant.

Aliquando ὅσοι & ὅσα παρέλκυσιν, & solius ornatus
 causa adhibentur, ut μυρίοι ὅσοι, infiniti, πλείστα ὅσα
 plurima; nisi substantivum verbum intelligas, ut μυρίοι
 ἄπορες τῶν τῶ σωτηρίῳ, eundem in locum infiniti
 confluxere, subaudi εἰσὶ vel τύχουσιν. Quod etiam in
 fine membri aut periodi eleganter usurpatur, ut παρ-
 ματα αὐτῷ παρέχε μυρία ὅσα plurimū ei facessi nego ii.

Reg. 7.
 ὅσοι & ὅσα
 abundant.

Similiter post enumerationem aliquam rerum vel
 partium affinium, ita concludunt καὶ ἄλλοι ὅσοι, & ce-
 teri id genus, καὶ ἄλλα ὅσα, & reliqua ejusmodi: ut πε-
 ῶντα δὴ παροφασίζε, καὶ ἄλλα ὅσα, his atque aliis ejus-
 modi excusationibus utitur.

Dicunt etiam θαυμαστὸν ὅσον, mirum quantum, tam in
 principio quàm in fine periodi, licet in fine rariùs: ut
 εἰ ἐλίου προὐχώρησε, θαυμαστὸν ὅσον, id est, mirum
 quantum brevi tempore profecerit.

Ὅσον & ὅσα, cum particula καὶ, accusativo & infini-
 tivo conjungitur, loco subjunctivi, vel optativi: ut ὅσα
 καὶ εἰδέναι, quod quidem sciam; ubi conjunctio καὶ,
 vel παρέλκε, vel sumitur pro γὰρ, id est saltem, quidem:
 sic ὅσα καὶ μοι δοκεῖν, ut mihi quidem videatur: ὅσα καὶ
 δύναμαι, quantum possum.

Reg. 8.
 ὅσον & ὅσα
 cum infinitivo.

Contrà, nonnunquam ἐλλειπτικῶς usurpatur, ut πε-
 ρέμινε χρόνον, ὅσον καταστῆσαι τὰ χινοῦμένα τῷ παρ-
 ματι, tamdiu expectavit, donec res turbari ceptas com-
 poneret. verbatim, expectavit tempus, quantum compo-
 nere, ubi subauditur ἐχέτω, vel εἴσει, & particula quæ-
 dam, ut εἰς, vel ὡς: ut ἀγέλων δέξισται ὅσον ἢ ἐν ἐμ-
 βολαῖς ἡνέσται τῷ ὕδατι, id est, tanto spatio disjuncti
 sunt, quantum ut extra telorum jactum esse possent, ne-
 cessarium erat. Thucyd. lib. 1. τοιούτοις τε τὰ αὐτῶν
 ἔργα, ὅσον ἀποζῆν, sua singuli colligentes, quantum
 modicè vivere, id est, ὅσον εἰς τὸ ἀποζῆν μετρίως ἀν πε-
 ἀρκείεις,

Reg. 9.
 ὅσον aliquid
 involutus.

ἀρκέσειν, quantum ad modicè vivendum satis esset. vid. Sect. 7. Reg. 4.

Reg. 10.
ἔχ ὅσον, ne-
dum.

Οὐχ ὅσον, id est, ἔχ οἶον, nedum, vel non solum non. Aristid. Panathen. μὴ καὶ θαυμάζον σύμβολόν ἐστι τὸ ἀρκέσειν εὐδύς· ὅς ἀρχῆς ἔχ ὅσον λαμβάνειν, ingens ac perspicuum argumentum est, eam statim ab initio excelsisse, nedum ut lateret.

Reg. 11.
ὅσον, circiter.

Ὅσον, aliquando circiter significat, ut ἑρπιδότας ὅσον διχαλίεις ἀναγέδου φαίν, id est, milites ad duo milia navigasse ferunt.

Reg. 12.
ὅσον id est
μὴ ὅσον.

Interdum sumi videtur pro μόνον. Plutarch. in Pub. licolâ, καὶ δὲ δὴ τις ἡμῶν λαβὼν, ὅσον ὑπώλεσχαν· ἔτα ἀναρπεί, id est, facem ardentem aliquis tantum subjicit, mox eandem retrahit.

Reg. 13.
ὅσον αὐτίκα,
ἔπειτα ἢ ὅσον
ἢ ἀμῆ.

Ὅσον αὐτίκα, ὅσον ἔπειτα, ὅσον ἔκ ἡδὴ, ὅσον ἔκ ἡδὴ, id est, jam jam; de futuro potissimum: ut ὅσον αὐτίκα τὸ πρῆμα τὸ ἀφουαι, jam jam me ad opus accingam. Interdum etiam de præterito. ut ὅσον ἔκ ἡδὴ ἀπῆλθεν, Gallicè, *il ne fait que de partir*. Thucyd. etiam vnicâ voce, ὅσον. u. lib. 1. p. 26. ait, τὸν μέλλοντα, καὶ ὅσον παρόντα πόλεμον, bellum futurum, ac penè jam præsens.

Reg. 14.
ὅσον, scilicet.

Eadem significant aliquando ἔσθιν, id est, ferè, præpè, ut αὐτὸς δὴ ὅσον ἔσθιν τὸ παρόντα ἀπεριπαρόντος, cum is ferè jam omnino desperasset. Quod etiam dicunt ὅσον, ut ὅσον ἔκ αὐτοῦ τῆς ἡρώδου. verbatim, quantum non oculatus testis factus, id est, suis ferè oculis insurpavit: quasi dicatur, si hoc unum excipias, quod oculis non viderit, tam præsens fuit, quàm qui maximè.

Reg. 15.
ὅσον, ὅσον,
ferè.

Imò jungitur cum ἔσθιν, tuncque παρέλκει. Euseb. Præparat. 13. εἰς ἀλόγους καὶ ζῶντες ἔσθιν ὅσον ὡς ἀπὸ τοῦ ἡρώδου, cum præpè in brutæ animantis naturam degeneraret.

Reg. 16.
ὅσον, ἡλικίαν.

Ὅσον, ἡλικίαν, & οἶον, ὁποῖον, in neutro genere, conveniunt potius cum præcedente substantivo neutro, quàm cum sequente alterius generis: ut πᾶχος ὅσον vel ἡλικίαν ὁ δάκτυλος, pro πᾶχος τῶν, vel πᾶχος τῶν, ὅσος, vel ἡλικίαν δάκτυλος: crassities qualis unius digiti, vel digitalis.

SECTIO. X.

De nominibus ἕρος, πᾶσις, πᾶσις, πλόμος, πλιπία,
πολύς, πρῶμα, πρῶξις, πρῶμα,
πρῶτα.

Qui Latinis *secundus ventus* est, is Græcis vel simpliciter ἕρος, vel ἕριος ἄνεμος, dicitur; quas voces nostri plerique ad ὄρω, id est, *incito*; derivare solent; fortasse tamen ἀπὸ τῆς ἕριος derivare liceat. Nam ἕριος in navi, idem est quod πρῶμα, *puppis*: favē. que phralis gallica, quā ventum illum dicimus, *le vent en puppe*. Ergo, κατ' ἕρον φέρεται, *secundo vento ferri*, qui ab Homero dicitur, Διὸς ἕρος, vel etiam ἱκαδρός ἕρος. At Oratoribus etiam φόρος, & ἐπίφορος: quod Virgilius expressit hoc versu,

Prosequitur surgens à puppi ventus euntes.

Dicebant etiam ἐς ἕρον κατασῆναι, vel ἐλὼπλῳ χρήσασθαι, vel ἕξ ἕρίας πλεῖν, intelligendo πνοῆς, id est, *flauis*, *vento*, vel unicā voce, ἕριος ρομεῖν, aut καταρῶσαι. Aristophanes verò, ἕρία θεῖν, *secundū currere*, id est, *secundū navigatione uti*. Hinc fit ἐπυρρίζειν, *secundū aurā provehere*: quod etiam metaphoricē, de secundo rerum, & negotiorum statu dici potest. Imò etiam ἐπυρρίζειν Lucianus dixit eodem sensu.

Denique Polybius secundam & velocem navigationem describens; λαβὼν, inquit ille, ἕρον, καὶ λαμπρὸν ἄνεμον. ἐκπύσσας πᾶσι τοῖς ἀρμόσις, καὶ καταρῶσας, ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τῷ λιμῶος ἐποίητο τὸ πλοῦν, *ventum secundum eūmq; vehementem nactus, velu omnibus passis, feliciter; vectus cursu ad ipsum portū omnium appulit*: ubi λαμπρὸς est *vehemens & incitatus*, πᾶσι verò τοῖς ἀρμόσις, vel ἱστοῖς, idē est quod Galli dicunt à *pleines voiles*, quod etiā Græci unico verbo, ἱστοδρομεῖν dicere solent.

Πᾶσις, in plurali, cum genitivis, *Artifices, Populos*, aut certam hominum conditionem, ac possessionem significantibus, pro nominibus ipsis, convenienti casu positis,

Regula 1.
ἕρος & ἕριος.
ἕριος.

Reg. 2.

ἱστοδρομεῖν
καταρῶσαι,
ἐπυρρίζειν,
ἐπυρρίζειν.

λαμπρὸς
ἄνεμος.
ἱστοδρομεῖν.

Reg. 3.

positis, Hebræo more usurpantur. Sic, Παιδῶν, Ἰατρῶν, Φιλοσόφων, Γεωργῶν παῖδες, *Rhetorum, Medicorum Philosopherum, Pictorum filii*: elegantius multo, quàm Πύτορες, &c. Sic Κητῶν παῖδες, id est, *Galli, συστῆναι παῖδες, miseri*. Ita Psalmo 4. *Filii hominum, usquequæ gravi cordis*: id est, *homines*. Al. *Filii Prophetarum*, id est, *Prophetae*.

Reg. 4.
εἰς πᾶσαν,
ἐν τούτῳ.

Πᾶσαν præcedente εἰς, idem est quod πάντως, id est, *omnino*, vulgò, *en tout*: ut διακοσίς εἰς χαράσας εἰς πᾶσαν, *milites ducentos omnes habebat*. Plutarch. Pompeio, ὃ δαλεαδὲς ὁ δῆμος, εἰς πᾶσαν ἡδὴ πᾶσας αὐτῶν ἐγχερόν, id est, *quo populus s mel inescatus, us se rebus in omnibus facilem deinceps & flexibilem præbuit*.

Reg. 5.

Πλοῖμ' vel πλωῖμ', non tantum conjungitur cum substantivo. ut πλοῖμος θάλασσα, *mare navigabile*. ναὺς πλωῖμος, *navis ad navigationem idonea*: sed etiam in neutro ferè, vel masculino, τὸ πλοῖμον, & πλωῖμον, vel πλοῖμος sumitur, vel *pro tempore ad navigationem opportuno*, vel *pro omni loco, qui navigatione tuto adiri possit*. Idque duobus præcipuè modis.

Primò, absolutè, in gignendi casu plural. num. cum particip. ὄντων Philo in Legat. Διαγρηγόρης ἐν τῷ, πινούσῃ φήμης, ἐπὶ πλοῖμων ὄντων, ἀρχὴ δὲ τοῦ μετοπίσθεν, id est, *itaque morbi ejus vulgatâ famâ cum adhuc tempus ad navigationem opportunum esset, autumnus enim initium erat*. tubaudiendo vel χαρῶν, vel χρείων. Thucyd. comparativum usurpat lib. 1. καὶ ἡδὴ πλωῖμωτέρων ὄντων, id est, *cumque jam tutior esset navigatio*. nulum enim ibi nomen exprimitur, quò genitivus iste referatur.

Secundò, πλοῖμὸν ὄντι, dicitur; id est, *tuta*, vel *opportuna navigatio est*: & πλωῖμωτέρον ὄντι, *tutior*, vel *opportunior*. Idem Thucyd. paulò post, κατασύνθη δὲ Μίνω ναυικῆ, πλωῖμωτέρα ἐγένετο παρ' Ἀχαιοῖς. *At postquam à Minoe instructa classis esset, facilius deinceps ac tutior ultro citroque navigatio esse cepit*.

Reg. 6.

Πολιτεία, non modò vel *republicam*, vel *certam*

rei.

reipublicæ formam significat; sed etiam certum aliquem modum, quo quis in gerenda republica versetur. Demosthen. pro Coron. ἡ μόνον τὸ πρᾶγμα τῷ πόλει, ἢ πρᾶγματι ἢ ἐμῷ, καὶ ἡ πολιτεία διαπεράζεται, id est, non tantum ut civitas in honore esset, institutum illud meum, ac propria gerendæ reipublicæ ratio, in causâ fuit.

Πολύς, præter id quod annotatum est in nomine μέγας, est aliquando idem, quod συνάμει πολλῇ, id est, cum ingentibus copiis. Plutarch. de fortuna Romanor. Εὐερόν τ' ὅν Πομπήιον ἀφῆν, καὶ πολλῷ μὲν ἐν γῇ, πολλῷ δ' ἐν θαλάσῃ ubi Pompeium invenisset, densis & ingentibus copiis instructum, seu terrestribus, seu maritimis. At Demosth. orat. de Cherson. Φίλιππος συνάμει πολλῇ ἀπὸ Ἑλλάσποντον ὦν, Philippus, qui circa Hellespontum cum ingentibus copiis versabatur.

De nominibus πᾶγμα & πράξις, hæc notatione digna & selectiora accipe. Primum, quod Latini dicunt, Nihil est molestiæ vel incommodi; Græci, ἔδεν πᾶγμα δὲ nihil refert; vulgò, il ne m'en chaut: ut cum Demosth. ait, ὅτι αὐτῷ ἔδεν δὲ ἐν ἐπὶ πᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας ταύτας, id est, quod ejusmodi pacta nihil jam ad eum pertineant: Galli propius, n'ayant plus qui faire de ces pactes. Plato in Symposio, ἐὰν δ' ἴδωμεν, ἔδεν δὲ πᾶγμα, & encores qu'elles fussent fausses il n'importeroit pas.

Secundò, quæ à Jurisperitis obligatio in solidum vocatur, apud Græcos πράξις est, ejus generis quod Galli, estre obligé un seul par le tout, Græci πράξιν ἑὴ ἐξ ἑνὸς καὶ ἀμφοῖν, v. rbatim, actionem esse ex uno & utroq;: id est, duo simul, & utrumque scorsim integrâ obligatione teneri.

Tertiò, πράξις in malam partem sumitur, ut apud hos, pratique, id est, versutum fraudulentumque consilium, quo adversarius circumvenitur; quæ calumnia Ciceroni dicitur. Et aliquando pro ipsa prodicione sumitur: unde πρᾶξις ποιεῖν πρᾶ, dolo aliquem circumvenire. Quod tamen sæpius cum locis iis jungitur, quæ dolo capi-

Reg. 7.

Reg. 8.

ἔδεν πᾶγμα, nil refert.

Reg. 9.

πράξις, obligatio in solidum.

Reg. 10.

πράξις, pratique.

πρᾶξις ποιεῖν circumvenire.

capiuntur. Nam τὴν πόλιν παραχειροποιῆσαι, est urbe dolo & proditione capere: quo pertinet Gallicus Idionismus, *pratiquez*, de eo qui vel in urbe quam oppugnat vel in negotio quod gerit, proditores aut promissis aut muneribus comparat: quod Polybius dicit, *πράξιν αὐτῶν σήπασθαι*, vel *χέλασθαι*.

Reg. 11.
πρόχνημα,
decus.

Quod Latini, *decus & ornamentum* dicunt, Graeci *πρόχνημα*, quasi *πρόχρον ῥήμα*. sic τὴν βελὴν πρόχνημα τῆς πόλεως, id est, *Senatum reipublicae decus*, τὴν πόλιν πρόχνημα βασιλείας, *urbem regni decus* appellant. Plutarch. Alexand. ὥς καὶ Σαρδεῖς, τὸ πρόχνημα τῆς ἐπὶ θαλάσῃ ἥν βαρβάρων ἡγεμονίας παρελαβέν, ita ut ipsas quoque Sardeis, *maritimi barbarorum Imperii metropolim, sedemque primariam, deditione acciperent*.

Reg. 12.
πρόχνημα,
prætextus.

Eadem vox *colorem saxe, ac prætextum* significat, quam etiam Latini *speciem* aliquando dicunt; ut *ἀνδρείον τὸ προπύργιον πρόχνημα ποιῆσθαι*, id est, *speciei virtutis colorem temeritati prætereendere*, Galli *faire sensiblant*. Thucyd. lib. 1. pag. 64. *πρόχνημα ἔδωκεν, ἀνέχουσαι, ὡς ἐπαυόν*, (id est, *ὑπὸ, vel ἀντὶ ὡς ἐπαυόν*) *δῆλως τὴν βασιλείας χάραν*, id est, *Prætextus enim erat quo ad vastandum Regis agrum utebantur, quasi acceptis à barbaris ulciscerentur injurias*.

Reg. 13.
πρόχνημα
μὲν, τὸ δ'
ἀληθές.

Quo sensu ponitur etiam ἐλλειπτικῶς, id est, aliquando subaudiendo: tuncque ferè duo membra sic inter se opponuntur *πρόχνημα μὲν, τὸ δ' ἀληθές* ut, *specie quidem vel per causam illi honorem exhibendi, re autem ipsa, eum omni spe honoris spoliaret*, *πρόχνημα μὲν, ὡς τιμῶν αὐτὸν, τὸ δ' ἀληθές, ἀπασαν τὴν αὐτῷ τιμὴν καταστῆναι*: ubi *πρόχνημα μὲν*, id est, *πρόχνημα ποιέμενος*, καὶ *πρόχνημα*. sequitur autem ὥς, id est, *quasi*.

Reg. 14.
τὸ πρῶτον,
primus.

Τὰ πρῶτα, in neutro plurali. id est, *ὁ πρῶτος, ὁ πρῶτος, ὁ παρὰδοκιμῶς, Princeps*. Lucianus in Timone, *ὁ πρῶτος, ὁ παρὰδοκιμῶς, Princeps*. Mercurius ad Timonem, *Ἰδοὺ τῶν Ἀθηναίων τὰ πρῶτα*, *Esse Atheniensium Princeps*. Sic τῶν συμμαχικῶν ἄρχων, *τὰ πρῶτα, Princeps condiscipulorum*.

SECTIO XI.

De nominibus σημείον, τεκμήριον, ἀπόδειξις,
ῥαδιόρρημα, τέλος, τίς.

Σημεῖον indicium, τεκμήριον conjectura, ἀπόδειξις demonstratio: sæpe initium dant periodis, idque ἐλληνικῶς, id est, vocibus quibusdam subintellectis: tuncque adjungitur particula ὃ, & particula ὃ mem- bri sequentis initio adhibetur. Quod ergo Latini dice- rent, Cujus rei argumentum illud est, quod assidue cum improbis versetur: Græci τεκμήριον, vel σημείον δὲ ὁλος γὰρ ὄστιν ἐν τῇ πᾶν μοχθηρῶν συνουσίᾳ. Itaque subaudiri potest τέτρε' αὖ εἰν τὸ ἐπὶ ὧρον, ejus sit quod sequitur, vel λεχθησὶ ὧρον, quod dicetur, aut aliquid simile. Sic, Atque hoc certò inde constat; Græcè, ἀπόδειξις δὲ. Eodem modo alia quoq; substantiva usurpari possent: ut ῥαδιόρρημα, ab Oenomao, apud Eusebium lib 5. de de Præparat. Evang. p. 210. novæ edit. ubi carpens o- raculum Cnidiis editum, Τὸ δὲ ῥαδιόρρημα, inquit, ἐπεὶ ὃ δ' ἐκ τῆς βέβαιος ἀποφυγῆς ὀρύξασι, id est, Versutia autem ratio hæc fuit; quod cum nè suffosso quidem Isibmo, cer- tum propterea receptum habituri essent.

Τὸ τέλος, propriè finis, interdum magistratum, & di- gnitatem significat: unde ἐν τῷ τέλει, supple ὄντες, id est, qui magistratu funguntur, qui sunt in Republica principes.

Τίς, (quod ab aliis in nomen, ab aliis in pronomen classe reponitur:) live interroget, live indefinite ponatur, varios usus habet. Ac primum quidem, cum interrogat, jungi potest cum Articulo præpositivo ante- cedente. ut σὺ μὲν ἐν ἐπιχειρήματι τέτρε' ὃ τίς; & ποῖος; & πόθεν; Tu id conatus sis? qui homo? qualis? unde? tuncque accentum retinet, ac si solum esset.

Interdum sumitur pro ποῖος, idque ἐλληνικῶς, ut τίς Reg. 4. γδέρω πρὸς πσέτες: supple, αὖ ἐξ ἐταθείς εἰμι; quis τίς pro ποῖος sum ego. si cum tot & tantis conferar? Sic Latini, quid enim unus inter tantos? τίς γδέρει ἐν πσέταις;

Eidem

Regula 1.
σημεῖον,
τεκμήριον,
ἀπόδειξις.

Reg. 2.
τέλος, ma-
gistratus.

Reg. 3.
ὃ τίς, pro
τίς.

Reg. 4.
quis τίς pro ποῖος

Reg. 5.
τίς ἀεζ;
ποτί; δι. π.

Eidem interroganti sæpe additur ἀεζ, ποτί; vel utrumque simul, ut τίς ἀεζ σὲ ἔτι ποτί; ἐξεδήτησιν; *quis tandem usque adeo te à soluta morum integritate dimovit?* Aliquando alia vox interjicitur, ut τίς σὲ ποτί κακῶς ἔπος ἐποίησιν, *quis te obsecro tam injuriose tractavit?* Quæ additio locum in omnibus casibus habere potest, Dicitur etiam τί δὲ πῶς; & τί δὴ τα; ut τί δὴ τα ὧς; σαυτῷ μάτῳ ὄντες πολεῖς; *quid tandem tecum ipse sompnias?*

Reg. 6.
τί γάρ; τί γ'
ἄλλο ἢ.

Τί γάρ; vel τί γ' ἄλλο ἢ; *quid enim aliud quàm?* ponuntur ἐλλειπτικῶς ut τί γάρ ἄλλο βᾶδυμῶν, ἢ κινδυνεύεις ἀμυσοῦν ὧν διατελεῖν; *quid enim aliud ex inertia tua exspectare potes, nisi ut ignarus permaneas?* Quæ dicuntur pro τί γάρ ἂν ἄλλο πάθῃς; vel trajectory verborum est: simplicius enim diceretur, τί γάρ ἄλλο βᾶδυμῶν κινδυνεύεις, ἢ ἀμυσοῦν ὧν διατελεῖν;

τί γάρ; ἂν
ἄλλος;

Id ipsum aliquando fit cum particula ἂν, sine ἢ, in clausula periodorum: ut κινδυνεύεις ἀποθανεῖν ὑπὸ τῆς αὐτῆς περιπέτειας, τί γάρ ἂν ἄλλος; *periculum est nè tu tua perdat audacia, quid enim aliud? supple γένοιτο, accidere possit, vel περιδοκήσεις, expectes?*

Reg. 7.
τί γ', τί γ'
εἰ μὴ;

Eodem ferè modo usurpari solet, τί γ', vel τί γάρ, εἰ μὴ; ut τί γάρ, εἰ μὴ ἐγέλων ἂν, ἡπαύζοντα ὄρῳν; pro τί γάρ ἂν ἄλλο ἔπαχον, εἰ μὴ, &c. *quid enim aliud agerem, nisi viderem, dum se coram, puerilem in modum gereret?*

Reg. 8.
ἄλλοι ἢ
interrogαν-
τες.

At verò ἄλλοι, unicâ voce (quod propriè aliud quid significat) sequente particula ἢ, apud Platonem maxime, interrogando passim usurpatur, pro *num, & num, quid*, quasi esset τί ἄλλο ἢ; *quid aliud, quàm?* Plato in Apolog. ἄλλοι ἢ ὅτι πλείονα ποῖν, ὅπως ὅτι ἐλάττωσι ἐν νεώτεροι ἐσονται. id est, *numquid hoc plurimum facis, quomodo juniores curant quàm ἐγώ;* quasi esset, πᾶν ἄλλ' ἢ περὶ πλείονα ποῖν; *quid aliud plurimum facis?*

Sic Herodorus, lib. 2. Ἄλλοι, ἢ οἱ ταύτην ἐκχέοντες Ἀιγυπτίων, πεινίῃσι; id est, *Numquid Aegyptii partem istam incolentes, fame laborant?*

Interdum ἄλλοι sine ἢ, eodem sensu; tuncque oratio con-

converti non potest, dicendo τί ἄλλο. Idem Plato 1. de ἐλλοττο. lum, inter-
 Repub. ἄλλοι ἐν δ' ἐγὼ, ὡς ἰατρος, καὶ ὅσον ἰατρος, rogando.
 τὸ τῷ ἰατρῷ συμφέρον σκοπεῖ, ἀλλὰ τῷ ἐχθρόν: id est,
Nunquid igitur inquam, ne medicus quidem, qui medi-
cus est, spectat medici utilitatem, sed aegroti?

Τί interrogativum & τίς indefinitum, simul Atticè Reg. 9.
 junguntur cum aliis vocibus necessariis, ad significan- ὅ quo te no-
 dum, *ὅ quo te nomine appellemus?* Demosthen. pro Co- mine appel-
 ro. ὅ τί ἂν εἰπὼν, ὅς τις ὁρθῶς περσεῖται, verbatim, *ὅ* lem?
quid dicens quis, te rectè appellet?

Τί μὲν; aliquando significat *quidnam igitur*, etiam Reg. 10.
 præcedente ἀλλὰ, ut neganti se causam aliquam rei cu- τί μὲν,
 jusdam, aut facti habuisse; sic instabimus, ἀλλὰ τί quidnam?
 μὲν; id est, *quam igitur aliam?* ut τῦτο, νῆ Δία, τὸ αἶπον
 ἔμεινεν, ἀλλὰ τί μὲν; ea tibi videlicet causa non fu-
 it: *quemam igitur?*

Aliquando voculæ istæ sunt concedentis, tuncque τί μὲν,
 significant *quidni? plane, omnino*; sed tunc ferè omitti- quidni?
 tur ἀλλὰ: ut quærenti, μὲν οὐ χαίρεις ἀναιδῶν τε- plane.
 τῶν; εἰςne tibi consuetudo placet? respondeas, τί μὲν;
plane, omnino. Plautus Quippini.

Quod etiam dicitur cum his particulis, τί γάρ ῥ; vel τί γάρ ῥ;
 πῶς γάρ ῥ; De quo postea. quidni?

Jam verò τίς, cum indefinitè ponitur, primò elegan- Reg. 11.
 ter παρῃκει, additurque aliis vocibus ornamentum cau- τίς, indefini-
 sâ. Aliquando cum interrogatione, ut ποῖον πῶς ἴδῃ tè positum a-
 τὸν κατέχει αὐτὸν ἀπέδειξεν; id est, *quem se tandem eâ* bundat.
probatuit occasione? πῶς πῶς ἐλπίδῃ ἔχει τὸ παρῃ-
δοξον τετῇ; id est, *quomodo de te tam aliena spem ullam*
habere potuisti? ubi τίς indefinitè sumitur, & caret
 accentu.

Aliquando sine interrogatione, μέγα πῶς θεῶν οὐρανὸν
 περιέχοντα, ingens plane ac divinum opus. Sic ἐδὲν τι
 πλέον ἔχον, nihil affectus est emolumentum: σμικρὸν πῶς
 ὑποζώρησον, recede tantillum.

Τί, licet indefinitè aliquando tamen habet interro- Reg. 12.
 gationem. Demosthen. Philipp. 1. γίνετο γάρ ἂν τι τί, etiam in-
definitè in-
terrogat.
 καὶ

καινότερον, ἢ Μακεδὼν ἀνὴρ Ἀθηναῖος καταπολεμῶν;
id est, num verò aliquid magis novum fieri possit, quàm
ut Macedo Atheniensis bello superet? nisi dicamus esse
novam trajectionem, pro τὶ γὰρ αὖ γίνετο, &c.

Reg. 13.
τὶ, Gallicè
un.

Idem nomen, cum optandi aut subjungendi modo,
& particula αὖ, particulam Gallicam (un) commo-
dè exprimit: quam ferè Latini per secundam Opra-
tivi, vel Subjunctivi personam enunciant: ut, *on pour-
roit répondre cela si j'osais*, τὺτο δὲ πὺς ὑπο-
κρίναιτ' αὖ, καὶ μάλα γε εὐκότως: Latine, *hoc jussè re-
sponderis*. Quo sensu negationem sæpe adjunctam ha-
bet, tuncque idem est quod nemo, ut ἐκ αὖ πὺς τὺπ
φύσε, *nemo id unquam dixerit*.

Jungitur etiam cum imperfecto, & aoristo Indi-
cativi modi, ut δικαίως ἐκ αὖ πὺς ἐκατηγόρει, vel ἐκα-
τηγόρησέ μοι τότε: *nemo tunc me jure accusaret, vel ac-
cusasset*.

Reg. 14.
πᾶς τις, qui-
vis.

Πᾶς τις, id est, ἕκαστος, quivis, quilibet, nemo non:
Julianus Apostata ad Jamblichum scribens; Πανὶ μί-
λῳ λιγυρὴν ἡ χυρὴν πᾶς τις ἐκσαίν, *Pani argutum ali-
quid modulanti nemo non cedat*. Quod etiam dicitur

πᾶς ἕκαστος,
idem.

πᾶς ἕκαστος, vel ἕκαστος πᾶς. Basilii ad Domitianum,
ἐπεὶ ἔλυσα τὴν ἐπιστολήν, καὶ πάνθ' ἕκαστα ἐπεξήλθον, ubi
epistolam resignavi, singulaque perlegi. Item αὐτὸς ἕκα-

αὐτὸς ἕκα-
στος, idem.

στος, dicitur; Pausanias in Messenic. αὐτὸς ἕκαστος πρῶ-
τον ἐπιδόδεν ἀρξαι μάχης, id est, quisque pugnam in-
choare gestiebat. Imò τις solum, pro ἕκαστος: Plutarch
in Fabio, οὗν τις, ὃ σπασίωται, Μαρκίῳ Μινυκίῳ μὲν
μημνός, ἐπειγίδω, *nunc agite milites, quisque Marci
Minucii memor festinet, vel excitetur*.

τις, i: ἕκα-
στος.

SECTIO XII.

De Nominibus ποσότητος, φθόνος, χεῖρ, χεῖρ.

Reg. I.

Τὸ σὲ τον interdum Atticè idem est quod τὸ δὲπ μόνον,
hoc duntaxat unum. Demosthen. passim, ποσῶν
ὑπὸ πᾶν, id est, *si hoc unum addidero*. Herodot. lib. 2
ποσόνδε

πρόνδε eodem ferè modo usurpavit, pag. 111. ἀλλὰ
πρόνδε μὲν ἄλλο δὴ μακρότατον ἐπυθόμην, id est, at u-
num id quod sequitur, fusè admodum commemorantes
audivī. Quod minùs assequuti videntur Interpretes.
Vide Cap. 5. Sect. 2. Reg. 7.

Οὐδεὶς φθόνος, nulla invidia, id est, libenter verò, ac
ferè præcedente ἀλλὰ, in dialogismis: ut obsecranti, πρὸς
τὴν παλαιὰν φιλίαν μὴ φθονήσης καὶ τὸ τοιοῦτον, per antiquam ami-
citiā, nē hoc etiam invidēas: continuò respondeas, ἀλλ'
ἐγὼ οὐδεὶς φθόνος, id est, ego verò perlibenter ejus copiam se-
cerim: posset etiam verti, hoc enim liberaliter fieri decet:
ut σοὶ μὲν ἐγὼ μετὰ κοινοῦνῶν τοῦ πρῶτου, ἐγὼ οὐδεὶς
φθόνος πρὸς τὸν γνησίως φιλοῦντα, id est, rem equi-
dem tecum libenter communicabo, id enim cum amico fie-
ri liberaliter decet.

Reg. 2.
ὁδεὶς φθόνος
libenter.

Χεῖρ aliquot elegantes habet significatus: primùm
enim ἐκ χειρὸς, vel χειρῶν μάχεται, cominus pugnare
est, vulgò, combattre main à main: unde, ἢ ἐκ χειρὸς
μάχη, vel ἢ συστάσει, vel ἐκ συστάσεως, vel κατὰ σύστασιν,
Poetis αὐτόμαχον, & χεῖδον apud quos οἱ ἀγχιμαχοί,
sunt cominus pugnantes.

Reg. 3.
ἐκ χειρὸς
cominus.

Secundò, ἐκ χειρὸς, coram, vel continuò. Polybius
lib. 5. τῆς κοινολογίας ἐκ χειρὸς συνομήνης, id est, co-
ram habito colloquio: sic ἐκ χειρὸς ἐχάδαι τῶν περὶ
μυθῶν, continuò rem urgere.

Reg. 4.
ἐκ χειρὸς
coram, statim.

Tertiò, χειρῶν νόμος (lex manuum) est propriè
manuum confectio, ardorūque certaminis: unde ἐν
χειρῶν νόμῳ ἡνέσθαι, id est, quod ἐν λαβαῖς, Gal-
licè, venir aux mains, aux prises. Quod etiam di-
cunt, εἰς χειρῶν νόμον ἐλθεῖν, vel ἀφικέσθαι, vel εἰς
χεῖρας ἵνασι. Plutarchus in Pomp. ταῖς χερσὶν ἐμ-
φῶσαι, καὶ συμπλακῆσαι, quasi mutuis manibus im-
plicari. Ergò χειρῶν νόμος, est quasi manuum lex,
quòd in manibus vis certaminis posita sit: unde
dicebant, ἐν χειρῶν νόμῳ ἀμύνεσθαι, verbatim, in
manuum lege propulsare, (ulcisci) οἶτε αὐτὸν
combat, vel ἀποτείνειν, tuer sur le champ. Idem in

Reg. 5.
ἐν χειρῶν νόμῳ.

Thesco, εἰς χεῖρας ἀδίδωαι τοῖς ἐναντίοις, *manu cum adversariis conferere.*

Reg. 6.
ἐν χερσίν,
eodem sensu.

Quartò, eodem ferè sensu dicitur, ἐν χερσίν, ut, τὸς πολεμῖκας, τὸς μὲν ἐν χερσίν ἀπύκτειναι, τὸς ἢ ζῶντας ἐλαβόν, *hostes partim in acie ceciderunt, (Gallicè, sur la place,) partim vivos ceperunt.*

Reg. 7.
χερσὶν ἀδιδί-
κων ἄρξαι.

Quintò, χερσὶν ἀδίδκων ἄρξαι, *verbatim, inju- statum manuum incipere: id est, injuriæ authorem esse, laceessere, rixam movere, ut ὁπότις αὖ χερσὶν ἀδίδκων ἄρξειν, αὐτὸ πλεῖν ἀσεβείαν καταψηφίζεσθαι, id est, qui prior injuriam fecerit, eum perpe- tuum mutare exilio.*

Denique εἰς χεῖρας ἵνααι, non tantum de congressu bellico, sed etiam de amico dicitur, ut idem sit quod εἰς ὁμιλίαν, καὶ διζίωσιν ἵνααι, apud Thu- cydidem.

Reg. 8.
χερσὶν δὲ
κοπῶν, novæ
tabula.

Quas Latini *novas tabulas*, id est, *avis alieni re- missiones*, Græci, χερσὶν ἀποκοπῆς, quasi *debito- rum excisiones*, vulgò dicunt. Attici uno verbo σι- σάχθειαν, quasi dicas *oneris excussionem*, mitiori quadam, καὶ ὑποκορευτικῇ voce, atque id ex instituto Solonis, teste Plutarcho, in ejus vita. Χερσικοπία etiam dicebatur, unde verbum χερσικοπῶν, *debita remittere.*

SECTIO XIII.

De Nominibus χρῆμα, χρυσοῦς, χρῆμα, ὄρα.

Reg. 1.
χρῆμα, ex-
cessus.

Substantivum, τὸ χρῆμα, ferè usurpatur ad signifi- Scandum *excessum aliquem*, tam in bonam, quàm in malam partem; sic μέγα τι χρῆμα, *ingens quiddam*: quo sensu Tullius ad Atticum, de Antonio loquens, *Teucris illa*, inquit, *lentum sanè negotium*, id est, *tardus admodum est.* Græcè, βραδύ τι χρῆμα.

Reg. 2.
χρῆμα, cum
genitivo
singulari.

Sæpe cum Genitivo singulari jungitur, ut ἵππου χρῆμα, id est, *equus eximius*, ἐξαιρετικὸν χρῆμα τὸ νεανίε, *egregius adolescens*: διατίστον τι χρῆμα, *disertus*.

τῆς ἀγχοῖας, τῆς εὐφυῖας, id est, *divinum ingenium, divina indoles*. Aliquando per appositionem usurpatur, ut ἰώεαυα τὸν βασιλέα, *δαυμάσιν τι χρῆμα τοῦ ἀρχόντος*, Regem vidi, *eximium sanè principis exemplar, ac specimen*.

Rarius sed tamen aliquando cum Genitivo plurali copulatur. Eusebius lib. i. Præparation. Evangel. ipso statim initio, *τίω δὲ σοι*, (nempe, ἀπὲρ δειξέω) *Εὐαγγελίην*) *Θεὸν Ἐπισκόπων χρῆμα, σὺ δὲ εὐχαῖς ἐπαρῶντα*. Eandem tibi, (*demonstrationem Evangelicam*) *qui sacrum Episcoporum decus & ornamentum es, adjunctionis etiam precibus consecravisti*. Aristophan. in Nubib. Act. i. *Ὁ Ζεὺ Βασιλεῦ*, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν, *ὅσον ἀπείρατον*. O Jupiter Rex, *quid istuc noctis est, quàmque infinitum*! Idem in Raniis, Act. 5. τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον! *quanta laborum moles*!

Aliquando reddi Latinè debet, *ut qui maximè, vel minimè*, per omnia genera, cum particulis ὡς, & ὅθεν. Plato in Phædone, ubi Socrates ineptum se esse ait ad Physica: *ὥτως ἐμὰντῶ ἔδοξα πρὸς αὐτὴν σκέψαν αὐτοῦς* ὅ), ὡς ὅθεν χρῆμα, *ita mihi visus sum ad hoc studii genus ineptus, ut qui maximè, verbatim, ut nulla res*,

Pecunia fœnore occupata, vulgò, *argent mis en rente*, ἀπὲρ αὐτὰ χρῆματὰ, *quali operantes pecunie*: quemadmodum otiosam pecuniam, ἀργὰ χρῆματὰ nominabant. Lucrum autem ex fœnore proveniens, ἔργον, id est, *opus*, vel ἔργασία, *quali operatio dicebatur*; quanquam ἔργασία latius patebat, ac ferè genus omne quæsitū ex mercatura, aliisque rebus profectum complectebatur. Fors autem, vulgò, *Le principal*, Græcè τὸ ἀρχαῖον, vel τὰ ἀρχαῖα, vel ἀρχαῖον θανόν, *quali antiquum patium*, vel ἀρχαῖον κεφάλαιον, *quali antiquum caput*, vel κεφάλαιον solum vocabatur. Usura verò, Gallicè, *les intérêts*, Græcè οἱ τόκοι. Denique, quod ultra summam excurrit, vulgò, *le surplus*, Græcè τὸ πρὸς, vel τὸ πρὸς, ut διδράχαι δραχμαὶ, καὶ τὸ πρὸς, vel τὸ πρὸς, id est *duo drachmarum millia, & quod ultra excurrit*.

Reg. 3.
Cum geniti-
vo plurali.

Reg. 4.

Reg. 5.
Χρήματα
ἐργον, ἔργον
111.

Le principal.

Les intérêts.

Reg. 6.
*χρήματα
 ὀπίτιμα.*

Χρήματα ὀπίτιμα, bona eorum dicebantur, qui crimine aliquo tenebantur, legum tamen adhuc munita præsidio, quæque proinde occupare nemini liceret: ut ὀπίτιμος ἀνὴρ, qui integræ adhuc erat conditionis & famæ; & ὀπίτιμια, status illius & conditionis integritas: contrà verò ἄτιμα χρήματα, quæ impunè cuiusvis diripere licuisset; ἄτιμος, notatus infamiâ.

Reg. 7.

Aurum signatum, χρυσὸς ἐν νομίσματι, (verbatimim, aurum in numma,) vel ὡς νόμισμα, (ut numma) vel ἐπίσημος rude autem ἄσημος. Aurum factum, χρυσὸς ἐν κατασκευῇ, quati aurum in supellectili. Aurum infectum, χρυσὸς ἐν ὕλῃ, vel ὡς ὕλη, id est, in materia, vel ut materia: Gallicè, en masse, en lingots. Aurea vasa, χρυσὸς ὡς πρεβόσκημα, ad passum. Quod autem de auro dicitur, de argento dici potest, Plutarch in Pompeio, Ἀναφέρειται εἰς τὸ δημόσιον τομεῖον, ἐν νομίσματι καὶ κατασκευῇ, ἀργυρεὺς καὶ χρυσὸς δισημύεια ταλάσσια, i.e. Referuntur in publicum ararium, argenti & auri, tam signati quàm facti, talenta viginti millia. Philo de Legat. ad Caium: Ἀργυρον, καὶ χρυσόν, ἢ ἢ ὡς ὕλην, ἢ ὡς νόμισμα, τὸν ὃ ὡς πρεβόσκημα, δι' ἐκ πομάτων, καὶ πινώρετέρων: Argentum & aurum, partim infectum, partim signatum, partim ad esum & potum, poculis & alia quibusdam comprehensum. Idem lib. de Providentia: ἀργυρον καὶ χρυσόν distinguit in duo genera, ἄσημον & ἐπίσημον: quæ licet propriè rude, signatumque sonent, tamen latius pro infecto, factoque sumi videntur: cum & rude in infecto, & signatum in facto ceteri fieri possit. Falli autem eos puro, qui argentum factum, ἔργα ἀργύρεα, vel εἶα, dici volunt; sunt enim potiùs argenti fodinæ, ut suprà ostendimus in nomine ἔργα.

Reg. 8.

Χώρε, in dandi casu sumitur pro τῷ μέρει, de quo suprà, id est, loco, vice, ac ferè cum particula ἐν, ut ἐν χώρῃ τὸ ἐνεδρεύοντος ἀλῶναι, insidiatoris loco captum esse: quod etiam dicitur per accus. cum verbo ἔχω, ut τὰ ἐκ παύρῳ αὐτοχρηδιαζέοντα, ἢ ἐκ ὁσίων ἔχει χῶρε.

id est, *que tumultuariè facta sunt, perinde ac si nulla sint, haberi solent.*

Secundò, ἐν χώρᾳ κείνῃ, est, *suo loco & ordine, sine* Reg. 9.
ulla perturbatione consistere: cui opponitur, ὅπου ἔστι χεῖν,
passim ac temerè, promiscuè.

Tertiò, ἐν τῇ χώρᾳ ἔχειν, vel μὲν, vel ἀ- Reg. 10.
 ἤτοι, *suo loco manere constanter, & immotum; & χώρᾳ,*
quod etiam Isocrat. & alii dixerunt, ἀεὶ ἐν τῷ. Trans- *suo loco.*
 fertur ea quoque significatio ad dignitatis gradum, un-
 de ἐὰν πῶς καὶ χώρᾳ, id est, *loco aliquem non movere,*
vel dignitatem ei suam defendere: verbatim, sinere ali-
quem, secundum locum.

Ἔπειτα, per se, ac sine verbo substantivo, significat Reg. 11.
tempus est, decet, iuvat: ut ὥρα δὴ νῦν καὶ ὥρᾳ ἐπείγουσιν *ὥρα, tempus*
τεταγμένη λόγον, alteram nunc disputationem instituire *est.*
iuvat. Quo sensu reddi quoque potest per Idioma Gal-
licum, ie peux bien, tu peux bien, v. g. tu i'en peux bien
aller maintenant: ὥρα σὺ νῦν ἀπείχου, vel καμῶς. Ἐν
ὥρᾳ & κατ' ὥραν, en sa saison, Latinè, suo tempore:
ut παρ' ὥραν hors de saison: sic ἐν ὥρᾳ ἡρώδης dicun-
tur, puella nubiles.

Ἐπειτα, denique in plurali, *tempestatem, vel anni tem-* Reg. 12.
pus significant: ut ad amicum suum quemque tempestatem
fructum mittere, πέμπειν ὥρᾳ τὴν φιλαν ὅσα φέγουσιν ὥ-
ραν, quæ ferunt tempora.

CAP. IV.

De Pronomine.

PRONOMINA ἔγω, ego, ἡμεῖς, nos, ὑμεῖς, Reg. 1.
 ὑμεῖς, vester, ἵτος, hic; præ cæteris eleganter ac numerosè periodos terminare solent:
 ut πάντα παλαιός ἐστι ποιεῖν τε καὶ παθεῖν
 ἅπαντες ἐκ τῆς αἰτίας ἐξ ἧς: omnia ab initio reipublicæ cau-
 sâ facere, ferrèque constitui. Sic, μὴδὲν αὖν ἀποδοῦμαι
 τὴν ὥρᾳ ἐμὴν διαδέσσω ἐν τῇ καὶ ὑμεῖς, nihil unquam
 D 4 recusarim,

Reg. 1.
 Pronomen
 periodum
 claudens.

recusarim, ob vestram erga me benevolentiam. Demosth. pro Corio. οἶμαι ὅτι ὑμᾶς αὖν ὁμολογήσεια, κοινὸν εἶναι τὸν τοῦ ἁγῶνα ἐμοῦ καὶ Κτισσιῶντι, καὶ ἔδεν ἐλάττωσθαι ἄξιον αὐτοῦ ἐμοῖ. *Vos autem confessorios existimo, causam hanc esse mihi cum Cetsiphonte communem, nihilominus minore mihi studio defendendam.* Ibid. ἵνα μηδὲ ὑμῶν, τοῖς ἔξωθεν λόγοις ἡσυχῶν, ἀποτελέσθω ὅτι καὶ ἡ χάρις δικαίων ἀκούσῃ: *ut nemo vestrum alienis abductis verbis, me accusationi huic defensionis meae iura opponentem, alieniore animo audiat.* Ibidem, ἔχοντες οἱ τοῦ ταῖς ἐρήναις ἔτοι; καὶ εἴποι· *ce pas eux, qui tenoient ces discours?* Sic ἔτιον apud Demosthenem lexpius, cum praesertim insectandi causam adhibetur, ut ὁ μισθωτὸς καὶ πωροῦ ἔτοι, id est, mercenarius iste, ac proditor.

Reg. 2.
μοι, & σοι,
abundant.

Dativus μοι, & σοι, quemadmodum apud Hebraeos, Latinos, & Gallos, saepe παρέλκυσθαι, ut σφοδρῶς ἀπὸ μοι τὸ ἐπείμασθαι, *rem mihi alacriter suscipe.* Sic, τὸ ἐργόν σοι καὶ δύσχερες ταῖς ἀκούσας, δι' ὀλίγων ἡμερῶν ἀποτελέσθω ἡμερῶν. id est, opus hoc tibi, difficile licet videatur, paucis ego diebus absolvam.

Reg. 3.
σοι, id est,
meus.

Possessivum pronomen σοι, σὸν, novo more significat potius, *aliquid tui erga alterum, quam alterius erga te.* Sic Plato in Gorgia, καὶ μοι μηδὲν ἀχθῶναι, εὐνοία γὰρ ἐπὶ τῇ σῇ, id est, *at vide ne tu mihi succensesas, id enim dicam pro mea erga te benevolentia:* cave enim veritas, pro tua erga me, sic apud Homerum Ὀδυσ. λ. Anticlea Ulyssii filia,

Ἄλλὰ με σοι καὶ πόθος, inquit, καὶ μῆδεα, παῖδι μὲν Ὀδυσσεύ.

ubi σοι πόθος significat *desiderium*, non tuum, sed tui mentem. Hoc imitatus est Cicero Philipp. 10. Pro tua, inquit, amicitia jure doleo, id est, pro ea qua mihi tecum est amicitia. Graece dici posset, οἰκώπως ἐργασθῶν δύσχερες, καὶ οἰκίας οἰκίας τῆς σῆς.

Reg. 4.
Possessivum
cum alieno
convenire,

Solet etiam possessivum, maximè Poeticè, conjungi cum eo substantivo, cui minus quam alteri convenire

nire videatur. Sic Euripides in Phœnissis, τὸν ἐμὸν ὠδύνα πόνον, verbatim, *meum partus dolorem*, id est, *partus mei dolores*: ubi ἐμὸν jungitur cum πόνον, licet melius ἐμῶν in genitivo plurali cum ὠδύνα conveniret.

Idem possessivum jungitur cum Genitivo personæ, ad quam ipsum pertinet: ut ὅλα δὴ τὰ μαῖ᾽ ἔτοισι διαρπάσσει, τῷ χακοδαίμονι, *res ergo meas hominis infelicissimi penitus isti diripient*. ubi τὰ μαῖ᾽ cum genitivo χακοδαίμονι jungitur. Hoc sensu frequens est Genitivus pronominis αὐτῆς, ut apud Latinos pronominis ipse.

Reg. 5.
Possessivum
cum genitivo.

Αὐτῆς spiritu leni, promiscuè significat, vel *aliquem alium*, vel *seipsum*: ut cum impetum in se populi adverteret, ὅρῳν ἢ τὰ δῆμι ὁρμυλὸν ἐπ' αὐτὸν παρὰ ὧν, pro ἐπ' αὐτόν. Euseb. lib. 6. Præparat. Evang. ἵνα ἐν οἷς ἂν τῆς τῆς μίλλοντος προῤῥήσεις ἀποπίσω, καταφυγὴν αὐτῷ τῆς ἀλογίας τὴν ἐμὴν μὲν ποιήσειτο, id est, ut si res aliter, quàm prædictum ab eo foret, eveniret, ad fatum continuè persugium sibi ac receptum pararet: ubi αὐτῷ, pro αὐτῷ vel ἐαυτῷ. Vicissim εἰ, οἱ ἐ, & ἐαυτῇ pro aliis non reciprocis passim usurpatur, licet aliquanto cautiùs: ut apud Latinos, maximè que Tullium, *sui, se, & simil.* pro *illius, illum, & similibus*. Hac enim in distinctione, supersticiosus nimium fuit apud Latinos Valla, Gaza apud Græcos. Demosthenem adversus Androktionem. εἰ δ' ὡς ὁ, ποῦν' ἔδν ἐαυτῷ ποιῆν, *deinde, quasi liceret ei quidvis agere*, ubi ἐαυτῷ manifestè, pro αὐτῷ. Alibi passim.

Reg. 6.
αὐτῆς, de a.
ho, & de se.

Imò, quod mirabilius videri possit, ἐαυτῷ, & reliqui casus ejusdem pronominis qui propriè *seipsum* sonant, ad primam quoque secundamque personam referuntur. Xenophon, histor. 2. ὑποπαιδύνης τὰς ἐαυτῆς φίλας; sic *amicos tuos instituis*? ubi ἐαυτῆς, pro *sus*, vel *sus* usurpatur. Isocrates in Busiride, μηδὲν ἐμπεικνὺς ἑῷ ἐαυτῷ, *nihil ostendens rerum mearum*: ubi frustra nonnulli reponunt ἐμαυτῷ.

Reg. 7.
ἐαυτῷ de 1, 2
& 3. personis.

Pro-

Reg. 8.
αὐτός ἴσα.
60.

Pronomen αὐτός, cum nomine ἴσας, idem penitus est quod ἴσας per se solùm. Demosthen. οὗτοι συμμορῶσαι τὸ πρῶτον, inquit, αὐτὸς ἴσας ἑαυτῷ προσήκειν ἡγήπατο, quæ sibi quisque primum expedire iudicabat: dicitur etiã unâ voce αὐτοῖσας.

Reg. 9.
ὁ αὐτός, idem

Αὐτός cum præpositivo articulo præcedente, in omni casu & genere, significat idem: nec vocem unicam Græci habent, quâ Latinam exprimant. Ergo, ὁ αὐτός, idem, ἡ αὐτή, eadem, τὸ αὐτὸ, idem. Quæ sæpe conjunguntur cum dativo, ut ταὐτό σοι πάχω, idem quod tu, patior: id est, eodem modo affectus sum, quo tu.

Reg. 10.
αὐτῷ & αὐ-
τοῖς, sive οὖν

Dativus uterque ejusdem pronominis eleganter ponitur, subintellectâ præpositione σὺ, ut μέγα τι τῷ πελεμίων πληθὺς αὐτοῖς ὅπλοις ἔλαβεν, magnam partem hostium cum ipsis armis cepit: sic αὐτοῖς ἀνδράσι cum ipsis viris: αὐτῷ τῷ ἵππῳ κατεπνίγη, cum ipso equo demersus est.

Reg. 11.
αὐτῷ, sub-
stantivum
involvens.

Interdum substantivum aliquod intelligitur, quod eidem pronomini respondeat. Cujusmodi autem illud esse debet, ex adjuncto verbo conjiciendum est. Sic apud Synesium, ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτῆδος, ejusdem mensæ cibis uti: subauditur enim τραπέζης.

Reg. 12.
αὐτός, in
compositione.

Idem pronomen in compositione vocem unicam efficiens, usum elegantem habet, cujus aliquot hæc exempla sunt: αὐτεπάγγελτος, id est, qui sponte, nec vocatus, operam commodat suam: qui etiã αὐτοῖς ἐρεττος, & αὐτοκίλευς dicitur; at αὐτοκίλευτος, qui se ipsum in viam dat. Aliquando αὐτεπάγγελτος cum participio ἐθέλων (volens) conjungitur. Demosth. pro Coro. ὥστε τῆς τῷ Ἑλλήνων ἐλευθερίας αὐτεπαγγέλτος ἐθέλοντας ὧδε χωρῆσαι Φιλίππῳ id est, ut Philippo sponte Græcorum libertatem proderent. Αὐταρδρος, idem quod αὐτοῖς ἀνδράσι, ut ἡ ναὺς αὐταρδρως κατεπνίγη, navis cum ipsis hominibus submersa est: quod etiã dicitur αὐταρδεῖ adverbialit. Sic αὐτόφορτος, cum ipsis etiã oneribus, ut ἵππος αὐτόφορτος κατεκρημνίσθη, equus cū clitelis & oneribus præceps ætius est. Αὐτεξέστος, qui sui juvenis est;

est; unde τὸ αὐτεξέστην, liberum est arbitrium, quo quis sui dominus est. Ἀυτῆκοος, testis auritus. Ἀυτοπῆης, testis oculatus: unde αὐτοπία & adverbium αὐτοπεί. Ἀυτομόλος transfuga, vel qui sponte adveniat: αὐτοτομος, αὐτοτελής, & αὐτοδίκος dicitur, qui ne defendi neque releve de persone: αὐτοδός, qui cernit recens ab itinere, aliquid agit: αὐτοδός τις πολεμίοις ἐπιβале, statim ab itinere impetum in hostes fecit: αὐτοκλῆτος proprie de parasito dicitur, qui non vocatus in alienam se mensam intrudit. Ἀυτοδιδάκτος, qui per se, ac nullius operâ, doctrinam consecutus est: αὐτοτόνος, αὐτοθάνατος, αὐτοκτόνος, & αὐτόχειρ, qui seipsum occidit: αὐτόχειρ, tamen, & αὐτοθάνας, qui alium etiam suâ manu interfecit: αὐτοπρόςωπος, qui per se & coram aliquid agit, nemine pro fusus interposito. Adjungenda sunt etiam adverbia tria, αὐτόχρημα, id est, seipsâ, planè, omnino: αὐτοβοή, primo impetu, du premier assaut: quasi clamore ipso, ut αὐτοβοή τῷ πόλει εἴλεν, urbem primo impetu cepit: αὐτόθεν ἄρα τὸ πρᾶγμα φέγγεται φωνὴν ἀπὲν, res per sese loquitur. De quo in Adverbio, pluribus.

Cereberrimum est, maximè apud Demosthenem, ut Reg. 13. ὅπ ποστ τῷ το consequatur: quæ dictio Latinis barbara videretur, v. c. *nostis quippe, nostis, me viro frustra illum furere, isse quod dixi, isse tibi, ὅπ μάττω, ἐμοδ γε ζῶντες, μαίνεσθαι ἐτοσί*, verbatim, *nostis hoc, quod frustra; quæ locutio à Latinis auribus repudiaretur.* Demosthen. Olynth. 1. ἐκ ἀγοῶν μὲν, ὡς ἀνδρες Ἀθηναῖοι, τῷ τ', ὅπ πολλὰς ὑμεῖς, & τοὺς αἰνὺς, ἀλλὰ τοὺς ὑστάτας περὶ τῶν πραγμάτων εἰπόντας, ἐν ὀργῇ ποιεῖσθε. *Equidem non sum nescius. Athenienses, vos saepenumero, non malorum auctoribus, sed iis qui de rebus potestati dixerint, succensere solitos.* Interdum verò, inter τῷ το & ὅπ, aliquid interponitur. Idem Philipp. 1. ἀλλ' οἶδὲ τῷ το καλῶς ἐκείνος, ὅπ ταῦτα μὲν ὅστιν ἅπαντα τὰ χωρία, ἃ θλατὴ πολέμου, κείμενα ἐν μέσῳ. *At ille nimium probè norat, loca hæc omnia, tanquam belli præmia, in medio posita esse.*

Insignius

Reg. 14.

Insignius etiam est quod sequitur, τῷτο eleganter aliquando παρέλκην, id est, *abundare*; unde obscuritatis aliquid suboriri videatur. Demosthenes pro Corona. Καίτοι καὶ τῷτο, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ λοιδορίαν καὶ προέας τῷτο διαφέρην ἡγούμεαι. Enimvero etiam haec Athenienses, equidem convicium hac ab accusatione differre arbitror: ubi sanè τῷτο solius ornamenti causā positum est. Nisi dicamus ἐλλειπτικὸν esse, pro eo a vulgò diceretur, *Il y a encor cecy, que ie croi*, &c. sed prior sensus facilius est.

Reg. 15.

Aliquando, sed rariùs (quod ideo parè imitandum:) pronomen, ac praesertim ἔτος loco movetur suo, cum aliqua orationis obscuritate. Plato in Apolog. Socrat. non longè ab initio, Ἐπιχειρητέον ὑμῶν ἐξελέσθαι τὴν διαβολὴν, ἢν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔχετε ταύτην ἐν ἑποπῇ ὀλίγον χρόνον. ubi ordo esse debuisset, Ἐπιχειρ. ὑμ. ἐν ἑποπῇ ὀλίγον χρόνον ταύτην ἐξελέσθαι τὴν διαβολὴν, ἢν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔχετε. id est, *conandum est, tam brevi tempore, hanc vobis calumniam excutere, quae jam diu vestris infedit animis*. Credo Socrates μάλα ἀφελῶς, χύδην, καὶ ὡς ἔτυχεν, id est, *simpliciter, ac sine cura ulla dicere videri cupiebat*.

Reg. 16.

Neutrum plurale τῶντα geminatum, sic tamen ut inter utrumque, μὲν δὲ inseratur, significat idem quod Latini dicunt, *Ac de his haecenus*, Καὶ τῶντα μὲν δὲ τῶντα. cum aliqua disputatio, vel pars orationis paulò longior concluditur. Exempla passim apud Demost. & alios, ac praesertim Historicos, & Oratores occurrunt.

CAPUT V.

De Verbo.

SECTIO PRIMÆ.

De verbo activo, passivo & neutro.

Liquando vox activa, significationis passivæ est. Quo in genere præcipua sunt: ἀλίσκω *ἀλίσκω, σκω* sed ferè tantum in præterito perfecto ἐάλωκα, & Aorist. 2. ἤλων vel ἐάλων, id est, convictus sum, reus sum peractus, unde ἀλώμαι τῆς τῶν δημοσίων κλοπῆς, id est, peculatus reum peractum esse.

Regula 1.

ἀλίσκω, σκω
prior.

Ἀναχόμεναι pro ἀναχόμεναι, id est, reflecti. Aristot. 1. Metaph. τὰ ὅς εἰς ἑαυτὰ ἀναχόμεναι, id est, hæc verò in sese mutuo reflectuntur ac recidunt, quo eodem modo usurpantur ἐπαναχόμεναι, & ἐποχόμεναι, quod postremum tamen propriè est, per ambages circumagi fallendi causâ, ut cum lepores crebris in orbem saltibus insequentes canes ludificantur.

Reg. 2:

ἀναχόμεναι
reflexi.

Ἀναλαμβάνειν, pro ἀναλαμβάνειν, præsertim cum significat, recreari ac refici. Theophrast. lib. 5. ὅταν τὰ χυκοττροφία πάντα ἀναλάβῃ πάλιν, καὶ ἐνδυνήσῃ, id est, ubi quæ alimenti penuriâ laborant, recreata ac confirmata fuerint: quod longè crebrius cum accusativo in activa significatione dicitur ἀναλαβῆναι, & ἀναφέρειν ἑαυτὸν, id est, reviviscere.

Reg. 3.

ἀναλαμβάνειν
recreari.

Ἀνταποδίδωμι, pro ἀνταποδίδωμαι, id est, vicissim respondeo, & quasi respondeo in vicem alterius. Plato in Phædone, εἰ μὴ αἰεὶ ἀνταποδιδόν τὰ ἕτερα τῆς ἑτέρας γενέσθαι, id est, nisi per mutuam generationem, frequentia priorum in locum sufficerentur: sic χρεῖς dici potest ἀνταποδύναι, pro ἀνταποδιδύναι, id est, rependi beneficium.

Reg. 4.

ἀνταποδίδωμι
repono.

Ἀπαλλάττειν, pro ἀπαλλάττεσθαι, liberari seu desungi: idque per omnia tempora, tamen rariùs in Aorist. 2. Aoristoteles Problem. Sect. 5. διὰ τὴν τὴν σύμμετρα τῶν σομάτων,

Reg. 5.

σπουδαίων, κάμνει τε πολλάκις, καὶ ἀπαλλάττει ῥᾶον; pro
ἀπαλλάττειται, id est, quare quæ melius temperata con-
pora sunt, & laborant sæpius, & facilius morbis defici-
guntur? sic ἀππλλαχέναι τὸ καθεκόντος id est, officio de-
fungi: ἀππλλαχέναι τῆς ἀρχῆς, magistratu defunctum esse.

Reg. 6.
ἰσημι in
præter. &
aorist.

ἰσημι, in Aorist. 2. & præterito activo, ac præsertim
in compositis, ut κατὰσῆναι εἰς ἀρχὴν, apud Isocra-
passim, in magistratu constitui: τὰ καθεκόντα, vel κα-
θεκόντα sæpe, id est, τὰ νομοισμένα, status, vel instituta
reipublicæ, aut absolute quæcunque de re quapiam
constituta sunt. Itὰ συσῆναι πόλεμος, id est, συρρά-
ναι, à verbo συρρήγνυμαι. & συνκροτεῖσθαι, conflatum esse
bellum: & ὑποσῆναι ὁ κόσμος, id est, mundus conditus
dicitur. Itὰ πείσῆναι, adductum esse. Demost. Olyn. 1.
τὸ πείσῃ τὰ πράγματα φιλίππῳ, Philippi res eōte
dante sunt: ubi esse, quàm φιλίππῳ.

Reg. 7.

Μεταβάλλειν, (quod septimum esse debuisset) cre-
berimum est, pro μεταβάλλεσθαι mutari. Philo de Leg.
ad Caium, ἀρχαῖοι μεταβάλλειν πρὸς τὸ σύννομον
ὁμοιάζον, cum ad vitæ genus transferri inciperent, lu-
gum communione, ac mutua societate conjunctum. Ac
voce passiva, sæpius est, transfugatum more ad hostem
αὐτομολεῖν deficere. Plut. Alex. τοῖς μετεβαλλομένοις
πρὸς αὐτὸν, αἰδεῖν ἀκέρυττον, id est, iis qui ad se defec-
rent, impunitatem præconis voce promittebat, & al. passim.

Reg. 8.

παραινέει,
indecorè mo-
veri.

Παραινέειν, non tantum labefactare & pervertere
sed etiam indecorè moveri, & furore præcipitem agi
gnificat. Aristophanes in Ranis, Ἰδὲ, σκόπει ἢν μὲ πα-
ρακινήσωτα ἰδῆς, pro παραινέωμαι, aspice, num tibi
videar indecorè moveri. Xenoph. 4. Memorab. πολλοί
μὲ ὑπὸ ᾧρακινήσων διατρίβειν, pro παραινέω-
μαι, multi ab hominibus furore percitis occiduntur.
Sic παραινέωμαι ἔχειν, Plutarcho in Solon significat
ἐξεσθῆναι τὸ νοῦς, mente dejectum esse Nec alienum ver-
bum παραινέειν, id est, insanire, ut ebrui solent.

Reg. 9.
σπέρειν, con-
verti.

Σπέρειν, maximè in Aorist. 1. id est, conversus sum
aut converti: unde ἐπανασπέρειν, quod idem est ac ἐπα-
νασπέρειν.

παύμεν, de quo paulò antè: & ὑποστροφήν, redire: quod etiam verbum militare est, significans *repentè à fuga in hostem converti*: quod etiam dicunt, ἐξ ὑποστροφῆς μάχεσθαι.

Apud Rhetores autem est, *reflecti ad id quod postremò dictum est, oratione per quandam parentthesim interruptâ*: ut cùm Demosthenes pro Corona, dixisset, τοῦ θαλικῆ συστάντος πλέμῃ, id est, *conflato Phocensi bello*, subjungit, ἔμ' ἐμὲ, & ῥέζωγα ἐπολετδόμῃ πώποτι· non meâ profectò culpâ, qui ad Rempublicam nondum accesseram: hæc verba, καὶ ὑποστροφήν inserta esse, & oratorem ὑποστρέψαι, id est, in ea quæ de conflato bello dixerat, se reflexisse, docet Hermogenes: quam etiam ὑποστροφήν, ἐπιμβολὴν idem appellat, quasi *intercalatam quandam*.

Στείχειν pro σείχεσθαι, militare vocabulum est, & significat χεῖρ σείχειν τὰ τέλει, id est, *aciem in varios ordines, & quasi versus distribui*: unde συστειχεῖν, ejusdem ordinis esse, ἀντιστειχεῖν, adversis opponi ordinibus.

Συνάπτω, id est, *firmiter adhaerescō, & quasi colligatus sum*: ut cùm Theophrastus ait, τὰ τῶν φυτῶν ἐν λίμναις, & συνάπτει τῇ γῇ, id est, *plantæ quæ in paludibus feruntur, terræ non admodum firmiter adhaerescunt*.

Significat etiam *confligere, seu committi*, ut in prælio fieri solet; idque cum dandi casu, ut τοῖς πολεμίοις συνάπτειν, vel cum accusandi casu, & præpositione εἰς, adhibito tamen, vel intellecto personam significante dativo, ut apud Polyb. συνάπτειν εἰς τὰς χεῖρας, Galli, *venir aux mains*. Eodem serè modò usurpatur verbum προσμίζειν, id est, *propius admoveri hostibus, muris, urbi*: quæ προσμίζειν, Gallicè non minus propriè, la meslée.

Τελεῖν, inter alia significata, sumitur pro τελεῖσθαι, id est, *τὰ τέλει, ἐγκρίνεσθαι, censeri, vel numerari*. Pausanias, Ἐλιακῶν ἰ.αἰ εἰς τὸ Ἀχαικὸν τελεῖσαι πόλεις, ἰ τῇ Ἀχαΐᾳ προσνεμώμεναι, *urbes Achæie contributæ*. Sic τελεῖν εἰς ἀνδρας, *viris accenseri*; quod Romani dicebant, *virilem*

virilem togam sumere. Sic πάλαι εἰς τὴν Ποῦλον σου-
τελευτᾶσαι, *Romanorum municipia* dici potuerunt.

Reg. 13.
Aorista in
θῶ, activa
signific.

Aorista, maximè prima, verborum in θῶ, quæ vo-
cem activam non habent, activè ut plurimum signifi-
cant, atque interdum etiam passivè, ut à verbo διαλέγ-
μαι, διέλεχθῶ, id est, *disserui*; ab ἰδομαι ἰαδῶς, id est,
curans, vel *curatus*; à παροδίζομαι, παροδιχθῆς, qui
exceptit, vel *exceptus est*, à θιδομαι, ἔθιθῶ, *contem-
platus sum*, vel *lustratus ab alio*.

Præter. pass.
act. signific.

Quæ observatio, Præteritis etiam perfectis eorum-
dem verborum accommodari potest. Dicunt enim δι-
ελεσθῆναι, pro *disputavi*: imò quibusdam præterea, quo-
rum in usu activum est, ut ἐνεδειχθῆναι, pro ἐνεδειχ-
θῆναι, id est, *ostendi*, à δεικνυμαι, apud Demosthen. pro *Co-
rona*, & alibi passim: ποτίσθῆναι, pro ποτίσθαι, scilicet
hupotripsum, pro ἐνδύσθῆναι, *instruxi*, ab ἐνδύσθῆναι.

Reg. 14.
Verba inter-
rogant. & re-
spond.

Verbum activum, maximèque sensum, aut affectum
significans, cum suo casu iungitur, licet casum alium
more Latino postularer: ut θαυμάζω σε, ὅτι, vel εἰ
αὐτὸς, ὅτι σου τὸ αἰεὶ διατελεῖς, pro θαυμάζω ὅτι σὺ, id
est, *miror te tui semper similem esse*. Sic apud Xenoph.
Memorabilem, γῆν ὁπόση ὄζει εἰδέναι, verbatim, *ter-
ram quanta est nosse*: Latine verò melius, *nosse quanta
terra sit*. Ἰδὲ σε, ὅτι μὴ ποτε ἡσυχάσεις, verbatim, *no-
vi te, quod nunquam quiesces*, id est, *novi te nunquam
quieturum*. Ità, μὴ μνημαί σε, ὅπως ἀπεκρίνη, verbatim
memini tui, quomodo responderes.

Reg. 15.

Verba interrogationibus & responsionibus servien-
tia, tum etiam cum illa à tertio quodam referuntur, eo-
dem planè modo cum sequentibus ordinantur, quo
interrogatio & responsio fieret, potius quàm narraretur.
Plutarch. in Alexandro, ἐπρωτῶντ' ὁ Φιλίππου, πῶς
ἔχουσιν ὁμοιοῖαι πρὸς ἀλλήλους οἱ Ἕλληνες; pro πῶς αἱ
ἔχουσιν; verbatim, *querente Philippo, quàm bene Græci
inter se conveniunt?* id est, *conveniret*.

Sic dum narrant quid nuntius dixerit, eodem modo
loquentem illum inducunt, quo Dominus rem ipsam
mandat.

mandaverat: ut in Evangelio, cùm se illi à Phariseis, ad Joannem missos esse dicerent, ut ex eo quærerent, *Tu quis es?* Græcè, *οὐ τίς ἐγώ*, id est, *ὅστις ἀντὶ τοῦ εἶναι*, *quinam ille tandem esset?*

In responſionibus similiter, ut de eodem B. Joanne, dicitur, respondit, *quia non sum ego Christus*, *ὅτι ἐγώ μὴ ἐγὼ Χριστός*, pro *ὅτι ἐγώ μὴ Χριστός*, id est, *se non esse Christum*. Quo loco, verba sonare videntur, responſum à Joanne fuisse, Nuncium ipsum, aut Evangelistam non esse Christum: proindeque hæc loquendi ratio, ad tollendam sensus ambiguitatem diligenter observanda erit.

Digna hoc in genere sunt, quæ observentur ex Demosthen. exempla duo, Orat. pro Coron. Καὶ νῦν εἰπὶ πρὸς τοὺς ἀκούοντες, *Ὁ τίμω* Ἀλεξάνδρῳ ξενίαν ὀφειδίζων ἐμοί· verbatim, *Et nunc dicebat, qui Alexandri hospitium exprobrabat mihi*, id est, *Et verò jamjam dicebat, sibi abs me Alexandri hospitium crimini dari*. Nam *ὁ τίμω*, &c. ipsissima verba sunt, quibus Æschines adversus Demosthen. usus erat. Ibid. Philippi literas explicans, Ἀκούετε, ὡς σαφέως δηλοῖ, καὶ διορίζεται, ὅτι ταῦτα ἐγὼ πεποιμένα ἀκένων Ἀθηναίων· verbatim, *Auditis, ut aperte declarat, ac profitetur, quòd hoc ego feci, invitis Atheniensibus*, id est, *hæc abs sese facta esse*: alioqui sensus esset, rerum illarum Demosthenem ipsum auctorem fuisse. Quo in exemplo, aliisque similibus, nota etiam, conjunctionem *ὅτι* omnino παρῆκεν, hoc est, *abundare*.

Singularis numerus à Poetis nonnunquam pro plurali usurpatur; quo tamen non nisi sobriè admodum imitandum. Pindarus, μεγαλάρεις ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαῖ λόγων τέλλεται, pro τέλλονται, id est, *melliti hymni posteriorum carminum principia sunt*. Quod interdum etiam à solutæ orationis authoribus usurpatur; Aristoteles, ἐκ ἐνοχλήσετο τοῖς αἰτεῖσιν, τοῖς ἢ τὰ πλεονάζοντι, pro ἐνοχλήσονται non innascebantur aliis pili, aliis penne.

Reg. 17.
Singularis
pro plurali.

SECTIO II.

De Idiotismis Indicativi, Imperativi, Optativi,
& Subjunctivi propriis.

Regula 1.
Indicat. præs.
pro subjunct.
vel optat.

Indicativus sæpe pro Subjunctivo & Optativo usurpatur, idque per omnia ferè tempora, ubi *ἂν* *ῥωνη*. καὶ particula, commodè adhibita fuisset. Ac primum quidem in præsenti. Xenophon Hist. 6. παρ' ἐμοὶ ὁδὸς μισθοφόρος, ὅστις καὶ ἰσχνός, ὅστις ἴσα ποιεῖν ἐμοί, id est, mercenarius apud me nemo est, qui non idoneus est, pro qui non idoneus sit, eadem facere quæ abs me fiunt. Quo loco verbum ὅστις pro *ἂν* ἦ, vel *ἂν* εἴη, positum est. Philo de Legat. ad Caium, διαγυλεῖσθαι ἐν τῇς ὅτι νοσεῖ φήμεις: verbatim, nuntiata igitur, quod agrotat, famâ, id est, vulgatâ de ipsius morbo famâ: ubi ὅτι νοσεῖ, pro ὅτι, vel ὥς *ἂν* νοσῇ, positum est.

Reg. 2.
Item imper-
fectum.

In Imperfecto: Idem Xenophon 7. ejusdem operis, εἰδὲν ἔτι τοῦ βραχὺ ὅπου ἐλάττει εἶχον, ὅτι ἐξικλυόντων ἀλλήλων, id est, nullum utrisq; tam breve telum erat, qui non se mutuo attingebant, id est, attingerent: ubi ἐξικλυόντων, pro *ἂν* ἐξικλυόντων sumitur.

Reg. 3.
Item prae-
teritum.

In Præterito perfecto. Demosthen. Olynth. 2. ὁδὲν, ὅστις ἐπεπείσθη, nemo est quem non decepit, pro deceperit, ubi πεπεισμένον, pro *ἂν* πεπεισμένον, usurpavit.

Reg. 4.
Item Aori-
stum.

In Aorist. Xenoph. Memor. 2. εἰδὲν πώποτε αὐτῷ ἔτε εἶπα, ἔτε ἐπείνα, ἐφ' ᾧ ἡχύνθη: hoc est, nihil unquam ei, vel dictum abs me, vel factum est, quo erubuit, pro erubuerit: ubi ἡχύνθη posuit, pro *ἂν* αἰχυνθεῖν.

Reg. 5.
Item futu-
rum.

In Futuro sæpissimè. Aristoteles 8. Histor. Animal. ἢ κάμηλος, inquit, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ πρὸς πρὸς, ἢ συνταράξει, id est, Camelus è fluviiis non bibit, antequam eos conturbabit; pro *ἂν* συνταράξει, vel συνταράξη, conturbabit.

Id quod apud Atticos frequentissimum est, etiam præcedente *εἰ*, significante, si quidem, si modò, si ta-
men,

men. Quæ loquendi ratio etiam Ciceroni mirum in modum placuit. Demosth. Olynth. 1. εἴ ποῦ τις ὑμῖν πρὸς ἑξῆς τὸν νόον, si quis vobis mentem adhibebit: quæ locutio satis obscura, clarior erit, si resolvatur hoc modo, εἰ μέλλει τις ὑμῖν πρὸς ἑξῆς τὸν νόον, id est, si quis de vobis cogitaturus est: quod idem est, ac si diceretur, εἴ ποῦ ἂν βέλῃ καὶ τὰς ἄλλας ὑμῖν πρὸς ἑξῆς τὸν νόον, id est, si alios vobis studere volueritis.

Imperativus apud Græcos nudè usurpatur, ubi Latini præmittunt verbum, *noli*. Demosthen. passim, μὴ γὰρ οἶεσθε, nec enim putatois, id est, nolite enim existimare: ubi Græcè barbarus esset, qui diceret, μὴ γὰρ οἶεσθε βέλεσθε.

Reg. 6.
Imperativus
per se positus.

Imperativo Poetæ nonnunquam utuntur, maximeque in Aoristo, pro persona secunda futuri Indicativi. Euripides, οἶδ' ἔνθ' ὁ δρᾶσθον, pro δρᾶσεις, id est, scis, ergo quid fac, pro quid faciurus sis.

Reg. 7.
Imper. pro 2.
futuri indi-
cati.

Imò & pro infinitivo Oratores. Demosth. Philipp. 1. δεηθεὶς ὑμῶν ποσῶτον, ἐπεὶ δὲ ἅπαντα ἀκούετε, κρίνατε, μὴ πρότερον προλαμβάνατε, id est, id à vobis unum precatus, ut auditis solùm omnibus, iudicium feratis, nullumque præiudicium asseratis: ubi κρίνατε, pro κρίνειν, & προλαμβάνατε, id est, προλαμβάνειν.

Optativus Atticè vicissim pro Indicativo passim usurpatur, quod præcipuè Xenophonti placuit: ut 2. histor. Græc. Λύσανδρ' ὃν Φιλοκλέα πρῶτον ἐρωτήσας, ὅς τις Ἀνδρίως καὶ Κορινθίως κατακρημνήσει, πῶς αἴξει παθεῖν, &c. id est, Lysander cum ex Philocle, qui Andrios & Corinthios præcipites egerat, quaesisset, quā pœnā dignus esset? &c. ubi κατακρημνήσει, pro indicativi plusquamperfecto κατακρημνήκει, posuit.

Reg. 8.
Optat. pro indi-
cativo.

Sic Plato in Protagora, ἔλεγε δὲ π Ζεὺς τίω δικαιοσύνην πέμψει τοῖς ἀνθρώποις, ubi πέμψει pro ἐπιμψει, id est, à Jove dicebas immissam hominibus iustitiam fuisse: Atque hic usus crebrior est, præcedente una ex sequentibus particulis, ὅς, ὅς ποῦ, ὅς τις, ὅσοι, ὅτε, ὅτι, & ὡς. Exempla passim obvia.

Reg. 9.
Subjunct. &
optativ. sine
ay.

De Subjunctivo pauca hæc notanda: Primum est, *ay* in subjunctivo sæpius, quàm in optativo prætermittitur; ut *ἐκ διδα, ὅ, τι τοῦ λόγου χρήσωμαι, καὶ ποῖ τράπωμαι*. Nescio quid dicturus sim, aut quam in partem me conversurus. Sic ὅσα βέλῃ, pro *ay* βεληθείης, quæcumque volueris. Prætermittitur tamen etiam cum optativo; ut reg. super. *τί εἴη ἄξιον παθεῖν*, pro *τί ay εἴη*.

Reg. 10.
Subjunct. si-
ne ay, si-
ay.

Secundò, *ἔπως*, vel *ἵνα*, vel *ὥς*, non raro subaudiuntur in subjunctivo. Chrysostr. 2. de Fato, *ἐτέρως λυμήνηται, περὶ θεῶν ὁππότερον*, pro *ὅπως ay λυμήνηται*, id est, aggressus ei suadere, ut alia quadam ratione noceret.

Reg. 11.

Tertiò, per sese aliquando sumitur pro futuro indicativi: ut *τί λέγω*; pro *λέξω*, quid dicam? & *βέλει εἶπαι*, vis dicam?

SECTIO III.

De idiotismis Infinitivi, & Temporum quorundam propriis.

Reg. 1.
Cum accusat.
pro alio casu.

DE Infinitivo pluscula sunt observatione digna. Primum, interdum à Genitivo ad accusativum eo in modo transitus fit. Isocrates cum dixisset, *λεβηδα ἱμῶν μετ' εὐνοίας ἀπεράπαδες*, addit, *εὐδυμηθέντας*, pro *εὐδυμηθέντων*, vos obsecramus, ut cum benevolentia audiat, cogitantes, &c. Vide cap. 3. De Nomine, Sect. 1. Reg. 1.

Reg. 2.
Infinit. cum
nomin. &
accusat.

Secundò, nominativum in eodem modo, pro accusativo ab Atticis usurpari, etiam cum *ὥς*, & *ὥστε*. Xenoph. de Socrate, *ὥστε πάνυ μικρὰ κακήμελον*, πάνυ ῥηδίας ἔχειν ἀρκούντα, ubi *κακήμελον*, pro *κακήμελον*, id est, cum valde pauca possideret, facile tamen iis contentus esset. Demosth. cum artic. part. neutro nominativum etiam conjungit: ut pro Coron. *σμενύνομαι, καὶ τὸ γεγραφὲς ἀποφυγεῖν*, glorior, non quod ab accusatione absolutus fuerim.

Rarius etiam quod ibidem sequitur, cum eodem artic. *τὸ μὲν μυριάκις μυρίους κακὴν ἔχοντα, ὁ δὲ λαίπρως, καὶ τὸ πολλάκις αὐτὸς ἐστρατεύεσθαι πρότερον*, id est, misto in
fini.

finitos centies proclamatos esse: ac me ipsum antea sapius coronatum: ubi licet accusativus *μυρίς* præcesserit, sequitur tamen τὸ αὐτὸς ἐστεφανώσαι, pro τὸ ἐμαυτὸν. Contrà, etiam accusativus pro nominativo eleganter ponitur, cum aliquem citamus, ac ferè cum particula δὴ vel γὰρ, ut φαίναι δὴ, vel γὰρ τὸν Πλάτωνα, id est, φησὶ γοῶν ὁ Πλάτων, ut quidem ait Plato.

Tertiò, usurpatur hic modus, ubi Latini supino activo utuntur; ut ἤκουν ἀπαύξεισαι, *veniunt salutatam*: Qui Gallorum etiam idiotismus est, *ils viennent saluer*.

Quartò, etiam pro supino passivo ponitur infinitivus activus, καλὸς ἰδεῖν, *pulcher videre*: id est, *visu*; quod & Galli dicunt *beau à voir*; & *beau voir*. Lucianus ait paludem, βαθεῖαν τῆς ποτὶ διαβαίνειν, verbatim, *profundum superare pedibus*; id est, *profundiorē, quàm ut commodè à pedite trajici posset*.

Quintò, cum gignendi casu articuli ponitur, præcedentibus ἐν καλῷ, καλλίσῳ, δικαίῳ, δύνῃ, πρεσβύκοντι, & similibus; ut ἐστὶν ἐν καλῷ τὰ ποιεῖν, verbatim, *est in bono faciendi*, id est, *commodum fuerit hoc facere*. Sic, *optimum factu id fuerit*, ἐν καλλίσῳ τοῦ ποιεῖν, *τετὶ γένοιτ' αὖν*.

Sextò, pro Participiis impersonalibus, vel indicativo, cum ὥς aut simili: ut ἐμοὶ, vel ἐμοίγῃ δοκεῖν, pro ἐμοὶ δοκεῖν, vel ὥς ἐμοίγῃ δοκεῖ, *ut mihi quidem vis detur*.

Septimò, usurpatur etiam pro gerundiis in dum, ut δίδωμι σοι χεῖρα δαῖ τὸ βιβλίον, *librum tibi commodo*, verbatim *do tibi uti librum*, quod & Latini Poetæ imitati sunt, ut Virgilius, cum ait, *Magnum dat ferre tantum*.

Octavò, cum particula ὥς sumitur pro indicativo, tam præsentis, quàm præteriti: ut ὥς ἰδεῖν τὸν ἐχθρὸν, verbatim, *ut vidisse inimicum*, id est, ὥς εἶδεν, *ut vidit*.

Nondò, interdum subauditur, ex sola dictionis consequentia intelligendus. Demosthen. Olynth. 3. ἔτι φιλιπποῦ ἐπαρρητύς, ἔθ' ἔτοι φιλιππος, id est, *neq;*

Philippus eos audebat, neque illi Philippum; supplicare.

Reg. 9.

Decimò, cùm mandata dantur, vel leges feruntur, aut à legibus præscripta denuntiantur; infinitivus fere usurpatur pro subjunctivo vel optativo, cum ὅπως, vel ὡς, aut simili partic. Exempla passim. Demosth. pro Coron. τὸ ψήφισμα τὸ το γὰρ ὡς πλεῖν ἐπὶ τὰς τίμιας; ἐν οἷς αὖν ἡ φίλιππος, id est, hoc decretum edo, navigare ad ea loca, (id est, ut navigaretur) in quibus Philippus esset.

Reg. 10.

Jam ut de temporum aliquot Idiotismis dicamus. Primum quidem, Imperfectum; præter illud quod in conjunctione aν, infra monebimus; sæpe pro aoristo sumitur, & cum eo simul conjungitur. Demosth. passim, ἐχθρὸν τε προσερέρετο περὶ ὧς, καὶ πολλὰ κατ' αὐτὸν ἐπίηται: ubi προσερέρετο, cum ἐπίηται conjungitur, id est, acerbè inimico usus est, ac multus eum affecit calamitatibus.

Reg. 11:

Aorist. pro
præsenti.

Aoristum utrumque, aut præsentis sæpe significacionem habet, aut per verbum soleo reddi debet, tam apud Oratores, quam apud Poetas. Demosthen. Olynth. 2. μικρὸν πλοῖον ἀνεχάψεν, καὶ διήρκεν πάντα, id est, exigua ocelli offensio cuncta sæpe retrò flectere solet, atque dissolvere. Sic, ὡς τὸ πλεῖστον, τὸ ὄργιστον ὁ σύντομος ἐκεῖνην, ut plurimum cogitabundus præcipientem superavit, id est, superat, aut superare solet. Quod etiam in Perfecto locum habet interdum, tametsi rariorem.

Reg. 12.

Aorist. infinit.
& imp.
pro præf.

Eadem Aorista, vel activa, vel media, in imperativo & infinitivo sæpissimè pro præsenti usurpantur: πείνησον pro πείνῃ, πείνησαι pro πείνῃ. Quod rariùs in passivis locum habet, præterquam in verbis activa voce carentibus, in quibus hic etiam usus est creberrimus, ut πρὸς τὸ διαμαρτυρεῖσθαι, ad differendum, quia διαμαρτυρεῖσθαι usu non est.

Reg. 13.

Aorist. 2. in
du.

Aorista secunda verborum quartæ conjugationis, & derivata inde tempora, vix in usu reperiuntur.

ἐρόμεδον à νομίζω, pto: uti præteritum etiam activum eorundem verborum in κα, apud elegantiores auctores. Quorum temporum in locum succedit sæpissimè, Aoristum primum longè usitatissimum.

Plusquam perfectum, pro perfecto quibusdam in verbis usurpatur, maximè apud Poetas, ut εἰσήκειν, pro ἔσθηκα ἦεν, pro ἦα, ab εἶμι, eo.

Parciùs quidem aliquando tamen, Aorista etiam, & Præterita passiva, pro activis aut mediis sumuntur: ut διαπανθεῖς, pro διαπάνησαι, qui consumpsit: διαλεχθῆναι, pro διαλέξασθαι, disputasse: ἐυλαβῆθην, melius quàm ἐυλαβησάμην, pro consideratè, aut verecundè me gessi: ἰαθεῖς, pro ἰασάμην, qui sanavit: παρεδέχθαι, pro παρεδέξαμην, qui excepit: ἐργασθεῖς, pro ἐργασάμην, qui fecit: διανοθῆς, vel διανοσάμην, qui excogitavit: δυνθῆναι, pro δυνασθαι.

Quorum verborum pars maxima voce activà caret; quædam Præteritum passivum eadem significatione habent, ut δειλέγμαι, παρεδέδυσμαι, εἰργασμαι, imò & πεποίημαι, pro πεποίηκα, διανέονμαι, & cætera, quæ docebit usus, Monuisse sat est.

Futura verborum in εω, quando gemina sunt, sæpiùs & elegantius in εσω definunt, quàm in ησω, cum temporibus inde derivatis, quæ ferè vocalem s retinent. ἐπαινέω, ἐπαινέσω, νέκα, νέθην. ἐυρίσκω autem, licèt ab ἐυρέω, ἐυρήσω, habet & εὑρηκα & εὑρημαι, Aoristum tamen passivum ἐυρέθην habet per s: indèque ἐυρεθήσομαι: at verbum ἐρέω, licèt habet ἐρήσω & εἰρηκα, habet tamen εἰρήθην in Aoristo passivo.

Futura λέξων, φράσω, ἀφηνυσάμενος & similia, cum verbo ἔρχομαι, ab Ionibus maximè conjunguntur. Herodot. sæpe, lib. 2. μακροὺς ἔγω δή τι καὶ σενδς, ὡς ἔρχομαι φράσω, id est, ità longus & angustius, ut jam jam dicturus sum. Gallicè. comme je m'en vay dire. Ib. ἦ ὦ (supp. κόλπων) Ἀργεῖον, ἦ (pro ὦν) ἔρχομαι λέξων, i. alterum autem, (hæc) Arabicum, quo de jam jam dicturus sum. Ità Pausanias, ἔρχομαι ἀφηνυσάμενος, jam jam narraturus sum:

Reg. 17.

Verba passiva utrumque Aoristum habentia, sæpius utuntur secundo, ut *πλήθηναι ἐπ' ἀγῶνι*, sæpius quàm *ἐπλήχηναι*. Sic *ἐρράγηναι fractus sum*, *ἠρπάγηναι raptus sum*, *ἐτετέπηναι, convulsus sum*, vel *in fugam versus*: à verbis *ρήγνυμαι, ἀρπάζομαι, τρέπομαι*.

Reg. 18.

Aorista medie.

Aoristum primum medium, utraque significatione creberrimum est: at secundum longè sæpius activè significat, quam passivè, ut *ἠλόμηναι, accepi*, vel *delegi*: rarò *captus*, vel *delectus sum*, ab *αἰρέομαι*.

SECTIO IV.

De verbis ἀγαπᾶν, ἀγειν, ἀπλάειν.

Reg. 1.

Verbum ἀγαπᾶν duos præcipuè usus habet observandos. Primum enim idem est sæpissimè quod *αἰρῆσθαι*, id est, *eligere*; adeòque cum præpositione *πρὸς*, vel *ἀντὶ*, & gignendi casu, significat, *alicui antepone*. Demosthen. pro Corona, *ἀγαπῶν τὰ δῶρα ἀντὶ τῶν κοινῶν πᾶσι τοῖς Ἕλλησι συμφερόντων*, id est, *munera communì Græcorum omnium utilitati anteferre*. Plutarch. in Camillo, *ἀγαπῶσαι τὴν ἡττάν πρὸς τῆς ἐλευθερίας*, id est, *victoriæ jacturam libertate potio*rem ducere. Idè, quod Demosthenes habet initio primæ Olynth. *ἀντὶ πολλῶν ἀν' χρημάτων ὑμᾶς ἐλέσθαι νομίζω*, dicere potuisset, *ἀγαπῶσαι*, pro *ἐλέσθαι*, id est, *multis vos pecuniis antiquius habituros existimo*.

Reg. 2.
Consentium esse.

Deinde sumitur pro *contentum esse*, *aqui bonique consulere*. Qua in significatione, primum per se solum ponitur sine ulla præpositione; at ferè sequente particulâ *εἰ*. Xenoph. 3. histor. *εἰς τὸ πεδίον ἡ κατέβαιναν, ἡ γὰρ οὐκ εἰ δύνατο ταῦτ' αὐτῶν τὸ χεῖρον ἀδύνατον διαφυλάττειν*, id est, *in campum non descendebat, sed contentus erat, si modo regionem illam à dirceptione immunem servare posset*.

Cum accus.

Secundò, cum accusandi casu jungitur, ut *ἀγαπᾶν τὰ παλαιὰ νομισμῶτα*, *antiquis institutis contentum esse*.

Tertiò,

Tertiò, cum dandi casu, *Lyfias, ὁ τῆς Ἀσίας Βασιλεὺς ἐκ ἀγαπῶν τῆς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς*, id est, *Asie Rex, qui bonis presentibus contentus non esset.*

Cum dativ.

Quartò, cum præpositione ἐπὶ, & eodem dandi casu, ut ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ πολιτείᾳ καθιεσθῶσιν ἀγαπᾶν, *contentum esse, vel acquiescere in iis, quæ constituta in re publica fuerint.*

Eadem in significatione propè synonyma illa sunt, *εἴργειν, ἀτρεμεῖν, ἡσυχάζειν, ἐνασμερίζειν.* Ac εἴργειν quidem omnibus modis constituitur, quibus ἀγαπᾶν: ἀτρεμεῖν verò, & ἡσυχάζειν, fere tantum cum ἐπὶ & dativo casu: ἐνασμερίζειν denique cum solo dativo casu.

Reg. 3.
εἴργειν, &c.

Ἀποχρῆν etiam, cum dativo personæ, absolutè ac per sese idem propè significat. Demosthen. Philip. 1. εἰ γὰρ ἔχων ἂν πορεύλησεν, ἢ συχίαν ἔχειν ἠθέλει, ἀποχρῆν ἐνίοις ἡμῶν ἂν μοι δοκεῖ, si enim iis quæ jam cepit, contentus quiescere deinceps vellet, nonnullos vestrum æquo animo justius futuros existimo.

ἀποχρῆν.

Ἄγειν, tres præcipuas acceptiones habet. Prima est cum gignendi casu, & præpositione διὰ, cujus significatio petenda est ex genitivo adjuncto, ut ἄγειν πνὰ διὰ πμῆς, *aliquem honorare*, ἄγειν διὰ θεοντίδου, *curare*; ἄγειν διὰ μνήμης, *mentionem facere*; ἄγειν δι' εὐχῆς, *in votis habere*; ἄγειν δι' αἰδέσεως, *venerari.*

Reg. 4.
ἄγειν, cum
διὰ, & genit.

Secunda est, cum dandi casu, & præpositione ἐν, in qua ferè significat ducere, id est, *habere, censere, numerare*, ut τὴς φίλων ἐν ἀδελφοῖς ἄγειν, id est, *amicos fratrum loco ducere*: vel cum præpositione παρὰ, & accusandi casu. nam παρ' ἑδὲν ἄγειν πνὰ, idem est quod παρ' ἑδὲν τιθεσθαι, *nullo loco aliquem ducere*: ἄγειν ὅδ' πολλοὺ, *plurimi facere*: ἄγειν ὅδ' πολλὸν *pluris facere.*

Reg. 5.
ἄγειν, cum
& dat.

Tertia est, pro existimare, idque ferè tantum cum accusandi casu. Xenophon de Agésilao, ταῖς μὲν τῶν ἰστωτῶν ἀμαρτίαις ὡς ἔοικε, ταῖς δὲ τῶν ἀρχόντων μεγάλας ἦγε, id est, *privatorum hominum peccata leviter ferebat, Principum verò magna ducebat.*

Reg. 6.
ἄγειν, existi-
mare.

Quar.

Reg. 7.

ἀγινε καὶ φέ-
ρεν.

Quarta est, cum verbo φέρειν, pro diripere, populari, *vastare*; idque tam de personis dicitur, quam de rebus aut locis. Isocrat. in Archid. ἀγινε καὶ φέρειν τὰς πόλεις, καὶ κατὰ γῆν, καὶ κατὰ θάλασσαν, *hostes terrarumque vexare, agitare*. Demosthen. Philipp. 3. ἡ φύσις τῆς ἐκείνου χώρας, ἢ ἀγινε, καὶ φέρειν δεῖ πολλὴν, καὶ κακῶς ποιεῖν. *Ejusmodi est regionis illius natura, ut magnam ejus partem diripere ac vastare liceat*. ubi ἡ φύσις, pro τριῷ τῇ φύσις δεῖ, & πολλὴν, pro πολλὴν μερίδα, ponitur. Idā Livius non semel loquutus est, & Virgil. *Æneid*, 2.

Alii rapiunt incensa feruntque Pergama.

Reg. 8.

ἀπολαύω, cum
genit. rei.

Ἀπολαύω, *fruor, particeps sum, fructum aut detrimentum capio*, in bonam & in malam partem variis modis usurpatur. Primò, cum solo genitivo rei, ὅτι διαλλαχῶν ἀπολαύειν, *induciarum opportunitate frui*: ὅτι κοινῶν ἀπολαύειν κακῶν, id est, μετέχειν, *communium malorum participem esse*.

Cum genit.
persona.

Secundò cum solo genitivo personæ, ἀνδρὲς ἐνδὲς ἐν-
φρονήσας ἀπὸ πάντων ἀπολαύουσιν, pro ἀνδρὲς ἐνδὲς φρονήσας, *unius hominis ex prudentia fructus universi percipiunt*. Sic ἐνδὲς μοχθηρῶν πάντα ἢ πᾶσις ἀπολαύει, *unius ex improbitate civitas omnis detrimentum capit*. Sic illa apud Senecam, de Hercule, *Irâque nostrâ fruitur*, id est, *fructum capit ex ira*; & ille apud Juvenalem Marius, *fruitur Diis iratis*.

Reg. 9.

Cum utroque
genit.

Tertiò, cum utroque genitivo simul. Plut. in Antio-
nio. ἀπέλαυσεν τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ οἱ πόλεμοι, id est, *ex illius ambitione commodum ipsi quoque hostes percipiunt*.

Cum accusat.
rei.

Quartò, cum solo accusativo rei, non personæ. Iso-
crat. de pace. Νέδικα, μὴ παρὸν ὅτι ὑμᾶς ἐνεργῆσθαι, αὐτὸς ἀπολαύω τι φλαῦρον, *verecor ne dum vobis prodesse studeo, damni aliquid capiam*. Sic ἐλπίζω ἀγαθὸν τι ἀπολαύειν, *spero me aliquid boni consecuturum*; Ille autem accusativus, boni aut mali aliquid per se significare debet: malè enim diceretur, ἀπολαύειν ὅτι σωτηρίαν, pro

pro fructum aut damnum ex consuetudine percipere.

Quintò, cum accusativo rei, & genitivo personæ, vel rei; vel rei simul & personæ: ut φιλομαθὲς ἴσθς με-
εσχίς μίχα τι πᾶντες οἱ συμμαθᾶντες ἀπολαύουσιν,
adolescentis unius ex studio, condiscipuli omnes fructum
maximum capiunt. Lucianus in Timone, ubi de im-
 probis, fulmen Jovis irridentibus, *μόνον ὃ τὸ τοῦ δειδοῦ*
ἀπολαύειν τὸ τραῦμα, ὃ πᾶσι πλὴθυσιν ὁ ἄσβλος id
 est, *sed hoc unum se putant, ex eo vulnere incommodi per-*
cipere, quòd fuligine impleantur.

Sextò, in qualibet ex his constructionibus additur
 nonnunquam ὥδς, & accusativus rei, ad quam fructus
 damnumve pertineat. ut, *τὸ φιλοπόνων ὥδς τὸ μίμησιν*
ἀπολαύσαι, diligentium exemplis ad eorum imitationem
juvari. Plutarch. Alcib. *τῆς Σωκράτους ὥδς αὐτὴν ἐυ-*
νοίας, καὶ φιλίας ὃ μικρὰ πρὸς δόξαν ἀπέλαυσεν: Ex So-
 cratis erga se benevolentia, & amicitia, haud parum ex-
 istimationis & gloriæ consequutus est.

Septimò, cum genitivo præterea vel personæ, vel rei
 solo, est oblectationem capere ex aliquo, *prendre son plai-*
sir de quelqu'un. Plutarch. Pomp. *πελῶν ὃ χερόν ὃ πο-*
κατέρωνευτοῦντο, καὶ ἀπολαύσαντες τὸ ἀνθρώπου. cum
 per diu hominem ludificati essent, eoque sese oblectassent.

SECTIO V.

De Verbis γίνεσθαι, διαχωρῆν, διώκειν, φεύγειν,
 ἐπιξίναται.

Latissimus est verbi γίνεσθαι usus, quique certis fini-
 bus haud satis includi possit: ubicunque enim
 præsentia quædam significatur, τῷ γίνεσθαι locus esse
 potest. Præcipuè tamen notanda sunt quæ sequuntur,
 præter ea quæ in participio γινόμενον dicturi sumus, &
 creberrimam acceptionem, quâ pro εἶμὶ sumitur; ut
 cum dicunt, *ἐπὶ τὸ γινόμενον γίνεσθαι,* in ea opinione versa-
 ri, γίνεσθαι ἐπὶ τὸ ἐλπίδι, *spem concipere.*

Primò, cum præpositione διὰ, & gignendi casu ele-
 gan-

Reg. 10.
Cum accusat.
& gen.

Reg. 11. 7.
Cum ὥδς
& accusat.

Reg. 12.
Oblectatio-
nem capere.

Reg. 1.
γίνεσθαι, latè
patet.

Reg. 2.
Cum διὰ, &
genit.

ganter jungitur, ac per verbum illud redditur, cuius nomen significationem habet. ut *ῥυέειν διὰ φόβου*. id est, *timere*, *ῥυέειν πρὶ δι' ὀργῆς*, irasci alicui: *ῥυέειν δι' ἐχθρὰς*, inimicum esse.

Reg. 3.
Cum *ἔνι*, &
dativo.

Γίνουαι, cum præpositione *ἐνί*, & dandi casu, est *πιθύνουαι*, *inipiti*, vel *considerare*: ut *ῥυέειν ἐπ' αὐτοῖς ὀτέροις*, & *ἀντιπάντων κατεχάλα*, fortiorum præsidio confusus, adversarios irridebat.

Reg. 4.
Cum *πρὸς*, &
genit.

Πρὸς ἄγαθόν, *πρὸς κακὸν γίνεσθαι*, dicitur; id est, *bene* aut *malè* aliquid cedere: ut *πρὸς κακὸν τὸ πρᾶγμα μὴ ἐγένετο*, res mihi malè cessit.

Reg. 5.
Cum *πρὸς*, &
ἐνί & *δι*.

Uticatissima est acceptio *pro versari*, cum præpositionibus *πρὸς*, *ἐν*, *ἐνί*, & dandi casu; vel *πρὸς*, & accusativo casu: ut *σφόδρ᾽ ἐκ γενέσθαι πρὸς τῷ πράγματι*, vehementer in negotium incumbere. Quanquam aliquando significat potius, *res pro imperio administrare*. Plutarch. in Thelco, *ἐν ᾧ τοῖς πράγμασι τὴν Ἀριάδνης γενέμενος*, i. cum rerum administrationem Ariadne suscepisset.

Reg. 6.
Cum adverb.
καλῶς, &
κακῶς.

Cum adverbis *καλῶς* & *κακῶς*, significat *benè* vel *malè* se habere: & quidem vel impersonaliter, cum dandi casu personæ; ut *γίνεται μοι καλῶς*, bene mecum agitur. Personaliter autem, cum nominandi casu; ut Plutarchus de Platonis convivio, cum ait, *οἱ παρὰ Πλάτωνος δεῖπνήσαντες, καὶ τῇ ὑπεραίῳ καλῶς γίγονον*, qui apud Platonem cœnaverunt, etiam postmodum bene habent.

Reg. 7.
Cum *ὑπὸ* &
genit.

Γενέσθαι ὑπὸ τινὶ & *πράγματι*, id est, rem aliquam paulò antè perfecisse, & quasi recentem esse ab aliquo negotio. Plutarch. Alexandro, *ὑπὲρ ἱερῶν γενομένου τῷ βασιλεὶ προστάδοντες*, sacrificio jam jam peracto regem ad-euntes, vel regem à peracto sacrificio recentem ad-euntes. Ibid. *ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ὑπὸ τῆς πυρᾶς γενόμενος*, καὶ *σωμαγωγῶν πολλὰς τὴν φίλων*, id est, Alexander autem à busto illo rediens, convocatis amicorum quàm plurimis. Idem Themistoc. *γενομένου δὲ ὑπὸ τῶν πράξεων ἐμείνων*, simul atque rebus illis perfunctus esset.

Reg. 8.
Cum *ἐκ* &
ἐκ & *ἐκ*.

Ἐκποδὼν γίνεσθαι, pro *ἐκ*, vel *ὑπὸ ποδῶν* vel *ἀπὸ* τῶν *ὀψῶν*, est *ejici*, quasi longè à pedibus removeri. Philo. Jud.

Jud. de Legatione ad Caium, ἡ βραχὺν ἐπέβια χρόνον
 Τιβερίῳ, ὃ μὲν ἀνὸς ἐκποδὼν ἐγεγέννητο Γαίῳ, si modico
 adhuc tempore Tiberius superstes fuisset, summotus qui-
 dem esset depulsusque Caius, &c. Vid. infra, Sect. 9.
 Reg. 12.

Γινέσθαι ἐαυτῷ, vel ἐν ἐαυτῷ, apud se esse, vel ad se
 redire, vel sui juris esse, vel suis viribus confidere. De-
 mosth. Philipp. 1. ἡνυμῶν αὐτῶν ἐδολήσθη γινέσθαι,
 id est, si modo apud vos ipsos esse volueritis. Contrā
 γινέσθαι πινός, in alterius esse potestate; ut servi in domi-
 norum potestate versantur, οἱ δὲ λόγοι γίνοντ' ἢ δεσποτῶν.

Διαχωρεῖν, de nummis, id est, avoir cours. Lucianus
 dialogo de luctu, ubi eos ridet, qui mortuis obolum in
 os injicerent. ἡ πρὸς τερῶν ἐξασίωσας ὁποῖον τὸ νόμισμα
 νομίζῃ, καὶ εἰ διαχωρεῖ παρὰ τοῖς καίτω, καὶ εἰ δύναι
 παρ' ἐκείνοις, id est, Qui non prius expenderint, cujusmo-
 di nummus hoc in genere legitimus habeatur: (hoc enim
 est νομίζῃ,) neque virum apud inferos admittatur, ac
 valeat: ubi Erasmus, nimis leviter, ambulētque apud
 inferos.

Verbum διώκω interdum non tam persequendi, quā
 festinandi, ac properandi significationem habet, idque
 ferē cum participio futuri temporis. Plutarch. in Pomp.
 πρὸς τὰς ἀεφύτους ἀγγελίας, ἐδίωκε βοηθήσων, ad primum
 ejus rei nuntium opem ferre continuo festinavit. Dicere
 potuisset, ἡλαυσε βοηθήσων.

Idem verbum in re forensi, accusare significat, & ac-
 cusator ὁ διώκων, quasi persequens dicitur: quod etiam
 Gallicè dicimus, pour sui jure sa partie en jugement. Er-
 go, διώκειν πινὰ φόνη, id est, φόνη δίκην ἐπάγειν πινί,
 aliquem cedis reum agere. Vicissim φεύγειν, fugere, id
 est, reum esse, causam dicere: & ὁ φεύγων, reus propriè
 dicebatur: unde ἐπιξέναι, & ἐπιξέρχεται τῷ φεύγοντι,
 est reum peragere: id est, eum non antè dimittere, quā
 damnatus fuerit. Ἀποφύγειν autem, est ἀπαλύναι,
 absolvi.

SECTIO VI.

De Verbo εἰμί.

Regula 1.
ἐστίν, εἰσὶν
ὄντις, ali-
qui.

Reg. 2.
ἐστίν, ὅτι, ali-
quando.

ἐστίν, ὡς, quo-
dammodo.
ἐστίν, ὅπως,
fieri potest.
ἐστίν, ὅπου
alicubi, ali-
quando.

Reg. 3.
ἐστίν, omit-
tunt.

Reg. 4.

GRæci dicunt, ἐστίν ὄντις, vel εἰσὶν ὄντις, pro πᾶσι
Simpliciter: ut ἢ ἐστίν ὄντις ἂν τεταὶ ὀπίχει-
σωσι τὸ πρᾶγμα, id est, nulli hoc negotium aggredi
ac suscipere potuerunt. Sic ἐστίν ὅς, aliquis, ἐστίν ὅι, ali-
qui, ἐστίν ὅις, quibusdam, per omnes calus, numeros, &
genera.

Ἐστίν ὅτι, quod verbatim significat est quando, sumi-
tur absolutè pro ποτὲ vel ἐνίοτε, interdum, tam initio
periodi, quàm in medio: ut ἀδυμῶσιν ἐστίν ὅτι, ὅι σπο-
δρατύτες αὐτὲς τὸ κατὰρχαὶ ἀποδείξαντες id est, in-
terdum animo concidunt, etiam qui se longè vehemen-
tissimos sub initium ostenderunt: tuncque est penulti-
mam acuit. Sic ἐστίν ὡς, cum accentu acuto in ὡς, id
est, quodammodo, & ἐστίν ὅν τεόπερ. Sic ἐστίν ὅπως, fieri
potest: ut ἢ ἐστίν ὅπως τῷτο ἂν ποιήσης, hoc facere non
poteris. Sic ἐστίν ὅπου, alicubi, vel aliquando. Imo etiam
interrogando, ubi, vel, quando tandem? Demost. pro Cor.
ἐστίν ὅπου σὺ παρ' ὧν ἠγανάκησας, ubi, vel, quando tan-
dem id te molestè fore ostendisti?

Tertia singular. ἐστίν, aliquando Atticè, brevitatis
causâ omittitur, cum quibusdam præcipuè nominibus,
ut ἀνδράκη, ἐλπίς, δέος, λόγος, εἶκος. τῷτο, vel, τῇτῃ,
εἰς, & aliis quibusdam lectione observandis, v. c. δει-
τὸν γδ τῇτῃ, (Supple ὅτι vel ἂν εἴη) id est, grave enim
hoc est, vel fuerit: vel δεινὸν solum. Demosth. pro Co-
rona; καὶ τὸ μὲν δὴ φανερώς συναγωνίζεσθαι φιλίππων
δεινὸν μὲν, ὃ γὰρ, καὶ Θεοί. Enimvero, palam Philippi
studere, indignum, ὅ terra & Superi, facinus. μὲν δὴ
εἶον τῷτο ποιεῖν, (supple ὅτιν,) verbatim, nihil quale hoc
facere, id est, nihil vetat hoc facere. Vide sup. cap. de
Nomine.

Sic ἐλπίς ἄρα μεγίστη, αὐτὸν τὰ πρᾶγματα διαπρα-
ξέσθαι, id est, maxima spes est, futurum ut negotia con-
ficiat; ὡς λόγος, ut fama est: hoc autem in alias personas
convenit

convenire non potest, nisi fortè in tertiam pluralem
ἦν, at longè rariùs.

Ἔστ' ἵ initio periodi, apud Oratores, sine alio adjuncto, absolute ponitur, pro Ἔχει ἵ ἔπος, *Atqui res ita se habet.* Demosthen. de Chersoneso, adversus eos, qui dicerent Oratorem, absolute aut belli, aut pacis auctorem esse debere: Ἔστ' δὲ εἰ μὴ ἡσυχίαν Φίλιππος ἔχει, &c. ἔδεν δὲ λέγειν, ἀλλ' ἀπλῶς εἰρ' αὐτῷ ἀκτίον. *Atqui ita se res habet: si Philippus quiescit, nihil verbi opus est, pax simpliciter ineunda.* Sequitur, Ἔστ' ἵ, *fin autem.*

Reg. 5.
ἔστ' δὲ. Itā
se res habet.

Ἔστ, vel ὡ, cum pronomine ἔπος, & substantivo aliquo, novum habet significandi modum. Demosthen. Olynth. 1. ὡς ἔστι μέγιστα τὰ τοῦ θεοῦ, μὴ πανέρως ὦν καὶ θεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι, &c. *verbatim, nam est maximus hic metus, id est, valdè enim hoc metutendum est, ne vaser, & in rebus tractandis acer.* Eodem modo dici posset, ἔστι μέγιστα ἔπος ὁ φόβος, ὁ κίνδυνος, αὐτῇ ἢ ἐλπίς, & similia.

Reg. 6.
ἔστ' δὲ, μετ' ἐκείνου
est.

Imperfectum ὡ, aliquando pro ὄν, ut ἔχρην, & χρῆν, pro χρῆ, ἔδει, pro δεῖ, *oportet: προσήκει, pro προσήκει, convenit.* Sic apud Poetas ἔπλεο, & ἔπλετο ἔχρησσε, pro ὑπάρχεις, & ὑπάρχει, *es, & est.* Exempla passim obvia.

Reg. 7.
ἔστ' pro ὄν.

Ἔμ, tertia optativi, maximèque initio periodi, videtur interdum reddi debere per *utinam*, vel *optandum fuerit*, sequente infinitivo. Plutarch. in Theseo: Ἔμ μὲν ἐκκαταεθμὸν λόγῳ τὸ μυθῶδες, ὑπακούσαι, καὶ λαβεῖν ἱστορίας ὅψιν. *Atque utinam quicquid fabulosum inest, oratione purgatum, votis nostris obsequatur, & aliāquam hystorie speciem induat.*

Reg. 8.
ἔμ, utinam.

Ἔεν, tertia pluralis ejusdem optavi, per se sola, servit transitioni, quā pars aliqua concluditur, & sequens inchoatur, ut, *Est*, apud Latinos: vel, *Ac de his basten-* nus. Demosthen. sæpe, ut Philipp. 1. ubi absolvens partem aliquam bellici apparatus ἔεν, inquit, *τί πρὸς τούτοις ἔπ;* *Est: quid præterea?* Plato librum 8. de Republica

Reg. 9.
ἔεν, pro se
positum.

publica sic orditur; Ἐν ταῦτα μὲν δὴ ὁμολογῆσαι
Hoc igitur maneat: Siquidem inter nos jam convenit, &c.

Reg. 10.
ἐκόν, εἰς, εἰς
libenter.

In infinitivum ἔδ, apud Atticos, præsertim cum voce
ἐκόν, id est, libens, libenter, interdum abundat, ut ἐκόν
ἀν ἔδ τὸ το ποιήσαιμι, id est, libenter hoc fecerim: quod
etiam in plurali locum habet, ut ἐκόντες ἀν ἔδ ὅλοι
τὸν κίνδυνον ὑπομείοιεν, libenter totum periculum su-
birent.

Reg. 11.
εἶναι, εἰς
τὸ ὅτι.

Aliquando jungitur cum τὸ, & præpositione ἐν.
Thucyd. lib. 8. καὶ τὸ μὲν ἐπ' ὁκείνοις ἔδ καὶ ἀκριτοῖς
ἀν, καὶ βιαστέον ὑποδύσκειν, id est, & quidem subil-
lorum imperio, vel quantum ad illos attinet, (ὁλιγαρχί-
κῃς intelligit,) se cum indictâ causâ, tum etiam crude-
lius perituros esse: ἀκριτοι enim pro accusativo ἀκρίτοι,
atticè cum infinitivo conjunxit.

Reg. 12.
εἶναι, fili-
um esse.

Significat aliquando filium esse, idque vel cum geni-
tivo πατρὸς, vel sine illo. Cum illo quidem, ut apud
Isæum, οἱ σιωδικῶντες αὐτοῦ, Σμικροῦ πατρὸς εἶναι φα-
σι τὸν Νικόστρατον, id est, qui eum defendunt, Smicri pa-
rentis filium esse dicunt Nicostратum. Sine illo autem:
Ibidem, φασι μὲν ἔν ἔδ Θερασμάχῃ Νικόστρατον, αἰνῶν
quidem Nicostратum Thrasymachi filium esse. Idque in
participium etiam redundat; Pausanias in Atticis: Ἀ-
γαθοκλεῖ Λύσανδραν γυναῖκα ἡγάγετο, Πτολεμαῖος καὶ
Ἐυρυδικῆς ἔστω, id est, Agathocli Lysandram uxorem
dedit, Ptolemæi & Eurydices existentem, id est, fi-
liam.

Reg. 13.
εἶναι, ser-
vum esse.

Per se quoque ἔδ, significat, servum esse: ut τῶν ἡ-
μῶν καλὸν τι πεποινηκότων, ὁμολογῶμεν ἔδ, id est, eorum
à quibus aliquid beneficii acceperimus, servos nos esse præ-
sitentur. Contrà verò ἔδ εἰαυτοῦ, id est quod αὐτεξί-
στον ἔδ, id est, sui juris ac potestatis esse.

Reg. 14.
εἶναι, licere.

Præterea ἔδ, tamen rariùs quàm ὅτι, pro licere
aliquando sumitur. Demosthen. in Timocratem, ἔδ
αὐτῷ, ἢ ἄλλῳ ἔδ ἐκεῖν ἐγγυητὰς καταστῆσαι τὸ ὅτι
λήματος, id est, licere ipsi, aut alteri ejus nomine, debito
sponsores dare.

Per se, aliquando idem est quod *salvum esse*. Demosthen. oratione de pace, loco admodum notando, ubi de natura sociorum in bello; ἔκ ἀρχῆς τῆς ἰσῆς ἐκείνης ὅτιν ἐνυς, ἔδ' ἡμῶν, ἔπε Θηβαίοις, ὡς εἶναι, καὶ κρατεῖν ὅσων ἄλλων, id est, nemo, vel nostrum, vel Thebanorum usque adeo studiosus est, ut eosdem pariter & salvos esse, & alios superare velit: ubi ἔδ, idem est quod πῶς ἔδ, & ἀρχῆς τῆς ἰσῆς, usque adeo, vel ex æquo. Id quod etiam Tullius Offic. 1. expressit, dum ait, Sic cum Celtiberis, cum Cimbris bellum, ut cum inimicis gerebatur; uter esset, non uter imperaret. Atque id eo loco significare τὸ εἶναι, constat ex sequentibus. Addit enim Demosthen. Ἀλλὰ πῶς μὲν εἶναι ἀπαντες αὐτοὶ βέλονται, ἐνέκα ἑαυτῶν κρατήσοντας ἢ τοῦ ἐτέρους δαυότας ὑπάρχειν αὐτῶν, ἔδ' εἰς, id est, At sua quidem causā, incolumes esse faciliè omnes patiuntur, aliis vero superatis, vel alterutros autem superiores factos, sibi dominari, ne unus quidem: ubi quod antè dixerat εἶναι, explicat per πῶς εἶναι, id est, salvos esse.

Εἶναι εἰς ἀρετῶν, id est, ἐπιδύναι, seu προχωρεῖν, in virtute proficere: quæ loquendi ratio nomine etiam mutato locum habere potest: ut εἶναι εἰς παιδείαν, aut πολυμαθίαν, in eruditione proficere. Ità Gregor. Nazianzenus oratione 26. ὡς ἐπὶ καὶ μὴ ἀπὸ τοῦ πᾶσιν ἦσαν εἰς ἀρετῶν, πόντας ὑπεραίρειν τῇ εὐτυχίᾳ. id est, ut si quidem ipsi non tantum in virtute profecissent, omnes tamen liberorum felicitate superarent.

Item verbum εἰμὶ, in tertia persona singulari presentis, vel imperfecti, vel futuri, non tantum indicativi modi, sed etiam optativi, & subjunctivi, cum dativis participiorum quorundam, affectum animi significantium; pro verbis ipsis usurpari solet. Participia illa tria præcipuè sunt, βελομένη, ἡδόμενη, ἀχθόμενη, quibus nomen ἀπαιρμένη, adjungitur. Xenophon 4. Ἑλλήνων. Τί ἔν ἐ πυνθάνη, εἰ καὶ ἐκείνῳ βολομένη τῶν τὰ ὅτι; Quin tu ergo sciscitaris, num hæc illi etiam placeant? Plato in Protagora, ὅθεν ἢ ἀπαι-

Reg. 15.
εἶναι, sal-
vum esse.

Reg. 16.
εἶναι εἰς
ἀρετῶν.

Reg. 17.
εἰμὶ, cum
dativo par-
ticip.

λίπμεν, ἐπαλέθωμεν, εἰ σὺ ἡδομένη ὄσι. Jam eò re-
deamus, ubi sermonem abutrimus, si quidem id probas.

Xenoph. 4. παῖδ. ὅτῳ ὑμῶν μὴ ἀγρομήδης εἴη, αὐ-
τοῦ ἰδίῳ ἰδίῳ ἰδίῳ ἰδίῳ.

Homer. Iliad. ξ. ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμεν εἴη. Mihi qui-
dem gratum fuerit. Itā Tacitus in vita Agricolæ. Qui-
bus bellum volentibus erat. De infinitivo rariora sunt
exempla.

SECTIO VIII.

De Verbis, εἰπεῖν, ἐξέρχεσθαι, ἐξίέναι,
εἶναι, εἶναι.

Regula 1.
εἰπεῖν, a-
bundat.

INfinitivus εἰπεῖν, sæpissimè apud Atticos παράλει-
πει, id est, ornatus solum causā adhibetur. Itā Xenophon.
παῖδεις. 1. καὶ τὸν Ἀστυάγην σκώσαντα, εἰπεῖν, οὐχ
ὁρᾷς, φάναι, ὡς καλῶς οἰοχρεῖ; Non vides, inquit A-
styages, hominem irridens, quā bellè quāque eleganter
vinum fundat? ubi necessariò, vel εἰπεῖν, vel φάναι
abundat. Imò, quod etiam admirabilius est, hic infini-
tivus cum aoristo ejusdem verbi φημί conjungitur, ma-
ximè apud Dialogorum Scriptores. Itā Plato sæpe,
καὶ ὅς ἐστιν, εἰπεῖν, μὴ δαμῶς. id est, ille autem, nequa-
quam, inquit: ubi sine dubio, ἐστίν, satis fuisset.

Reg. 2.
εἰπεῖν sen-
tentiam di-
cere.

Sæpe hoc verbum significat sententiam dicere, vel
statuere. Passim apud Demosthenem. εἰπὼν, id est, hanc
sententiam dixit: quod etiam γνώμην λέγειν, & εἰ-
πεῖν dicebatur.

γνώμην εἰ-
πεῖν, aucto-
rem esse.

At γνώμην εἰπεῖν, sæpius est auctorem esse alicujus
sententiæ. Plutarch. Pomp. ἕως ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ἀ-
ρχήν, Δευκίῳ Φιλίππου γνώμην εἰπόντος, id est, donec
imperium ipsi decernerent. auctore L. Philippo. ubi ma-
lè Interpres, Philippo referente. Nam v. c. quod La-
tini dicunt, Senatusconsultum in Ciceronis sententiam
factum est, Græcis diceretur, δόγμα τῆς βουλῆς ἐγένετο,
Κικέρωνος γνώμην εἰπόντος. At referre seu rogare, Græci,
γνώμης προσιδέναι, ἀναθιδέναι, ἐπαλατῆν, ἐπιβέβην. Quod
aliàs,

aliàs, etiam dicitur. *προσέναι*, vel *προσλαθῆναι* τῇ βελῇ, vel *χηματίζεν* ἐπὶ τῇ βελῇ vel τῇ βελὴν *προθεῖναι*. Et Latinæ dictioni propius, *ἀναφέρειν* *πρὸς* τὴν *σύγκλησιν* nec malè *εἰσφέρειν*, maximè ad populum. Dicunt præterea, *ἐπιφρίξεν* εἰς τὴν βελὴν, ac ferè cum infinitivo; ut *ἐπιφρίξεν* εἰς τὴν βελὴν τὸ *πόλεμον ἀνελεῖν*, id est, *de suscipiendo bello ad Senatuum referre*.

ἔξερχεται & *ἐξιώναι*, absolute posita, sunt verba Reg. 3. militaria, quæ significant *ad bellum proficisci*: vulgò, *sortir en campagne*: Demosth. Olynth. 2. *ἐξεληλυθόντων ὑμῶν ἀξίως* τὸ *πόλεως*, vobis *ad bellum pro hujus urbis dignitate profectus*, id est, *eo modo, eoque apparatu, quem urbis dignitas postulet*. Paulò post. *εἰσφέροντας*, *ἐξιώντας*, ἅπαντα *πιοῦντας ἐπίγειως*, id est, *contribuendo, ad bellum exeundo, omnia promptè faciendo*.

Ἔοικα, præter vulgares acceptiones, quibus significat *similis sum*, *videor*, & similia; conjunctum cum infinitivo, maximèque futuri temporis, deliberatam aliquid jamjam faciendi voluntatem ostendit. Lucianus in Charonte: *Ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποταχῆσθαι*, *ὡς γὰρ ἄλλων* *ἐλέπτειμι*, καὶ *ἀκούσασμαι*, id est, *ie pense que ie m'en vay descendre tout bellement, afin de mienx voir & entendre*: Loquitur Charon, qui è lummo monte, quæ infrà vel fiebant, vel dicebantur, minùs commodè videre, vel audire posset.

Ἔοικα, cum dandi casu, sæpe verendum videtur, *con-* Reg. 5. *venit*, *consentaneum est*: atque adeò, *tribuendum est*: quod postremum & rariùs est, & præcipuè observandum. Demosth. Olynth. 2. *δωμονία πνὶ καὶ θεία παντάπασιν ἔοικεν* *εὐεργεσία*, *fortunato cuidam, planèque divino beneficio tribuendum fuerit*.

Ὡς ἔοικα, non tantùm significat, *ut videtur, ut par est*, Reg. 6. & similia; verùm etiam sumitur interdum pro *utique, planè*, & similibus adverbiiis, Plutarch. in Theseo, ὃ *ῥῆδ' ἄν' χρόνον* *ἐκείν' ὡς ἔχεν* *ἀνθρώπους*, *χειρῶν μὲν* *ἐργῶν*, καὶ *ποδῶν* *τάχιστα*, καὶ *σωμάτων ῥώμους*, *ὡς ἔοικεν*, *ὑψηλοῦς* καὶ *ἀγλαμάτους*, id est, *tempus enim illud homi-* nes

nes ferebat manuum operibus, celeritate pedum, & corporum viribus eximios planè atque invictos. Amiotus vertit, grandement.

Reg. 7.

Aliquando commodè reddi possit, *videlicet*, nimirum, quippe. Idem Plutarch. ibid. Παιών γδ, ὡς ἔοικε, κισαλή τὸς ἐντυγχάνοντας ὁ Τέρμερος, ἀπώλλυεν: *Videlicet*, aut quippe, *Termerus enim ille incusso capite occurrentes perimebat*. Quas ibi voces addidit Plutarch. ut ostenderet, quàm justè à Theseo simili mortis genere occisus interierit. Demosthen. pro Corona, ἀλλ' ἔκ τῷ τῷ τῷ, ὡς ἔοικε, τοῖς Ἀθηναίοις πάτρια, ἔδ' ἀνεκτὰ, ἔδ' ἐμφοῦτα. At hæc, nimirum, Athenienses à majoribus non didicerant; nec omnino, vel ferenda, vel moribus suis consentanea exislimabant.

Reg. 8.

ὡς ἔοικε ut
ajunt.

Aliàs vertere mallet, *ut perhibent, ut fama est, ut ajunt*, aut simil. Plutarch. Ibid. λέγεται ὅτι καὶ περὶ χαλκωμένην ἐτέρας (Ἀμαζόνων) ἀποθανεῖν, καὶ ταφῆναι περὶ τὸ ῥεῦμα πόν, ὃ πάλαι μὲν, ὡς ἔοικε, Θερμώδων, Αἰμων ὅτι νῦν καλεῖται, id est, *ferunt circa Cheroneam alias etiam interuisse, ac secundum eum rivulum sepultas esse, qui olim, ut perhibent, Thermodon, nunc vero Hæmon vocatur*. Interdum, *ut credo, ut mihi persuado*. Demosthen. pro Coro. μίλλων ὅτι ἰδίῳ εἴῳ πατὸς, ὡς ἔοικε, λόγον διδόναι τήμερον, cūm autem privata totius vita reddenda, *ut credo, mihi hodie ratio sit*. Interdum significat, *ut video*: Plautus, *ut hoc natum intelligo*. Platonis in convivio, cūm unus diceret aliquid se puero factum esse, Infert alter, πάντῃ ἀεὶ πάλαι, ὡς ἔοικεν: *Perversum id quidem, ut video*: quo modo etiam superius illud Demosthenis reddi posset. Idem Demost. ibid. Καὶ, ὡς ἔοικεν, ὁ σύμβουλος καὶ ῥήτωρ ἐγώ, τῷ μὲν ἐκ λόγου, καὶ τῷ βουλευέσθαι, περὶ χρίτων, ἔδενός αὐτῷ συναιεῖν ἵνα δίκῃ. Atque, *ut video, consiliarius ego cūm sim & orator, nihil ipsi tamen ad ea, quæ vel oratione, vel consilio meo perfecta sunt, contulisse video*.

Reg. 9.

Verbum ἔχω, notandos habet usus, qui sequuntur.

Primò

Primò, cum his præfettim adverbis, πῶς, ὅπως, ὡς, ἔπως, εὖ, καλῶς, κακῶς, & genitivo casu, eleganter Atticèque conjungitur: ut ἔπως ἔχω τὸ γινώμεν, ejus sententiæ sum. Plutarch. Camillo, ὡς ἔλαστος ἐπιμώμετος, ἢ βουλήσεως ἔχω, ut quisque paratus, aut animatus fuerit, verbatim, ut quisque promptitudinis, aut voluntatis habuerit. Sic εὖ ἔχειν τὸ γινώμεν, aut τὸ συνέσιωας, robore aut prudentiâ valere. Sic ὡς ἔχω τίχας ἔλαστος, ut habebat quisque celeritatis, id est, pro sua quisque celeritate; licet cum εὖ, καλῶς, & κακῶς sæpe accusativum adsciscat.

Secundò, cum præpositionibus ἀμφὶ & περὶ, postulat accusativum, & significat διαβίβω, versor occipor: ut ἀμφὶ περὶ νῦν ἔχω, nunc quidem in eo sum, aut versor.

Tertiò, cum participiis quibusdam, maximèque aoristi temporis, explicatur per aoristum Indicativi, & verbi, cujus participium adjunctum habet: ut μαθὼν ἔχω, id est, ἔμαθον, didici: συλλαβὼν ἔχω, id est, συέλαβον, comprehendi: ποιήσας ἔχω, id est, ἐπέποιον, ut Gallicè dicimus, I' ay appris, i' ay fait. Demosthen. in Leptin. τὰς μὲν καθ' ἑκάστον ἐάσω, μίαν δ' ἢ συλλαβούσα τὰς ἄλλας ἔχει, δίδειμι: id est, singulas omitam recensere, unam illam, quæ cæteras omnes comprehendit, exponam. Rariùs cum participio præsentis temporis. Ælianus lib. 4. Ἰκατόν εἶναι πίνθημι, ἐν τοιαύτῃ περιγίᾳ, σὲ καθ' αὐτὴν σιγῶντα ἔχειν, satis meo judicio tum fuisset, in tanta ejus temulentia, quietum se ac silentio tenere: se tenir coy.

Quartò, ἔχειν πρὸς, vel ἐς, id est, respicere, spectare, pertinere ad; ut ὅδε ὁ λόγος ἔχει πρὸς σέ, id est, hæc ad te spectat oratio. Sic ὅσον ἔχει πρὸς ἐμὲ τὸ τοιοῦτον ποίησον, id est, ἐμοῦ γὰρ ἕνεκα, meâ quidem causâ, hoc facito; id est, per me licet hoc facias. Quo sensu eleganter de oraculorum explicatione usurpari solet. Pausanias Heliacon 1. Κρῆσφόντι ἢ συμπεσνήσαντος, ὡς ἐς τὸ τὸν ἄνδρα ἔχει τὸ μάντιμα, id est, cùmque Cresphontes, re-

cum expensâ, coniecisset. ad istum hominem oraculum pertinere, id est, de illo intelligendum esse: ubi obiter notandus usus verbi συμπεριεῖν, pro diligenter secum expendere, vel conijcere de sensu oraculi, de quo infra, Sect. 10. Reg. 3.

Reg. 12.

ἔχειν ἰ. πα-
ρίχειν.

Quintò, ἔχειν est παρέχειν, cum dandi casu personæ, & accusativo rei, ut πολὺν κίνδυνον ἔχει τὰ τοῦ πόλεως, verbatim, *multum hoc periculum habet civitati*, id est, civitatem in magnum discrimen adduxit: πολλαὶ πράξεις ἔχειν πρὸς, vel παρέχειν, aut παρέχεσθαι. plurimum negotiis alicui succedere: εὐνοίαν ἔχειν πρὸς, aliquem benevolentiam prosequi: συγγνώμην ἔχειν πρὸς, id est, alicui veniam dare.

Reg. 13.

ἔχω. Cum
participio tem-
pus signific.

Sextò, cum accusativo temporis conjungitur, sequente participio præsentis vel aoristi, ad significandum intervallum temporis, ex quo res aliqua facta sit, vel infecta; ut πολὺν ἥδη ἔχοντες χεῖρον ἔχω, μὴ πρὸς αὐτὸν ἐπιστολά, à longo jam tempore ad eum non scripsi. Ità Chrysof. loquitur in Epistol.

Reg. 14.

ὅτι ἔχω
nescio.

Sep. imò, ἔχω non tantum significat, *non possum*, ut ἔχω, sæpe loco τῷ πρῶτον usurpatur; sed etiam *nescio*, idque cum ὅ, π vel ὅπως, interdum solo, interdum unâ cum verbo χεῖν, sequente infinitivo: ut ἔχω ἔτι π λέγω ἐν τῷ παρόντι, in præsentia quid dicam, nescio. Plato de Rep. 2. οὐτε γὰρ ὅπως βουδῶ ἔχω, οὐτ' αὖ ὅπως μὴ βουδῶ ἔχω, nec video, quemadmodum operam feram, nec rursus quemadmodum non feram, intelligo Sic ἔχω ὅ, π χεῖν ποιεῖν. Quid agendum sit, nescio.

Reg. 15.

εὐσιν ἔχει.

Cum multis accusativis jungi solet. Rarior illa est cum accusativo εὐσιν, conjunctio, quam habet Demosthen. Olynth. . ἀλλ' οὐτ' εὐλογον, οὐτ' ἔχον ὅτι εὐσιν τὸ πρῶτον. At hoc quidem neque rationi consentaneum est, nec habens naturam, id est, neque cum natura congruit: præter naturam est. Herod. l. 2. ἐνα ὄντα, κῶς (pro πῶς) εὐσιν ἔχει πολλὰς μυριάδας φορεῖται; Quomodo verisimile sit, eum, unus cum esset, multa millia interfecisse.

SECTIO VIII.

De Verbis ἤκω, λανθάνω, μέλλω, νικῶ, νομίζω,
οἶδα, ἵδι, ἴμμαι.

PRÆter ea quæ attigimus cap. 3. de Nomine, Sect. Reg. 1.
5. Reg- 5. & Sect. 7. Reg. 7. Primum, ἤκω
Atticè quemadmodum ἔχω, jungitur etiam cum par
ticipio præsentis, præteriti, & futuri temporis. Præ-
sentis, ἤκω φέρον, *venio afferens*, id est, *affero*. Isæus,
ὅς ἐπερχόμενων γραμματεῖον ἤκει φέρον, *venit nun-*
quam gestarum schedulam affert. Præteriti, Demosthen.
ἤκαν ἀναστρέψας, id est, ἀνέστρεψε *rediit*. Idem Olynth.
1. initio, εἰ τι χρήσιμον ἐσκεμμένον ἤκει τις: *Si quis*
huc veniat, utile quid meditatus. Futuri, Demosthe-
nes sæpe, ἤκω συμβελεύσων, *huc, consilii dandi causâ*
venio.

Secundò, cum πέρρω, εὔ, & ὅπῃ πολὺ, gaudet ge-
nitivo, ut πέρρω τῆς ἡλικίας ἤκων, *admodum ætate pro-*
vestus: πέρρω, vel εὔ ἤκειν, vel ὅπῃ πολὺ τῆς παιδείας,
verbatim, *longè, denè, ad multum venire doctrinæ*: id
est, *multum in doctrina profecisse*: *estre bien, ou beau-*
soup avancé. Sic εὔ ἤκειν ἤν χρημάτων, apud He-
rodotum, *pecuniis abundare*.

Λανθάνω, cum participio jungi solet, tuncque Lati-
nè per adverbium *clam* explicatur, ut ἐλαθεν ὑπεκρυψών,
clam aufugit. Aliquando per nomen *imprudens*, ut ἐλα-
θεν εἰς μῖσους ἐμπειρὸν τὸς πολέμους, id est, *imprudens*
medios in hostes incidit. Imò per Particulam καὶ cum
alio verbo conjunctam, redditur etiam *clam*; ut ἐλαθεν
καὶ ἀπέκλιναν, *clam interfecerunt*, verbatim *latuerunt,*
& *interfecerunt*.

Aliquando λανθάνειν αὐτὸν, absolutè, est *sui, mune-*
risque sui, vel *orationis*, & cæterorum id genus, *oblivi-*
sci. Eusebius Præparat. 3. de Porphyrio loquens, ὃ ὃ
τὰς Ἀιγυπτιακὰς μυθολογίας ἐπὶ ἀσώματους μεταφέ-
ρει δωδέμεις, λαθὼν ὁ σοφώτατος αὐτὸς αὐτὸν, id est,
Ille autem Ægyptiacas fabulas ad naturas corpore va-

ἤκω cum
participioReg. 2.
ἤκω, cum
πέρρω & fi-
nit.Reg. 3.
λανθάνω
cum participio

cuas transferri; in quo suimet ipsius homo consultiſſimus obliuiscitur.

Reg. 4.
μέλλω, cum
infinit.

Μέλλω, in vulgata ſignificatione, nunquam niſi cum infinitivo jungitur, licet reddatur per futurum Participii Latini: ut μέλλω ποιεῖν, non ποιῶν, *facturus sum*: quod moneo, quia tyrones plerique omnes cum participio conjungunt, quod Græcos φιλοματῆρες eſſe audierint. Infinitivus autem, aut præſentis, aut futuri, aut Aoristi eſſe pooteſt.

Reg. 5.

Secundò, idem infinitivus aliquando reticetur, ut apud Joſephum, 2. in Appionem, τί γὰρ ἐκ ἐμελλον, ὅπότε μὴδ' ὁ Φρισβύτατος ἐδυνήθη ὁπλιεῖν τῶν ὁρμηῶν; id eſt, *Quam quid facturi non erant, cum omnium natu maximus impetum cohibere non potuerint*: ubi poſt ἐμελλον, vel παθεῖν vel ποιεῖν intellige. Demosthenes in Leptinem, Φημι τοῖσι πάντων ἐγώ (καὶ περὶ Διὸς, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖται, μὴδεὶς φθόρον τὸ μέλλον αἰκίσθῃ) ἀλλ' ἂν ἀληθὲς ἦ, σκοπέειτω· ubi τὸ μέλλον ſignificat τὸ μέλλον λεχθήσεσθαι, id eſt, *Dico igitur*: (ac nemo per Jovem, Athenienſes, cum invidia quæ ab me dicetur, audiat:) ſed utrum illud verum ſit attendat. Idem pro Corona, Τότε τοῖσι πάντων, τὰ μὲν ἐμελλον, ὡς ἐδόκει, τῶν δὲ παρόντων, τὰ δ' ἡδη παρόντων, id eſt, *Atqui tunc ex calamitatibus, uti videbatur, imminuebant aliæ, aliæ jam præſentes erant*. Poſt ἐμελλον ſupple ἡυεῖσθαι, συμκίσεσθαι, aut aliquid ſimile, id eſt, *eventurae erant*.

Reg. 6.

Tertiò, idem infinitivus ex alio verbo præcedente ſubaudiri debet. Iſocrates in Helenæ Laudat. τὰς μὲν ἐπὶ τῶν, τὰς δ' ἐμελλον, τὰς δ' ἡπείλην τῶν πέλας, *ut hebes alias vaſtabant, alias vaſtaturi erant, aliis denique minabantur*; ubi poſt ἐμελλον ſubaudi πορθέσθαι, et præcedente verbo ἐπὶ τῶν.

Reg. 7.
μέλλω, debeo.

Quartò, reddi Gallico idiomate pooteſt, *ie dois*: quod etiam Latinis inuſitatum non eſt. Hom. Iliad. ξ'.

Τὰ δ' ἐμέλλει ἀκούεσθαι, ὡς ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον.

vulgò. *vous devez desja avoir entendu cela*: Latini dicent;

cerent, hæc vos jam audisse mihi persuadeo, aut veris-
mile est. Ità etiam Lucian. usurpat. Sic ἐμύλλεν ἄλλοι
ματῶς ὅτι τὰ μείζονα σπουδαίειν, ὅς γε καὶ τὰ μικρὰ κα-
ὼν μαρτυρεῖν. Verisimile admodum est, cum majori-
bus non mediocrem operam daturum fuisse, qui non dubi-
tavit in longè minoribus studium collocare. Hoc ipsum
Tullius imitari voluit, epistolâ quadam ad Lentulum:
dum ait, certorum hominum, quos jam dubes suspicari,
sermones referebantur ad me: ὅν δ' ἐνὶ αἰσθητοῦ, ὅς
γὰρ οὐδ' ὑπονοίας ἔχειν ἢ δὴ μέλλεις. Eodem pertinet il-
lud Demosth. pro Cor. cum futuro conjunctum, τί
ἐμύλλοι καλεῖσθαι. ἢ τί συμβαλεῖσθαι αὐτῇ ποιεῖν; quid
me jubere oportuit, quid me eidem consilii dare?

Quintò, apud Aristotelem potissimum, οἱ μέλλοντες Reg. 8.
opponuntur τοῖς ἐξήλυθόσι, quemadmodum apud Ro- οἱ μέλλουσιν
manos, designati magistrates opponuntur magistra-
tu jam perfunctis. Dici ergò potest, οἱ τε τοῦ ἀρ-
χῆν ἐξήλυθότες, καὶ οἱ μέλλοντες, tam qui ma-
gistratu abierunt, quàm qui magistratus designati
sunt.

Sextò, passim apud Demosthen. & alios Atticos, Reg. 9.
pro βιάσθαι velle, aut ἐπιθυμεῖν, cupere: ut χρὴ φιλο- μέλλω, cu-
μαδεῖς εἶναι τοὺς πολυμαθεῖς εἶσθαι μέλλοντας, studio-
sis oportet esse, qui docti esse velint, aut quos doctos esse
velis. Sic ἡ τετυγμένη κίνδυνον ἀποσπᾶσαι μέλλεται, si
de amoliendo hac periculo cogitatis. Tale illud Solonis
ad Periandrum, apud Laetium; εἰ μέλλεις ἐκπεσεῖν
πάντα ποιήσασθαι, καὶ ἂν φθάσεις, si omnes expellere sta-
tuas, nunquam voti compos eris.

Hoc sensu μέλλω, etiam inanimatis tribuitur: ut εἰ Reg. 10:
μέλλει ὁρθῶς διοικεῖσθαι ἡ πόλις, verbatim, si rectè admi-
nistranda est respublica, id est, ut rectè administretur.
Quamquam sæpe tum adhibetur dativus personæ: ut εἰ
μέλλει καλῶς ἡμῖν φέρεσθαι τὰ πράγματα, si res felici-
ter nobis cedere cupiamus.

Contrà, ἐθέλειν velle, interdum pro μέλλειν usurpa-
tur, ac rebus etiam inanimatis tribuitur. Herodot. si pe-
ut

ut lib. 2. 'Εἰ ὡν δὴ ἐθέλῃσαι ἱκεῖν· τὸ πῦρ δὲ τὸ Νεῖλος, *Quod si aliquando Nilus cursum alio velit avertere, id est, si avertere contingeret: vel, si quando averteret.* Idem ibidem, εἰ σφὶ ἐθέλῃσαι ἢ γῶν, ἢ ἐν ὁρδῇ Μῆμφοις, εἰς ὕψος αὐξάνεσθαι· verbatim, *si eis voluerit regio infra Memphim, in altum attolli, id est, si quando regio illa in altum attolleretur, εἰ αὐτὴ αἰεθεῖται.*

Reg. 11.

Postremo, μέλλειν significat existimari, vel, *id se gerere, ut merito existimari possit.* Homerus Odyss. σ'.

Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' εὐαλλον ἐσ' ἀνδράσιν ὀλβιος εἶμι.
Ejusmodi eram, qui jura beatus esse viderer posse.

Reg. 12.

νικᾶν γινώμην.

Νικᾶν, quod universè vincere est, ac propriè, *in judicio causam vincere:* quatuor præterea usus habet observandos. Primus est, ut cum accusandi casu, sententiam aut decretum significante jungatur: hoc modo, νικᾶν τὴν γνώμην, vel τὰς γνώμας ἀπὸ πρὸς, verbatim, *vincere sententiam, vel sententias de re aliqua, id est, sententiā vincere, aut superiorem evadere.* Sic ἡφίστημα νικᾶν, decretum vincere: is dicitur, *cujus sententiam populi voluntas & decretum consequatur.* Plato in Gorgia, ὁρᾷς ὡς οἱ ῥήτορες εἰσιν οἱ συμβουλευόντες, καὶ οἱ νικῶντες τὰς γνώμας ἀπὸ τῶν; *vides, ut Oratores ii sunt, qui his in rebus, & consilium dant, & sententiā superiores evadunt?*

Reg. 13.

γινώμην νικᾶν

Secundus usus est, ut eadem in significatione, dicatur sententia ipsa νικᾶν. Thucydid. lib. 2. τὸ γὰρ Περικλῆς γινώμην πρῶτον νενικηκυῖα: *Prius enim Periclis sententia vicerat.*

νικᾶν, cum infinit.

Tertius, eadem item significatione, est, ut absolute cum infinitivo jungatur, qui loco τῆς γνώμης, & ejusdemque nominis usurpatur: ut, ἐνίκησεν τὸν Πομπήιον θαλάσσης κύριον ἀναγορεύεσθαι, id est, *vicit ea sententia, quæ Pompeio maritimum imperium deferri jubebat.* Plutarch. Pomp. pag. 650. ὡς δ' ἔν ἐνίκηκα φεύγειν εἰς τὸν Ἀιγυπτίον: *Cum ergo sententia illa vicisset, quæ fugam in Ægyptum snadebat.*

Quartus

Quartus usus est, ut simplex *νικᾶν* & composit. *ἐννικᾶν*, sumatur pro *invalescere*, vel *obtinere*: idque duobus modis.

Primò, casu præcedente nominis ejus, quod invaluisse vel obtinuisse dicitur; τὴν δὲ τὸ ἐνθ' ἐνίκησε, vel Ἐνίκησε, hic mos obtinuit: ἡ φήμη, ἡ δόξα ἐνίκησε, fama, opinio invaluit. Quo sensu jungitur etiam cum Infinitivo: Aristid. Panathen. De Atticâ regione, ὅπερ πάντοίς ἐμπροσθεν ἢ πᾶσα γῆ, τῷτο ἡδὲ νενίκησαν τῷ τῷ αὐτῶν ἄνθρωπων γένει μήτηρ καὶ τροφὸς κοινὴ: id est, Quod terrenis omnibus terra est universa, id ipsum ut hominum generi terra hæc esset, mater communisque nutritrix, obtinuit.

Secundò, absolutè, ac verborum impersonalium more. Pausan. Mellenic. καὶ δὲ δὴ καὶ ἐπὶ Ἰλίου. (sup. πόλεμον) κληθῆναι Τρωϊκὸν καὶ ἐχ' Ἑλληνικὸν Ἐνίκησε. Quemadmodum invaluit, ut bellum, quod apud Ilum gestum est, Trojanum diceretur, non Græcum. Sic, ἐνίκησε καὶ ἐτ' ἡμέρα ῥητῇ σφωδρῇ τῶν πατήρων. Invaluit, uti quotannis certo die, solennis ac publica celebritas fieret. Quod hæc reg. de verbo *νικᾶν* dictum est, id de verbo *κρατεῖν* dictum putetur.

Verbum, *νομίζεν*, præter vulgarem acceptionem: Primò, sumitur, pro νόμος δύναιτο κατεσθῆναι, aut φυλάττειν, Legis instar constituere vel observare; unde τὰ ἐν πόλει νενόμισμένα, id est, τὰ νόμῳ, instituta Republicæ, vel mores ac ritus in ea observari soliti. Thucyd. lib. 2. ὥς περ καὶ οἱ ἀπ' Ἀθηναίων Ἴωνες ἐπὶ καὶ νῦν νομίζουσιν id est, quemadmodum ipsi quoque Iones ab Atheniensibus oriundi, hodièquæ celebrare solent; prisca scilicet Bacchanalia.

Rariùs quod sequitur, ac parciùs imitandum, cum solo dandi casu, Ibid. ἀγῶσι μὲν καὶ θυσιῶν διετησίαι νομίζοντες, ἵπποις δὲ καὶ ταυροσφαιρῶν ἐμπροσθεν id est, patrio more nos exercentes, cum ludis & sacrificiis annuis, tum etiam privato, sed beneficio apparatus.

Rarum etiam illud Herodoti lib. 2. Ἀμύμονες, ἑόν-

Reg. 14.
νικᾶν
inval-
escere.

Reg. 15.

τις Ἀγυπτιῶν τ', καὶ Αἰθιοπῶν ἀπικοί, καὶ φωνῶν μετὰ
ἀμφοτέρων νομίζοντες, id est, *Ammonii*, quippe qui *A-*
gyptiorum atque *Æthiopum* coloni sint, ac linguam utro-
que cum populo commune aliquid habentem instituerint.

φανερὸς μὲν τ.
de justis fru-
ctu.
νομίζεσθαι, il-
lustri opinio-
ne esse.

Ἰνδὸ, proprie, de justis exequiarum dicitur: ut
vocat à Tullio: hæcenim absolute vocantur, πῆ-
φανομισμῶνα, hoc est, τὰ ἐναρίσματα.

Τετὸν, νομίζεσθαι, est illustri exiimatione præditum
esse. Plato in Gorgio, Ἀρ' ἐν δοκούσιν τι, ὡς χέλας ἐν
πῆς πέλαι φάλοι, νομίζεσθαι οἱ ἀγαθοὶ Ρήτορες; (ita
enim distinguendum est, alioqui pravus omnino sen-
sus existeret.) id est, *Num* ergo tibi videntur, ut solent
nequam assentatores in civitatibus, ita boni *Rhetores*, cla-
ri & illustres haberi?

Reg. 16.
εἶδω, pro εἶ-
δω.

De verbo εἶδω, duo præcipuè notanda sunt. Alterum
est, illud magis in usu esse, quàm præsens εἶδω, ut novi,
apud Latinos, quàm *nosco*: unde illud tam frequens
εἶδω γδ εἶδω σαφῶς, *nosii enim, nosii plane*: & compo-
situm σύνοιδα, pro *συνεἶδω*, vel *συνεἶδουαι*, quæ vi-
unquam usurpantur.

εἶ εἶδ' ἔπι.

Alterum est, idem præteritum sequente ὅτι, & præce-
dente εἶ, parenthesi sæpe includi, ac tum, aut vacare
omnino, aut verti posse, *sat scio*. Demosthen. ὅτι πῆς
παρὰ πρὸς. Βέλομαι, inquit, πρὸ πάντων ὧν μέλλω λέγειν
μνημονεύοντας, εἶ εἶδ' ὅτι πῆς πολλὰς ὑπομνήσασθαι, id est,
antequam ea, quæ ad rem meam pertinent, dicere aggre-
dior, eorum vos admonito: esse volo, quorum tamen opti-
mè, sat scio, meministi.

Rarius est exemplum quod sequitur, ex eodem peri-
tum, ὡς ἅπαντες, εἶ εἶδ' ὅτι τὸν τὸν λόγον ἀκηκόατε,
nam vos omnes, *sat scio*, aliquid hac de re jam audiistis,
quæ phrasis ita ordinanda esset, εἶ εἶδ' ὅτι ἅπαντες, &c.

Reg. 17.
εἶ εἶδ', mibi
crede.

Eodem ferè modo usurpatur, εἶ εἶδ', verbatim, *benè*
scito; ut apud Lucianum, αἰσχυνοῦ μὲν ἂν, εἶ εἶδ', ἐπ'
αὐτῷ, id est, *hujus causâ erubescerem utique*: nam εἶ εἶ-
δ', verti debet, *profectò, utique, enimvero, mibi crede*, ut
apud

apud Tullium in Verr. *fuit tanti, mihi crede*: Græcè, τοσόντων, εὐ ἰδί διενήνοχς, aut particulæ istæ omnino vacant.

οἶμαι, inclusum parenthesi, non minùs Ironicè, Regul. 18. quàm seriò usurpari solet: ut *credo*, & *opinor*, Latine. Cujus exempla passim obvia.

Secundò, verti potiùs debet, *utique, nimirum, planè*, *profecò*. Demosthenes de Cherson. εἴτ' οἶμαι, συμ- οἶμαι ut q
βαίνει τῷ μὲν ἐφ' ᾧ αἰ ἐλθῃ, ταῦτα ἔχειν. Ita sit *planè*, ut ille quidem, quæcunque in loca veniat, eadem occupet. Sic Olynth. 2. ὅς τ' ὅ γ' οἰκίας, οἶμαι, καὶ πλοῖα, τὰ κα-
τωθὲν ἰσχυρότατα εἶναι, id est, *proorsus enim, quemadmo-*
dum & domus & navigii fundamentum firmissimum esse
debet. Ibid. ὅση τις ἀν. οἶμαι, ὅσοι καὶ μικρὰν δια-
μυρ, πάντ' ὠφελεῖ, *videlicet, cuiusunque parti vel exi-*
guas vires addideris, eam summopere juveris: id enim
est, *πάντ' ὠφελεῖν*. Gallicè, *vous l'avancez du tout*.
Ibid. ἀλλ' οἶμαι, οὖν μὲν ἐπιταροῖ τέτοις τὸ κατορθῶν,
sed nimirum, hæc omnia nunc quidem felix rerum succes-
sus regit.

Secunda persona verbi ejusdem, *οἶει*, cum aliis modis Reg. 19.
quàm infinitivo, maxime eque cum indicativo futuri οἶει, obsecro.
temporis; aut abundat, aut verti potest, *obsecro, tan-*
dem. Plato 6. de Republica, ἀρόνητα ἢ πονῶν, ἢ οἶει ἀν-
αίσθησιν) τελευτῶν, αὐτόν τ' μισεῖν, καὶ τ' τοιαύτως
αἰετῆσιν; *Qui autem rebus inutilibus vacat, annon*
u, obsecro, tandem aliquando & se, & ejusmodi occupa-
tionem odisse cogetur? Communiter diceretur, πονῶντα
ἢ οἶει ἀναίσθησιν) αὐτῶν; non coactum ire arbitraris?
Gallicè, *ne pensez-vous pas qu'il soit un jour contrain-*
Idem lib. 7. ἢ ἀτοπον, οἶει, ἢ γήσι) τ' νομιζοντα γενέσθαι
τ' ταῦτα αἰεὶ ὡσαύτως, καὶ ἑδαιμὴν εἶναι παρὰ γὰρ τῶν;
Nonne absurdum, obsecro, eum arbitràitur, qui hæc eo-
dem semper modo fieri existimet, nec levissimam incli-
nationem subire?

SECTIO IX.

De Verbis καταγιγνώσκην, ὀφλισκάνειν, παεισάσαι,
πάρχειν, πείθεϊν, πειροῦν.

Reg. 1.

καταγιγνώ-
σκην, ὀφλι-
σκάνην.

Verba, καταγιγνώσκην & ὀφλισκάνην in propria significatione ἀντίστοιχα sunt. Nam illud cum genitivo personæ, & accusativo rei, est *dignum aliquem statuere eâ, vel opinione, vel re, vel παρὰ, quæ accusativo exprimitur*: ut καταγιγνώσκω Σε πολλῶν ἀμαθίαν, *dignum te judico, qui admodum imperitus habere*: ὀφλισκάνην autem significat cum accusandi casu, eâ ipsa re παρὰντε *dignum esse, vel damnatum*. Ità Chrysostom. τοσῦτω πλείω τ' ἔλωτα ὀφλισκάνουσι παρ' ἡμῶν, *verbatim, tanto majorem risum à nobis debent, id est, tanto digniores sunt, qui à nobis videantur*. Sic πολλὴν ἀνομίαν ὀφλισκάνεις, *verbatim, multam stultitiam debes: dignus es qui stultissimus habere*.

Reg. 2.

ὀφλισκάνειν
δίκην.

Reg. 3:

ὀφλισκάνειν
τῷ δήμῳ.

Absolutè ὀφλισκάνειν, vel ὠλεσθῆναι δίκην, id est, *damnatum esse judicio*: ut ὀφλισκάνειν δάισταν, *ab arbitris damnatum esse*.

Notandum est Athenis dictos esse, ὀφλισκάνοντας τῷ δήμῳ, *verbatim, debentes publico, qui à Romanis postea Atrarii sunt appellati: & πειρομαῖν τῷ δήμῳ, dicebatur Judex, qui damnatum reum multam ærario publico solvere jubebat*.

Reg. 4.

ὠφελον, Ἀπο-
2. υπεματι.

Aorista secunda verbi ὀφείλω, usurpatur optando, vel solum, vel cum particulis εἰ, εἰθε, αἰθε, & ὥς: & solum quidem, Plutarchus in Bruto, ὠφελον ἦν Βρούτῳ, *dehuit vivere Brutus, id est, utinam Brutus viveret*. Demosth. pro Coro. ὃ γὰρ ἐμείνης σωθῆναι μάλιστα δέοφρον. ἔτ' ὁ χαριπαθόντων ἀμύποτ' ὠφελον, τ' ἔτι πάντων λυπῆς πλείστον μετέχῃ, *id est, ejus enim maximè intererat, salvos illos esse, is, passi cum essent quæ nunquam debuerunt, (id est, quæ utinam passi nunquam essent, omnium maximè eorum vicem doluit*.

Reg. 5.

Cum particula εἰ, Plato 4. de Republica εἰ γὰρ ὠφεί-

207,

λογ, ~~verbatim~~, si enim debui, inquit, id est, utinam ei ὄφελον. ~~verò~~, inquit.

Cum Particula αὖτε, Iliad. 10.

Ἄϊθ' ὄφρατες παρὰ νηυσὶν ἀδικρυτες καὶ ἀπύμων

Ἦδαι-- utinam in navi sine lacrymis, ac sine incommodo sessitares.

Cum Particula ὥς, Iliad. γ.

ὥς ὄφελον.

Ὡς, ὄφρατες αὖτε δ' ὀλέσθαι,

utinam ibi periisses. Synesius Epist. ad Joannem, ἀτυχεῖς μὲν ἄρα, ἀλλ' οὐχ ἀδικεῖς, ὥς ὄφρατες μὴδ' ἀτυχεῖν. Id fortunæ quidem potiùs, quàm tuâ culpâ contigit: utinam tamen ne fortunâ quidem ipsâ tam malâ uterere.

In exemplis allatis valdè notandum est, numeri simul ac personæ rationem haberi: malè enim dicetur, ὥς ὄφρατες μὴδ' ἀτυχεῖν, pro utinam, ne malâ quidam fortunâ uterere: licet apud Latinos, utinam omni personæ numeròque conveniat.

Reg. 6.

At verò ὄφελον per omnibus promiscuè numeris personisque servit. Greg. in Julianum, ἢ μὲν εἰς τι τῶν κρύπτων, ὥς ὄφελόν γε, καὶ τὴν οἷς ἀδία φέρουσιν, id est, in obscurum aliquid adytum penetravit, qui utinam inferos quoque subiisset.

Idem ubi loquitur de apum mellificio, ἢ ὅ μὲν ἔξ ἀποθήκης ἐναποτίθειαι. Ὡς ὄφελόν γε καὶ ἡμεῖς περὶ τοιαύτων σοφίαι ὑπόδειγμα, id est, Apis mel suum vendit in cellulis. Atque utinam nos ipsi, qui ejusmodi sapientiæ exemplum acceperimus. Denique Suidas existimat, ὄφελον eadem significatione usurpari, quod tamen superioribus longè rarius est.

In verbis παείσθαι & παείσθαι, pauca hæc observanda. Primum est, παείσθαι, in voce activa, ferè sumi pro sistere: ut τοῖς διγασταῖς τὸν φεύγοντα ὀδῶσθαι, judicibus reum sistere: τῷ ἀναβάτῃ τὸν ἵππον παραστήσας, sessori equum admovere.

Reg. 7.

παείσθαι, sistere.

Secundum est, pro asserere, præbere, movere: ut λόγον παρῆσθαι, sermonem, vel loquendi occasionem præbere:

παρῆσθαι, asserere.

ὀργῶν

ὀργὴν παρῆσθαι, iram mouere: ἐποψίαν παρῆσθαι, suspicionem præbere: ἐυκαιρίαν παρῆσθαι, opportunitatem præbere.

παρίσταναι,
mentem in-
jicere.

Tertium est, pro mentem injicere, aut persuadere idque vel absolute, ut παρήσθαι μοι τὸτο ποιεῖν, hoc ut agam mihi persuasit: vel cum accusativo ὀδῶν, γυναικῶν, & similibus. χρησιμωτάτῳ αὐτῷ παρήσθαι τὸν νόμον, id est, ἐνέβαλον, ἐνέποιησα, utilissimam ei mentem injeci. Demosthen. pro Coron. initio, ὅπερ ὁ μάλιστα ὑμῶν ὁμοῦ, τὸτο παρῆσθαι τοῦ Θεοῦ ὑμῶν, id est, quod vestra maxime interest, hanc ut Dii vobis mentem injiciant.

Reg. 8.
παρίσταναι,
producere.

Quartum est, παρίσταναι in voce media, sumi ut plurimum pro in medium producere, tam in judicio, quam extra judicium: ut, παρῆσθαι τοῦ μάρτυρος, idem quod προσάλλεσθαι, testes producere.

Aliquando, pro adesse, præsto esse, favere, patrocinari. Sic Apparitores dicuntur, τοῖς δικάζουσιν παρίσταναι, præsto esse Judicibus: & οἱ σωδικῆντες τοῖς φεύγουσιν παρῆσθαι, patroni reis adesse, opitulari.

παρίσταναι
in mentem
venire.

Aliquando, pro ἐπιέρχεσθαι, ἐπίνειν, παρατυγχάνειν, id est, in mentem subire, aut venire. Dicunt enim, παρίσταται μοι τὸτο ποιεῖν, venit in mentem hoc agere: unde ἐκ τοῦ παρίστατο λέγειν, idem est, quod ἐκ τῆ παρατυχῆμα, ἐκ τοῦ παρατυχεῖν, ἐκ τοῦ παρατυχεῖν, αὐτοφάν, ἐκ χροῦ, id est, ex tempore dicere: vel τὸ ἐμπροχόμενον, τὸ παρατυχεῖν, τὸ ἐπὶ τὸν εἰπεῖν.

Reg. 9.
παρίσταναι,
presenti ani-
mo esse.

Aliquando, pro fidenti ac presenti animo esse, aclo- id est cum dativo ψυχῇ, θυμῷ, aut aliquo simili; ut, ἐπὶ παρήσθαι τῷ θυμῷ, ὡς καὶ αὐτῷ τὸν πόλεμον ἐκτελεῖν tam fidenti animo constitit, ut hostem aspectu ipsi terret. Hinc τὸ παρόνμα, id est, τὸ παρόνμα, vel τὸ λῆμα, animi fiducia, atque presentia: & παραπαρῆμα, id est, ὁ παρῆματις, & ὁ παρῆματις, ἐπὶ τῷ παρῆματι, id est, in omni casu acer, vividus, ac suavis.

Aliquando, in dictionem redigere, additione capere.

hoc est, χειρώσασθαι, υποχρεῖσθαι ποιῆσαι, ὑπὸ χειρὸς παρῖσθαι, ποιῆσαι, ὃ φ' ἐαυτὸν ποιῆσαι ut οἱ πάλαι αὐτοκράτορες ^{subirent.} ἔργον ἐποιεῦντο, ἢ οἰκεθῶν πυρασθήσασθαι. Prisci Imperatores id agebant, ut orbem terrarum in ditionem suam redigerent.

De verbo πᾶχεν notentur sequentia. Primò, cum adverbio εἰ, aut neutro ἀγαθόν, significat *beneficium*, aut *emolumentum* accipere, opponiturque, τῷ εἰ ποιεῖν. Aristoteles in Ethic. ἐλάττω, inquit, ὁ παθὼν εἰ, ἢ ποιήσαντος, id est, inferior est qui beneficium accipit, eo qui fecit. Lysias, τίς ἐλπίς ὑπὸ τῷ ἀγαθόν ποιῆσαι, quæ spes ullius emolumentum, ex eo capiendi? Sic ἀντὶ παθεῖν, vicissim beneficio affici; opponitur, τῷ ἀντὶ ποιεῖν, vicissim beneficium facere.

Secundò, affici animo & voluntate, vel aliquo sensu: idque cum adverbio. aut neutro. ac ferè præpositione πρὸς. Plato in Gorgia, ὁμοιωτάτων, inquit, πᾶχο πρὸς τοῦ φιλοσοφῶντος, ὡς ὁ πρὸς τοῦ φιλιζομένης, καὶ παίζοντα, eundem adversus Philosophos animum & sensum experior, quem adversus balbutientes, & puerorum more lstantes: ubi obiter notanda etiam est conjunctio neutrius, τοῦ ὁμοιωτάτων, cum ὡς ὁ. quod etiam dicunt, ὁμοίως, ὡς ὁ. Latini, perinde ac, velut, quasi.

Tertiò, eadem propè verborum constructione manente, significat potius *facio*, quàm *patior*: quemadmodum apud Latinos, contra, *facere* interdum *pati* significat, ut *jacturam facere*; Sic ὁμοίῳ πᾶχει, id est, perinde facit, verbatim, simile quid patitur.

Hinc Attica illa & elegans locutio. ἀλλὰ τί ἂν πείδοιμι; vel τί ἂν καὶ πείδοιμι; id est, quid enim agerem? quod Galli dicerent, qu'y ferois je? Galenus 10. De εἰσπράττει. τί ἂν τις πείδοι, inquit, πρὸς ἀνθρώπους, μήτε ἔργῳ, μήτε λόγῳ πειθῆναι δυναμένης; id est, Quid feceris huic hominum generi, cui nec reipsa, nec oratione persuaderi possit? Sic ἀποπώτατον πᾶθεν ἀβυσσισσimum quid passus est, id est, ineptissime fecit.

G

Quartò,

Reg. 13.
παθεῖν τι,
aliquid hu-
manius ac-
cidere.

Quarid, παθεῖν τι, aliquando significat, quod Latini dicunt, *aliquid humanitus accidere*; vel *aliquo quid fieri*; hoc est *morì*. Null. in Philipp. *ut si quid mihi humanitus accidisset, hanc vocem teslem relinquerem egregie voluntatis*; ἵνα ἂν τι πάδοιμι, τίω δὲ τίω φωνὴν ἰταλίωις ἂν, τῆς ἀξιοπαίνου προαίρεσις μαρτυρεῖται ὡς οὐκ ἔστιν. Ità pro lege Manilia; *si quid eo factum esset, in quo spem essetis habituri*: Græcè, εἴ γυν τι πάδοι, ὅτι πᾶσι δὴ τὰς ἐλπίδας μετασέψετε; Dicunt etiam εἰ παθεῖν τι μοι συμβαίνει, vel εἰ τι πάδοιμι ἀνίκατον, *si quid patiar insanabile*. Quod etiam in rebus inanimatis usurpatur, ut εἰ τι πάδοι ναῦς ἀνίκατον, id est, *si navis naufragium fecerit*. Quæ phrasæ ἱστορικαὶ εἰσὶν.

Reg. 14.

Quin:ò. Attica loquendi formula, & forensis est; ὅ, τι χρηὸν παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι, verbatim, *quod oporteat pati, aut solvere*, id est, *quid aut pœnæ, aut mulltæ subeundum sit*. Nam κείνῳ δὲ, τι χρηὸν παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι, est *judicium subire hanc formulâ, quid aut pœnæ luendum sit, aut pecuniariæ mulltæ subeundum*. Sic ἐπιτελεῖν τίμημα, ὅ, τι χρηὸν παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι, est *mulltā pro ratione criminis irrogare, seu pœnā luenda sit, seu pecunia tantum persolvenā*.

Reg. 15.

Περὶ παθεῖν, & παροφᾶν, verbatim, *circumspicere*, vulgò & eleganter sumuntur pro, *negligere, habere sūsq; deque, aut finire aliquid impunè fieri, ac ferè cum accusativo participii*. Cujus idiotismi exemplis nihil frequentius. Isocrat. Panegyr. πρέσβεις τῶν συμμάχων παροφᾶν αὐτοῖς δολέοντας, id est, *pro socios permittenti illorum servitute oppressos teneri*. Herodian. lib. 2. τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴν μὴ παροφᾶν ἐπὶ Ῥωμαίων, *non permittente, ut Romanum imperium prostratum jaceret*.

Rariùs, aliquando tamen, cum infinitivo, loco participii conjungitur. Thucyd. lib. 1. ἀλλὰ καὶ ὅτι τῶν ὑμετέρων ἀρχῆς δύναμιν παροφᾶν παροφᾶν. Sed etiam *ex vestra ditione vires sibi comparare patiemi*.

SECTIO X.

De Verbis ποιῆν, ποιῆσθαι, πρᾶττειν, πρὸς ποιῆσθαι.

Primò, ποιῆν & ἐργάζεσθαι, significant *beneficio*, aut *damno afficere*, tuncque vel cum adverbio & accusativo personæ; vel sine adverbio, cum duobus accusativis, altero rei, altero personæ, conjunguntur: ut κακῶς, vel πολλὰ κακὰ, vel καλὰ τὸν ἐχθρὸν ποιῆν, vel ἐργάζεσθαι, id est, *multis vel damnis, vel bonis inimicum afficere*.

Ποιῶ cum adverbiiis καλῶς, δικαίως, εὐκόπως, δίκαιως, & si quæ sint ejusdem significationis; sequente participio, verti debet, *jure, merito*: participium autem sequens, per verbum ejusdem participii reddendum est; ut, καλῶς ἅπα ποιεῖς, ἢ ἀδικησάντων ἀποστρέφει. id est, *Jure omnino eos qui injuriam patiuntur defendis*.

Quod autem rariùs est, interdum neutrum, τὸ καλόν, aut aliud simile, adverbii loco ponitur, sequente τὸ cum infinitivo. Demosthen. pro Corona, καὶ τοι καλὸν ἔχει ποιεῖσθαι, καὶ τὸ σῶσαι τὴν νῆσον· πολλῶ δ' ἐπὶ τῷ καλῷ, τὸ. &c. Et quidem cum insulam illam jure defendistis; vel cum defendendâ insulâ, justè præclarèq; fecistis, tum hoc etiam multo præclarius, quod, &c. Vide cap. de Particip. S. Etione 5. Regula 4.

Ἀνὴντον ποιεῖν, cum gignendi casu, est *spoliare fructu ejus rei, quæ per gignitum significatur*: verbatim, *utilitate carentem facere*. Demosthen. pro Corona, ἐπεὶ αἰτία ἀπάγω τῷ δέδωκεν, πάντων τῶν ἀγαθῶν ἀνὴντον με ποιεῖν. id est, *Sin autem crimen ei falsum impingo, tum verò uti me bonorum omnium fructu spoliare velint*. Est enim ὀνασθαι, cum gignendi casu, *fructum ex aliqua re capere*: ut, ὄραο σὺ γε τῆςδε τ' εὐφύας, id est, *matre præstantis hujus indolis*.

Secundò, διαδικοῦν ποιῆν, est *judicium constituere*, aut rem in disceptationem & judicium vocare. Demosthen. adversus Timocratem, εἰς τὸ ἀμφοισβητῆται π, διαδικοῦν.

ποιεῖν διαδοχὰς : id est, *Sin autem controversia erit aliqua, iudicium ut de eâ constituitur* : quod simpliciter dicitur, καὶ σὶν ὀμί τινι ποίηται.

Reg. 5.
ποιεῖν 4.
adoptare.

Tertio ποιεῖν dicitur, significat *adoptare* ; idem enim est παῖδα, vel υἱὸν ποιεῖν dicitur, quod παῖδα θέλειν, id est, *filium adoptare*. Quod etiam de patre ac matre dici potest, qui nonnunquam à viris principibus adoptantur, Plutarch. in Alexand. loquens de Leda, ἢν ἐποίησεν, inquit, μὲν τε, καὶ Καρίας βασιλισσῶν ἀπιδείξα : id est, *quam in matrem adoptavit, & Cariae reginam creavit*. Dicunt etiam εἰς ποιεῖν eodem sensu. At ἐκ ποιεῖν, est *in adoptionem dare*. Sic enim Isæus Rhetor, καὶ ἐκ τῷ πατρὶ ὡς οἱ τις οἶκῳ, καὶ ἐκ ποιεῖν, id est, *seu paternis in aedibus maneat, seu adoptandus alteri datur* : hinc ποιεῖν, & εἰς ποιεῖν υἱὸς, *filius à nobis adoptatus* : ἐκ ποιεῖν, quem adoptandum tradimus : hinc etiam εἰς ποίησις (idem quod υἱοθεσία, *adoptio activa* ; ἐκ ποίησις vero *passiva*.

Reg. 6.
ποιεῖν 5.
ὀργῇ.

Quarto, ποιεῖν ἐν ὀργῇ τινα, verbatim, *aliquem in ira facere*, id est, *alicui succensere & irasci*. Demosth. Olynth. 1. τοὺς υἱάτους περὶ τῷ περὶ τῶν ἐπὶ τῶν ὀργῇ ποιεῖν, id est, *his qui de negotiis postremi dixerint, succensetis*.

Reg. 7.
πίστις ποιεῖν
δῆ.

Quinto, πίστις ποιεῖν dicitur, idem quod μίστις, vel πιστὸν δίδόναι, vel τί δέδειται, id est, *fidem suam alteri, alterum obligare* : quo sensu jungitur potissimum cum præpositione πρὸς, & accusat. casu. Athenæus lib. 8. de Iphiclo quodam, qui nuncium promissis ad munus explendum adducere conabatur. μίστις, inquit, πρὸς αὐτὸν ποιεῖν dicitur, πείπει, id est, *eum obligat, postea quam suam ei fidem certâ mercedis promissione obligasset*. Ità Polybius lib. 5. ad Leont. verbum τί δέδειται usurpavit, ἔπειτα, inquit, τοὺς εὐνομήτους τῆς πίστεως πρὸς τὸν Ἀντιόχον, id est, *nonnullos summisit, qui certis conditionibus cum Antiocho rege paciscerentur, ejusque fidem obligarent*.

Reg. 8.

Sexto, ποιεῖν κέρδι, quod Latini *quæstum facere*, Gal-

Galli, faire son profit. Plutarch. in Cicerone. ὡς ἂν ἐ- ποιῆσαι κέρδι. id est, quorum nihil omnino privatim in utilitatem convertit: ubi notandum est, id etiam quod compendii fiat, in accusandi casu, quemadmodum & ipsum κέρδι, à Græcis collocari.

Septimò, γνώμην ποιῆσαι, idem est quod γνώμην σκεῖν, statueret, ac ferè cum infinitivo jungitur: ut apud Thucyd. γνώμην ἐποιεῖντο κηρύγματα σχεῖν δόξαν. id est, opportunitis præconiis uti statuebant.

Octavò, χάριν ποιῆσαι, id est, μετ' ἐυχαιεῖται ὑποδέ- χασθαι, idem propè, quod χάριν εἶναι. Cui opponitur ὀργὴν ποιεῖν, id est, τὴ ὀργῇ ἀρεῖν, vel εἶναι. Demosthen. Oratione, περὶ τῆς ἀρχῆς πρεσβείας, utrumque conjungit; Καὶ χάριν, inquit ille, ἂν ταῦτ' ἀξίον ἦ, καὶ τὰν ὀργὴν, ἂν ταῦτα ἐκείνῳ πεποιηθῇ: id est, eique gratiam habere, si ea dignus erit; contra verò succensere, si quid ejusmodi perpetravit supp. cui debeat iracundia.

Nonò, ποιῆσαι ὑφ' ἑαυτὸν, vel ἐφ' ἑαυτῷ, id est, in potestatem redigere. v. c. τὸ πόλιν, πλὴν χάριν, τὸ ἄνδρ' αὖ. Αὖ ποιῆσαι εἰς ἑαυτὸν, idem est quod ἀναδεχέσθαι, in sese recipere. Demosthen. πάντα ἀναδεχόμενός, καὶ εἰς ἑαυτὸν περισφύλλει τὰ τῶν ἀνδρῶν ἁμαρτήματα, cuncta illorum peccata in sese recipiens.

Decimò, ἐκ ποδῶν vel ἀπὸ τῶ ὀφθαλμοῦ ποιῆσαι πῦρ, id est, aliquem nostrum conspectu summovere, expellere. καὶ εἰς ποιεῖν τὸ κινδύν, periculo liberare. ἀρχὴν ἐπὶ πρὸς ποιῆσαι, imperium in aliquem transferre Plutarchus in Theseo. ὁ δὲ ἐπὶ νόθῳ καὶ ξένῳ παῖδι πλὴν ἀρχὴν πεποιμένός, qui in spuriū quendam, alienūque filium imperium transulisset.

Undecimò, ἔργον ποιῆσαι, verbatim opus facere, id est, aliquid studiosè conari, se mettre en grand devoir. Plutarchus in Theseo. τότε περὶ πῦρ (supp. λέγουσι τὸ θῆος) ὁ δὲ γνώμην τὴν Ἡρακλῆα, ποιοσάμενον ἔργον ὡς τοῦ αὐτοῦ περὶ Τραχίνας. Tum primum ainkt Theseum de vulgū Herculem novisse, cū jam eum circa Tra-

chinem convenire studiosè conatus esset. Plato in Tim. Τίμαιον θεὸς φύσις τὸ παντὸς εἰδέναι, μάλιν' ἔργον ποιεῖν ἔδον. id est, Timaeum, qui proprio ac singulari studio universi naturam nosse conatus erat: Gallicè qui avoit pris à tasche..

Reg. 14.

ποιεῖν, interpretari.

Duodecimo, ποιεῖν, idem est, quod Latine interpretari, id est, exiimare dicitur; quo sensu cum duobus accusativis hunc conjungitur. Gregorius Nazianzen. de invictissimo quodam Martyre, πομπὴν, inquit, ἣν ἔσφυραν τὸ πένθος ποιεῖν, id est, rem eam, non calamitatem, sed honorificam pompam interpretatus. Plutar. Pomp. ὥς ἡ Πομπήν ἐν τῷ γένει ποιεῖν μέγα, ἢ τὸ πολιτεύειν, id est. Ita ut Pompeius etiam rei gerendae occasionem summæ felicitatis loco duceret. Sic, ἢ τὸ πολέμιον ἀναίειν, ἐναίειν ποιεῖν τὴν ἡμετέραν, id est, Tempus hostibus importunum opportunitatem nostram interpretari.

Reg. 15.

ἔσθλην & πρῶτλην ποιεῖν.

Decimo tertio, ἔσθλην ἢ πρῶτλην ποιεῖν, funditus aliquem perdere. Demosthen. pro Coro. Extrem. ver. τῆς ἔσθλης ἢ πρῶτλης ἐν γῇ ἢ θαλάτῃ ποιήσαι, eos funditus terra marique profligētis. ἔσθλης ab ἔσθλῳ, ut πρῶτλης à πρῶτῳ: dicunt etiam ἔσθλης ὑπολοίμῳ, funditus inteream.

Reg. 16.

ποιῆσαι λόγον.

Decimo quarto, ποιῆσαι τι ἢ λόγον, id est, alicui orationis argumentum dari, vel aliquem ad dicendum excitare. Aristid. Panathen. ἡ μὲν ἡμεῖς αὐτὴ τὸ ἐστὶν, ἢ τὸ ὡς ποιεῖν μοι ἢ λόγον, enimverò illud ipsum est, adeoque solum, quod me ad hoc orationis genus excitavit.

Reg. 17.

πρῶτλην, dare operam.

Πρῶτλην, primò verti potest, dare operam, satagere, diligenter exquirere. Thucyd. lib. 4. ἐπείρασεν δὲ τὸν πρῶτον τὰ ῥα τῶν μὲν ἐνυβήσῃ, ἢ ἢ ἀπαλλοτρίῃ: id est, diligenter ac studiosè videbat, qua ratione cum aliis celerrimè conveniret, ab aliis dissideret. hic enim futurum indicativi pro optativo vel subjunctivo, ἐνυβήσῃ, pro ἐνυβήσῃτ' ἂν, vel ἂν ἐνυβήσῃται, & ἀπαλλοτρίῃ, προαπαλλοτρίῃτ' ἂν, vel ἂν ἀπαλλοτρίῃται, usurpavit. De quo jam. sup.

Se.

Secundò, *occultè moliri, praëliquer. cum accusati.* Reg. 18.
vo. Demosthen. Philipp. 1. *μὲν Λακεδαιμονίων φασὶ
ἐφίλιππον πρᾶττειν τὴν ἡμῶν Θηβαίων καταλυσιν.*
Philippum aiunt inā cum Lacedaemonius Thebanorum
eversionem moliri. Affine illud Plutarchi in Ci-
cerone, sed in bonam partem, *πρᾶττειν χάριστον τῷ*
Κικέρῳ, Ciceroni reditum moliri, id est, id agere, ut
rediret.

Tertio, *πρᾶττειν πρὸς τινος, est aliquid ab a-* Reg. 19.
liquo impetrare, vel conari impetrare. Ilocrat. ad *πρᾶττειν*
Nicodem. *πρᾶττειν πρὸς τῶν Θεῶν ἀγαθόν, boni ali-*
quid à Diis impetrare.

Quarto, *πρᾶττειν πρὸς τινος, est aliquem certa de* Reg. 20.
re convenire, vel agere cum illo de talire, vel transigere.
Thucydid. *πρὸς αὐτὸν τὴν λήψιν τῆς πόλεως,*
qui cum illo de capienda urbe egissent, vel transigissent.
Quod etiam rariùs licet, dicitur, *πρᾶττειν ἐς τινος.* Se-
pe autem, *πρᾶττειν πρὸς τινος πρὸς τινος, ut πολέμῳ,*
ειρήνῳ. & similibus.

Quinto, *πρᾶττειν, & εἰς πρᾶττειν, cum duobus ac-* Reg. 20.
cusativis, uno rei, altero personæ, est, exigere a quid
ab aliquo. Demosthen. in Leptin. *πρᾶττειν τὸς παρ' αὐτῶν*
στὴν ἐξάγοντας τριακισὴν, id est, ab iis qui suis ex pro-
vinciis frumentum exportent, trigessimam exigit, supple
partem.

Sextò, *διὰ πρᾶττειν, absolutè pro actum est; præce-* Reg. 21.
dente nominativo calu. Plutarch. in Fabio, *διὰ πρᾶττειν*
(Annibal.) *αἰς πᾶσαν τὴν κίβητα κινεῖται ὅτιναις μά-*
χῳ ὁ ἀνὴρ, ἢ διὰ πρᾶττειν τὰ Καρχηδονίων. Statuens o-
mnī arte ac vi pertrahendum in certamen Fabium, aut de
rebus Carthaginiensium actum esse: Gallicè, ou autre-
ment, que les affaires des Carthaginois étoient faites: vel
que c'étoit fait des affaires des Carthaginois.

Verbum *πρᾶττειν, id est simulare, ἐλλήπινα* Reg. 18.
nonnunquam usurpatur; itā ut quod subauditur, De-
mosth. pro Coro. ὅρα, μὴ τὸ των μὴ ἐχθρὸς ᾖ, ἐμοὶ
ᾖ πρᾶττειν, (supple, ἐχθρὸς ᾖ,) ex antecedentibus in-

telligi debeat. id est, *vide tu, ne horum verè sis inimicus, dum mihi te inimicum esse fingis.*

Idem ibid. adversus Ætichum, qui à liberalibus doctrinis imperatus cùm esset eruditionem & famam ambiebat: τοῖς δ' ἀπολειψθεῖσι μὲν ὡς πρὸς περὶ ἀμύβοις ἢ ὑπ' ἀναίδουσι τὸ τὰς ἀκρόντας ἔχειν ποιεῖν ὅ πον λέγουσιν ἢ τὸ δοκεῖν τοῖς τοῖς ἑῷ) ἑλίσσειν. id est, *de relictis autem, (id est, ab omni doctrina imperatis,) cujusmodi es qui tamen eā instructi præ stupore videri volunt, unum hoc superest, ut auditoribus suis, dum ita loquuntur, molesti sint, non tales esse videantur.*

SECTIO XI.

De Verbis συσχετεῖν συρρηγνύειν, συμφρονεῖν, τιθεῖν, πθεῖν, συχάνειν.

Reg. 1.
συσχετεῖν
conflare.

Συσχετεῖν, quod propriè est *complodo*, usus aliquot notandos habet. Primò *quicumque in unum coeunt, ac veluti compinguntur, atque conflantur*, συσχετεῖν dici possunt. Ità literæ plures syllabam in unam coeuntes, συσχετῶνται. Ità *consensus*, quem Tullius vocat *conspirantem* atque *conflatum*, συμπνεῖσθαι, ἢ συσχετῆσθαι ἢ ὁμόνοια dici possit. Ità *δυνάμιν*, aut *στρατεία* συσχετεῖν, *exercitum conflare*. Ità *συνωμοσία* συσχετεῖν, *conspirationem conflare*.

Reg. 2.
συσχετεῖν
exercere.

Secundò, qui *comparantur, instruuntur*, & in aliquo diligenter *exercentur*; συσχετεῖν quoque dicuntur: Ità συσχετεῖν τὸν πόλεμον, *bellum instruere, aut conflare*; συρρηγνύειν verò *committere* est. Hoc sensu dictum est à Demosthene 2. Olynth. διζαν ἔχουσιν, ὥς εἰσι δυνάμεις, ἢ συσχετῆται τὰ τῷ πολέμῳ. vulgo *habentur egregii quidam milites, atque in re bellica plurimum exercitati.*

Sic τὸν πότον συσχετεῖν, *egregiè convivium instruere, simulque ad hilariter bibendum invitare*: quod postremum sæpius dicitur, πότον συρρηγνύειν.

Huc pertinet illud Philonis, de vita Moïsis, συσχετῶνται αἱ πότοι.

ἄλλοι ἄλλον, μὴ ὑποχόμεναι, id est, sese mutuo, ne deficerent, conjunctis vocibus excitabant.

Συμπερνεῖν, ut obiter supra monui, cum universè Reg. 3.
significet, *aliquid secum animo reputare*, aut etiam, *rationando percipere*: tùm verò peculiariter est, ex certo rerum ac περιστάσεων concursu, de vera oraculi sententia probabilem ducere conjecturam, cum ante incertus omnino dubiisque penderes. Vide sup. Sect. 6. Reg. 11.

Plutarch. in Themistoc. ὡς κλειυθεῖς (Dodonæo quodam oraculo) πρὸς τὸ οὐνύμων τῷ Θεῷ βασιλῆην, συμπερνήσιε πρὸς ἐκείνον ἀναπέμπεσθαι, id est, quomodo jussus cum esset. ad aliquem Deo cognominem proficisci, re tandem expensâ intellexerit, se ad illum mitti.

Dicebant etiam συμβαλεῖν, & συμβάλλεσθαι πρὸς λόγον, vel τὸ μάντευμα, oraculi mentem conjicere, vel percipere. Pausanias in Messenic. οἱ μάντιες ἀπίρως εἶχον συμβάλλεσθαι τὸ εἰρημῶνον. Vates oraculi mentem assequi non poterant. Vide Reg. 15.

De verbis τιθέναι, & τίθεσθαι, notanda sequentia. Reg. 4.
Primò, τίθεσθαι, cum dat. casu, idem est, quod προστίθεσθαι, vel κατατίθεσθαι, vel συγκατατίθεσθαι, id est, assentiri. Chrysostom. 2. ad Thess. lonic. 2. οἱ δὲ τῷ πνεύματος τὸ χάριν φασὶν, οἱ δὲ τὴν Ρωμαϊκὴν ἀρχὴν οἷς ἐργάζεσθαι τίθεσθαι, i. alii spiritus gratiam esse volunt, alii Romanum imperium, quibus ego maxime assentior.

Eodem sensu accipi videtur τὸ κατακοσμίεσθαι cum præposit. quod propriè componi ornarique significat. Plut. in Fabio, p. 191. οἱ δὲ ἄλλοι προστίθεντο, καὶ κατακοσμοῦντο πάντες εἰς τὴν ἐκείνου γνώμην, ὡς μεγίστους αὐτῷ τῆς δυνάμεως, i. ceteri verò, summâ ejus auctoritate, potentiâq; compulsî, ad ejus sese voluntatem adjuungebant.

Secundò, πίθεσθαι, cum accusativo, est moderari ac Reg. 5.
regere, μεταχειρίζεσθαι, vel διατίθεσθαι. Xenoph. Memorab. 1. οἰεσθαι χρὴ τὸ φερίησιν, τὰ πάντα, ὅπως αὖ αὐτῇ ἰδὲ ἢ, ἔγωγε πίθεσθαι, id est, existimandum est prudentiam, universa, prout ipsi libuerit, moderari. Hinc αὐτεξουσίως, vel αὐτοκρατορικῶς τὸν πόλεμον πίθεσθαι, id est, summa cum potestate bellum administrare. Ter-

Reg. 6.

Tertiò, πέναι, vel πένεσθαι, apud Dialecticos idem ferè est, quod λαμβάνειν, *sumere*, vel ὑποπένεσθαι, quod barbari *supponere* dicunt, Iullius verò *ponere*, i. quasi *pro confesso sumere*, sed πένεσθαι ferè aij. incitum habet εἶναι, quod πένεσθαι respicit: ut οἱ τὸ κενὸν εἶναι τινὲς, vel οἱ τὸ κενὸν τινέμενοι, qui vacuum esse volunt.

Quartò, πένεσθαι τὸν ἀγῶνα, certamen instituire vel edere. Gregorius de Martyr. ὁ πρὶ τῷ χρημάτων, ἀλλὰ τοῦ πένεσθαι τὸν δὲ τῷ ἀγῶνα τινέμενος, non pro pecunia, sed pro pietate hoc certamen edens, aut committens.

Reg. 7.
πένεσθαι,
ducere.

Quintò πένεσθαι, est existimare ac ducere: qua in significatione aliquando jungitur cum παρὰ & εἰδέν vel πλὴν, nam παρὰ εἰδέν πένεσθαι τινα, est aliquem nihil facere: παρὰ πλὴν verò, id est, plurimè. Aliquando cum solo accusativo: ut δεύτερον σε τίθειμαι τῷ φίλῳ, i. *secundum tibi locum inter amicos tribuo*. Quomodo sæpe δεύτερον sequitur genitivus, tuncq; δεύτερον τίθεισαι, est pñ habere ut δεύτερον χρὴ πένεσθαι τῷ φρονήσιως τὸν ὕγιειν, i. *possidenda est prudentiæ corporis valetudo*. Sic μέγα vel μικρὸν τίθειμι, vel τίθειμι τὸδε τὸ κέρδος, *magnam vel exiguum hoc lucrum ducō*. Frequentissimè cum præpositione ἐν, & dandi casu: ut ἐν εἰδένδε μέρεσιν, vel ἐν εἰδέν λόγῳ, vel ὑπολόγῳ πένεσθαι, *nullo in numero vel loco habere*. ἐν χαλῶ, vel αἰσχρῶ πένεσθαι, *honestum vel turpe ducere*. ἐν σπουδῇ πένεσθαι, *studio dignum ducere*.

Reg. 8.

Sextò, πέναι, vel πένεσθαι, est tribuere, assignare, qua in acceptione duobus ferè modis usurpatur. Primò cum accusativo rei, quam tribuit, & genitivo rei vel personæ, cui tribuit. Demosthenes Olynth. 1. τὸ πέναι ὑπολαλέξαιαι χρεὶ τῷ πόλεμον, τῷ ἡμετέρῳ ἀμαλείαιαι πέναι εἶναι διγίαι, id est, *quod multa hoc bello amiserimus id inertia nostræ jure ac meritò tribuatur*.

Secundò, cum duobus accusativis. Demosthen. ibid. consequenter; τὸ ἵμῃτε πάλαι τῷ πεπενέσθαι, πέναι τὴν τινα ἡμῖν συμεχθῆναι τὸν ἀντίρροπον, τῷ πενέσθαι ἐκείνων εὐνοίαι εὐεργηθῆναι ἀν' ἐγὼγε δείλω: id est, *quod autem nec idem antè nobis evenierit, & quedam*

belle

belli societas his calamitatibus equalis subito extiterit ; id verò ipsorum erga nos amoris beneficio tribuendum censeo.

Octavò, *τιθέναι*, cum præposit. *εις*, & accusativo Reg. 9. casu, redditur per verbum affine huic accusativo. Nam *τιθέναι* *εις* *ὄργην*, id est, *ὀργίζεσθαι*, irasci : *τιθέναι* *εις* *μνήμην*, id est, *μνησθαι*, meminisse : *τιθέναι* *εις* *εὖ νοεῖν*, id est, *εὖ νοεῖν* ὑπάρχειν, bene velle. Demosthen. pro Coro. ἀλλ' ἂν τίθεται ταῦτα παρ' ὑμῶν *εις* ἀκριβὴ μνήμην, id est, *ἵν' ἂν προσῶν ὄργην*, id est, verum istā vos diligenti recordatione, quāq; par esset iracundiā non prosequimini.

T. 9. *ταῖς* vel *πρὸς* *ταῖς* *ὅπλα*, verbatim, *ponere arma*: Reg. 10. *τιθέναι* *ὅπλα*. (quā de phrasi apud Lexicographos vix quicquam reperias) nonnulli sumi posse putant, pro *ὅπλα κατατίθεσθαι*, vel *ἀποτίθεσθαι*, Gallicè, *mettre bas les armes*. Quam acceptionem ipse quoque Thucydidis Scholiastes probat. Mihi nondum locus occurrit, in quo ita propriè sumi credam, nisi qui armati consistunt, nec tamen reipsā pugnant, ii propriè arma dicantur abjicere. Quatuor præcipuè modis usurpari reperio, quorum tres postremi communi quodam ex fonte manant

Primus est, pro *τάττειν* vel *τάττεσθαι*, id est, *aciem* Reg. 11. *instruere*, vel *instrui*, Gall. *mettre ses gens en ordonnance*, ou, *se mettre en ordonnance* : non tam ad certamen incundum, (quod potius *παρατάττεσθαι*, vel *ἀντιπαρατάττεσθαι*, vel *παρατάξιν* εὐνοεμένην diceretur :) quàm vel *πρὸς ἐπίδειξιν*, pour faire montre, (Plutarch. in Pomp. ἐξοπλίζειν, καὶ διακοσμεῖν τὴν δύναμιν,) vel ad securitatem, dum verbi causa bellicum habetur concilium, aut urgente hoste milites Imperator alloquitur. Xenoph. expedit. lib. 7. pag. 395. Εἰ ὅτε τὸν ἐπιδουμείτε, θέσθε τὰ ὅπλα ἐν τάξει αἰς τὰ ἄρματα : Hæc si expetitis, jamjam armati ordine confistite : ubi Xenophon Imperator vagos & inordinatos milites alloquitur. Et paulò post, τὸς ἄλλους ἐκέλευσεν ταῦτα παρεγγυᾶν, καὶ τίθεσθαι τὰ ὅπλα. Alios (Duces) jubebat eādem ad suos cohortatione uti, ac milites

καίσθαι πρὸ
ὄπλων.

tes ordinare. Qui sensus ex sequentibus elicitur; subjungit enim de militibus. ὃ δ' αὐτὶς ὑφ' ἑαυτῶν ταπόμενοι, &c. *Illi autem sese ultro ac sponte ordinantes. Tum inferi ἐπι* ὃ ἔκλυτο τὰ ὄπλα; *verbatimim. postquam arma jacerunt:* id est, *postquam ordinata arces, & quieti constitit* Thucyd. lib. 2. καὶ ἀντίπῃν ὁ κήρυξ ἐἴ τις βίλεται χεῖρ τὰ πάτρια τῶν πατέρων Βοιωτῶν ξυμμαχεῖν τιθεσθαι παρ' αὐτοῖς τὰ ὄπλα. *Edixitq; Prætor, qui ex patris Bæotorum omnium institutis, in belli societatem venire vellent, ii ut scilicet in arma consisterent, quod ils se vengeassent avec eux en armes:* non ut *Interpres. apud ipsos arma poneret.* Melius Scholiaft. πρὸ αὐτοῖς ὀπλίζεσθαι. Idem lib. 8. καὶ θήμεροι τὰ ὄπλα, ἐξεκκλησίασαν. id est, *armis instructi, & ordine collocati, concionem habuerunt.* Imminere enim hostis.

Affini admodum sensu dicitur καθίζεσθαι, *sedere*, id est, *interquiescere, subsilire, faire alte.* Thucyd. lib. 2. καὶ καθίζουσι, ἔτενον, ὡς ὦτον μὲν Ἐλευσίται: id est, *ibiq; subsistentes.* vel *castris positis, mox populari cæperunt, primum Eleusinem: τέμνειν*, enim, *vastare est, populari, diripere*, idem quod *δηῶσαι, κακῶσαι, ἀγρὴν καὶ φέρειν.* Idem ibid. paulo post. καθίζουσι ἐς αὐτὸ (id est, παρ' αὐτὸ, sub. χωρίον) στρατοπέδον ἐποίησαν τοῦ ἀδιδά (supp. oppidum) *subsistentes, castrametati sunt:* unde καθέδρα, *obsidio, le siege, vel mora quæ in obsidione trahitur.* Ibid. ἐν ὅρῃ ὃ στρατὸς τῷ Ἀρχιδάμῳ ἐν τῇ καθέδρᾳ. (id est, διὰ τὴν καθέδραν) εἶχεν. *Archidamo iratus erat exercitus, ob longam orem obsidionis motam.*

Reg. 12.
Castrametati.

Secundus usus est, pro στρατοπέδουεσθαι: vel κατα-
στρατοπεδεύεσθαι, *castra metari:* (quod etiam στρατο-
πέδον ποιῆσθαι, χεῖρα καὶ κάλλεσθαι, aut κατακάλλεσθαι, aut τίθεσθαι: παρεμβάλλειν, aut παρεμβολὴν ποιῆσθαι:) Qui usus, inter ceteros, Dionysio Halicarnass. per familiaris est. Lib. 5. pag 311. θήμεροι δ' (Sabini) πλησίον αὐτῶν τὰ ὄπλα, id est, *juxta eos castrametati*, Thucyd. lib. 2. de Thebanis, qui Plataeam invaserant, θήμεροι δ' οἱς τὴν ἀγορὴν τὰ ὄπλα. id est,

cum

cum in foro armati constitissent, castra posuissent. Quis ibi vertat, arma ponere, cum hostilem urbem invaderent? Scholiastes reddit, καταπιδῶαι, id est, arma induere: sed iis jam induti erant.

Tertius, præcedenti affinis ac germanus, pro castra munire potius, quàm metari: Gallicè, se fortifier. Idem Dionys. lib. 8. pag. 549. ὁλίγον τι θῶ, εἰς ὅρυς κορυφῶν πρὸς ἀνέδραμον, καὶ θέμενον ἐνταῦθα τὰ ὅπλα, τὴν ἐπι-
 ὤσαν νύκτα διήμυε: Exigua manus, conscenso montis iugo, & castris eo in loco munitis, sequentem ibi noctem exegit. Et alibi Thucyd. lib. 4. pag. 282. ὑποχωρήσαντες πρὸς τὸν λόφον, καὶ ἔθεντο τὰ ὅπλα, in collem se receperunt, ibique castra munierunt, ubi Scholiastes perperam explicare videtur ἀπιδέντο. Idem lib. 8. pag. 920. ἐυ-
 θύς ἐχώρουν ἐς τὸ ἄστυ, καὶ ἔθεντο αὐτὲς τὰ ὅπλα, id est, urbem continuo petiere, ibique castra muniere: ubi Scholiastes adhuc ἀπιδέντο.

Quartus usus est, cum secundo tertioque conjungi-
 or, ἀντὶ τοῦ πολιορκεῖν, obsidere: Gall. planter son
 camp devant place. Quo sensu Thucydides lib. 8. pag. 573. præpositionem cum accusativo adhibuit, πρὸς αὐτῶν τὴν πόλιν τῶν Μιλησίων, κρατύντες ἡδὴ, τὰ ἔπλα-
 τίδενται, id est, περιεμύνησαι τῇ πόλει. Ad ipsam Mi-
 lesiorum urbem, jam victores castra ponunt. Herodotus lib. 1. ubi de Pisistrato ab exilio redeunte, atque Athe-
 nas invadente, οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον, ἀπικέον, ὅτι Πα-
 λλῆϊδ' Ἀθηναίης ἱερὸν, καὶ ἀντία ἔθεντο τὰ ἔπλα. Pisistrati exercitus ad Pallenidis Minervæ templum per-
 venit, illudque castris positis obsidere cepit: ubi minus rectè Interpr. altriussecus arma posuerunt.

Eodem modo explicare possit, quod Dionysius Hali-
 carnass. ait, πλησίον τῶν πολέμιων ὅπλα τίθεσθαι.

Κατατίθεσθαι χλῆος, θόζαν, ἐυδοξίαν, & simil. glori-
 am sibi comparare, κατατίθεσθαι πῦλιν, aut ζῆμιαν, mul-
 tam persolvere: κατατίθεσθαι χρεῖτας, vel χρεῖν πνὶ, est
 ὅπως ὀπφείλουν, vel ἡγεῖν φέρειν, de quibus suprâ, id est, se
 ad alicujus voluntatem accommodare, vel ab aliquo gra-
 tiam

Reg. 13.
 Obsidere.

Reg. 14.

tiam inire. At cum præpositione & accusativo, κατατι-
θεῖσθαι εἰς, vel πρὸς πνα τιῷ χεῖν, aut τιῷ ἐνδυστάσας,
beneficium in aliquem conferre. Sic κατατιθεῖσθαι ὄργην
εἰς πνα, Xenophonti, est iram in aliquem effundere. At
αποτιθέν πρὸς πνα κατατιθεῖσθαι, studium in aliquem con-
ferre.

Reg. 15.

Τυχάνειν inter alias, quandam fortuiti significati-
onem involvit, in qua, primò, cum participio conjun-
gitur. Herodot. lib. 8. ἐφη τυχεῖν τότε ἐὼν ἄμα Δαμα-
ρίτῳ id est, dixit se tum fortè cum Damareto fuisse.

Secundò, cum variis particulis: v. c. cum εἰ ἔτος
in Aoristo 2. Indicativi, Aristoteles Ethic. 3. 8. καὶ εἰ
ἔτος ἐτυχεν, ἐκὼν νοσεῖ, id est, quod si aliquando con-
tingat, tum verò ponte morbo laborabit.

Tertiò, cum εἰ solo, in Aoristo 2. optativi: nam εἰ
τυχῶι, est si ita ceciderit, aut cecidisset, vel contingeret.

Quartò cum ἂν, & Aorist. 2. optativi vel subjunctivi,
Demosth. Olynth. 2. ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα, εἰς μὲν ἀπαξ, καὶ
βραχυὸν χρόνον ἀντίχει, καὶ σφόδρα γὰρ βλάστηεν ἐπὶ τῇ
ἐπιστολῇ. ἀντύχοι. At quæ hujusmodi sunt, semel (pour
une fois) ac brevi tempore consilunt, & verò magnam
fortasse de se spem concitant.

Quintò, cum ἡνίκα, & ἂν, in eodem Aorist. 2. De-
mosth. Olynth. 1. τὰ μὲν εἰκὼν, ἡνίκα ἂν τυγχῇ, τὰ δ' ἀ-
πειλῶν, id est, nunc quidem cedens, si res ita tulerit,
nunc verò minitans.

Reg. 16.

Sextò, cum ὅ, π, & ἂν, in eodem Aorist. 2. nam
ὅ, π ἂν τυγχῇ, est quicquid fortè contigerit, vel prout se
aliquid fortè obtulerit, vel quicquid in manus, aut in
mentem venerit.

Septimò, cum ὅπου, ὅπου, ὅπου, & ἂν, in eodem Aorist. 2.
utriusque numeri, id est, ubilibet, quocunque in loco,
ac sine ullo delectu, ut ὅπου ἂν τυγχῇ, ῥαδίως διατρε-
χεῖν, non faciliè quovis in loco promiscuè morabatur. Di-
citur etiam ὅπου, & ὅπου καὶ τυγχῇ, vacante particulâ καὶ.

Octavò, cum ὅπουθεν, id est, undelibet, ut τοὺς συ-
μμάχους ὅπουθεν ἂν τυγχῇ συγκαλέσθαι, socios undelibet,
undecunq; potuit, collegit.

Nonò

Nonò, cum partic. ὅπως, in Aoristo 2. indicativi, id est, *fortuitò, ac temerè, ὅπως ἔτυχεν.*

Decimò, cum ὁπότερον, vel ὁπότῃς, in Aoristo 2. indicativi; significat, *id quod æquè potest esse, ac non esse;* aut vice versâ, maximèque apud Philosophos.

Aliquando, *tritum aliquid, commune, obvium*, ac vi- Reg. 17.
le, significat: tuncque sæpissime participium usurpatur, vel simplex, vel compositum ex præpositione ἐπὶ, v.c. ἐκ ἑστῆς εἰς τὴν τυγχόντων, vel ἐπιτυγχόντων. hoc est, τῶν εὐτελῶν, καὶ ἀπὸρρίμμων: *non est unus è populo, non vilis & contemptus aliquis.* Rarius dicitur eodem sensu, ὡς ἔτυχεν. Demosth. pro Corone, ἡ γὰρ ὡς ἔτυχεν ἡν, *nec enim erat unus è vulgo.*

Τυγχάνειν, cum genitivo est *fortiri*, tam in bonam, Reg. 18.
quàm in malam partem. In bonam, ut τυγχάνειν τῶν δικαίων, *jus suum obtinere.* Quod etiam dicunt ἑλληπτιζκῶς sine genitivo exprello. Dionysius Halicarnass. lib. 3. *ἵνα μηδετέρας πολέμευ ἀρχῇ, (Albanorum & Romanorum urbes intelligit) ἢ ἡ ἐγκαλῆσαι ὁ, πὶ δὲ ποτὶ ἀδίκημα, διαζητῆται παρὰ τοῖς ἀδικῶσιν εἰ ἢ μὴ τυγχάνῃ, πότε τὸν ἐξ ἀνάγκης ὀπιφέρει πόλεμον.* Ut neutra bellum incipiat, sed utravis acceptâ qualibet injuriâ quereatur, ea judicio apud injuriæ authores experitur; quæ si jus suum non obtineat, tum necessarium denique bellum inferat. In malam verò partem: dicunt enim τυγχάνειν τῆς ὀργῆς, *iram subire alterius: τυχεῖν φθόνου, in invidiam adduci: τυχεῖν ζημίας, multam subire: τυχεῖν πικρείας, pœnâ multari:* Plato in Gorgia, ἀδικοῦτε εἰς μὲν, εἰάν μὴ δίδῃ δίκην, μὴ δὲ τυγχάνῃ πικρείας ὁ ἀδικῶν: *miserior quidem fuerit author injuriæ, si pœnas non dederit, atque omne supplicium effugerit.* τυγχάνειν μέμψεως, & κατηγορίας, *reprehendi, & accusari.* Vide quæ suprâ diximus in ἀπολαύω.

Ἐπιτυγχάνειν, absolutè sumitur, pro εὐτυχεῖν, id Reg. 19.
est, *conjecturâ assequi, rem tangere, vulgò rencontrer.* Plutarch. in Pericle, 155. a. ubi loquitur de ostento quodam explicando, ἐκάλυψε δὲ ἔδιν, καὶ τὸν φυσικὸν ἐπι-
τυγχά-

τυχάνειν, καὶ τὸν μόνον τὸ μὴ πρὸ αἰτίας, τοῦ δὲ τὸ πρὸ
 αἰτίας ἐκλαμβάνον[το]. Fieri autem poterat, uti
 & Physicus, & Vates rem attingerant: (Gall. recon-
 trassent bien:) altero rei causam, altero finem assignante.
 Est enim hic ἐκλαμβάνειν, accipere, id est, interpretari,
 assignare. Quo modo etiam δέχεται & ἐκδέχεται, ali-
 quando sumuntur. Ex quo illud Polybii citatum à
 Suida, ἐκ ὁρῶν τὰς ἡμετέρας ἐκδέχεται λόγους, id est,
 νοεῖς, ὑπολαμβάνεις, uno verbo, ὁρακεῖς. Galli ad
 verbum eleganter, *Vous ne prenez pas bien nos paroles.*

SECTIO XII.

De verbis ὑπάρχω, & ὑποστέλλομαι.

Reg. 1.

Ὑπάρχω, præter vulgatam acceptionem, nonnullas
 habet observatione dignas. Primum enim sumitur
 absolute, pro *authorem esse, incipere, initium dare*, tam
 in bonam, quàm in malam partem. Quo in sensu,
 quinque ferè modis usurpatur.

Primò, per se solum, ac sine ullo casu. Demosthen.
 contra Neeram, ὅχι ὑπάρχω, ἀλλὰ πικρῶς μὲν, ἀγ-
 νῶμαι τὴν ἀγῶνα τῶτον: Ego non *author*, sed *ultor in-*
juriae, hac in causa & actione versabor. Itaque τὸ
 ὑπάρχειν, in malam partem opponuntur, τὸ ἀμυνεῖν,
 τὸ τιμωρεῖσθαι: in bonam veiò, τὸ ἀντὶδραστῆν, ἀντὶδρ-
 γεῖν, id est, *beneficium reponere*: in utramque, τὸ ἀ-
 μείβεσθαι, τὸ ἀνταμείβεσθαι. Thucyd. lib. 2. in malam
 partem, διχάζοντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι, οἷς ἂν καὶ οἱ
 Λακεδαιμόνιοι ὑπῆρξαν, id est, *aquum* (statuentes inju-
 riam eodem modo reponere quo Lacedaemonii priores se-
 cerant).

Reg. 2i

Secundò, jungitur cum genitivo, beneficium aut in-
 juriam significante, & præpositione πρὸς, vel εἰς, cum
 accusativo personæ. Plutarch. Pomp. πάλαι δὲ ὁμοῦς
 χρεῖας πρὸς ὑπάρχειν, καὶ σιλανθροπίας πρὸς αὐτὸν, id est,
cum pridem optaret, cum sibi priore quadam operâ benefi-
ciòque demereri.

Tertio

Tertiò, cum genitivo rei, & dativo personæ: ut ὑπάρχειν τινὶ τῆς εὐεργεσίας, aut ὕβρεως: aliquem vel beneficium, vel injuriā provocare.

Quartò, cum duplici accusativo; uno rei, altero personæ, cum præpositione πρὸς, vel εἰς. Demosthen. de Falsa Legat. ὅς διὰ τῆς εὐεργεσίας, ἧς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς, ἀποδῶν καὶ κατὰ πρῶτον κοινῶν πεισθέντες, id est. quos propter beneficia, quibus vos priores affecerunt, libationum & poculorum participes esse voluistis.

Quintò, cum accusativo rei, & dativo personæ: Æschin. de Falsa Leg. τὰς εὐεργεσίας, αἷς ὑμεῖς ὑπῆρξατε Ἀμύντῃ τῷ Φιλίππου πατρὶ, id est, beneficia quæ priores in Amyntam Philippi patrem contulistis.

Sextò, cum participio beneficium aut injuriā significante, Xenoph. lib. 5. de Cyri expedit. ὃδὲ γὰρ ἡμεῖς ὑμᾶς ὡδὲν πῶποτε ὑπῆρξαμεν κακῶς πειθόντες: nec enim ullā vos unquam injuriā priores affecimus. Sic ὑπῆρξα καλῶς, vel εὖ πειθόν. beneficio prius affeci. Porriò, quicquid hic de ὑπάρχω dictum est, de composito πρὸς ὑπάρχω dictum puta.

Secunda acceptio τοῦ ὑπάρχειν, est favere, adesse, stare à partibus alicujus, cum dativo casu. Demosthen. de Falsa Legat. δυνάος εἶναι, ἐάν ποτε ἐκρυγῇ νῦν, καὶ ὑμῶν ὑπάρξων, ἐκείνῳ, id est, liquet cum, si hoc judicium effugeret, contra vos illi adiuturum esse. Xenoph. lib. 5. de expeditione Cyri: ubi i imasio milites alloquens, & protectionem illis suadens, καὶ ὑπάρξει ὑμῖν (inquit) ἢ ἐμὸν πόλις, ἐκόντες γὰρ με δεξόντας: vobis etiam præsto erit civitas mea; siquidem me libenter excipient. Gallicus idionotus non abludivit, ie suis à vous.

Tertia acceptio, αἰτὶ τοῦ ἔμ, quæ cum vulgaris est, tum præcipuè notanda cum gignendi casu. Xenoph. lib. 5. Memorabilium, sub fin. m. ἀλλὰ καὶ πῶς εἶας δεινὸν ἐμὶ τῷ ταῦτα μέλλοσι δυνάσασθαι, καὶ εὖ πῶς ἀγαθὸς ὑπάρξει, id est, sed etiam ei, qui ea posse voluerit, cum disciplinā opus esse, tum bonā indole præditum illum esse portare.

il

Quarta

ὑπάρχειν
χάριτος vel
εὐεργεσίας.

Reg. 3.
ὑπάρχειν
εὐεργεσίας.

Reg. 4.
ὑπάρχειν
favere.

Reg. 5.

ὑπάρχει,
amperionali-
ter,

Quarta acceptio hujus verbi, est ἐξέστι licet; συμβαίνει, contingit; ἀνάγκη, necesse est, in qua nonnunquam absolurè ponitur sine ullo casu. Plutarch. τό τε ὃ ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν καὶ διασπαῦσαι, ἔχ' ὑπάρχει, cum exercitum recreare, & quietè reficere non licuit. Thucyd. καὶ οἱ μὲν τὰς νεκρὰς ἀνέλαοντο, καὶ διὰ τὰ χεῖρας ἐδάπτον, ὡς ὅτε ὑπάρχει: mortuos extulerunt, ac subito sepelierunt, prout licuit. Sæpius cum dativo jungitur. Plato in Sympol. ὡς ὑπάρχει μοι χαιρετίζω Σωκράτη, πάντα ἀκούσαι ὅσα ὅς τις ἴδῃ, tanquam liceret mihi, ubi hoc Socrati dedissem, quæcunque novit audire. Æschin. ὑπάρχειν αὐτῷ ἢ φεύγειν, ἢ πεθάναι, id est, ipsi necesse erat aut fugere aut mori. De participio hujus verbi, vide cap. de Participio.

Reg. 6.

ὑποσέλλομαι
timere.

Verbum ὑποσέλλομαι, tribus præcipuè modis usurpatur: Primò, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι, timere, cum solo accusandi casu: Dinarch. τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγους βουλῆς ἐπὶ τῷ Δημοσθένει, ἔτε τῷ Δημοσθένει δυνάμειν ὑποσελάμενος: Areopagítico Senatu, neque Demosthenis, neque Demade potentiam formidante.

Secundò, pro submittere se, aut subsidere, absque ullo casu. Philo de Mose, αἶμα τῷ ψυχὴν εὐλαβῆς ὢν, ὑποσέλλετο, cum animo modestus esset, ultrò se submittebat.

Reg. 7.

ὑποσέλλομαι
remittere.

Tertiò, ἀντὶ τοῦ ὑφίστασθαι, vel καθευθίστασθαι, id est, remittere aliquid de contentione, levius aliquid facere, & quasi se ad vincendum facilem præbere. Quo sensu aliquando jungitur cum accusativo, idque duobus præcipuè modis.

Primò, ità ut solus sit accusativus, ut Isocrat. de Pace, εἰ δὲν ὑποσελάμω, μέλλω ποιῆσαι τὰς λόγους. Ità dicam ut nihil omnino remittam, aut dissimulem.

Secundo, ità ut sequatur πρὸς, quæ modò significat contra, vel cum, modò κατ', vel ἐν, contra; ut Demosth. de Falsa Legat. ὡς πρὸς πεπραγότας ἑαυτὲς, καὶ ἀνομιώτατες ἀνθρώπους, μηδὲν ὑποσελάμω, utpote adversus homines, qui seipso vendidissent, adeòq; sceleratissimos, nihil omnino remittente. Κατὰ, verò idem adversus

Midiam,

Midiam, ἢ ἐσιδίγμον, τὴν πρὸ πατρὸς ἐυλόθειαν;
τῷ μὴδὲν ὑπερλαυδίῳ πρὸς ὕβριν, μείδῃ εἰς πωτθεί-
αν ὑπάρχειν. *Aequum non est, ut ejus qui injuriam passus
est modestia, ei qui nihil in eadem inferenda remisit, ali-
quid ad salutem conferat.* Hoc modo Patronus in cau-
sa prævaticans, atque ἐδελονγκῶν, ὑπερέλλεται di-
citur.

Aliquando cum solo genitivo, πρὸς ἐπέλλεται τῆς Reg. 8.
παρρησίας aliquid de fiducia remittere: ὑπερέλλεται τῆς Cum geniti-
ὑβρίας, minus atrocem in injuria facienda se præbere. vo.
Aristot. in Problem. διὰ τὴν ὑγίαν, τὴν τῆς τροφῆς ὑπο-
τέλλεται, quare ad sanitatem conducit, cibi parcio-
rem esse? Sic Gregor. Nazianz. dicebat, apud Hæreticos,
τὸν ὕιόν ὑποτέλλεται τοῦ Πατρὸς, Filium Patre infe-
riorem esse: Ἰκέμque, τὸ Πνεῦμα τοῦ Ὑιῦ, Spiritum
sanctum Filio.

Aliquando denique cum præpositione ἐπὶ, & geni-
tivo casu: Demosth. Olynth. 1. ἢ μὴν διμαί γε δῶν
τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν σκοπεῖν, ὑπερλάσθαι περὶ ὧν
ἡμῶν συμφέρειν ἡγεῖμαι, sed minimè decere arbitror, pro-
pria salutis causâ, quicquam in eis, quæ vestra interesse
putem, prævaticari.

Tertiò, quemadmodum ὑποτέλλειν, aliquando est
subducere, aut detrahere: ità ὑποτέλλεται subduci, aut
detrahi: tuncque conjungitur etiam cum gignendi ca-
su. Sic apud Aristotelem, ὑποτέλλεται τῷ ἀγαθῷ,
aliquis dicitur, cui bonorum aliquid subtrahitur. Sic
ὑποτέλλομαι τῆς ἀξίας, aliquid mihi de mea dignitate
detrahitur: quanquam ità quoque reddi potest remitto
aliquid de mea dignitate; ὑποτέλλομαι τῆς δυνάμεως,
potentia mea remittitur, vel remitto aliquid de pote-
state.

SECTIO XIII.

De Verbis φαίνομαι, φέρω.

DE Verbo φαίνομαι, duo solùm tyrones moneo. Al-
terum est, non minus sæpe verbo illo significari, li-
Reg. 1.
φαίνομαι
conferat.

querere, constare, manifestè comperiri, ac teneri, quàm apparere, aut videri. Apud Demosth. passim, ut Olynth. 2. τοῦτ' ἐκεῖνον, ὃς καὶ ἀληθὲς ὑπάρχει φαῦλον φαίνεσθαι, id est, tum ut illum nequam esse, quod utique verum est, omnes perspicuè videant. Idem pro Corona, εἰ ὅς τις τούτων πινά κωλυτὴν φανῆναι: Sin aliquem existere, qui hac impediret oportebat. Idem ibid. καὶ ἀπὸ τῶν ὑμῶν, ὡς γὰρ μοι φαίνεται, id est, non quod fidem vestram suspectam haberet, ut mihi omnino constet.

Affinis est significatio τὸ ἐξετάζεσθαι, id est, certis argumentis deprehendi, tam in bonam, quàm in malam partem. In bonam, Demosthenes pro Coron. καὶ λέγων, καὶ χεῖρων ἐξηταζόμενοι τὰ δόντα ὑμῶν. ἐν αὐτοῖς τοῖς φοβεροῖς: videbant me omnes, in mediis etiam periculis, quæ essent è republ. dicere tum atque decernere. In malam verò, idem ibid. ὃς ἂν φαυλότατος πείσσει, τὰ το πεπαικώς ἐπὶ τοῖς συμβαίνον ἐξήτασαι: quod pessimus quisque faceret, id te manifestio rerum exitu fecisse constat: id est, ἐξήγηλεσθαι.

Reg. 2.

Alterum est, peculiari quadam ratione apud Plutarch. in Aristide dici, φαίνεσθαι τὰ ἱερά, pro καμνισθῆναι, id est, litare. Locus est pag. 329. c. πάντα τοῦ Πausanias δεσχυμένῳ, ἅμα τοῖς εὐχαῖς ἐφάνη τὰ ἱερά, καὶ τίκην οἱ μάντιες ἐμύονον: Cum ita Numen Pausanias consecraret, leta cum precibus exta simul apparuerunt, & victoriam aruspices prædixerunt, qui videlicet pluribus ante sacrificiis litare non potuerant. Cætera dabunt Lexica.

Reg. 3.

De verbo φέρειν, observa quæ sequuntur. Primò, usurpatur interdum pro pertinere, aut interesse: ut apud Platonem: πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, quæcunque ad beatitudinem pertinent, aut etiam ducunt: Nam Tullius quidem ita vertit; omnia quæ ab beatè vivendum ferunt. Sic apud eundem Platon. 5. de Republica: μέγα καὶ ὅλον φέρειν εἰς πολιτείαν: id est, πᾶν καὶ πάντως τὴν πολιτείαν διαφέρειν, plurimum aut omnino, ve republ. interesse: Μέγα γὰρ τὴν φέρειν, inquit, οἰόμεθα.

κ' ἄλλον εἰς πολιτείαν, ὁρῶς ἢ μὴ ὁρῶς γιγνόμενον, i. id e.
nim. seu bene, seu malè fiet, permagni arbitramur, imò
penitus interesse rei publicæ: Gallicè: qu'il importe de
beaucoup, voire du tout.

Secundò, ut Latini dicunt, *molestè ferre*, & simil. sic Reg. 4.
Græcis χαλεπῶς φέρειν: hoc discrimine, quòd tunc *Molestè ferre*
φέρειν, non tantùm jungatur cum accusativo ut Latine,
sed etiam cum dativo & præpositione ἐπὶ, Plutarch.
Pomp ἐπὶ τούτοις εἰσνεχθεῖσιν εἰς τοὺ πολλὰς, χαλε-
πῶς ἔφερον οἱ περὶ τοὺς, id est, hæc in vulgus emanasse vi-
ri principes molestè ferebant. Imo, quod rariùs videtur,
cum solo dativo. Xenoph lib 1. de expedit. Cyri. Ἀν-
δρες στρατῶ, μὴ θαυμάζετε, ὅτι χαλεπῶς φέρω τοῖς
παρὸς περὶ γυμνασίαν. Nolite mirari, me præsentem rerum
statum molestè ferre. Idem hiltor. Græc. 5. περὶ γυμνα-
σίαν ἔχοντες, καὶ παρέχοντες, χαλεπῶς ἔφερον τῷ πολέμῳ,
id est, cum vicissim & vexarentur ab aliis, & alios vex-
arent, bellam illud molestè ferebant.

Tertiò, φέρειν νύκτα, vel ἡμέραν, noctem diemve fer-
re, i. traducere: διανυκτερεύειν διημερεύειν. Plut. in Alex.
post Cliti cædem, ἐπὶ ᾧ τὴν τε νύκτα κακῶς καὶ αἰὼν δι-
ήνεγκε, καὶ τὴν ἐπ' αὐτὴν ἡμέραν, ubi autem & noctem
illam, & diem consequentem sæto ejulatu traduxisset.
De Participio φέρων, vide cap. de Participio.

Quartò, imperativus φέρε, adhortantis est, ut age, a-
pud Latinos. idque vel solum, vel cum ἄγε, vel cum a-
liqua ex sequentibus particulis, pro sensû diversitate
usurpandis, δι, ἐν, τοίνυν, igitur: ἢ verò, ὅ, enim γὰρ
nunç, & similibus, ut φέρε, ἢ, ἐπεὶ ἔρχομαι, περὶ, ἔθεν
ἔξισθης, Age verò, tandem cò redcamus, unde digressi
sumus.

Quintò, idem imperativus cum infinitivo εἰπεῖν, red-
ditur, verbi causâ, exempli causâ, ut ita dicam, quod a-
liàs uno verbo dicitur εἰπὲ: tuncque si sequitur nomen
aliquod, in eodem casu poni debet quo præcedens,
si ad illud utramque referatur: ut ἡδε ἡ γνώμη πᾶν-
των ἀεὶ τῶ φιλοσόφων ὅτιν, φέρε εἰπεῖν, τὸ πλάττωνος ἐν
H 3 Reg.

Κεατύλω, hæc sententia Philosophorum planè omnium est, verbi gratiâ, Platonis in Dialogo, qui Cratylus inscribitur. Aliàs φέρε εἰπεῖν, absolutè periodum inchoare posset, ut apud Latinos, *exempli gratiâ*, vel *enim verò*: ut φέρε εἰπεῖν γὰρ ἵσοι φιλομαθεῖς ἔτοι καὶ πολυμαθεῖς: id est, *exempli gratiâ*, *studiosi propè omnes docti evadunt*. Atque ità φέρε εἰπεῖν, per modum adverbii usurpatur: nec ulla ratio accusandi casus habetur, qui verbo activo alioqui deberetur.

Reg. 8.
φέρε εἰπεῖν,
initio periodi

Sextò, eadem voces, φέρε εἰπεῖν, initio periodi, rariùs quidè, aliquando tamen transitionibus serviunt, reddique possunt, *at enim*, *at fortè*, *sive verò*, & simile, ac ferè cum ὁμῶς. Dionysius Halicarnass. lib. 4. ubi Servius Tullius, refutatis criminibus aliis, quæ sibi à Tarquinio obijci potuissent, ità pergit, φέρε εἰπεῖν, ὁμῶς ὑψηφάνος εἰμι, καὶ διὰ βαρύτητα ἐπαυχῆς, &c. *At fortassis arrogans sum, & propter morum acerbiatē gravis ac molestus: vel an verò? an fortè?*

Reg. 9.
φέρε sine εἰ-
πεῖν.

Septimò, quod non minùs rarum est, φέρε solum, accipi nonnunquam videtur, pro φέρε εἰπεῖν, id est, *verbi gratiâ*. Sic omninò sumitur apud Euseb. Præpar. 3. p. 120. novæ editionis, tit. 8. εὐλόγως τὸ ἀναίματιαις ἐπιμαρτυροῦντες, φέρε, τὸ ἥλιον αὐτὸν ἔδ' τὸ Ἀπόλλω, καὶ πάλιν τὸ Ἡρακλῆα, καὶ αὐτὸς τὸ Διόνυσον, καὶ τὸ Ἀκλινπὸν ὁμοίως ἀποβλαμύοις, id est, *jure homines istos impudentiæ arguens, qui unum eundemque Solem, verbi causâ, (vel, ut hoc præcipuè seligam) non Apollinem modò, sed etiam Herculem, & Bacchum, & Æsculapium esse statuerunt*. Rursus lib. 6. pag. 247. b. καὶ ὡς συμβέβηκε, ὁ δὲ λαοὶς ἐν ὑπερβουλῇ, φέρε, σῶμα τὸ ἀρρώστους, id est, *& mens illa, cujus propria prudentia est, aliquo persæpe casu delirat, dum eam, exempli causâ, graviore corporis morbi suâ de sede movent*.

Reg. 10.
φέρε κα-
λῶς.

Passivum ἐέομαι, cum adverbii καλῶς, κακῶς, & similibus, id est, *bene*, aut *malè* *mecum* agitur, ut Gallicè dicitur, *ie me porte bien*, *ie me porte mal*. Plutarch. Alcibiad. Ἐκ τὸ τέτυ, κακῶς φερόμεν τῷ Νικίᾳ, πα-
ρῆται

ῥῆσιν πρέσβης ἀπὸ τῆς Λακεδαιμονίας. Exinde Nicias ad-
versa utenti fortunâ, sislunt se legati ex Lacedemone.
Thucydidi, εὖ φερόμενος ἐν πατρίδι dicitur, cui mu-
nus imperatorum benè cedit.

SECTION XIV.

De Verbis φάινω, ᾠρεῖν, & ἐγχερεῖν:

Verbum φάινω, fere cum participio jungitur, quod Reg. 1.
infinitivi loco est: Ac primò idem significat, quod
significaret verbum illud solum, cujus participium an-
nexum habet: ut ἐρθῶν καὶ λίσσων τὸ δρόμον διασπασών, id
est, διέσπασον, præclarum cursum absolvi.

Secundò, significationem suam retinet occupandi & Reg. 2.
antevertendi, sic ut reddi possit per adverbium prius,
vel nomen prior: ut ἀξέπαινον, ὅστις ἀνὸς φάινει τὸ φίλον
ἐυδυσπῶν, id est, laude dignus est, qui amicum beneficio
prior afficit. Quo sensu interdum, at rarò cum infini-
tivo jungitur. Sic Livius lib. 1. Fidenates occupant
bellum facere, φάινει πολεμοῦντες, vel πολεμεῖν.

Tertio, cum infinitivo, significat ut plurimum idem Reg. 3.
quod ἐχω, id est, δύναμαι, possum. Philo de Legat. ad
Caicum, ἡ δὲ φάινει περισσεύειν ὁ λόγος πρὸς τὸν ἀ-
νθρώπου, καὶ ἀναπλήσει τὴν Θεόν: id est, nec enim potest ra-
tio (vel oratio) ad Deum, qui nullâ ratione tangi queat,
aspirare.

Quartò, præcedente negatione οὐκ, & sequente καί, in Reg. 4.
alio membro, significat idem quod ἄμα καί, in diversis
membris, (de quibus postea dicemus in adverbio) id
est, ut primum, continuo: ut οὐκ ἐρθῶν ἐλθών, καί, πῶς φι-
λοπύαν ἐνεδείξατο, id est, ut primum venit, continuo
honoris cupiditatem, quâ flagrabat, ostendit: Quo item
sensu, rariùs licet aliquando tamen cum infinitivo
conjungitur.

Quintò, in optativo præcedente eadem negatione, Reg. 5.
cum particula εἴ, significat aliquando, planè id futu-
rum, quod participio significatur; idque affirmando,

licet constructio sit negativa: ut ἐκ ἂν εἰσίνοι τὴν κακίαν
 γίγναι ἀποτινῶν, id est, *numquam effugiet pœnam sceleris suo debitam*. Sic ἐκ ἂν εἰσίνοι ἀποθήσκων, id est,
mortem numquam effugiet. Dicit Chrysostom. orat. 12. εἰ
 ὅτι ἐμὴ ὑπὸ νότον εἰμι τὸ κρίμα, ἐκ ἂν εἰσίνοι τὸ ὀμνέ-
 σθαι περὶ τὴν χαλεπὴν ἐχόντες. Quod si ejus forma cau-
 sâ, (sup. quâ Jovem expressi, Phidias enim loquitur:) reus apud vos fuero, prius omnino vos Homero insensos
 esse oportebat. Quâ constructione reddi aliquando potest
 jamjam, illico: ut ἐκ ἂν εἰσίνοις ἀκούων, i. jamjam audies.

Reg. 6.

Sexto, eâdem significatione, quâ res omnino futura
 significatur, interdum subintelligitur participium ex
 priori membro repetendum: ut obsecranti alterum, ὡς
 τάλανθες εἰπεῖν ἂν βέλοιοτο, id est, *venim ut dicere ve-*
lit: Respondere alter possit, ἐκ ἂν εἰσίνοιμι, id est, *ego*
verò id omnino faciam: ubi subintelligendum est, τάλαν-
 θες εἰπὼν.

Reg. 7.

Aliquando, ἐκ ἂν εἰσίνοιμι, contrariâ significatione
 est, *numquam voti compos esse potero*: ut ἐκ ἂν εἰσίνοις τῷ
 Ἑλλάδα μαθησάμενος: id est, *numquam hoc*
modo linguam Græcam perdiscere poteris: ubi aliquando
 etiam subintelligendum est superius aliquod participi-
 um: ut εἰ μέλλεις ἀπασιν ἀρέσκειν, ἐκ ἂν εἰσίνοις, supple
 ἀρέσκων: id est, *si omnibus placere coneris, numquam vo-*
ti compos eris.

Regul. 8.

Verbi χωρεῖν, & compositi ἐς χωρεῖν, hi potissimum
 usus observandi sunt.

Primus est, simplicis χωρεῖν, cum præposit. διὰ, &
 gignendi casu: idque vel propriè, ut διὰ ξίφους καὶ ὀνό-
 χου χωρεῖν, *per ferrum ac cades viam moliri, erumpere*:
 vel metaphoricè, ut apud Philon. de Legat. ad Caium.
 ὁ δὲ ἂν ἐκποδὼν ἐγγένητο τῷ τῷ, δι' ὧν καὶ χωρητικὸς
 ἀννέστη: *summotus ac depulsus Caius fuisset, qui gra-*
vissimas in suspensiones venerat.

Secundus cum præposit. ἐν, & accusandi casu, id est
 procedere, succedere: ut, ἐν τῷ βέλῳ χωρεῖ τὰ πρῶτα
 τα, *res latiore cursu feruntur*. Quo sentu crebrò jungitur
 cum

cum πλεῖον, πλείστον, ac ferè genitivo sequentes ut ὅπῃ πλείστον τὴ παιδείας χρεῖν, plurimum in eruditione proficere : χρεῖν ὅπῃ πλείστον δυνάμει, ad maximam potentiam pervenire.

Tertius est, militaris ac bellicus, pro in hostem ferri, Reg. 9. vel cum praeposit. ἐπὶ, aut πρὸς, & accusandi casu : vel cum adverbio ὁμῶς, & dandi casu, ut ὁμῶς χρεῖν τῷ πλεμῶ. Plutarchus in Romulo, jungit cum ἐναντίας, & εἰς ὅπλα, ubi de Romulo, ἐβόλετο μὲν εἰς τὰ ὅπλα χρεῖν, τοῖς εὐρουσιν ἐναντίως, id est, cupiebat fugientibus ex adverso armatus occurrere. Quod etiam metaphoricè dicitur, ὁμῶς χρεῖν τῷ κινδύνῳ, obijcere se periculo : ὁμῶς χρεῖν τῷ ἐναντία προῖδμι, cum eo qui contrarii opinionis est, collato pede contendere : vel ὁμῶς ἐνεαί, σφραδαί, γίνασθαι, ὠδεῖσθαι.

Quartus usus est pro capacem esse : idque vel cum ac- Reg. 10. cusandi casu, ut apud Philon. de Legat. ad Caium, μὴ δὲ τὴ ἡλικίας χρεῦσθαι ἐσχλημα τοιούτων, id est, cum ne ipsa quidem aetas ejusmodi crimen caperet : vel (quod rarius est) cum infinitivo ; tuncque χρεῶ, est possum ; ut ἔχοντες τὰ θεῖα νοῦται χρεῦσθαι, id est, divina satis intelligere non possumus.

Quintus est, cum impersonaliter sumitur, ut ἔχρεαι τῶτο, id est, ἐκ ἐνδεχεται, ἐκ ἐχαι φύσιν, id est, non potest, aut non solet hoc fieri. Quo tenui ferè cum dandi casu jungitur, significatque locum, aut facultatem non esse, ut ἔχρεαι μοι περπατῶντι, mihi satis ad ambulandum loci non est.

At ἔσχερεν, longè sæpius impersonaliter sumitur : Reg. 11. idque, vel absolute, ut καθόσον αὖ ἐσχρεν, quatenus licuerit : aut cum infinitivo, præcedente accusativo, vel dativo, vel utroque simul. Plato 3. de Republ. ἔσχε, σώματα σώματα δεξαπύουσι· οὐ γὰρ αὖτὰ (medicorum corpora) ἐσχερεν κακὰ εἶναι ποτε, καὶ θύεσθαι ἀλλὰ ψυχῇ σώμα· ἢ ἐκ ἐσχρεν κακὴν γενέσθαι τε, καὶ ἔσαν, εὐτε δεξαπύου· δικαστὴς δὲ γε ψυχῇ ψυχῆς ἀρχη, ἢ ἐκ ἐσχρεν ἐκ γέας ἐν ποσινεῖς ψυχῆς.

τετραέθαι, &c. id est, nec enim (Medici) opinor, corpore corpus curant (alioqui mala, hoc est morbis obnoxia corpora, nec habere, nec habuisse deberent:) sed animo corpus: qui si malus fuerit, & est, (malum autem intelligit, vel improbitatis, vel ignorantix) rectè aliquid curare non poterit. At Judex, animo imperat animo, quem proinde non oportet à juventute, cum improbiis animis educatum esse. Quem locum meo iudicio, Interpretes malè habuerunt.

CAP. VI.

De Participio.

SECTIO PRIMA.

De Participio in univcrsum.

Regula 1.
Participium
pro opt. aut
subjunct.

PLurimos, eosque perelegantes, participium usus haber, apud Græcos.

Primò, si cum particula *ὥς* conjungatur, vicem optativi gerit, aut subjunctivi: ut *ὡς ἂν ἄνδρα χρύβδην ὑπικρυψεῖν μηχανώμενον*, quasi homo sese clam subducere molietur, aut moliretur, pro *ὡς ἂν ἄν ἤρ μηχανήταιτο*.

Reg. 2.
Particip.
impersonalia.

Secundò, sine particula *ὥς*, accusativus in neutro participii verbi impersonalis usurpari solet, *ἐλλειπτικῶς*, deficiente *χρῆ*, ut *τό γε δοκοῦν ἐμοὶ*, ut mihi quidem videtur: *δοξάν ἐμοὶ ἐς χωρίον ἀσφαλῆστερον μεταβῆναι*, cum securiorem in locum me recipere statuissem. ubi tamen *δοξάν*, pro genitivo absoluto ponitur.

Idem est usus trium istorum, *ἐξδν*, *ἐνδν*, *παρδν*, cum liceat, vel liceret: ut *ἐξδν αὐτῷ περὶ τῆς τίκης ἀπὸ τῶν ἰσων ἀνταμύλλεσθαι*, cum ei liceat, vel liceret aequis viribus de victoria contendere. Aristid. initio Panathen. subobscurè, *ἔσιναις ἂν τροφείας προτέρης ὑμῶν ἀγχι πρὸς*, (δοκοῦν

(δοκῶν γὰρ δι' ὅπως εἰς Ἕλληνας τελεῖν) ὃ ῥα δὴδον εὐρεῖν
quos vobis priores nutritivos habeat (qui quidem Græcos
inter censerī possunt) non facīle quisquam inveniat.

Eodem modo usurpatur διαφέρειν, cum intersit, vel
intereffet; ut πολὺ γὰρ διαφέρειν τῷ στρατεύματι, τὴν στρα-
τὴν τῆς ἐαυτοῦ σωτηρίας ὑπὸ τῶν κοινῶν φείδεσθαι. Cum
exercitui plurimum intersit, vel intereffet, imperatorem
saluti suæ reipub. causā parcere. Eodem quoque modo
ἐνδεχόμενον accipitur, ut ἐνδεχόμενον, τὴν γὰρ μὴ ῥαθυμῶν-
τα, τῆς πολυμαθίας ῥαδίως εὖ ἥκειν. Cum fieri soleat,
vel possit, ut qui minimè piger & ignavus fuerit, is faci-
lè ad magnæ eruditionis laudem perveniat.

Similis est usus participiorum ἐγχαρῶν, παρὰ γὰρ, &
παρὰ τυχόν, quæ pro eodem ferè sumuntur: id est ubili-
ceat, cum liceret, si quando res tulerit, & simil. ut ἐγ-
χαρῶν δὲ ὀλίγων ἀρκέσαι τῶν ἡμερῶν, cum liceat, vel li-
ceret, paucis diebus pervenire. Sic παρὰ γὰρ ἀπὸ πλάχε-
ται τοῦ κινδύνου, si, vel licuerit hoc liberari periculo.
Thucyd. lib. 1. pag. 77. jungit εὖ παρὰ γὰρ, id est, si res
facilè successerit: ἀνδρῶν γὰρ σωφρόνων μὴ ὅτι ἐν ἐμὴ ἀ-
δικαίοντο, ἵνα χαλῶν ἀγαθῶν ἢ ἀδικησάντων, ἐκ μὲν ἐν-
πλήνους πολέμου εὖ ἢ παρὰ γὰρ, ἐκ πολέμου πάλιν εὐμ-
εῖναι, id est, Hominum quippe moderatorum est, ubi le-
dantur nihil. quiescere: fortium vero, si injuriam pa-
tiantur, ex pace ad bellum se convertere; tum ubi res
successerit, iterum ex bello in gratiam redire.

Sic παρὰ τυχόν ἀκοντὶ ἀρῶναι τὴν νίκην, id est, Reg. 5.
cum liceat victoriam sine pulvere consequi. Idem Thu-
cydid. lib. 1. p. 51. τῷ δικαίῳ λόγῳ τῶν χρηστῶν, ὃν ὁδεῖς
πῶ (παρὰ τυχόν ἰχυρὶ π κήσασθαι) περθεῖς, τὸ μὴ πλέ-
ον εἶναι ἀπὸ τῶν περθεῖς. Nunc æqui boni rationem obji-
cit: quam quidem nemo adhuc (cui modò liceret, ut ali-
quid obtineret) ita potiore duxit, ut propter eam ab au-
gendis possessionibus abstinuerit.

Usurpatur etiam participium pro gerundiis in do, Reg. 6.
vel pro auferendi casu, præsertim participii vocis
passivæ: ut apud Xenophontem de Agesilao, αἰρεῖ-
σθαι

αἰρεῖσθαι ἐπὶ ὄντα μάλλον, ἢ ὑπομείνοντα μὴ χεῖρα αὐτῶν
id est, malle cum eo dimicare, expeditionem adversus il-
lum suscipiendo, quàm illius sustinendo. Sic περιουσί-
ον ἂν εἴη ὀλίγας πνύς πονῶντα τὰς ἐνιαυτῆς, τῆς
εὐρημίας, ἢ καὶ πλείους ῥαθυμῶντα, δυσρημίας ἀπο-
λαβεῖν id est, praevalidius omnino fuerit, paucis annis la-
borando (vel paucorum annorum labore) gloriam, quàm
multis otiosè traductis, ignominiam reportare.

Reg. 7.

Participium aliquando jungitur cum nomine τίς,
interrogante, in omni genere, numero & casu, more
Latinis parum usitato; v. g. τίς ὢν, καὶ πόθεν ὅτι χερσὶ
τῶν; quis exiens, id est, qui homo, & unde hoc aggre-
deris? Sic τί βεβόησεν ὁ αὐτὸν λοιδορεῖς; quid volens
ipsi conviciaris? quid sequeris eum conviciis afficiendo?
Sic, τί ποιήσας κατεργάσθαι θάνατον; quodnam ob faci-
nus morte damnatus est? Sic, τί παθὼν, εἰς τὸ τοῦ τῆς ἀ-
ναίδειας ἡλθεν; quid passus id est, quo animo, quo sensu,
vel quo affectu incommodo, eò devenit impudentia?
Demosithenes cum illo τί, genitivum absolutum par-
ticipii conjungit; Olynth. 2. τί ποίοντων ὑμῶν ἅπασιν
χερσὶ διήλυθον οἱ; Quid facientibus vobis hoc
tempus omne consumptum est? id est, quid egistis toto
hoc tempore? aut qua in occupatione vestra, &c.

Reg. 8.

Sic apud Atticos maximè, subjunctivus articulus,
aut vox ei significatione respondens, ut οἱ, ὁ, ποῖ, ὅς,
ὅσος, praemittitur participio, in eo casu, quem partici-
pium exigit, praecedente ut plurimum aliquà præ-
positione, ità ut vix Latine phrasis reddi possit.
Demosithenes pro Coron. εἰδ' ὅτι οἱ ἀποποιήσαντες
ἀνδρώπων κινδυνεύετε διαλογιστέωλες, nec reputantes
ipsi vobiscum, quidnam egissent illi, quorum causâ peri-
culum adiretis. Ità enim hæc locutio resolvi debet,
οἱ ἀποποιήσαντες ἂν οἱ ἀνδρες, ὑπὲρ ὧν κινδυνεύου-
τε. Sic, λόρον ἐαυτῷ διδύς, πρὸς ὅσα, vel οἱ ἀκαταργη-
κότα σπατηρὸν ὁ πόλεμός ἐστιν, secum diligenter assti-
mans, quàm multa feliciter peregisset Imperator, quo-
cum id bellum gerendum esset.

Par.

Participium, in oratoriis præsertim interrogationibus, respondens præcedenti nomini, vel pronomini eodem in casu; resolvi debet per verbum, cujus participium est. Demosthenes sæpius, ut orat. pro Corona, Ἐγὼ σοὶ ξενίαν Ἀλεξάνδρου πόνει λαβόντι ἢ πῶς ἀξιοῦντι; Ego ut tibi hospitalem cum Alexandro necessitudinem objiciam? (subauditur enim ἀρεδίζω) unde tu tandem eam tibi parare, vel eā dignus esse potuisses? ubi πόνει λαβόντι; pro πόνει ἂν αὐτῷ σὺ γὰρ λάβοις; Gallicè, Et ou! aurais tu prise? Sic, πῶς ἀξιοῦντι; pro πῶς ἂν αὐτῆς πῦρ ἀξιοῦσιν. Idem ibid. σοὶ ὅτι πῶς ἀρεῖται, ὃ καὶ θαρμὰ, ἢ πῶς σῶς, πῶς μετυσία; ἢ μὴ πῶς αὐτῶν, πῶς διὰ γνώσεως πόνει λαβόντι; ἢ πῶς ἀξιοῦντι; Tibi autem o labas, vel etiam tuus, quodnam esse possit cum virtute commercium? aut qui tandem eos, qui tales non sint, designare posses? &c. Ubi hoc etiam notandum, πόνει λαβόντι; & πῶς ἀξιοῦντι, ad pronomem σοὶ tantum referri; licet interjectum sit; ἢ πῶς σῶς.

Participium cum verbo λαμβάνω conjunctum, per verbum explicari debet; verbum verò λαμβάνω, per adverbium εἰς, & occultè, ut ἐλαβε τὸ ὀκνησίου ὑποκρυφείς, sese clam è concione subdixit. Sic ἐλαβαν τὸν ὑποδόχον τοῦ ἐν τῷ πύλει, clam se ac furtim in magistratuum benevolentiam insinabat.

Participium masculinum, muli udinis numeri, cum nomine singulari & fœminino, sed multitudinem significante, jungi potest: ut apud Lucian. ἢ πόλις ἀπὸς καὶ ἡ πόλις ἀκούει, pro καὶ ἡ πόλις ἀκούει, urbs universa hiantibus audit auribus.

Aliquandò, sed rariùs, participii casus in accusativum mutatur, licet præcedat nomen, aut pronomem, aut aliud participium in diverso casu: idque vel cum particula ὡς, vel sine illa. Cum illa quidem: Aristot. ὡς πῶς συνδιαμύουσιν ἐν τῷ ἀτυχίῳ, ἀξιοῦσι περὶ τὸν, ὡς ἐξαπατῶνται, pro ἐξαπατῶσι nec iis, qui simul in calamitate versantur, fidem habendam putant, quasi
fallenti-

fallentibus. At sine illa, Demost. Olynt. quad. *ἀποστει-
τέον ὑμῖν τοῖς τέτων λόγοις, εἰδέναι, &c.* pro *εἰδέναι*,
nam præcellit ὑμῖν, id est, *negligenda vobis illorum ora-
tio est, cum sciatis.*

Reg. 13.

Participium aliquando pro infinitivo usurpatur, ut
apud Isocrat. *ὡς τ' ἀνέλεος. Σκοπέμενος*, inquit, *εὐε-
σκον ἔδαμῶς ἀν' ἡμῶς τὸ διαπραξάμενος.* id est, *Dili-
genti maturoque judicio reperi, me non aliter rem illam
esse confecturum* : ubi *διαπραξάμενος*, pro *διαπραξέ-
σθαι*, & aoristum cum particula *ἀν*, pro futuro sumit-
tur. V. cap. 8. sect. 2. Sic Demost. de Falsa Legat. *ἴνα*,
inquit, *ὅσα ὑπεχόμεν, ἀρχόμενος τῷ λόγῳ, δεῖξω πεποι-
ηκώς*, pro *πεποιηκέναι* : id est, *ut quæcumque vobis sub
initium orationis promisi* ; ea me perfecisse demonstrum.
Sic, cum audissem, nullo alio modo eum in gratiam cum
hoste rediturum esse : *καταμαθὼν ἔδαμῶς αὐτὸν ἀν' ἀλ-
λας, τὰς πρὸς τ' ἐχθρὸν διημάδας πεποιήμενον*, pro *πι-
ηταισθαι ἀν*, vel *ποιήσθαι*, sine particula *ἀν*. Sed firman-
da usu hæc regula, ne Tyrones dicant, ut solent, *βέλο-
μαι ποιεῶν*, pro *ποιεῖν*, & simil. quæ imera solæca sunt.

Reg. 14.

Sæpe participium, ac præsertim in Aoristo, Latine per
verbum elegantius redditur, additâ conjunctione, &
ac simili verbo sequente. Demosth. pro Corona. *Ἀλλ'
αἰτῶσάντες κατὰ ψήφισαδε ἡδὴ*, *sed consurgentes, con-
demnate jam* : Elegantius, *sed consurgatis, ac me jam
damnetis licet.*

Reg. 15.

Idem Aorist. activ. participii, cum suo casu, elegan-
tius verti Latine solet, per ablativum absolutum par-
ticipii passivæ vocis. Demosthenes pro Coro. *πσέπεις
ἔσπεν χερσίν, αἰτίαι, καὶ σκώμματα, καὶ λοιδορίας συμφο-
ρήσας, ὑποκρίνεθ'*, id est, *tanto post, criminibus, diſſeruiſſis,
contumeliisq; conſellis, histrionem agit.* Græcè, vix dice-
retur, *σκωμμάτων συμφορηέντων.*

Reg. 16.

Participium, cum verbis aliquem animi sensum
significantibus, usurpari potest, in nominativo casu:
ut *μύμνημαι ποιήσας*, *memini me facere* : *αἰδανό-
μαι διαμῦπτων*, *sensio me aberrasse.* Si tamen alius casus
præcessit-

præcessisset, ob verbum adjunctum, tunc participium cum verbo affectum significantem conjunctum, in eodem, quo præcedens casu ponetur. Demosthen. pro Corona, *συμβέβηκε τοῖς ποσειδηκόσι, πρὸς τὰς ἐαυτῶν πωρεαχόσιν ἡδῆσθαι*. *Iis qui præerant contigit, ut sese omnium primos vendidisse sentirent.*

At cum præterito medio σύννοια, poni solet participium, vel in nominativo, vel in accusativo, imò etiam in dativo, si nomen aut pronomen in eo casu fuerit, e. g. *σύννοιά μοι δ' ἔλε τοῦ ἔτους διωκεῖως προσηλωθεῖς*, vel *προσηλωθέντι πῶς βιβλίοις*. *Conscius mihi sum, quàm toto anno libris affixus fuerim.*

Participium aliquando, pro optandi vel subjungendi modo, cum particula εἰ, usurpatur: ut τὰ πρὸ τοῦ λόγου, πῶς ἐρρωμένως προσέχεν βυλομήοις, ἐνυπόιστα γαίοντ' αὖ, id est, *literarum cognitio, si qui modò constanter in eas incumbere voluerint, satis ad parandum facilis videatur.* ubi τῶς βυλομήοις, pro εἰ πῶς βύλοι. Exempla passim apud auctores omnes, ac præsertim Atticos.

Interdum apud Atticos maximè, participium neutrum accusativi casus, ità pro verbo ipso usurpatur, ut omnino sensus pendere videatur. Thucyd. lib. 1. pag. 17. *τεῖα μὲν ὄντα λόγῳ ἀξία πῶς Ἕλλησι ναυπηγῆ, τὸ παρ' ὑμῖν, καὶ τὸ ἡμέτερον, καὶ τὸ Κορινθίων· τεύων δ' εἰ πειρόμεθε τὰ δύο εἰς τὸ αὐτὸ ἐλθεῖν, &c.* id est, *cùm tria sint apud Græcos digna memoratu navalia, vestrum, nostrum, & Corinthiorum, ex iis si duo in unum coire patiemini.* Hic, *τεῖα μὲν ὄντα*, pro *τεῖα μὲν ὄντα* quod etiam dici posset, *τείων μὲν ὄντων*. alioqui, ὃ sequens post *τεύων*, aut omnino vacat, aut sumitur, pro *δύο*, ut infra observabimus. Hæc, & similia, intelligenda potius, quàm temerè imitanda.

SECTIO II.

De Participiis quibusdam in oratione abundantibus.

Regula 1.

ὤχρητο ἀπὸ
αὐτοῦ, abiit.

Participia quædam eleganter in oratione παρέρχονται, atque uni decoro serviunt. Ejusmodi sunt ἀνύσας, ἀπὸν, ἔχων, λαβὼν, φέρων. Hinc i. lud frequentissimum, ὤχρητο ἀπὸν, abiit discedens, id est, discessit; satis enim esset ὤχρητο, sive participio.

Reg. 2.
ἀνύσας, cum
imperat.

Ἀνύσας, Aorist. 1. particip. verbi ἀνύω, perficio, cum imperativo tantum, hic abundat, ut tamen aliquam ei promptitudinem addere videatur; tuncque vel adjunctum habet π, vel eodem caret. Aristophanes sæpe. In pace, εἰκὼν δὴτ' ἐν Λακισδαίμονος μέτει ἀνύσας τῇ id est, ergo age, & alterum quantocyus affer, vel adhuc Lacedæmone. Nec enim video, quemadmodum eo loco π, interroget, & ἀνύσας, pro ἡνυσας, positum sit, ut innuit Scholiastes.

Idem in Ranis, sine τι, usurpavit: Ἰδι, πῆρ' αὖτις ἀνύσας, Age Æschyle, ad alterum trahe quantocyus.

Lucianus in Reminiscensibus, εἰκὼν, ὃν ἑρέπας, ἔχων, ἔχων μοι τινας ἰδὲς, ἀνύσας, & ὀλίγον τοῦ χυπῆ. Ergo, Sacerdos, cedo aliquot mihi caricas, & pauxillum auri, sed propera.

Reg. 3.
ἔχων, abundans.

Participium ἔχων, sæpissime jungitur cum verbis παίζειν, id est, joculari, φλυαρεῖν, id est, nugari, ληπεῖν, id est, delirare aut somnare. Exempli causa, παίζεις ἔχων, ait Lucianus, jocularis, inquit, enim verò. Sic apud Platonem in Gorgia, πῶς ὑποδύματα φλυαρεῖς ἔχων, quos tu mihi calceos bluteras? Demosthen. orat. contra Leptinem, cum alio verbo participium hoc conjunxit, nimirum παρατίτλει, in acie opponere, dum ait, ἵνα πᾶς τὸ πένυ μᾶς ἔχων, πᾶς ἀπαντὰ Πελοποννησίους παρατίτλει, quo modo vos cum universis Peloponnesiis commiserat; nisi malumus, ἔχων eo loco, idem esse, quod vulgò dicimus, vous ayant en sa conduite.

Reg. 4.

Λαβὼν, apud Demosthenem maxime, non semel abundat.

abundat, aut vertendum est, *cape sis, prenax moy*, & ante imperativum precedens explicandum. Pro Corona, καὶ μοι λέγε τίω γεαφω λαβών, pro καὶ μοι λάβε τίω γεαφω καὶ λέγε, *prenax moy* teste accusation, & la lisez. Similia passim exempla.

Φέρων, eodem quoque modo usurpatur, ut apud Æli- Reg. 5.
nem contra Ctesiphontem, εἰς τὸ το φέρων πειρήσει τὰ πράγματα, eò res adduxit nostras: tolle, φέρων, idem sensus integer remanebit. Ubi tamen notandum est, Participium illud, nescio quam verbo significationem addere, aliquando voluntariè, aliquando præcipitis, aliquando fatalis impetus: ut apud Plutarchum in Themistocle, ubi de eodem loquens, μάλλον, inquit, εὐκνηδεὶς συζῆσαι, καὶ πρέσβειτον φόνον, ὀργῆς παλαιᾶς καὶ βασιλικῆς, ταῦτα φέρων ἐπέδραον ἐαυτὸν. Cùm vehementius civilem ac recentem invidiam metueret; quàm antiquam & regiam iram, huic sese prudens volensque submisit.

SECTIO III.

De Participiis γιγνώσκω, & ἐνδεχόμενος.

Participium γιγνώσκω, variis & elegantibus modis Regula 1.
reddi potest.

Primò enim significat *justum*, aut *legibus quasi con-* γιγνώσκων, *stitutum*: ut γιγνώσκων τιμῶν, *justum pretium*, & γιγνώσκων *legitimus*. *τιμῶν*, multa legibus constituta, vel *justa legis astimatio*. Sic γιγνώσκων χάρις, *justa & quasi debita gratia*. Demosthen. pro Corona, Ἐκ τῆς ἐμῆς νόμου, τὸ γιγνώσκων, καὶ τίω ἐσὶαν ἔλασον τιθέναι, id est, *legis autem meæ vi*, vel *ex præscripto legis meæ*, quod *æquum & justum est singulos pro facultatibus suis pendere, vel contribuere*. Sic ἀγῶνες γιγνώσκων. *ludi solennes, & certo quodam solenni tempore recurrentes*.

Secundò, *naturalem*, aut *proprium*; quo pacto Athenienses civitas ab Aristide, in Panathenaico dicitur, τὸ γιγνώσκων τὰξιν ἔχουσα πρώτη πρὸς ἅλιον ἀρίζοντα, Reg. 2.
prima Græcarum urbium, naturali quodam & proprio *proprio* *situ, ad solem orientem conversa*.

Reg. 3.
 γινώσκοντες,
 etiam.

Tertio, verum germanumque, non fictitium, & adulterinum, ut ibidem, διδὲ καὶ ἀνδρας, inquit, κατὰ τὴν αἰσθησιν, καὶ τὴν γινώσκοντων ἀρετὴν ἐπὶ πλεῖστον ἡκουστας ἠνέσχετο id est, quare viros etiam ferre vulgò solet, cum robustissimos tum eiusmodi, qui maximos in vera germanaque virtute profectus faciant.

Reg. 4.
 γινώσκοντες
 ἀγνώστον.

Quarto, γινώσκοντες ἀγνώστον, pecunia non modo proba, sed etiam integræ summæ, & nulla ex parte decurtata: nam τὸ γινώσκοντες ἀγνώστον ἀποτίνειν, est integram justamque pecuniæ summam persolvere. Quod Sullius dicit, rectè dare: Titus Livius, rectè restituere: Ulpianus, rectè prestare.

Reg. 5.
 γινώσκοντες,
 iustitiam.

Quinto, τὸ γινώσκοντες, absolute, id est, τὸ ἐν τοῖς ἀγνώστοις χρέος, usura credita pecuniæ legitima: qui etiam τὶς γινώσκοντες dicebantur. Quanquam etiam pro justa mercede sumitur: ut γινώσκοντες φέρεται, justam auferre mercedem.

Reg. 6.
 γινώσκοντες,
 absolutum.

Sexto, τὸ γινώσκοντες in universum, est id omne, cui nihil omnino ad perfectionem & integritatem desit. Sic Aristides loco citato ait, τὸν δρομῆα τὸ γινώσκοντες περὶ ἀποκρίναι, cursores justum & integrum curriculum absoluisse. Quo sensu eleganter sumitur, ἀπὸ τοῦ κατὰ φύσιν, pro officio omni ex parte cumulado: ut μὴδὲν ἔσται τὸ σύνολον, τὸ πᾶν σὺ γινώσκοντες μὴδὲν ἔσται. Conscius mihi sum, nihil à me penitus officii erga me prætermisissum fuisse.

Reg. 7.
 γινώσκοντες,
 facultas.

Septimò, idem est, quod τὸ μίερος τὸ ἐμμέλλον, de quo in capite de Nomine supra diximus: non tantum rata portio, sed etiam virilis pars & facultas: ut πᾶσι οἱ κληρονόμοι τὸ γινώσκοντες ἐνομίσαντο, id est, suam quamque partem heredes omnes abstulerunt. Sic τὸ γ' ἐπ' ἐμοὶ γινώσκοντες, διαπερῆξαι περὶ αὐτοῦ, id est, quantum in me erit, rem perficere conabor.

Reg. 8.
 γινώσκοντες,
 euhemeris.

Octavò γινώσκοντες, est coherens & consentaneus, vel etiam cum decore & dignitate conjunctus: unde oppositum, ἢ γινώσκοντες significat absurdum commentitium, inane, & indignum, v. g. ἐμπλεῖς φαίνεσθαι οὐ γινώσκοντες

γινώσκοντες
 etiam
 H
 que
 tato,
 hono
 pecul
 tus v
 N
 cant,
 Dem
 τὸν
 τὸν
 Theb
 allest
 potes
 P
 πᾶσι
 Hinc
 πᾶσι
 sensu
 τὸν
 πᾶσι
 S
 fica
 faci
 lib.
 ces
 bile
 qua
 idé
 tin
 on,
 sim
 in
 ἐν
 ofi

γυγνομένων ἐλπίδων, spes inanes absurdasque soret: quæ etiam ἐλπίδες μὴ ἔσονται. spes nullæ dici possunt.

Hinc fit, ut τὰ γυγνομένα in neutro, dicantur, ea quæ decent, atque debentur: ut apud Aristidem loco citato, πῶς τοῖς γυγνομένοις πλὴν πόλιν, dignos civitati honores persolvere: nisi malis significares proprios ac peculiares fructus, qui tamen ad singularem istius civitatis rem conditionemque pertineant.

Nonδὲ, τὰ γυγνομένα, proprias commoditates significant, quarum amore ac studio quisque ducatur: ut apud Demosthen. Philipp. 2. ubi de Philippo Rege loquitur; πῶς Θηβαῖους ἠγείτο, inquit, ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς γυγνομένων, τὰ λοιπὰ εἶπεν ὅπως ἐβλέπειν πράττειν αὐτὸν, id est, Thebanos existimabat propriis commodis conciliatos et allectos, integram sibi liberamque reliquorum omnium potestatem esse permissuros.

Reg. 9.
γυγνομένα,
commodi-
tates.

Participium ἐνδεχόμεν, primò idem ferè est, quod πρὸς χειρὸς, promptus, ad manum, cuius copia nobis est. Hinc apud Antiphontem, πῶς ἐνδεχομένης, ἐνόησαν πτωχείας, quibus licuit assecere suppliciis. Ità contrario sensu, πῶς ἀπένειμαν τὰς ἐνδεχομένας, τοῖς αὐτῷ κατὰ δόξαν, id est, quibus potuerunt honoribus res ab eo præclare gestas prosecuti sunt.

Reg. 10.
ἐνδεχόμενος
promptus.

Secundò, aliquam facilitatis ac probabilitatis significationem habet: ut ἐνδεχομένη πιστεῖ, fides quæ satis facili ac probabiliter adhibeatur, apud Herodianum lib. 2. initio. Sic ἐνδεχομένη περὶ παρὸς, color, et prætextus verisimilis: ἐνδεχόμενον ἐγκλημα, crimen probabile: ἐνδεχομένη ἀπολογία, defensio bonæ fidei, vel digna quæ utcumque probetur.

Reg. 11.
ἐνδεχόμενος
probabilis.

Tertiò, jungitur etiam eleganter cum superlativo, idèmq. tum ferè est, quod αἰς vel ὅτι, quàm apud Latinos: Aristot. 7. Politic. ἡ πόλις κοινωνία τις ὅτι τῶμοίων, ἐνεχὲν δὲ ζωῆς τῇ ἐνδεχομένῃς αἰεὶς. Civitas quædam similium communitas est, ad vitam quàm optimè fieri potest instituentam comparata. Sic τῇ περὶ θυμῶν ἐπιδείξασθαι τῇ ἐνδεχομένῃ σασιμῶ τῷ πλὴν, constantissimam alacritatem ostendere.

Reg. 12.
ἐνδεχ.
cum superl.

Reg. 13.
ἐνδεχόμε-
νον, facultas.

Quartò, τὸ ἐνδεχόμενον, de quo jam superius aliquid attingi, est perficiendæ rei facultas qualiscunque, ut καὶ τὸ ἐνδεχόμενον, pro virili parte; quod etiam effertur solet per adverbium ἐνδεχομένως, ut apud Polyb. lib. 5. ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸ παρὸν ἐνδεχομένως ἐβουλεύσατο. *Rex opportunum pro tempore consilium cepit*: vel per genitivum pluralis numeri, sed neutrius generis, cum præpositione ἐκ, ut ἐκ τοῦ ἐνδεχομένων τοῦ πολέμου ἠμύνετο, *quâ potuit ratione hostes propulsavit*. Thucyd. ferè dicit: ὡς ἐκ τῷ ἐνδεχομ.

Reg. 14.
ἐνδεχόμενον,
contingens.

Quintò, apud Philosophos illud est, quod *contingens* dici solet; quod nimirum tam fieri, quàm non fieri ex sese potest: ut in bello vincere, aut non vincere, ἐν τῶν ἐνδεχομένων vocatur: quo sensu opponitur τῷ τε ἀναγκαίῳ, id est, *tam rei necessariæ, quàm ei, quæ in nostra potestate sita est*; καὶ τῷ καὶ περιεργασίῳ, id est, *et ei, quam sponte ac deliberatè suscipimus*.

SECTIO IIII.

De Participiis verborum ὀνομάζω, παρέχω, πρίσχω, ποίω, τύσχω, ἀπάρχω, εἰμί.

Regula 1.

NOtandus usus participii ὀνομάζων, præcedente adverbio. Demosthen. pro Corona, de Æschine, qui dixerat δικαιοσύνης, *necessitudines*, non tam verbis, quàm communi utilitate βεβαιώδεις firmari: addit, *multa σπουδῶς ὀνομάζων, admodum graviter nominans*, id est, *specioso admodum nomine, vel etiam oratione usus*.

Reg. 2.

Ὁ παροχόν, & τὸ παρεχόν, ratiùs quidem, aliquando tamen, idem videtur esse, quod παρὸν καὶ πρόσ, *præsens occasio*: sic enim intelligo illud Aristidis in Panathenæica: ἐπαργῇ, inquit ille, καὶ δαυμάσθαι τῆς αὐτῶν ὀπῆς καὶ σημεία ἐξῆλθον, ἐν παντὶ τῷ παρεχόντι, *illustrata prorsus, atque egregia equitatis suæ documenta dederunt, quoties se dedit occasio*. Vide Sect. 1. Reg. 4.

Participium

πατεῖσθαι καλῶς ποιῶντες, ἡγεύονται: Imperato-
rem, cujus virtute parta Reipublicæ felicitas magna su-
rat; è patria per summam injuriam expulerunt. Vele-
mentior autem oratio distincta esset, hoc modo, ἡ πα-
τεῖσθαι καλῶς ἀεὶ ποιῶντες, ἡ μὲν τὴν
τῆς πόλεως σωτηρίαν, id est, ejecerunt, & injuriā certē
quidem, per ipsam Reipublicæ salutem.

Reg. 7.
τυχόν, vul-
garia.

Aorist. 2 participii verbi τυχεῖν, ferè significat ob-
vium ac tritum aliquid; aut absolurè, fortuitum quid-
libet. Sic τυχόντες ἀνθρώποι, homines ex trivio: ἢ τυ-
χῶσα ζῆνεια, præea quælibet, aut vulgaris: τὸ τυχόν
πᾶσιμα, quælibet offensio. Demosthenes epist. ad
Philipp. μικρὰ ὀφθαλμοί, καὶ τὸ τυχόν πᾶσιμα, ἀ-
παντα διέπει. καὶ δέλευσι, levis prætextus, & quælibet
offensio cuncta succutere ac dissipare solet: quod ipsum
dixerat, Olynth. 2. ἡ ὀφθαλμοί ἀπαντα ἀνεχαι-
πνῶσι, καὶ δέλευσιν: Est enim ἀναχαίψας, arrepto quasi
capillo retrahere.

Reg. 8.
τὸ τυχόν,
casu.

Aliquando τὸ τυχόν, in neutro, significat casu, fortè,
fortuna: cui opponitur, τὸ ἐκ προνοίας, quod certo con-
silio & providentiā sit.

τυχόν, fortè.

Aliquando, idem est quod ἰσως, fortè. Synes. E-
pist. ad fratrem: τυχόν δ' ἂν καὶ τὰ πρωτῆα συζη-
τηθῆναι, id est, quin & primæ quoque partes nobis for-
tè concederentur. Quo sensu, apud Atticos dicitur con-
junctim, τυχόν ἰσως.

Reg. 9.

ἡ παρ' ἑαυτῶν,
in seipsis.

De participio verbi παρ' ἑαυτῶν, pauca hæc notanda:
Primò, præter vulgarem acceptionem, quâ τὰ παρ' ἑαυ-
τῶν ponuntur ἀπὸ τῶν ὄντων, vel τῆς ὁσίας, id est, pro bonis
& facultatibus: Idem neutrum plurale, sumitur loco
τῶν δυνάμεων, καὶ ἀρετῶν, vel ἐνδεχόμενων, id est, sub-
sidiis, & opibus. Thucyd. lib. 6. ὁρᾶτε ἀπὸ τῶν παρ-
χόντων, ὅτι τὸ πᾶν καλῶς ἀμυνεῖσθαι αὐτοῖς. videte quā
ratione pro viribus, opibusque vestris, eos quā optimè
propulsare possitis. Cui loco inest etiam significatio præ-
sentis rerum statûs. Sed clariùs lib. 7. præmissis ὡς &
ἐν, pro ἀπὸ. ὁρᾶν δ' ὁ Νικίας τὸ σπέντεμα ἀδυναμῶν,
ὡς

ὡς ἐκ τῆ ὑπαρχόντων ἐπαρσυνέ τε, καὶ παρῆνθετο.
Nicias exercitum videns animis consternatum, cum
tamen, prout ferebat præsens rerum status, confirma-
bat, atque solabatur. Et lib. 8. sub initium, ὅμως δ,
ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, ἐδόκει χεῖρας μὴ ἐνδιδόναι.
Sed tamen, ut in præsentī rerum statu, vel prout præ-
sens rerum status pateatur, cedendum ac remittendum
nihil visum est.

Secundò, idem neutrum plurale, non ab simili sensu, Reg. 10.
sed constructione dissimili, pro Deo ipso, vel fortunâ,
vel alio quovis ponitur, quo authore, talis, aut talis sit
rerum nostrarum status. Demosthen. Olynth. 2. cùm
dixisset Deos, & fortunam populo Atheniensi facere,
cum ne sibi desit cohortatur, μὴ χεῖρας εἶδ' ἐδιδόναι
οὐδ' ἡμᾶς αὐτοὺς τῇ ὑπαρχόντων, ne deterius nobis,
quàm Dii ipsi, à quibus ea habemus præsidia consulere
videamur, aut simplicius, deterius quàm præsens rerum
status exigat.

Tertiò, ὑπάρχοντι πῦρ, eadem significatione dice- Reg. 11.
batur quàm ἡστροδὴν πῦρ, i. jussa rei æstimatio: ut ἀποδοῦναι
τι τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς, vendere aliquid jussu pretio.

Quartò, ὑπάρχων καμῶν, non tantum pro præsentī
statu, vel tempore. sed etiam pro illo quod tunc præsens
erat, cùm aliquid fiebat. Demosth. pro Coro. eleganter,
ἀνασκαῶν ὡς κατ' ἐμείνας τοὺς χρόνους εἶχε τὰ
πράγματα, ἀναμνήσκει ὑμᾶς, ἵνα σφῶς τῇ ὑπάρχοντι
καμῶν ἐναρξαι δρωῖτε: necesse est, quomodo tunc sese
res haberent; vobis in memoriam revocare, ut suo quaque
tempore spectare possitis, id est, de singulis pro suo cujus-
que tempore judicare; hoc est, habitâ ratione temporis,
quo fiebant.

Ὦν, participium verbi εἶμι, (quo de superius aliquid Reg. 12.
obiter aspersimus) primò significat ζῶντα, viventem; &
ὁ μὴ ὢν, idem est, quod θανὼν, mortuus. Thucyd. lib. 2.
τὸ δ' ἐκ ὄντα ἀπὸς εἰωθεν ἐπαινεῖν, mortuum enim
laudare omnes solent. Et, τὸ ἐκ ὄντων λήθη οἱ ὀπιησέ-
μφοι τισιν ἔσονται, mortuorum oblivio, qui postea nascentur,

quibusdam erunt, id est, futura soboles extinctorum liberorum oblivionem asseret.

Reg. 13.

Idem participium significat aliquid ἀκμάζον ἐν ἡλικίᾳ, florens adhuc ac vigens. Sic dicitur, ἀρχὴ ἔσται, magistratus, aut principatus existens, id est, florentis adhuc vigoris ac roboris. Sic ἔσται δίκη causa, vel lus, quæ de re ipsa disputatur, vel nondum iudicata, vel composita. Sic ὅν τις νόμος, hoc est, ubi est, ut antè diximus, leges, quarum integra vis est.

Reg. 14.

Contrà, negatione præmissâ, extinctum aliquid, vel ἀκρωγν, & abrogatum significat. Nam ἀρχὴ ἔσται, sublatum, extinctisq; magistratus, aut falsus: οὐ ὅν τις νόμος, aniquatæ leges. οὐδὲ ἔσται δίκη, transacta controversia vel iudicium nullum, id est, nullius auctoritatis ac momenti: quod etiam ἡ καὶ ἔσται, tantum dicebatur, sine nomine δίκη. Hinc τὸ μὴ ἔσται ἀντιπαρῆλθεν τῇ, apud Athenienses ille dicebatur, qui priore iudicio, vel arbitrio damnatus, quod se temperi non fuisse, intra duos menses, actorem in ius vocabat, & priorem sententiam nullam esse debere contendebat.

Reg. 15.

Eodem pertinet, quæ dicitur, ἐκ ἔσται ἐπίθεσις verbatim, non existens argumentum vel materia, id est, alienum, minimeque ad eam pertinent argumentum. Demosthen. initio Olynth 3. ἐστὲν ἄλλοι μοι δοκῶσι οἱ τοιοῦτα λέγοντες, ἢ τὴν ἐπίθεσιν περὶ ἡς βουλευέσθε, ἢ καὶ τὴν ἑσται περισώτες ὑμῶν, ἀμείψασθαι. Quæ oratio nonnihil Antico more tractata, sive ordinanda est, ἢ περὶ τῶν ὑμῶν τὴν ἐπίθεσιν, ἢ καὶ ἔσται τὴν περὶ ἡς βουλευέσθε id est, Qui hac utuntur oratione aliud mihi agere nihil videntur, quàm alienum à vestra deliberatione argumentum vobis obtrudendo, abereare. Quo sensu dici potest, ἐκ ἔσται ἐπίθεσιν ἐπεπιδεδῆκται, μεταχειρίζεσθαι, ai enim, aut commentitium tractare argumentum.

Reg. 16.

Eodem ex fonte oritur, ut τὸ δὲ, & τὰ ὄντα, verum significent, ut ἀμύχανον ἀπὸ τῶν ὄντων ἔρευνῆς, id est, sanctatatem omnem superat veri investigatio. Sic εἴη τὸ ὄν, vel

vel τὰ ὄντα λέγουσιν οἱ ταύτην ποιοῦντες, id est, si tamen verum dicunt, qui hoc modo philosophantur. Aliàs τὰ ὄντα, id est, ἡ οἰσία, vel τὰ ὑπάρχοντα, id est, res familiaris. Hinc & dativus singularis τῷ ὄντι, idem est, quod ὄντως, ἀπεχθώς, verè.

CAP. VII.

De Adverbio.

SECTIO PRIMA.

De certis aliquot Adverbiorum terminationibus.

Adverbiorum quidem, cum inter sese, tum vero cum aliis orationis partibus implicata sæpè ratio est. Quæ tamen eorum propria magis, ac singularia videbuntur, seponere conabor: ubi verò plurium concursus erit, tum illua seligam. cujus præcipua vis in quolibet idiosyncrasi generis fuerit.

Ac primùm quidem, Adverbia quæ proprium generis idioma significant, in si acutum ferè definunt, ut Reg. 1.
Ἑβραϊστὶ, Hebraicè, Ἑλληνιστὶ, Græcè, Ῥωμαϊστὶ, Romanè, Κηνηστὶ Gallicè: melius quàm Ἑβραϊκῶς, &c.

Secundò, præcipuè venustatis & elegantix sunt, quæ in ὄν, acutâ ultimâ terminantur: ut ἀγελῶδον, gregatim, ἀνακαλῶδον, scansim, βότρυςδον, racematim, & in univ. morem, ἐπαναβληῶδον, obvolutim: ut ἐπαναβληῶδον ἢ ἐξῆτα φορεῖν, velle obvolutum esse, ὁμοθυμαδόν, uno consensu, σειρῶδον, ordine in versus quasi distributo: ut δένδρα σειρῶδον περυσυμένα, arbores in versus digestæ: συστῶδον, cominus, (de quo in capite de Nomine diximus, ubi de νόμος χειρῶν,) σωρῶδον, cumulatim, νεφελῶδον, nubium insular.

Tertiò, nec minoris elegantix sunt in πῖ, vel in ἐῖ Reg. 3.
definentia. Prioris generis exempla sunt, ἀκογιπῖ, sine

sine pulvere : ἀνιδρωτὶ, *sine sudore* : ἄτορντὶ, *sine labore* : ἀμετασρεπτὶ, *nusquam respectando*, *sans tourner la teste* : ἀψορντὶ, *sine ullo, vel tenuissimo strepitu* : ἀσκαρδαμυκτὶ, vel ἀσκαρδαμυκτεῖ, *vulgò, sans siller* : ἀκρυκτεῖ, *sine præconis voce* : πανστᾶν, & πανστᾶτι, *eum toto exercitu*.

Reg. 4.

Posterioris, quæ sequuntur : ἀκλαυσεῖ, vel ἀκλαυσί, *sine fletu* : ἀυτοβοεῖ, id est, *primo clamore*, vel *primo impetu* : ut αὐτοβοῇ ἢ πέλιν ἐλεῖν, *primo impetu urbem capere* : αὐτοψεῖ, *primo*, vel *proprio intuitu* : πανσυνδῖ, vel πανσυνδῖ, apud Thucydidem maximè, idem quod apud Poetas πανσυνδῖν, *viribus omnibus, omnique impetu* : πανδημῖ, *publicè*.

Reg. 5.

Quartò, notanda præterea sunt, quæ in δῶν, acutè penultimâ terminantur : quorum ego, saltem præcipuorum, brevem, nec inutilem seriem hîc attexo. Primum est ἀρδῶν, quod aliquando significat μετεώρω, *sublimè*, ut ἀρδῶν φέρεσαι, *sublimè ferri* : Aliquando *funditùs*, *malam in partem*. id est, ut Græci loquuntur, ἀναυρετικῶς, vel ἀφανιστικῶς, ut πέλιν ἀρδῶν ἐξολοθρεῖσαι, *urbem funditùs evertere*.

Reg. 6.

Secundum, ἀεισινδῶν, quod nullâ voce Latinâ reddi potest : significat enim *optimos quosque deligendo* : *virum è viro lectum*, dicit Tullius pro Milone. Sic apud Polybium, senes Lacedæmone ἀεισινδῶν ἀπεδῶναι dicuntur *ita deligi, ut non nisi optimi quæque capiantur*.

Reg. 7.

Tertium, βᾶδῶν, quod propriè *sensim ac pedetentim*, reddi potest ; idem fermè quod ἡρέμα, hoc est, *tranquillè ac placidè*. Inde compositum ἀναβᾶδῶν, (quod tamen paulò ποιητικώτερον videtur,) Aristophanistritum, in Comædiis, ac potissimùm in Acarnensibus ; est *pedibus sursum versus extensis, pendente ac supino capite*. Unde etiam negligenter & persunctoriè significat, non autem (ut nonnulli perperam) *studiosè, & quasi totum aliquà in re occupari*. Euripides certè quidem ab Aristophane carpi videtur, quòd ἀναβᾶδῶν ἐπέει, hoc est, *carmina sua pedibus sursum porrexit, otiosè* ;

osè, negligentèrque scriberet; et καταβάδην opponitur, id est, corpore honestius composito, quòdque liberaliorem animi contentionem ostendat, tamet si per ἀναβάδην, locum superiorem; per καταβάδην, locum inferiorem intelligere possumus.

Quartum, ἐπιγράβδην, quod idem est, ac λίσδην, Reg. 8. ἐπιλίγδην, ἐπιψάδην, & ἀπεσθιγώς, strictim, obiter, & quasi ἀφοσιωμένως, id est, persuntiorè: ut ἐπιλίγδην ἀπτεῖσθαι τὴν Ἑλλάδα, strictim linguam Græcam attingere.

Quintò, ἐπιπροχέδην, hoc est, cursim, vel expeditè: Reg. 9. quo Poetæ quidem sæpius, aliquando tamen Oratores utuntur.

Sextò, κρύβδην, idem est, quod κρύφα, & λαϊθαίον. Reg. 10. τῶς, clam & occultè: junctumque cum verbo substantivo, adjectivè sumitur: ut apud Demosthenem, εἰ κρύβδην ἔστιν ἡ ψήφος, λέγει τὸ θεός, suffragium, etsi obscurum est, Deos tamen latere non potest. Quod etiam Latini dicerent clam esse, ut κρύβδην τι κακούργησασθαι, clam scelus aliquod moliri.

Septimò, ἀποροπάδην, magis Poeticum, & ab Homero sæpius usurpatum: ut ἀποροπάδην φορέεσθαι, fuir à vu de route. Reg. 11.

Octavò, σποράδην, sparsum, huc illuc, passim, ac temerè: Reg. 12. σποράδην ἔκειντο ἀνὰ τὸ πεδίον οἱ στρατιῶται, sparsum fusi per campum milites jacebant.

Nonò, φοράδην, de eo dicitur, qui aut lesticà, aut alienis manibus effertur: ac ferè cum verbo κομίζεσθαι, jungitur: ut τὴ μάχῃς τραυματίαν φοράδην ἐκομίζεσθαι, è pugna manibus alienis vulceratum auferri. Reg. 13.

Decimò, εὐψδην, i. mixtim, seu promiscuè: quod etiam Reg. 14. περὶ ὁδῶς, à verbo εὐψά dicitur: de iis propriè, quæ simul subiguntur, & quasi macerantur: tum metaphoricè de iis, quæ distingui cum deberent, perturbantur & confunduntur. Cui non abfimile χύδην, & καχυμένως, hoc est, temere, ac sine delectu, ὡς ἐτυχεν, ut χύδην λέγειν, & γράφειν, id est, temerè dicere ac scribere.

Jam proprios Adverbiorum quorundam, tum singulorum, tum etiam cum aliis conjunctorum idiotismos, alphabetico, quantum fieri poterit, ordine prosequamur.

SECTIO II.

De Adverbiis ἀκριβῶς, & ἡμα.

Reg. 1.
ἀκριβῶς
severè.

Ακριβῶς præter notam significationem, pro exquisitè, & accuratè; significat etiam Primò, ἀνευδυνῶς, id est, *severe omninò, ac veluti summo jure*; idèmq; quod Tullius ait, *ad vitum refecare*: ut λίαν ἀκριβῶς ἔλασα τῶν ἡμαρτημάτων ἐξετάζειν, id est, *quosvis errores nimis ad vitum refecare*.

Reg. 2.
ἀκριβῶς
justement.

Secundò, quod vulgò dicimus, *justement, autant qu'il faut & non plus*, cujus significationis insigne est exemplum illud Plutarchi, in Alexandro: ubi de Alexandri galea loquitur, τὸ δ' ἔκραντο, inquit, πρὸς τὴν πηγὴν ἀκριβῶς, καὶ μόλις ἀντέχεν, ὥστε τὸ σφῶντων ψύσαι περὶ τὸν σῆμα τὸ κοπίδιον, id est, *Galea vix quantum opus erat, ictui resistit, ut summus ei capillos securis ala strinxerit*. ubi Interpretes ἀκριβῶς, certò reddunt, minus apud meo judicio; πτέρυγα verò, *muernem* vertit, cum sit *ala*, id est, *pars latior ejus instrumenti ad secandum apta, & in ale morem expansa*.

Reg. 3.
ἀκριβῶς
parcè.

Tertiò, *parcè*; quæ significatio superiori affinis est: *parcè* enim est, *vix tantum, quantum necesse sit*: ut ἀκριβῶς τὰ πρὸς τὸ βίον ἀναγκαῖα χορηγεῖν, *parcè res ad vitum necessarias suppeditare*: quo sensu ἀκρίβεια quoque Plurarcho dicitur in Pericle, ubi Xantippus adolescens profusus, χαλεπῶς ἔρεπε τὴν τῷ πατρὶ ἀκρίβειαν γλίχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦν, *nimiam patris, sordidè ac minutatim pecuniam suppeditantis parsimoniam agre ferebat*.

Reg. 4.
ἡμα
cum
danno.

ἡμα, cum dandi casu, tempus significante, eleganter conjungitur: ut ἡμα τῷ καιρῷ, id est, *commode, vel, ut primum se dedit occasio*: ἡμα τῷ καιρῷ, id

id est, summo diluculo: αἶμα τῇ ἑσπέρᾳ, sub primam vesperam: αἶμα τῷ ἔαρι, dicitur, χειμῶνι, primo vere, primā estate, primā hyeme.

Non ablimili modo, cum infinitivo, nominis instar jungitur: ut αἶμα τῷ συγκακισθῆναι, vel συρραγῶναι πινάγων, ut primum certamen commissum est: αἶμα τῷ αἰσθῆναι τοῦ σκώρῃμα[ι]ς, ut primum fraudem sensit. Quo sensu jungi etiam solet cum Indicativo, sequente particula καί, & verbo rem factam significante: ut αἶμα ἐπέτυχεν αὐτῷ, καί περὶ πρὸν τι περὶ σέβαστο, ut primum in eum incidit, continuo gravius ipsum appellavit. Tum verò particula τε saepe huic adverbio postponitur: ut αἶμα τὸ τε χυρόμενον ἀκήκοα, καί βοηθήσαν ἐβλάξα, simul atque rem audiui, statim ad opem ferendam equum admissi.

Reg. 5.
αἶμα, cum
infinitivo.

Potest & cum duplici participio jungi, sequente καί, ut αἶμα τε γράφων, καὶ λέγοντες ἀκούων, simul & scribens, & dicentem audiens: vel cum uno tantum participio, sequente verbo, sine καί: ut αἶμα γὰρ τοιαῦτα ἀπειλῶν, πλυνῶν ἐρετείνετο πικρῶν, id est, haec enim interminando, grave simul inflixit vulnus.

Reg. 6.
αἶμα, cum
participio.

Ἀμα ἐπὶ &, αἶμα ἔργον, verbatim simul dictum, simul opus; quod Latini brevius adhuc, nec minus eleganter, dictum, factum: Gall. aussi tost fait, que dit.

Reg. 7.
αἶμα ἐπὶ &
&c.

SECTIO III.

De Adverbiis αἰμέλει, ἀντικρὺ, & ἀντικρυς.

Ἀμέλει, factum ex imperativo verbi ἀμελείω, quasi dicatur securus esto: Primò, eleganter ponitur, confirmandæ & illustrandæ rei gratiâ: quo modo Latini, certè, profectò, utique, planè, omnino, usurpare solent: ut τὸ το γδ, αἰμέλει, τῷ γὰρ τὴν ἡλικίαν περὶ σέβαστο ἀπεπέσατον φαίνοιστ' ἄν, id enim profectò homine jam etate maturo indignissimum habeatur.

Reg. 1.

αἰμέλει,
utique.

Secundò εἰρωνικῶς ponitur, ut nimirum, scilicet, videlicet, apud Latinos: exemp. gr. ἔγω γδ αἰμέλει, ἔμε-
βύων

Reg. 21
αἰμέλει, iro-
nicè.

ἑνὸν αὖτις καὶ ἀταλαλὸν καὶ ἐς τὸ πόνον, συμπαρεῖς γὰρ
 γράμῳ τὸ πᾶν γράμμα, ita enim videlicet data fluctuat
 continuo, dumque procrastinas, rem ex animo conficiēs.

Reg. 3.
 ἀμέλει, quip-
 pe.

Tertiò, etiam initio membri aut periodi, est enim-
 verò, & quidem, quippe, enim, ut ἀμέλει, τίς γάρ εἰνε-
 μῶς τῶν τῶν τῶν τῶν ἀν; enim verò, quis enim hoc
 negligenter, ac dissolutè ferat?

Reg. 4.
 ἀμέλει, fi-
 ducia index.

Quartò, non abfimili modo usurpari potest, cum no-
 strā ipsi fiduciā dubitationem alteri omnem eximimus,
 ut τί ὁρῶδ' εἰς τὸ νῦν; τί γ' ἀποκνεῖς ἀμέλει, οἷος γ'
 καὶ πρῶτον συμπεσεῖν ἐχθρὸς μέλλομεν. Quid metui-
 mus? quid basitas? nempe cum iisdem nobis, quibus cum
 antè, hostibus futura res est.

Tale videtur illud Aristophanis in Nub. actu primo
 ubi cum ex Strepsiade quodam, ridiculo ac joculari
 homine quæreretur, quomodo tandem aliquid discere
 posset? respondet ille fidenter, ἀμέλει καλῶς, Ego ve-
 rò præclare scilicet: tamen Scholiastes velit ἀμέλει πε-
 ῖλαι, vel ἀπικῶς esse, μὴ ἀδύμει, nè labores, soluto
 animo, nè vous en mettez pos en peine, laissez moi faire
 quo modo Imperativi significationem retinebit.

Reg. 5.
 ἀμέλει, verbi
 causa.

Quintò ac postremò, cum exemplo rem illustra-
 mus, idem ferè est, quod ὅς, quali dicas, exempli
 causā: ut si quis dixisset naturam, ἀμύχανόν τι
 χρῆμα φάνεσθαι, superari non posse; dicti herman-
 causā subjungeret, ἀμέλει, τὰ ἐξ ἀπαλῶν διεπρα-
 μῆσα ἥδ' εἰς πόνον, εἰς μετὰ μυχὸν ὁρᾷ τὸ λοιπὸν
 ἀποβαίνειν, id est, Exempli gratiā, pravas ab te-
 nerioribus usque radicibus arbores, nullā deinde
 erigere possis.

Reg. 6.

De Adverbiis ἀντικρὺ, acutā ultimā, & ἀντικρὺ,
 acutā antepenultimā, notandum primò, tamen ἀντι-
 κρὺ, sæpius è regione, vis à vis, significet: ἀντικρὺς verò
 palam, & aperte: tamen alterum pro altero usurpant
 apud Oratores simul & Poetas.

Reg. 7.
 ἀντικρὺς,
 de part en
 part.

Secundò, utrumque apud Homerum, sæpe idem esse
 quod vulgò dicimus, de part en part: tamen ἀντι-
 κρὺς

κρῦς, potiùs quàm ἀντικρῦ, hoc modo usurpet: unde creberrimum illud ἀντικρῦς δι' αὐχένος ἡλθεν ἀκωκῆ, id est, διαμπερὲς, & διαπερὲς: cùm significat teli cuspidem alicujus cervices omnino penetrasse.

Ità videtur accipiendum illud Thucydid. lib. 2. ubi de Thebanis qui Platænsium in urbe malè habitis, in muri arcem subierant; cujus portas extra murum, exitum aperire putarent: οἰκῶντοί πύλας (τοῦ τείχους, vel τῆς πύλεως) τὰς δύο εἰς τὸ οἰκήματα (ἢ) καὶ ἀντικρῦς ἑξέω, id est, rati fores hujus aedificii, (muri aut urbis) portas esse, atque ulteriorem & apertum extra urbem exitum dare. Scholiast. etiam annotat, hic τὸ ἀντικρῦς, esse ἐξεναντίας, non alio sensu.

Tertiò, ἀντικρῦς in acie potissimum & certamine est, Reg. 8. καὶ περὶ σπιν, à fronte, opponiturque τῷ χατῶν, à tergo. Dionys. Halicarnass. lib. 3. οἱ μὲν ἀντικρῦς ὀπόντες, οἱ δὲ χατῶν, ἵτε σὺν πολλῇ χαταφρονήσει ἐπ' αὐτούς: id est, alii à fronte, alii à tergo invadentes, ite però, atque illos omnino contemnite.

Quartò, ἀντικρῦς, apertè eleganter aliquando reddi potest, per id quod purum putumque, vulgò dicimus, ut ἀντικρῦς διαβολὴ ταῦτα, supple ὅτιν, hæc verò pura putacalumniæ est: Gallicè, c' est une pure calomnie que cela: hoc est aperta, & perspicua. Sæpius palam, & ὁμῶς κεκαλῶ. Dionys. Halicarnass. lib. 7. de Coriolano, & κρυφα, καὶ δι' ἐνυαθείας πῶς ἐκαστοῦ γνώμην ἀποφανόμενος, ἀλλ' ἀντικρῦς καὶ θεοσέως: non etiam ac veretur de sententiam dicens, sed palam ac fidenter.*

Quintò, ἀντικρῦς apud recentiores, (vix enim antiquiores sic usurparunt) aliquam habet comparationis & proportionis significationem. Cujus hæc duo præcipua exempla sunt: Alterum apud Aristidem in Exordio Panathenæici, τὰς μὲν ἄλλας χείρας, inquit ille, καὶ τὴν παλαιὰν τῶν ἀντικρῦς ἢ συμβέβηκεν, id est, alia gratiarum genera, vix rebus paria, vel coherentia, vel congruentia fuerint: loquitur autem de Athenis, quas oratione potissimum, tanquam orationis parentes celebrandas esse putant. Alie-

Alterum apud Themistium, Orat. 9. Ἀλλὰ, inquit, τὸν γε ἀντικρυς τῆς Σωκράτους μεγαλοφυχίας, ἢ πρὸς τὸν κατὰ βελιμιῶν: quem locum eleganter, ut omnia, Interpres ita reddit; *sed ut in praesentia sese gerit, plane Socraticam illam constantiam, atque animi robur expraesit: non enim occasionem illam temporis arripuit, quamvis gravis eum fames urgeret.* Brevius tamen Tyronum causa, ita verti possit; *At nunc quidem, Socraticam animi magnitudinem amulatus, urgente licet fame, non statim occasionem arripuit: ubi τὸ ἀντικρυς, instar significat.*

Reg. 11.
ἀντικρυς
verè.

Sextò, sumitur etiam ἀντικρυς, pro τῷ ὄντι, vel ἀπ' αὐτοῦ, id est, *verè, propriè, planè.* Eusebius Praeparat. 11. περὶ θεοῦ ὃ τὸν Θεὸν μόνον ἀντικρυς ὄντα, εἰς ἑαυτὸν Deum unum ex omnibus verè ac propriè esse declarasset. Idem Demonstrat. lib. 1. περὶ τοῦ ὃ καὶ ἐκείνῳ γερονῶς, (de Enocho loquitur) ἀντικρυς χειριστικῶς, ἀλλ' ἐκ τῆς Ἰουδαϊκῆς ζῶν ἀναπέφηνεν, non Judaico, sed planè Christiano more vixit.

Reg. 12.

Septimò, reddi potius debet disertè, vel conceptis verbis. Demosthen. de Falsa Legat. καὶ φασὶς εἰς αὐτὸν λέγω, τοῖς ῥήμασιν ἔπος ἀντικρυς, quod ego decretum, totidem planè, quibus nunc dico verbis, conceptum edidi. Dionys. Halicarnass. lib. 5. Περὶ τοῦ ὃ Λατίνους ὁπικεῖαν πέμπειν ἀντικρυς ἐπέχοντο. Rutuli autem se auxilia Latinis missuros disertè promiserunt. Idem lib. 1. ὁρίσας ἀντικρυς πλὴν αἰτίας τῆς δυνάμεως, ὅτι τὸν δῆμον ἀδικεῖσιν id est Hanc disertè accusationis causam proferens, quod populum violarent.

SECTIO IIII.

De Adverbiis ἀεσθῶς, ἀτρέμας, ἀτρέμας, αὐτίκα.

Reg. 1.
ἀεσθῶς
firmiter.

Ἀεσθῶς (quod Adverbium à vulgatis Lexicis, atque omnium amplissimo Stephani thesauro abesse miror) à praeterito med. ἀεσθῶς, id est, *firmus atque compactus, firmitatis etiam atque constantiae significatio-*

nem

nem habet, maximèque militaris. Dicunt enim Græci, μένειν, ἐσπύλαι, εὐλαίαι ἀπαράτως, gradum figere, & quali ἐν ἀποβολῇ, in procinctu stare. Plutarchus utrumque junget in Pompeio: ὁ δὲ γρηναῖα, inquit, πῆς ὁρμητὰς ὑβρίους ἐδωκεν, ἐσπύται ἐν ἀποβολῇ, καὶ μένοντας ἀπαράτως, διέχεσθαι τοῦ πολεμίου, in mandatis Pompeius dederat Antesignanis, ut in procinctu stantes, presensque vestigio, hostem exciperent. Eadem repetit in Cæsare. Ità Diodor. Siculus lib. 3. de quodam ferocissimi tauri genere, quod alias quidem cornua, perinde atque aures mover, καὶ τὸ πῆς μύχας, inquit, ἔσπυν ἀπαράτως, at ubi pugnandum, fixa cornua immotique tenet.

Ἀτρεμίας, & ἀτρεμία, idem ferè sunt; nec enim tantum significant absque motu, aut sensum & placidè, sed etiam πάντα πᾶσιν ἀρμοζόντως, καὶ ἀκρίβως, convenienter omnino & accuratè, nihil ut non suo loco & ordine positum sit. Plutarch. in Themistocle, πῆς ἡρομίας δόκει μᾶλλον Θουκυδίδης συμφέρειν, καίτοι ἐδὲ πῶτος ἀτρεμία σπαντατολόγοις id est, magis Thucydidi cum annalibus convenire videtur, tametsi ne secum ipsi quidem in omnibus omnino consentiant: vel, tametsi non satis exquisitè ac attigenter confecti sint. Ubi meo iudicio Stephanus malè verat, sensum & placidè: nisi (quod tamen ipse reprehendit) placidè factum id dicatur, quod non tumultu variè, sed otiosè diligenterque factum sit. Meliùs Amiotus, encor qu'elles mesmes ne soient guerres bien faites.

Dicitur etiam ἔχε ἀτρεμίας, Homero & Aristophani: vulgò, ne vous bougez, ne vous mettez point en peine. Quomodo usurpavit etiam Lucianus in Charonte, cui descendere cupienti, quod eminus non videret; Mercurius, ἔχε ἀτρεμίας, inquit, καὶ τὸ τοῦδε ἰσχυμαὶ στί, id est, mane modò, nam huic etiam incommodo probè medebor. Dixit eodem sensu Xenophon, Institut. 9. ἀτρεμίας εἶχειν, ubi equites aliquot jubet sub aliquam speculam proVectos, ἀδύλας τοῖς πλεμίοις

Reg. 2.
ἀτρεμία accu-
ratis.

Reg. 3.
ἔχε ἀτρεμίας
infect.

μολοῖσά τε μὴ εἶναι, efficere ne ab hoste conspicerentur,
ac tantisper immotos ibi consistere.

Reg. 4.

Ἀυτίκα præter communem acceptionem, quâ *mox*,
vel *statim* significat; in qua, vis majoris gratiâ, non-
nunquam adjunctas etiam habet particulas, δι μάλισ-
τα, vel γε μάλιστα.

Primò, interdum cum articulo præpositivo, &
nomine, significat *præsens*: ut ὁ αὐτίκα φόβος, *præsens*
metus; τὸ αὐτίκα δεινόν, *præsens calamitas*; αἱ αὐτίκα
ἡδοναί, *præsentēs voluptates*: quo etiam modo compo-
situm πνευματικά usurpatur: Imo ἐν τῷ πνευματικῷ, si-
gnificat etiam *in præsentiarum*.

Reg. 5.
αὐτίκα, τε
καί.

Secundò, cum particulis τε, & καί, sumitur eo-
dem sensu, quo adverbium ἄμα: ut αὐτίκα τε τὸν ἐχ-
θρὸν ἐώρεσα, καὶ τοὺς τὰς διαλλαγὰς ὤρμησιν, id est,
simul atque inimicum vidit, cum eo in gratiam redire
voluit.

Reg. 6.

Tertiò, apud Thucydidem sæpe opponuntur, τὸ
μὲν αὐτίκα, τὸ δὲ μέλλον: ut τὸ μὲν αὐτίκα, δύσμα-
χον τὸ δὲ μέλλον, ἐν καταγώνιστον ἀνίσταίτο, in præ-
sentia quidem, agere superari queat: in posterum tamen,
facilius expugnabitur.

Reg. 7.
αὐτίκα γέ
παι, initio
periodi.

Quarto, αὐτίκα, & αὐτίκα γέ τοι, & αὐτίκα δὲ παι,
initio fermè periodi, significant, ac *primum quidem*,
vel *Atque ut inde ordiar*: præsertim, ubi res exemplo
confirmanda est. Sic apud Lucianum, αὐτίκα γέ, ὁ μὲν
ἥλιος ἐτοπὶ, καὶ δ' ὅσον κηρύσσει τὸ ἔς, (φασὶ) θορῶν ἀ-
γῶν: *Ac primum quidem, ut inde ordiar, sol, qui ne*
tantillum quidem vacat, ut aurem scalpatur. Ità sæpe,
Ἀυτίκα γὰρ Principio enim, cum primam confirmatio-
nis nostræ rationem allaturi sumus.

SECTIO V.

De Adverbiis αὐτόθεν, ἔτα, & ἐπιτα.

Αὐτόθεν, præter vulgarem significationem, pro, *ex* Reg. 1.
eodem loco, aut *tempore*. Primo, sæpe idem est, αὐτόθεν αὐ
 quod ἐν τῷ ᾧ αὐτοῦ χρόνῳ, *in promptu, ex tempore*. Her-
 mogenes, ἐν δικαστικῇ ἰδέῃ λόγῳ, καὶ ἐσκευασμένῳ ἡ-
 γας, προσποῖε αὐτόθεν λέγειν, id est, *in forensibus causis*,
 ut maximè paratus venias, singe tamen *ex tempore* te di-
 cere. Sic αὐτοχρησάδωρα, omnia *que tumultuariâ o-*
perâ sunt, αὐτόθεν fieri dici possent.

Secundò, non prorsus ablimili significatione reddi Reg. 2.
 potest, *è re nata*, vel *per se*, vel *ex iis que sunt ad ma-*
num, *que oculis tenentur ac manibus*: quomodo Tul-
 lius, rem ipsam per sese loqui dicit. Ità Chrysostomus
 tom. 5. ubi de sancti Babilæ miraculo, τὸ τε ἡ αὐτόθεν,
 inquit, ἐδείκνυτο, ὅτι διαμόνων ἦν ἔργα τὰ τελευτῶν τῇ
 ἡγῶν αὐτῇ, καὶ ἡ δύστας αὐταῖς, ubi vocem hanc In-
 terpres omisit. Sensus autem est. *Tum verò demonum*
opera esse, que fiebant, res satis ipsa, cùm aliis fraudi-
bus, tum sacrificiorum genere loquebatur, id est, ἀνδρῶ-
 τινος δύστας.

Ità sæpe Eusebius: ut primo Præparationis, αὐτό-
 θεν δὴ ἐν τῷ τοῦ καὶ ἐν μακρῷ διελέγξομαι. Atque hoc cō-
 mentum promptis & obvius, non longius arcessitis ratio-
 nibus refellemus. Ibidem, καὶ τὸ αὐτόθεν ἡ πρὸς εὐζωίαν
 τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἐλευθερίαν: id est, *jam verò illud*
ipsum, quod omnibus per sese hominibus ad benè beatèque
vivendum propositum est.

Tertiò, interdum idem est quod manifestè, *sine lar-* Reg. 3.
va, ultro, ac de industria. Ità sumere videtur Plutarch. αὐτόθεν πα-
 in comparatione Solonis & Publicolæ: cùm enim di-
 xisset Solonem παιδίας πρὸς πρῶτον, καὶ προσποίημα μανί-
 ας ἀναλαβόντα, jaco & quadam furoris simulatione, ad
 rem publicam accessisse; de Publicolâ subjungit,
 ἡ αὐτόθεν ἀναρρίψας, ἡ ἐπὶ μεγίστων κίνδυνον, ἡ πα-

ἦν Tapxovίω, Ipse autem ultro, sine larva, ac simulatione, jactā de maximis rebus aleā in Tarquinium consurrexit. Tametli Latinus & Gallicus Interpres, illico, vel ipso statim initio, reddere maluerint: sed meo judicio, non itā hoc sensu Publicola Soloni opponeretur.

Reg. 4.

Ἔτα, quod propriè deinde significat. Primò, ab Atticis oratoribus, initio periodi ἐνδυμναστικῶς, id est, argumentis premendo, usurpatur; ac terè ὀργυτικῶς, iracundè; præsertim, ut rei alicujus indignitatem exaggerent: tūcque reddi potest, quid ergo? ergone itane verò? & tu? nunc demum? an vero? Exemplum passim apud Demosthen. obvia: ut pro Corona in Æschinem, ea sibi tum obicientem, quæ cum fierent, ipse tacebat; ἔτα, inquit, (ὦ τί ἂν εἰπὼν σέ περ ὀρθῶς ποιεῖς;) ἐστὶν ὅπου σὺ παρὼν, τηλικούτῳ πρῶτον ὅσον ἀφανίζουσόν με τὸ πῦλος, ἢ γὰρ ἀκτεπες; Quid ergo, vel, an verò tunc, (ὁ quo te nomine appellam?) tu ne, inquam, præsens cum esses, cum abs me tantā commoditate rempublicam spoliari videres, significationem indignationis ullam dedisti? Ibi dem, cum eo quæsiisset, sibi ne, an urbi hostis esset, ac sibi potius esse responderet; subdit, ἔτα, ἔ μὴ ῥῶ παρ' ἐμὴν ἑλκὴν ἵππῳ τῶν λαβεῖν, ἔξιλεπες ἔ δ' ἐγὼ ἀδύος πατάπασιν, ἐπαυδα ἀπλώτης; Quid ergo? vel, Itane verò? ubi poenas horum abs me criminum repetere potuisses, dissimulasti: ubi nullus in me culpæ locus esse potest, tum me demum aggredieris? Quo loco Gallus interpretatur, Et ceperant.

Regul. 5.

Secundò, eodem terè sensu in medio membro usurpari potest. Demosthen. ibid. ἐμβρόντητι, ἔτα νυν ἵππῳ; homo stupidiissime, nunc demum hos dicis?

Tertiò, sine interrogatione, initio periodi reddi potius debet, Et tamen Gall. Et ceperant. Demosth. ibid. Ἔτα τῷτο μὲν ἐχέλει τὸ ψήφισμα· εἰ δ' ἔτι, &c. Et tamen de hoc decreto, nihil dicit: quòd autem, &c.

Reg. 6.

Quartò, etiam cum interrogatione, periodorum initio, paulo interdum mitius est, vertique potest, Aggredieris ergo?

ergo: Gall. *Et bien.* Demosthenes ibidem cūm ostendisset, Athenienses omnia semper pro salute Græcorum, & egisse libenter, & fortiter sustinuisse, conclusit, *Ἔπειτα, ἐγὼ πεθεωρηκῶς, ἐν πρὸς τοῖς καὶ τοιαύτοις πύθμεν, ὑπὸ τῶν τοῖς ἄλλοις συμφερόντων ἐθέλωσαν ἀγωνίζεσθαι. ὑπὸ αὐτῆς τρεῖς πόνους πρὸς τὴν συμβουλῆς ἔσσης, πῶς πολλοὺς καλέουσιν; &c.* Age ergo, cūm viderem hanc urbem, tot atque huiusmodi occasionibus, aliorum causā simulationem adire voluisse: cūm ejus ipsius gratiā suscepta esset deliberatio, quid me jubere oportuit?

Ibidem, cūm διατί, commodius redderetur; cur erret? *Ἔπειτα παρῶν, ὅτε με εἰς ἤχρον οἱ λογισαί, διατί ἐκείνην; Quidnā ergo, præsens cūm esset, quo temporis rationibus exigendis prappositi ad eas reddendas sisterent, me accusabas?*

Ἔπειτα compositum, eundem etiam usum habet, Reg. 7.

matthiariorem. Demosthen. ibid. *ἔπειτα, ὡς κατὰ πρῶτον, πρὸ τοῦ τῆς παρὰ τετονὶ τιμῆς ἐμὲ ἀποσερῆσαι ἐκείνην. ὅ, τρεῖς πύμα καὶ μάχας, καὶ παλαιὰ ἔργα ἐλεγεσθαι. Ἐς ὁμοῦ execrande, quod me civium honore spoliaret, τὸ ὅμοιο, pugnas, antiqua facinora prædicabas!*

SECTIO VI.

De Adverbiis ἐπεὶ, & ἐπεικῶς.

Ἐπεὶ, quod propriè vel postquam vel quandoquidem significat: sæpe tamen significantius redditur, ut: idque vel per se solum, quod usitatissimum est, cum particulis τοῖς γάρ. Demosthenes Philipp. 1. *ἐπεὶ γάρ, (unicā voce) εἰ πάντα ἀπὸ προσῆκα ἀφελόντων, καὶ εἰ γάρ, nam si, cūm ea vos quæ oporteret omnia præceteris, res tamen itā se haberent.*

Idem adverbium tres alios potissimum usus habet observatione dignos. Primus est, ut cum adverbiis ἐν τῷ, τὰς, & aliis similibus, reddatur Latine, cūm, nunc, vel, simul atque: tamen si ἐπειδὴ, pro ἐπεὶ, hoc non raro usurpetur. Exempla apud Xenophonem

Reg. 2

ἐπεὶ τὰς χί-
ται, ut pri-
mum.

tem præcipuè obvia : ut ἐπεὶ τὰ ῥα ἐπέλαβον, id est cum primum suspicari cœperunt: ἐπειδὴ εὐθέως ᾤοντο simulat̃que senserunt, vel subodorati sunt. Quo etiam modo, sæpe adverbium utrumq; cum infinitivo modo conjungitur, ut ἐπεὶ, vel ἐπειδὴ εὐθέως αἰδέσθῃ.

Reg. 3.
ἐπεὶ ὅτε
ὑποκρίνεται.

Secundus est, Plutarchi ferè proprius, ut sequens particula ὅτε, significet ἀλλὰ, id est, *veruntamen*: ab quo sensus hereret in plerisque. Sic accipe locum illum in Theseo, p. 1. ubi cum dixisset tempora supra Læcurgum & Numam fabulosa esse; subdit, ἐπεὶ ὅτε ἐπεὶ Λυκέργε. καὶ Νεμῶ λόγον ἐκδόντες, ἐδοκίμασαν ἂν ἀλόγως τῷ Ρομύλῳ περσαραλῆναι, id est, *veruntamen, vulgatâ jam à nobis Læcurgi Numeque historiâ visi nobis sumus, non abs te ad ipsum usque Romulum aspirare*. Quo loco si veritas ἐπεὶ, *postquam*, pendebat omnino sententiæ. Obiter quoque hîc nota, Latine Interpretem malè reddidisse, ἂν περσαραλῆναι evadere; cum significet *evadere, seu pervenire posse*, ob particulam ἂν.

Reg. 4.

Tertius, eidem Plutarcho familiaris, & in Stephano notis observatus, est, ut initio periodi pro ἐπειτα, est *deinde*, absolutè sumatur. Sic in Publicola, ἐπεὶ Ταρκύνιον, inquit, μισῶν ὁ δῆμος, ἀρχὴν ἀπεσπάρῃ ἐλαβε τὸ Λυκρητίου πάθος, id est, *deinde verò, vel disceps, perosus Tarquinium populus, defectionis ansam à Lucretie casu arripuit*. Quo loco Interpres Latin. quod ἐπεὶ veriffet *postquam*, ne hiaret sententiâ, particulam consequentem unam alter, alter alteram omisit. Aristotus longè consultior, dum vertit: *Si aduînt, quæ Tarquinii fuit si hay & mal voutu du peuple*.

Quod si ἐπεὶ significaret *postquam*, malletm ego primum καὶ consequens, vertere *tum*: qui usus est hujus particule non insolens. Item in Pompeio, ἐπεὶ ὅτε Κίνναν προδίδεις, ἐξ αἰτίας πρὸς ἑδαισιν, καὶ τὰ ῥα δὴ δὼν ἐκ πιδῶν ἐποίησιν ἑαυτὸν id est, *Deinde profectus Cinnam ob crimen aliquod in se coniectum, me. vere*

verit

veritas *postquam*, particula καὶ initio consequentis periodi expungenda erit: nisi, ut antè jam monui, reddere malis ἔπει *postquam*, & καὶ, *tum*. Eodem modo sumi videtur apud Herodotum, ut cùm ait lib. 2. p. 144. Ἐπει δὲ τῶν νεανίας ἀποπειραπομύνης, ἵεναι τὰ πρῶτα καὶ διὰ τὸ δικεμύνης, &c. id est, *Inde*, vel, *tum* igitur dimissos adolescentes *primum* quidem *cultam* regionem peragrasse: ubi oratio, nisi ἔπει, eo modo sumeretur, esset prius ἀναπείθετε.

Ἐπεικῶς, præter vulgatam *equi bonique*, atque adedò, *moderati* significationem; *Primo*, sumitur interdum, quo modo *probe*, apud Latinos, ut *probe intellexi*, ἔπεικῶς ἑμαυτὸν *probe mihi conscius sum*, id est, *δπεικῶς ἐμὸν σὺ νοῖδα*.

Reg. 5.
Ἐπεικῶς
probe.

Secundò, reddi potest, *admodum*, ut apud Xenophontem Ἑλληνικῶν 5. ubi de Thebanis adversus Lacedæmonios castrametantibus, καὶ γὰρ ἦν σενὸν ἐπεικῶς ταύτῃ, καὶ δύσβατον χωρίον, id est, *augustus enim admodum locus is erat, accessusque difficilis*.

Reg. 6.
Ἐπεικῶς
admodum.

Tertio, significat *commode omnino*, seu *bellè*. Demosthen. Olynth. 1. ἔμω ἀλλ' ἐπεικῶς, τῷ δ' ὅσοι δογμαζώτατόν ἐστι τῶν φιλίππου πραγμάτων, καὶ βέλτερον ἡμῶν *sed commodè omnino accedit. ut quod ex Philippi rebus ad vincendum maximè difficile est; idem quoque nobis sit utilissimum: vulgò diceremus, cela va le mieux du monde*.

Reg. 7.
Ἐπεικῶς
commode.

Aliquando, *satis commodè* potiùs, quàm *admodum commodè*: Idem ubi de Philippo convalescente, ἔπει ἀιέλασεν ἑαυτὸν, inquit, καὶ ἐπεικῶς ἔχε τὸ σῶμα, id est, *ubi se recreare cæpit, & corpore esse firmo satis ac valente*.

Quartò, reddi potest *satis*, absolute: Plato in Phædone, τὸ καὶ σῶμα καὶ ἐνδὺς ἐδὲν πέπεισεν, ἀλλ' ὁπεικῶς συχρὸν ἐπιμὴδ χεῖρον, id est, *corpus nihil quicquam istorum continuò subire solet: sed potiùs satis multo tempore incorruptum manet*. Quo loco istud ὁπεικῶς, &c. Gallicè reddi potest, *un assez bone space de temps*.

Reg. 8.
Ἐπεικῶς
satis.

Reg. 9.
ἐπιπλεονεχού-
μενος.

Quintò, significat etiam *circiter*, quod tamen Latini per *admodum* exprimere solent. Polyb. lib. 6. de superiorum equitatu, ejusque distributione loquens, ἐκ τῶν λαμβάνουσιν, inquit, ὅς μ' ἐστίν, eis τὸ ἐπιπλεονεχούμενος τὸ τρίτον μέρος id est, *Ex ea faciorum multitudinis, sumunt equitum in extraordinarios partem admodum tertiam.* Gallicè, *bien la troisieme partie.*

Quam eandem sententiam aliter expressit Plutarchus in Lycurgo, particulis usus (πρὸς, & μάλιστα) ἐπὶ τοῖς περὶ μάχης τεύχεσσι καὶ ἐκείνῳ, ὡς τὸν Λυκούργον, id est, *annis post Lycurgum admodum triginta supra centum.*

Reg. 10:

Sextò, ac postremò, reddi potest, *bonâ fide, ex animo, serîo, ac sine furore*, eodem ferè sensu, quo εὐγνωμόνως. Plato in Alcibiade 1. ἐκ τῶν τοσούτων ἃ ἡμῶν ἐστὶ τὸ πρὸς θεὸν πεπεράμεθα, ὃ γὰρ ἐστὶν ἐπιπλεονεχούμενος, id est, *hactenus igitur id à nobis effectum est, ut quidnam finis sincerè à nobis ac bona fide statueretur.* Sic, quod ait Plautus in Captivis, *Bonâ fide, tu mihi isthæc verba dixisti?* Græcè reddi posset, ὡς σὺ γὰρ ἐπιπλεονεχούμενος, vel ἐπισπασθῆναι τὸν ὃ τὸν λόγους ἐλαγες.

SECTIO VII.

De Adverbis, ἐπιπλεονεχέειν, ἢ, ἢ, cum aliis particulis.

Regula 1.
ἐπιπλεονεχέειν
εἶναι luminibus
officere.

Ἐπιπλεονεχέειν, cum dativo, idem est quod verbum Ἐπιπλεονεχέειν, id est, *luminibus officere.* Plutarch. in Pericle, ἐπεὶ πρῶτον χαλεπὸν εἶδον, καὶ δουρίεστον ἰστέλας τ' ἀλκιδέας, ὅταν οἱ μὲν ὕστερον γεγενῆσιν, τὴν χεῖρον ἐπιπλεονεχέειν ὄντι τῇ γνώμῃ ὅς τε θαυμάσιον εἴησι. Quæ postrema verba malè accipit Latinus Interpres, dum reddit, *antequam res cognoscant, præveniuntur tempore.* Integrum locum sic verte, *Ægrè omnino potest historia verum investigare & consequi, quod posterorum cognitioni, ac veluti luminibus, quo minus res gestas intelligant, elapsum tempus officiat.*

Particula

Particula ἢ, cum accentu acuto, præter vulgaria significata, *quæm*, & *vel*: Primò sæpe reddi debet, *an*, cum dubitatione, quando diversa orationis, & opposita membra proponuntur. Demosthen. pro Corona, τὴν πόλιν περὶ ὅ ἡρέσθαι τὴν πόλιν ἐβόλει αὐτὸν; πέπεισεν τὴν αὐτοκρατίαν τὴν συμβεβηκότων τοῖς ἑλλήσι κακῶν; ἢ τὴν πειρωστικῶν τοῦ τὰ γιγνώσκειν; utrius partis urbem hanc fuisse vellet? ejusque, quæ conjuncta quædam malorum, quæ Græcis evenerunt, causa esset: an illius quæ mala ista fieri negligenter permisisset?

Reg. 2.
ἢ *an*.

H, cum particula αὐτὸν, significat *alioqui*. Plato in Phædro, πᾶσα ψυχὴ εὖσσει διαίτῃ τὰ ὄντα, ἢ ἢ αὐτὸν ἰδέναι εἰς τὴν τὸ ζῶον id est, *omnis animus res suapte naturæ contemplatur, alioqui nunquam hoc in animantis genus venisset*. Quo sensu additur interdum γὰρ, post aliquid aliud interjectum. Demosthen. περὶ Βωστί. ἢ δεινόν γε αὐτὸν εἶναι. *alioqui grave sanè id fuerit*. Interdum etiam additur γὰρ, non tantum absolute & seriò, sed etiam per Ironiam: ut apud Lysiam, περὶ Σίλωνα ἀπολογίᾳ, ubi cum dixisset, exilium indictum esse, non tantum adversus iniqua certamina, rationem citari reddens subjungit, ἢ πολλὰς γὰρ ἐξήλασαν id est, *alioqui multos videlicet exilio damnavissent*.

Reg. 3.
ἢ αὐτὸν, *alioqui*.

H δ', tam initio periodi, quàm in medio, significat, *nonne*? ut apud Plat. ἢ ἔχ' ὁρᾷς, ὅσον ἐργον περὶ πείρας; *nonne vides quantum, & quam difficilem rem imperes?*

Reg. 4.
ἢ δ' *nonne*?

Idem quoque significat ἢ γάρ, cum accentu circumflexo. Plato in Hippia minore, ἢ γάρ, ὦ Ἱππία, σὺ ταῦτα ἢν ἂν εἰλεῖς; *nonne, mi Hippia, ejusmodi erant quæ dicebas?* respondet ille, ἐργον, id est, *planè istuc ipsum dicebam*.

Reg. 5.
ἢ γάρ, *nonne*?

Idem sit præmissâ præpositione, cui assensum impetrare volumus: ut ibid. δεινὸν, inquit, ὥς εἰσέειν, εἰσὶν, καὶ τὸν σὺ λόγον, καὶ πλείτεροι, ἢ γάρ; id est, *versuti, ut videtur, illi sunt, atque, ut ex oratione tua colligo, vasi & versipelles, nonne?*

Tertiò,

Reg. 6.
ἢ γὰρ αὖν.
alioqui.

Tertiò, ἢ γὰρ αὖν, significant etiam *alioqui*. Chrysostomus 2. de Providentia, ταῦτα μὲν ἔφανερως περὶ τῶν θηκῶν τὰ ῥήματα· ἢ γὰρ αὖν, ὑπὸ πτεύσαντες αὐτὸν εἶναι ἐχθρὸν, ἐφύρον. His quidem verbis palam & aperte non utebatur; alioqui suspellum eum tanquam inimicum habentes, protinus aufugissent.

Reg. 7.
ἢ πῶς, enim-
vero.

Ἡ δὲ circumflexâ penultimâ, initio periodi, significat primò *utique, enim vero, hercle, nimirum*, idq; ferè sequentibus particulis ὅπῃ γὰρ, i.e. *quando quidem*. Plato in Phædone, ἢ πῶς χαλεπῶς αὖν τὰς ἄλλους ἀνδράσιν πείσασαι, ὅπῃ γὰρ μηδὲ ὑμᾶς δύναμαι πείθειν, id est, *ægrè enim verò, vel utique, aliis id persuaderem, quando ne vobis quidem persuadere possum*.

Reg. 8.

Secundò, in media periodo, eodem sensu accipitur, præcedente εἰ, & sequente γὰρ; idq; ferè post aliam particulam. Demosthen. in Aristocratem εἰ περὶ τῶν ἀνδραγαθῶν, τῇ δὲ κακιστῶν τοσούτῃ σπευδὴν γίνεται, ἢ πῶς περὶ γὰρ τὰ μήτε ἐαλωκότῃ, μήτε κατεργασμένῃ, πάντων γράφειν id est, *si de homicidis jam damnatis usque addit cautum est, profectò longè indignissimum fuerit, hoc de illo sancire, qui neque convictus, neque condemnatus fuerit*.

Reg. 9.
ἢ πῶς, multo
magis.

Tertiò, eodem loco reddi potest, *multò magis*; dum ait, εἰ τῷ ἀφύχων ἐδένει δ' ὅσιον ἐστὶν ἀκριτον ἢ πῶς, τῷ ἀνδραγαθῶν γὰρ ὄντι, ἀνόσιον καὶ δεινόν, ἀνευ λόγου καὶ φήμης πείθειν ἐνδοκον, i.e. *si nefas est inanimatum quidpiam legitimo iudicio spoliare, multò sanè magis impium ac sceleratum fuerit hominem indictâ causâ atque indemnatum dedere*.

Reg. 10.
ἢ πῶς ὅπῃ.

Quartò, eodem aliquando sensu, absque particula γὰρ, responderet præcedenti ὅπῃ, quod si, vel *quandoquidem* significat. Isocrates de pace, ὅπῃ γὰρ οἰκῆσαι πόλεις ἐπιτέλεον, ἢ πῶς βουλευθέντες ἡμεῖς πολλὰς αὖν πόλεις πλείους δυνάστησιν καταχεῖν, id est, *si urbes edificare potuerunt, multo magis, si modo voluerimus, loca ejusmodi plurima tenere poterimus*.

Reg. 11.

Quintò, in media quoq; periodo, vel solum, vel addi-

tis particulis γὰρ & ἕ, contrarium significat, id est, *multo minus*, vel *nedum*, γολῆ γὰρ. Plutarchus in Politicis præceptis, οὐδὲ τὰ τῶν ἐπιμελητέων ὅτι παρέργως ἵπου τῶν περὶ τὸ βίον ἀμελητέων, id est, *ne horum quidem perfuntionē suscipienda cura est: multo minus quæ ad vitam pertinent negligenda*. ubi particula οὐδὲ verti debet, *ne quidem*, quemadmodum & alibi sæpe. Dicere autem poterat, ἡ ποῦ γὰρ καὶ τῶν περὶ τὸν βίον ἀμελητέων.

Id etiam fit, præcedente ὅπου. Plutarch ibid. ὅπου, Reg. 12. inquit, τὰνδρὶ τ' ἄλλα θαυμασιώ, μωρὸν ἔπω φιλαίθερον πνεύμα παρελειφθὲν, ὑπερφίας ἦνευχε δόξαν, ἵπου κολούων ἂν πρὸς ἀξίωμα σπαράρχοντο ἐπεικὸς ἀνδραγῆ. id est, si viro alias planè singulari, omissum tam exiguum humanitatis officium, arrogantiae suspicionem attulit; multo sanè minus, qui collega dignitatem infringat, vir bonus ac civilis habeatur: ubi alterutrum a'y abundat, de quo infra.

Aliquando verò τῷ ἡπλου, additur *χολῇ γε*, tuncque vel *χολῇ* abundat, vel ἡπλου affirmat, significáque *perfecto*. Sic suprà dici potest, ἡπλου *χολῇ γε κα-*
λεων. Reg. 13.
ἡπλου σχολῇ
2^a.

At ἥτοι acurâ penultimâ, significat, ἥτοι, id est, *sive*, Reg. 14.
quemadmodum ἥτοι, & aliquando tantum, ἥ, *quum*.
Exempla passim obvia.

SECTIO VIII.

De Adverbijs μάλλον & μάλιστα.

M ἄλλον, ut plurimum adjunctam habet conjunctionem ἢ, nec tamen verti debet, *potius* verò; sed Latinâ phrasi, seu *potius*, vel *potius*: quod nunquam Græcè dicitur, ἢ μάλλον.

Idem adverbium junctum cum αὐτὸν significat *magis atque magis*; vulgò, *de plus en plus*, ut περὶ χρόνου αὐτὸν ἡμέραν, αὐτὸν μάλλον, i. e. *indies magis magisque proficiebat*. Quo sensu τῷ αὐτὸν, non rarò additur enclitica τι.

Reg. 3.
μαλλον,
cum compa-
rat.

Jungitur interdum comparativo, ut apud Isæum, πολὺ μᾶλλον ἐπιμώτερον, *longè promptius*. Apud Iso-
crat. κρείττον εἶναι τεθνάναι μᾶλλον, id est, *præstare mo-
ri*. Ita Tullius non semel ait, *potius malo*, cum *malo*
satis esset.

Reg. 4.
παντός
μαλλον.

Jungitur etiam eleganter cum genitivo παντός, ad
exprimendum singularem aliquem excessum: vulgò di-
ceremus, *plus que tout autre*: ut παντός μᾶλλον παρὰ
τῆτο ἢ νίκη μὴ ἡμῶν γένοιτ' ἂν id est, *hoc modo facilius,
quàm alio quolibet, victoriam consequi poterimus*.

Reg. 5.
μαλλον,
subintelle-
ctum.

Postremo, sæpe μᾶλλον subauditur, in verbo βύλο-
μας, sequente tantum ἢ, id est, *quàm*, cum tamen ver-
bum illud cum ea particula verti debeat, *malo quàm*,
ut βούλομαι σὺ ἀπέναι, ἢ παρὲντα βᾶθυμαίν, id est, *abire
te malo, quàm præsentem otio languescere*.

Reg. 6.
τὰ μάλιστα,
præfer-
tim.

De adverbio μάλιστα, quatuor notanda sunt. Primò,
sæpe jungitur cum articulo neutro plurali τὰ, tumque
significat *præsertim*, aut *maximâ ex parte*: ut ὁ σὺλ-
τὰ μάλιστα διεσθάν, *classis maxima ex parte consumpta*
est. Sic, ὅτι ἄλλων μὲν ὥσων, τὰ δὲ μάλιστα, ὑπὸ βᾶθυμίας
ἡμῶν ἔρρηται τὰ πρᾶγματα, id est, *cum aliis plerisque de
causis, tum inertia maximè res nostræ pessum eunt*.

Reg. 7.
μάλιστα
admodum.

Secundò, idem ferè est, quod ἐπιμελώς, id est, *admo-
dum*, vulgò, *bien jusques*; apud Atticos præsertim, ut
apud Thucydidem, Xenophont. & alios. Sed tunc fe-
rè, cum numeralibus jungitur. Thucydid. 2. ἐν τεσσα-
ράκοντα μάλιστα ἡμέραις, *diebus admodum*, vel *omni-
bus quadraginta*. Quo sensu non rarò adjunctas habet
particulas πῶς, τῶς, aut πῶς, aut πῶς, encliticas.

Reg. 8.
μάλιστα
μὲν, εἰ δὲ
μὴ.

Tertiò, μάλιστα μὲν, sequentibus postea, εἰ δὲ μὴ, red-
di potest, *principio*, vel *ante omnia*. Sic Terentius in
Andria, *Te per amicitiam obsecro, principio ut ne du-
cas*, (*uxorem scilicet*.) Græcè reddi potest, *μά-
λιστα μὲν ἔγνημαί*. Sequitur, *sed si id non potest*, Græcè
tribus his voculis, εἰ δὲ μὴ, hoc est, *sin minis*. Ita ut
per μάλιστα μὲν significetur, id quod omnino velle-
mus fieri, si quo modo fieri posset: tum per εἰ
δὲ

εἰ ἢ μὴ subjiciamus id, quod saltem ejus vice fieri cupimus: vulgò, *au défaut de l'autre*. Ità planè accipiens Platonis locus in Menexeno, ubi præclaram illam ad liberos superstitēs, defuncti parentes exhortationem habent, *πάντων πάντως προθυμίαν περιφρονεῖν ἔχειν, ὅπως μάλιστα μὴ ὑποβλαπτεῖν*, εἰ ἢ μὴ, ἵστε ὡς ἡμῖν ὑνίκη αἰχμάλωτον φέρει id est, *omni studio contendite, principio quidem uti superetis; sin minus, intelligite, hanc nobis victoriam probro futuram*.

Quartò, μάλιστα cum verbo φαίσκω, & similibus, videtur significare *παρρησίαν* quandam: ut vulgò dicimus, *haut & clair*. Plutarchus in Alexandro de Clyto indignante, quòd Macedones in convivio deriderentur, *ἡγάκλην, μάλιστα φαίσκων, & καλῶς ἐν βαρβάρους ὑβρίζεσθαι Μακεδόνας*, ubi μάλιστα cum sequente φαίσκων, non cum præcedente ἡγάκλην jungit etiam Amiotus, *disant tout haut, que c'estoit une grand' honte d'injurier les Macedoniens. parmy les Barbares*. Ità Lucianus in Charonte, *ἐπὶ δειπνον, ὁμοίως, κληθεὶς, ἐς τὴν ὑπεραίαν, μάλιστα, ἦξω, ἔφη* ad cœnam, *opior, invitatus, magnâ voce, cras inquit, veniam: nisi quis μάλιστα iungat cum ἦξω, tunc autem significabit, omnino, libentissimè; vulgò sans faute*.

Quintò, præcedente vel sequente, ὁμοίως, cum dandi Reg. 10. casu, reddi potest *quàm*, vel *ut qui maximè*. Demosth. de reditu suo, *Εὐνὸν ἐμὲ εὐρήσιντε τῷ πλῴθει, πῆς μάλιδ' ὁμοίως* id est, *me tam populi studiosum reperietis, quàm qui maximè*. Contrà dici posset, *πῆς ἡκιστα ὁμοίως*, vel *ὁμοίως πῆς ἡκιστα*, *quam qui minimè*: quod supra cap. de Nomine dicebatur, ὡς ἐδὲν χρῆμα.

SECTIO IX.

De Adverbis μεταξὺ, μέλει, ὅτε, ὅμῃ.

Μεταξὺ cum participio eleganter conjungitur, eo in Reg. 1. casu quem sententia postulat; ut *inter* apud Latinos, cum gerundiis in dum; ut *μεταξὺ πεπαγῆς, τῷ ἐχθρῷ* *metaxu cum particip.*

ἐχθρῷ ἐνέτυχεν, *inter ambulandum in hostem incidit*: quod dici posset, μετὰ τὸ πεπαύσασθαι ἀπὸ τῆς πορείας ὁ ἐχθρὸς *inter ambulandum ipsis hostis occurrit*.

Reg. 2.

μετὰ τὸ cum.

Aliquando, sed rarius sumi videtur pro αὐτῷ, *cum*, ut apud Plutarch. in Theseo, καὶ μετὰ τὸ τὸ δυνάμει δύνασθαι ἔχοντες, *prudentiam cum potestate conjunctam habentes*.

Reg. 3.

μέχρι τίνος
quousque.

De adverbio μέχρι adverte sequentia. Primò, μέχρι vel ἄχρι ante consonantem, ut μέχρις vel ἄχρῃς ante vocalem; cum interrogativo τίνος, vel τίς, significat *quousque*; ut μέχρι τίς, vel τίνος, τίς πράγματα ἀνεμάρως χρυσόμυθα; *quousque tandem res negligenter curabimus?*

Reg. 4.

Secundò, μέχρι τίς, & ἄχρι τίς sine interrogatione, cum infinitivo jungitur, significatque, *ut etiam*; ut μέχρι τίς καὶ ὀπίσσω, τὰνδεὶ προσέπαυεν, *tanta cum cepit hominis commiseratio, ut ejus quoque malis in lacrymaretur*; vulgò *jusques aux pleurs, jusques à en pleurer*.

Reg. 5.

μέχρι πῶς
usque.

Tertiò, additur etiam πῶς, quemadmodum Latini dicunt, *usque ad*; μέχρι πῶς ὁ δεινὸς ἐχθρὸς ἀφ' ὧν ἐφύμην, *ad ultimos usque orbis fines ea fama pervenit*.

Reg. 6.

μέχρι τῶνδε
hactenus.

Quartò, cum aliis adverbis & particulis jungitur, ut μέχρι τῶνδε, *hactenus*, vel *hucusque*, μέχρι τῶνδε, vel μέχρι δύνει, *hucusque, hactenus, eatenus*; cum de oratione vel disputatione aliquatenus progressa loquimur, μέχρι πῶς, *longè*, vel *dū*; μέχρι τῶνδε, id est, μέχρι τοῦ παρόντος, *in præsens usque tempus*; μέχρι σήμερον, *jusques à aujour d' hui*; μέχρι ἐχθές, *jusques à hier*; μέχρι πρόω, quod Latinè vix exprimi potest, *jusques à avant hier*. Syncl. ἀπὸ τῆς μέχρι πρόω διακρίσεως, verbatim, *cum usque ad nudius tertius luctu caruisset*.

Reg. 7.

μέχρι λόγου
usque
verbis tenus.

Quintò, cum genitivis quibusdam, ut μέχρι τοῦ λόγου, vel τῶ λέγειν, *verbis tenus*; μέχρι ἡμεῶν, *ad nos usque*, id est, *ad nostram usque ætatem*; μέχρι ἧ, *dum* vel *quoad*; μέχρι τῆς ζωῆς, id est, *διὰ βίου, per totam vitam*.

iā: ut, μέχρως ζωῆς ἀρχῶν διετέλεσεν, totā vitā in magistratu fuit; μέχρως εἰκοσι ἐτῶν, id est, ab anno 20. & infra. Demosth. Olynth. 3. Ἐψηφίσαιδε, τὰς μέχρως πέντε καὶ τετταράκοντα ἐτῶν, αὐτὸς ἐμβαίνειν. Decrevissis ut qui essent intra quintum & quadragesimum annum in naves conscenderent: quo numero comprehendebantur, qui annum illum 45. attigerant, quique infra illum erant, modò ætate militari essent.

Sextò, apud Herodotum maximè, & alios Ionicos, Reg. 8. μέχρως ἔ, simul jungitur cum alio gignendi casu; particulā ἔ, prorsus abundante; ut μέχρως ἔ τῶν διδύλων, usq; ad gratiæ reconciliationem. μέχρως ἔ.

Οἷον, interdum cum verbo βλέπω, aut alio simili, Reg. 9. verbatim est quò *quidam respicio*, vel *specto*: Sicque οἷον. apud Atticos, impeditam efficit orationem, & significationem habet absequenti aliqua voce pendentem. Aristides in Panathenæico, καὶ μὲν, ἀλλ' οἷον βλέπων, τὸ δίγμων ἐποιέμην, καὶ οἷον ἔχον ἐν τῷ τεσσῆς εἰπεῖν, Quo loco Interpres, Jam, inquit, ejus alimenti, de quo cum eò tenderem, & in animo habebam dicere. Quis hoc intelligit, cum eò tenderem? Deinde, τὸ δίγμων ἐποιέμην omitt. Fortè itā reddi possit: Jam verò illius alimenti, quo, dum in illud intuerer, hujus orationis æquitatem maximè niti arbitrabar; de quo etiam mihi propterea dicendum esse statuebam. Qua in oratione, οἷον, pendentem significationem habet ex sequenti voce, τεσσῆς.

Ὅμως, propriè *simul*: aliquando tamen *circiter*, aut Reg. 10. *serè* significat; ut apud Dionys. Halicarnass. ὅμως πεν- ὅμως, circiter. ταχόσια ἐτη, anni circiter quingenti. Quo sensu dicitur etiam ὁμοίᾳ π. Apud eundem ἐτῶν ὅμως π. πεντακισίων, quod Thucydides, aliique Attici per adverbium ἐγγύς, efferre solent.

SECTIO X.

De Adverbiis ὅπου, ὅπου, ὅπως, ὅτω, ῥαδίως.

Reg. 1.

ὅπου ἂν παρ
εἴη

Ὅπου cum verbo παρείκοι, in tertia persona optativi, vel etiam subjunctivi, & particulâ ἂν, significat propriè *quocunque*, vel *loco*, vel *tempore*, vel *modo* liceat: ut ὅπου ἂν παρείκοι, ἀφομα τὸ πρῶμα, & ut *primum* licebit, vel *quomodocunque* licebit, *rem* aggrediar: ubi παρείκοι est impersonale, quemadmodum per se est etiam apud Atticos, sine particula ὅπου, tuncque significat *promptum*, *facile*, *integrum* est. Plato Legum 5. Βυλόρυον ἡδύως ζῶν, ἐκὲν παρείκει ἐκόντα γὰρ ἀκολάσως ζῶν· id est, *qui suaviter & jucundè vivere vult, ei non tam facile, aut integrum erit, sua sponte intemperanter vivere*. Eodem modo usurpatur ἐγχαρεῖ, de quo cap. præced. de Verbo, Sect. ultima.

Reg. 2.

ὅπου δοκοῖ.

Eodem ferè sensu ὅπου δοκοῖ, à Thucydide, & aliis Atticis usurpatur, id est, *ubi commodum visum est*: ut ὅπου δοκοῖ, ὁλίγοι πρὸς πολλὰς, εἰς ἑβάζοντο εἰς τὸ σπῦντα τῶν Θερμῶν· id est, *ubi commodum visum est, vel quâ parte commodum visum est, pauci licet adversus multos in Thracum aciem impetum fecerunt*.

Reg. 3.

ὅπου ἂν, quomodo.

Ὅπου ἂν, vel ὅπου ἂν, duabus vocibus, vel ὅπου ἂν, ὅπου ἂν ποτε, & ὅπου ἂν ποτὲν, unico verbo, id est, *quoquo modo*, vel *quomodocunque*; ut περὶ σπουδῆς ὅπου ἂν τὸ ἀχθος ἡσυχασαῖται, conabor id oneris quoquo pacto ex-cuire.

Reg. 4.

ὅπου, quousque.

Ὅπου, præter significationem *ubi*, & eam paulò antè in ἡπε allata est, aliquando reddi debet *quousque*, sine interrogatione, vel *cousque dum*. Plutarchus in Publicola, ubi loquitur de arboribus, & aliis quæ ex agro Tarquinio in Tyberim projectæ fuerant: ἐπὶ ἡγεῖται ὁ ῥῆς, ἔπειτα τὸ πρῶν· ἀλλ' ὅπου τὰ πρῶτα σωεῖν γένοιτο, καὶ ἀσπασσέντα πῆς σερποῖς ὑπέστη, id est, *fluxus amnis haud procul detulit; sed eo tantùm usquedum primi manipuli vadis illisi, & incurrentes subsisterent*. Hic enim ὑπέστην, est *secundo amne deferre*: συμπερὲς δὲν vero, &

& περιπεῖν, *incursare, rencontrer*; τὰ στερεὰ denique, quod vulgò dicimus, *terre ferme*.

Ὅπως, Primò, interdum, licet rariùs, pro πῶς interrogante sumitur, ac ferè respondendo ei, qui per illud πῶς interrogaverat: ut si quærenti, πῶς ἂν αὐτὸν περὶ σοί ποιμῖ, *quomodo eum appellem?* respondeas, ὅπως vel ὁπως ἂν; *quomodo?* quasi dicas *querisne quomodo?*

Secundò, præcedente εἴχ, licet aliquando nativam significationem retineat: sæpius tamen significat, *non solum*, vel *non solum non*, vel *nedum*. Non solum, ut εἴχ ὅπως τοὺς πολεμίους ἐτρέψατο, ὅμῃ δὲ τὸ αὐτῶν χόρεον ἐμάχωνσιν: *non tantum hostes fugavit, sed etià eorum regionem vastavit*. Demosth. in Midiam, εἴχ ὅπως μὴ τὸ σῶμα, ὃ βεβήκεται πνέει ἐν ταῦταις ἡμέραις ὥστε χρεῖναι, id est, *non modò cujusquam per eos dies corpus non violandum esse putavistis*.

Non solum non, Demosthen. pro Coro. εἴχ ὅπως χαλεπαυτοῖς ἔχεις, ὅμῃ δὲ μισῶντας σεαυτὸν καὶ τὰ τοῦ πολέμου, *non modò nullam iis gratiam habes, sed etiam mercede corruptus, rempublicam horum in perniciem geris*.

Nedum, Lucianus Prometh. εἴδὲ μνημονεύσειν ἐπὶ ὧν μὲν τὸ Διὰ, εἴχ ὅπως καὶ ταλιχῶντα ἀθανατῶσιν. id est, *eorum ne recordaturum quidem amplius Jovem putabam, nedum adeò graviter indignaturum*.

Tertiò, ὅπως, seu præcipiendo, seu vetando, sæpe usurpatur ἐπὶ λειπτικῶς, idque ut plurimum præcedente ὅμῃ vel εἴ, vel sequente γὰρ ἢ, ἢ, ἀλλὰ, τοίνυν, ἂν & similibus: tunc autem construuntur vel cum futuro indicativi, vel cum subjunctivo, vel cum optativo, Plato 1. de Republica καὶ ὅπως μοι μὴ ἐπείγῃς, *as vide ne nihil dixeris*. Demosthenes de Falsa Legat. καὶ ὅπως γὰρ, ἂν τι τέττω γίγνηται, τέτῳ ἐπαινέσθῃ, καὶ μὲν τοῖς, καὶ πρὸς ἐναντίων, ὅπως τέ τοις ὀργισθῇ, *at videte, ut siquid illorum fiat, hos laudetis; sin contrarium quid, ut iis irascamini*. Ἀπὸ τοῦ ἴσου modo usurpatur. In Gallicè, *qu'on ne face pas cela*: ὅμῃ ὅπως μὴ τότῳ διατρέτῃσιν ἂν.

Reg. 7.
ὅπως, ἢ ἀντι-
πρῆν.

Ὅπως vel ὅπως, etiam ante consonantem, Atticè idem ferè est, quod apud Latinos, ità demum, vel tum demum: ut apud Xenophont. παιδείας 2. πρὸς τοὺς θεοὺς, ἰλαῶς καὶ εὐμενέως πῦρ σφαιρῶν, ὅπως διέδωκεν ὁ θεὸς· id est, cum vota Diis nuncupassent, uti ab eis volentibus ac propitiis mitterentur, ità demum fines transierunt. Apud Demost. passim obvium.

Reg. 8.
ὅπως, πῶς &
πῶς.

Secundò, cum eo adverbio particulæ πῶς, vel πῶς, sepe ornatùs causà tantum conjunctæ, παρέλκυσσι. ut ὅπως ἐλάθεν ἱπποδρόμῳ & ἄντοκρατορα, Ità clam omnibus sese in Imperatoris gratiam insinavit.

Reg. 9.
ὅπως, temerè.

Tertiò, significat temerè. Demosthenes 1. Philip. ὑμεῖς ὅπως ἀνὲν ἀγαθῶν λαμβάνετε εἰς τὰς ἐσθλὰς. Vos autem pecunias temerè, nec rebus exigentibus, in festa impenditis.

Reg. 10.
ὅπως, ὅπως.

Quartò, eleganter Attici præsertim cum eo abverbio jungunt ὅπως, & alias similes pro diversitate personarum loquendi formulas: Eodem sensu quod Latini dicunt, male animo, idque ferè cum gignendi casus: ut ὅπως ὅπως οὐκ ἔστι τῆς φιλοπορίας, id est, male animo, & hanc diligentiam novis semper incrementis auge.

Reg. 11.
ὅπως, ὅπως.

Interdum præcedenti ὅπως vel ὅπως, respondet, verbo quodam orationis tractu. Demosthenes Olynth. 2. φημι δεῖν ὑμᾶς τοῖς Ὀλυνθίοις βοηθεῖν, καὶ ὅπως τις ἀντιτάξῃ καὶ τὰς, ὅπως ἀρέσκει μοι: dico oportere Olynthiis opem ferre; atque ut quis hoc accuratissimè ac diligentissimè faciendum esse dixerit, ità mihi placuerit maximè.

Reg. 12.
ὅπως, ὅπως.

Quintò etiam ὅπως cum ὅπως jungitur, significatque temerè. Platon 2. de Republica. ἀρ' οὐν ὅπως ὅπως πρὸς τὸν πόλεμον, καὶ ὅπως τὸν πόλεμον; id est, an igitur passim ac temerè aded, quasvis fabulas à pueris audiri patiemur?

Reg. 13.

Hoc ipsum etiam ὅπως, per sese aliquando significat. Demosthenes Philipp. 1. sub finem, ὅπως γὰρ ὑμεῖς ὅπως ἀνὰ ἀκούετε, ὅτι ἀνὰ τὴν ὅπως ψήφισθε, πῶς καὶ πῶς

πρὸςδοκᾶν; id est, Cum vox ex iis modò, quæ audieritis, quicquid in mentem venerit temerè statuatis, quid tandem expectandum vobis est?

Præterea ῥᾶδως, interdum est *facile admodum*; interdum verò *admodum* solùm: ut apud Lysiam, ἀγδὸν ταλάντη ῥᾶδως ἀξίον, id est, agrum talento facile, vel admodum æstimandum.

Reg. 14.
ῥᾶδως admodum.

Ῥᾶδως ἔχω, idem quod *meliusculè, vel satis commode habeo*: ῥᾶον ἔχειν, commodius habere.

Reg. 15.
ῥᾶδως ἔχειν.

Notandum postremo etiam ῥᾶδιον, sequente ἢ quàm, usurpari pro ῥᾶον, ut apud Plutarch. in Pompeio, ὁ δὲ ῥᾶδιον οἰδόμενός, αὐτὸν καταλύσειν πλεῖν δυνάμιν πολεμοῦντος, ἢ τὸ σῶμα λίψαι φεύγοντος. ille autem rati-
us, sese facilius ejus bellum gerentis copias profligare pos-
se, quàm fugientem comprehendere.

Reg. 16.

SECTIO XI.

De Adverbiis πῶς, ὡς, & iis quibus approbamus aliquid, aut improbamus.

Πῶς γάρ; & πῶς γὰρ ἂν, usurpantur ἐν ἀπαιτείᾳ, ubi ali-
quid antè negavimus: ut, τὸ ἀριστεύοντων καὶ ἀνὸς ποτὶ γένος πῶς γάρ; (vel πῶς γὰρ ἂν) ὃ γὰρ πρὸς ὀντι-
νοῦ καταπληνχὸς κινδυνος; nunquam ex strenuissimis
futurus est: quomodo enim? (sup. id fieri possit) qui ad
quodvis periculum animo concidat?

Reg. 1.
πῶς γάρ.

Secundò, πῶς οὐ, in consequentia dictionis verti po-
test, *nonne?* aut quis neget? ut πῶς οὐκ ἀδικεῖς, τὸ το-
πῶς; verbatim, *quomodo non injuriosus es, hoc faciens?*
id est, *nonne injustus es, dum hoc agis?*

Reg. 2.
πῶς οὐ.
nonne?

At in periodi vel membri clausula, reddi potius de-
bet, *quidni enim?* vel, *quis enim hoc neget?* ut ἐκείνα
μὲν ἀξία χάριτος καὶ πάλιν κείνα πῶς γάρ; illa quidē
gratiarum actione, & laude digna esse judico: quidni e-
nim? vel quis enim hoc neget? tuncque ἤ, accutur.

Tertiò, licet non interroget, accentum tamen retine-

πῶς, certo
modo.

net, cūm significat certo quodam & peculiari modo; nam cūm ἀδιαφύως ponitur, pro aliquo modo, tunc encliticum est. Aristoteles itā sæpe usurpat, ut Ethic. 2. εἰς ψέγεθ' ὁ ἀπλῶς ὀργιζόμενος, εἰς ὃ πῶς: id est, Non reprehenditur, qui absolutè irascitur, sed qui certo quodam modo.

Quo sensu, πῶς μὲν, & πῶς δέ, sæpe opponuntur. Themistius de illis, qui Aristotelem putabant duplicem intellectum statuere, illorum ex opinione ait, πῶς μὲν δύο φύσεις τέτες εἶναι τὸν νῦν, πῶς δέ μίαν, id est, certo quodam modo duos illos intellectus duas esse naturas, alio verò, tantūm unam; licet eadem particula reddi quoque possint, partim, vel interdum, ut πᾶν, μὲν, πᾶν δέ. ὅδε μὲν, ὅδε δέ. ποτέ μὲν ποτέ δέ.

Aliquando certus ille modus, ἐμφασιν addit. Sic ille apud Aristophan. in Pluto, cum dixisset, οὐδέ τις ἀνδρὸς ἐκ ἐπέτυχες πώποτε, quippe nunquam modestum in hominem incidisti; subjungit de seipso, ἐγὼ δὲ τέταρτῃ ὅπως πῶς εἰμὶ αἰεὶ. at ego, singulari quodam modo, in semper moribus fui.

Regula 4.

Πε, interrogativum, propriè quidem est, ubi? Aliquando tamen sumitur, ἀντιπῶς; Itā Demosthen. pro Coro. Πού δὲ παιδείας σὺ δέμεις μνησθήναι; quomodo autem eruditionis tibi meminisse fas sit?

Reg. 5.

At τε encliticum, est particula ὅθεν ἀνηρωματικὴ, id est, ornatus causa tantūm adhibita: eodem ferè sensu, quo γε, δὲ, αὖ, αὖτε. Plena exemplis omnia.

Adverbium vocandi ὅθεν, jungitur interdum cum pronomine ἐγώ, eodem sensu, quo apud Latinos heus tu, & apud Gallos, un tel: etiamsi verbatim sonent ista duo ὅθεν hic. Imo quod magis mirum est, illud ἐγώ sine adverbio vocandi ὅθεν, cum nominativo ejus qui vocatur, eodem sensu conjungi solet. Plato initio convivii, ὅπῃθεν κατιδὼν με, πῶρῃθεν ἐμάλισσι ὁ φαλακρῶς, εἶπεν, ἐγώ Ἀπολλόδορον, & φεικόμενος; id est, me a tergo conspicatus, vocavit à longè: hoc tu, inquit, Phalaræ Apollodore, non expellabis.

Arno

Arnobius amat hunc idiotismum, ut lib. 2. *Et tamen* *ô illi, qui pollutas res nostras vitiorum criminamini* *sed* *iditate.* Jungitur etiam ω cum voce $\epsilon\pi\alpha\nu$, sed per aphæresim $\omega\tau\alpha\nu$, vel $\omega\tau\alpha\nu$, vel $\omega\tau\alpha\nu$ vel $\omega\tau\alpha\nu$, ut significetur *amice, bone vir, & alia id genus.*

Observanda quoque adverbia sunt, quibus ferè in dialogis, ad probandum quod ab alio dicitur, vel ad improbandum uti solent. Prioris generis sunt, $\pi\omega\varsigma$ $\gamma\delta$ $\delta\upsilon\chi\iota$; *Quidni enim?* Quod tamen Plutarchus in Pompeio, Ironicè usurpavit, $\pi\omega\varsigma$ $\gamma\delta$ $\delta\upsilon\chi\iota$ $\chi\eta\nu\alpha\alpha$ $\epsilon\nu\tau\omega\delta\alpha$ (fortè legendum $\tau\omega\tau\alpha$) χ $\kappa\alpha\lambda\acute{\alpha}$; *quis enim egregia hæc & præclara esse neget?* $\Theta\alpha\upsilon\mu\alpha\varsigma\omega\varsigma$ *mirum quàm id verum sit.* $\text{Νο}\iota$, etiam, *itã.* $\text{Ορ}\theta\omega\varsigma$, *præclarè.* $\text{Ο}\upsilon\tau\omega\varsigma$, *itã est ut dicis.* $\text{Π}\acute{\alpha}\nu\tau\epsilon\varsigma$ $\delta\eta\sigma\tau\epsilon$, utique, vel omnino sanè. $\text{Π}\acute{\alpha}\nu\tau\epsilon\varsigma$, vel $\pi\acute{\alpha}\nu\tau\epsilon$ $\mu\grave{\epsilon}$ $\epsilon\nu$.

Eodem sensu, $\pi\omega\varsigma$ δ' ϵ ; vel $\pi\omega\varsigma$ $\gamma\delta\epsilon$; *quidni enim?* vel, *quã enim aliter fieri posset?* Quomodo aliis etiam adjunctis usurpatur: Demosthen. pro Corona, $\sigma\alpha\upsilon\alpha\gamma\omega\iota\zeta\epsilon\delta\alpha\iota$ $\Phi\iota\lambda\iota\pi\pi\omega$, $\delta\epsilon\iota\kappa\acute{\nu}\nu$, ω $\gamma\eta$ χ $\Theta\epsilon\acute{\omicron}\iota$. $\pi\omega\varsigma$ $\gamma\delta$ ϵ ; $\chi\eta$ $\tau\epsilon$ $\pi\alpha\tau\epsilon\acute{\iota}\delta\omicron\varsigma$ id est, *Philippo studere, indignum, o terra, vósque ô Superi, facinus: cui enim aliud videri possit, cum adversus patriam id fieret?* $\Sigma\phi\acute{\omicron}\delta\epsilon\chi\epsilon$ $\gamma\epsilon$, *equidem perlibenter;* vel, *& quidem admodum?* $\text{Τ}\iota$ $\mu\epsilon\lambda\acute{\omicron\varsigma}$; *quidni enim?* vel ut Plautus, quippini: $\epsilon\lambda\phi\epsilon\gamma\epsilon\omega\varsigma$ $\delta\eta$, *majorem in modum probo;* vel etiam, atque etiam probo.

His adduntur aliæ voces, quæ adverbia non sunt: $\alpha\nu\tau\acute{\iota}\sigma\kappa\eta\nu$, *prorsus necesse est:* $\epsilon\gamma\omega\gamma\epsilon$, *equidem itã sentio:* $\epsilon\mu\omega\gamma\epsilon$ $\delta\omicron\kappa\epsilon\iota$, *mibi quidem itã videtur:* $\epsilon\iota\kappa\acute{\omicron\varsigma}$ $\gamma\epsilon$, vel $\epsilon\iota\kappa\acute{\omicron\varsigma}$ $\tau\alpha$, vel $\epsilon\omicron\kappa\epsilon\iota$, vel $\kappa\alpha\iota$ $\delta\upsilon\kappa\epsilon\iota$, vel $\epsilon\omicron\iota\kappa\epsilon\iota$; quæ omnia reddi possunt, *simile vero est:* vulgò, *il y a bien de l'apparence:* $\pi\alpha\tau\epsilon\acute{\iota}\sigma\kappa\eta\nu$ $\mu\grave{\epsilon}$ $\epsilon\nu$, idem quod $\pi\acute{\alpha}\nu\tau\epsilon$ $\mu\grave{\epsilon}$ $\epsilon\nu$.

Alterius generis pauciora sunt, ac ferè quæ sequuntur, χ $\pi\omega\varsigma$; *quomodo enim id esse posset?* ϵ $\gamma\delta$ & ϵ $\gamma\delta$ $\delta\upsilon\nu$, *nequaquam herclè:* $\epsilon\delta\epsilon\mu\omega\varsigma$, nullo planè modo: ϵ $\delta\eta\tau\alpha$, ϵ $\mu\grave{\epsilon}$ $\delta\eta$ *neutiquam sanè:* $\epsilon\kappa\epsilon\nu$ $\epsilon\gamma\omega\gamma\epsilon$, *ego verò, nequaquam.* Absolutè autem, $\epsilon\kappa\epsilon\nu$ est, *non igitur:* at, $\epsilon\kappa\epsilon\nu$,
I 3

ἔκιν, igitur, affirmando. Ὁυκ εἶκοι, vel εἰ φαίνεται, il-
 n'y a pas d'apparence: πῶς γάρ; quorsum enim? vel,
 qui enim id esse, vel fieri possit?

SECTIO XII.

*De Adverbiis, quæ præcipuam in negando vim ac sua-
 vitatem habent, ac nominatim de iis, in quibus μὴ
 precedit.*

Regula 1.
 ἔχ, postpo-
 situm verbo.

Adverbium negativum aliquando verbo postponi-
 tur, licet constructio & Latinitas ut præponatur,
 exigit. Plato de Republica 3. δὲ δὲ γὰρ ἔχ, ὥς ἀπὸ
 ἡμῶν ὁ λόγος ἐστὶν αἰνῶν, pro εἰ δὲ δὲ, id est, non oportet
 autem, uti paulò antè à nobis dicebatur. Demosthen.
 in Midiana, ἔχει δὲ ἔχ ἔτω τῶντα, εἰδ' ἐγγὺς, pro
 τῶντα δὲ ἔχ ἔτως ἔχ, id est, hæc autem non eo se modo
 habent, ac ne ad eum quidem propius accedunt: De illo
 εἰδ' ἐγγὺς, & simil. paulò pólt.

Reg. 2.
 Negationes
 plures.

Secundò, notandum est, plures negationes interdum
 vehementius negare: ut εἰδὲ μὴ ἐργάσῃ, μὴ ἔχῃ τὸ
 ποιῆσαι, neque ego id unquam fecerim: quod Tullius
 ipse cum alibi, tum etiam de Finibus 3. imitatus est,
 dum ait, *Quanquam negent, nec virtutes, nec vitia cre-
 scere.* quod Græcè reddi possit, καὶ τίς ἐφασκε μὴδὲ
 τὰς ἀρετὰς, μὴδὲ τὰς κακίας αὐξάνειν.

Aliquando tamen, licet rarius, more Latino af-
 firmant. Demosthen, μὴ ἔν δὲ τῶνδ', ὧν ἡμᾶς ἔπος
 ἐξήπατισσεν, μὴ ἔτω δίκην id est, nè verò propterea, nul-
 las eorum quibus nos decepit, pœnas persolvat: id est, ali-
 quas persolvere debet.

Reg. 3.
 Negatio cum
 interrogatio-
 ne affirmat.

Tertiò, negationem, etiam cum interrogatione, ut
 plurimum affirmare. Xenophon in Agesilao, τὸ δὲ γὰρ
 μὴ πῶς εἰ σαφὲς ὅπως τὸ θύνατον ἐστίν; id est, quis
 porro non videat, hoc cum generosa prorsus animi in-
 ductione sensisse? verbatim, hoc autem quomodo non
 aperte secundum fortitudinem sensit?

Reg. 4.

Μὴ εἰ, μὴ εἴ, & μὴ εἴχ, sequente participio, red-
 duntur,

duntur, *quin*, vel *nisi*: ut οὐκ ἂν ἀξιόπιστος εἴην, τοῦτο μὴ ἔ, *quin*, λέγων, μὴ οὐχὶ ὀρότερον ἀληθεύω. *id est*, *digressus* non essem, cui hac in re fides haberetur, nisi jam antè verba dixissem.

Additur etiam *ἤ*, post *ἐν* vel *οὐχὶ* ut οὐ γὰρ ἂν Ἑκτωρ ἀνιρρέθῃ, μὴ οὐχὶ *ἤ* Τρώας αὐτῷ συμπεσούσης: *id est*, *enim* Hector interfici poterat, *quin* Troia simul cum eo rueret. Tullius sæpe dicit, ut non, pro *quin*.

Reg. 5.

μὴ ὅχι ἢ, *quin*.

Interdum infinitivo jungitur: ut οὐδαμῶς ἐνδύσασθαι τὸν διωκεῖς φιλοπνεύοντα, μὴ ἐν *ἤ* πειθεῖσθαι ἰσχυρεῖν, fieri nullo modo potest, *quin* eruditionis compos fiat, qui assidue in labore versatur. Atque hæc constructio sæpe obscuritatem affert, quæ tamen tollitur, si præmittamus particulis negantibus, *ἐφ' ὅ*, *τῷ*, vel si phrasim resolvamus per *ἢν μὴ* id est, *nisi*, & subiectivum aut optativum: vel denique mutemus infinitivum in participium. Synesius ad Euoptium, νόμος ἀδρασίας ἀδύνατος, μὴ οὐχὶ μικρόν τι μέγας σπουδάζοντος τῷ χρεῖσι ἀδύω τὸ πολλὰ πλάσσειν id est, divina justitie leges verebitur, nisi partem questus aliquam in eum derivarit, à quo tanto plura perceperit. Locus erit clarior, si legas, *ἐφ' ὅτῳ* μὴ οὐχὶ σπουδάζατο, vel μὴ οὐχὶ σπουδάζων.

Reg. 6.

μὴ ὅχι, cum infinitivo.

Μὴ & οὐχ, ante verba quædam, ita construi debent, quasi sequerentur. Verba illa fierè sunt, λέγω, φημί, φάσκω, προσποιῦμαι, ἀξιῶ, διχαῶ ut, ἔ φημί σὺ τῆς δὲ τῆς ὁδοῦ ἐχόμενον ἐνδύπορεῖν pro φημί οὐ id est, negote hac viâ posse rectè progredi.

Reg. 7.

μὴ ὅχι ἐν ὑποκρίσει, *quibus*.

Sic in προσποιῦμαι apud Æschinem in Ctesiphontem, εἰ ἂν ἢ μὴ προσποιῇται ὑμᾶς ἀκούειν, pro εἰ ἂν προσποιῇται μὴ, id est, *sin* autem vos audire se dissimulabit. Gallicè commodè, *que s'il ne fait pas semblant de vous entendre*. Interdum verò, μὴ προσποιεῖσθαι, absolute ac per se solum, pro dissimulare; Gallicè, *n'en faire aucun semblant*. Ità Thucydides, δει ἢ εἰ ἡδυνάται, μὴ προσποιεῖσθαι, id est, *ut illi nos injuriis affecerint, dissimulandum tamen est*.

Reg. 8.

ἐκ ἀξιώ.

Sic verbum ἀξιώ usurpatur: nam ἐκ ἀξιώ, est ἀξιώ μὴ, cupio, volo, equum censeo ne, vel, indignum censeo ut, Demosthen. ὑμᾶς ὃ στραπώται σωτηρίας, ἐκ ἀξίων τὰ μὴ δεῖν ἐν ἑρρωδία ἔχειν, id est, vos ego milites convenire jussi. quod indignum censerem, vos ubi nihil gravius subesset, vivere. Hic ἐκ ἀξίων, pro ἀξίων ἐκ. Sic apud Poetas, ἀνὼγω, jubeo, passim construitur. Iliad. ρ.

οὐτέ πν' ἐξοπίσω τεκροῦ χάζεσθαι ἀνὼγει, pro ἀνὼγει ᾧ ἔπνα, id est, jubebat, ne quis à cadavere recederet.

Reg. 9.

μὴ γάρ γε,
μὴ γάρ δὴ.

Μὴ γάρ γε, & μὴ γδ δὴ, id est, absit enim; ut τοῦ εὐσταθείς περσικῶς τὰ βέλπεα ὁ Δαίμων ἐκ ἀφαιρήσεται μὴ γδ δὴ καὶ τῆς γούμης ἡμῶν καταρύσειν. fortuna viris fortibus rerum optimarum nunquam optionem eripiet: absit enim ut nostrā sit voluntate potentior. Ita Demosthen. pro Corona, τίς ἔχ' κατέπυσεν ἄν σε; μὴ γδ τῆς πόλεως γε, μηδ' ἐμοῦ, id est, quis te non execratus esset? absit enim, ut id, vel in rempublicam vel in me opinari velim: cui orationi deest, καταρύσειν ἄν φήσεαι.

Reg. 10.

μὴ δὴτα.

Eodem ferè sensu, μὴ δὴτα. Synelius, μὴ δὴτε, ὃ πάντων ἐμοὶ περσικῶς absit verò, ὁ mibi mortaliū omnium suavissime. Quod etiam in fine periodi absolute ponitur: ut, ἐκ ἂν ποτε παροδοθεῖσαν καταρύναιμι πῶς εὐδοξίαν μὴ δὴτα. Nunquam fama à majoribus accepta per me obsolescet; absit enim: vel, Superi meliora.

Reg. 11.

μὴ π, μὴ π, π, &c.

Μήπ, μήπγε, μήπ δὴ, μήπγε δὴ, ὅτοι γε, ἔτοιγε δὴ, μὴ ὅπ, μὴ ὅπ γε, μὴ ὅπ δὴ, μήτοιγε, vel μήτοιγε δὴ, significant nedum, vel non solum non: Plato in Epistola ad Dionysium, ἐγὼ δὲ δὴ ἀνδρώσω, μὴ ὅπ δὴ Θεῷ, παρακελεύσασθαι ἂν δρᾶν τῷτο, id est, ego ne hominem quidem id facere juberem, nedum ut Deum aliquem. Cicero, quo minus, ait lib. de Fato.

SECTIO XIII.

De Adverbio ε, vel εκ, & particulis cum eo conjunctis.

ΟΤε, aliquando in fine periodi aut vehementioris negationis, aut ornatûs causâ ponitur.

Primò, cum accentu, absolutè atque indefinitè: ut *εκ αν ποτε τστο ποιησωμι, ουχ ετω μαλ: ουα, εκ. Nunquam id faciam, nec enim tantum insanio*, qui Idiotismus Gallorum maximè proprius est; dicunt enim, *ie ne suis pars si sol, non.*

Secundò, ε & εδ, sepiissime interrogat, significatque *nonne*? Plato 6. de Republ. ε γαρ ταυτα μεγαλα εστιν, αλλ' επ τι μαλζον; id est. *nonne hæc maxima verè sunt? an aliquid aliud majus esse potest?* Quo modo sæpe indignationi seruit. Lucianus ε γαρ εχρην γεγεντα ανδρα απελθειν τε βίου, παρ χωρήσαντα τοις ιεοις; id est, *Quid malum? nonne oportebat hominem senio confectum ex vita discedere, locoque junioribus cedere?*

Aliàs ε γαρ, sine interrogatione, initio periodi, sequentibus, ε & εδ, in diversis membris, orationem emittit, Latinis auribus parum usitatam, quæque satis explicari non possit, nisi posterius membrum anteprius exponatur, idque additis aliquot vocibus. Demosthen. pro Coro. insigne exemplum suppeditat, ε γαρ δήπου κτησιωντα εδωκατω διαχλιν δι ευε εμεδ' ει περ εδωκεν εδωμζεν ανι, εκ αν εγχαλατο. Ad verb. *Non tam videlicet, Ctesiphontem quidem propter me, accusare potest: me autem, si quidem convincere se posse putavisset, non accusasset.* Quæ oratio sic ordinari supplerique potest, *Nec enim profectò credibile est, ab eo me ipsum accusatum non iri, si convincere posse credidisset, qui nunc odio mei, Ctesiphontem accuset.*

Tertiò, ε γαρ αλλα, apud Atticos, affirmat, idè n- que est, quod ε, γαρ, etenim. Aristophanes in Ranis,

Reg. 1.
εκ in fine
periodi.

Reg. 2.
ε & εδ, non-
ne?

Reg. 3.

Reg. 4.
ε & εδ, αλλα.
μη

μη σκώπτέ με, ἔγάρ ἀλλ' ἔχω κακῶς : *ne me irrides
malè siquidem habeo.*

Reg. 5.
οὐ γάρ τοι
ἀλλὰ.

Quartò, ἔγάρ τοι ἀλλὰ, eodem ferè sensu dicitur
additò etiam γέ, post aliam vocem. Plato in Euthyde-
mo, οὐ γάρ τοι ἀλλὰ, τῇ τ' ἢ λόγον, πολλῶν δὲ
πολλάκις ἀκηκοὺς αἰὶ θαυμάζω : id est, *quippe, hoc enim
dictum, ut saepe jam & à multis audierim, mihi tamen
semper mirum videtur.* Reddi etiam aliquando potest
enimverò.

Reg. 6.
οὐ γὰρ ἄν.

Quintò, ἔγάρ ἄν, id est, *alioqui non* : ut τ' γάρ ἄντι
βονθεύας ἔτυχες, οὐ γάρ ἄν ποσὺν τον πρὸ χάρησας,
est, *ejus auxil o usus es, alioqui tamen perficere non potu-
isses.* Lucianus in Timone, ἦ περ φιλόσοφος ὄδιν, ἔγάρ
ἄν ἔπως ἀσβᾶς τοῦ λόγου διεξήει καθ' ἡμῶν : id est,
*utique Philosophus est, alioqui nunquam tam imprius ad-
versum nos verbis uteretur.* Demosthenes eodem modo
usurpat, οὐδὲν γάρ ἄν, pro Coro. οὐδὲν γάρ ἦν ἄν ἐν
θαυμοῖς ἐγενώσθης, *alioqui nihil proditore felicius.*

Reg. 7.

Additur interdum ποτέ Plato. Reipubl. 5. οὐ γάρ πο-
τέ ἐτόλμων τὴν τροφὸν τε καὶ μητέρας χεῖρειν : *nunquam
enim alioqui nutricem matrémque tondere, id est, dila-
pere ausi essent.*

Reg. 8.

Οὐ γάρ ἄν πω significant *absit enim.* Plato in Sym-
posio, ὅπως ἄν φαίηται κάλλης & τοῖς μὴ μηχανάσκειν
& γάρ ἄν περ τοῖς γὰρ εἰδόν : ut *videlicet iis, qui minis
hominem norunt, optimus appareat : absit enim, ut in quo
norunt : supple, talis videatur.*

Reg. 9.

Οὐ μὲνουν, unicâ voce, accentu in antepenult. tribus
præcipuè modis usurpatur. Primò, pro, *Atqui non.* De-
mosth. pro Coro. ἔμωρον ἦν εἰπεῖν ἐτέρω· *atqui ali-
um nemini vacuus erat ad dicendum locus. verum etiam
posset & tamen non.*

Secundò pro, *non utique, non scire* : ut οὐχ ἑταῖρος ἔ-
στιν ὁ ἡμέτερος ἔμεινον ἄλλος, *numquid socius iste possit
esse? profectò, non alius.* Quo modo eleganter includitur
parenthesi. S. Gregor. Nazian. de S. Basilio, Πάντ' ἔστι γὰρ
τῷ ἀνθρώπῳ θαυμάζων, *(ἔμωρον ὅπόσον εἰπεῖν δυνατός)*

quam cum in omnibus virum hunc admior, (quantum professio dici non possit.)

Tertio, sumitur, pro οὐ μὲν τίγῃ, vel ἐ μὲν, id est, Reg. 10.
verumtamen non, neque tamen. Itā Paulus de incendio,
quod in Praxiteles officinam incubuerat; Tūm enim
servus casum hunc nuntiāns addebat, ἔμενον πάντα γὰρ
ἀφανισθῆναι, id est, neque tamen consumpta esse omnia.

Οὐ μὲν, neque verò, neque tamen: οὐκ ἔστι, vel μὴν Reg. 11:
ἀλλ' ἔστι verum enim verò non, aut ne. at ἐ μὴν ἀλλὰ,
vel ἐ μὴν ἀλλὰ καὶ: verum enim verò, affirmando; in pe-
riodorum initiis: Exemplā passim.

Οὐχ ἥκιστα, non minimè, sæpe apud Atticos sumitur Reg. 12.
ὑποκοειστικῶς, pro μάλιστα, maximè: quemadmodum, ἐχ
ἥπρον, non minùs, pro λίαν ἄγαν, id est, valdè.

Οὐχ ὅπ, ἐκ ὅπως, vel μὴ ὅτι, μὴ ὅπως, μόνον, Reg. 13.
μόνον καὶ, sæpe significant non solum, vel non solum non:
utrum verò, tali vel tali loco, ex antecedentibus & con-
sequentibus intelligi poterit. Sic apud Ciceronem, non
modò utrumque significat.

Οὐχ ὁρᾶς; verbatim, non vides? ferè apud Ora- Reg. 14:
tores parenthesis includitur, & cum interrogatione con-
iunctum Ironicè usurpatur, pro οἶμας, videlicet, nimi-
um. Demosthen. pro Corona, in Æschinem genus su-
um despicientem, ἀγαθὴ ὅ inquit, (ὁχ ὁρᾶς) τύχη
συμβεβιωκὸς, ἥ ἐμὴς ὡς θαύλης κατηγορεῖς: id est, gre-
giā scilicet vitæ fortunæ usus, meam ut humilem obscu-
rāque traducis.

Ibid. Æschini, verbum quod sibi exciderat irridenti,
πάντα γάρ, inquit, παρὰ τῶν (ὁχ ὁρᾶς;) γέροντα τὰ ἔ
Ἑλλήνων πρᾶγματα, εἰ τετὶ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τετὶ θε.
λέχθην ἔγω· id est, In hoc enim, videlicet, posita erant
fortune Græciæ, quòd hanc, non illam vocem usurparem.
Galli hunc idiotismum egregiè repræsentant: ne voyés
vous pas? nisi quod verba illa parenthesis non inclu-
dunt, sed orationis initio collocant: v. c. ne voyez vous
pas comme il tremble? de homine admodum securo,
μάλα γάρ (ὁχ ὁρᾶς;) στεῖρα κατέχεται.

Οὐδὲ,

Reg. 15.
οὐδὲ ne qui-
dem.

Οὐδὲ, per se solum, reddi saepe debet, *ne quidem*: barbarus enim esset, qui diceret οὐ μὲν. Demosthen. pro Coronâ, οὐτοί γ', εἰδὲ γράψαντες ἐμοῦ, ταῦτα ποιεῖν ἡθέλησαν, id est, *at isti, ne decreto quidem per me edito, hæc facere voluerunt*. Idem Olynth. 1. οἱ μὲν χρησάμενοι τοῖς κακοῖς ὁρῶντες, οὐδ' εἰ συνέβη τι παρὰ τῶν θεῶν χρηστὸν, μηχανεύουσι, id est, *qui occasionibus bene usi non sunt, ii, ne si quidem à Diis bonum aliquod acceperint, meminerunt*.

Dicitur etiam μὴδὲ. Demosthenes pro Coronâ, ἢ μὴ ἴτε με τοιοῦτον, εἶον ἔτι ἢ πᾶσι, μὴδὲ φωνὴν ἀνάγκη, μὴδ' εἰ πάντα τὰ κοινὰ ὑπερῶς πεπλήτευσαι: ubi utrumque μὴδὲ, *ne quidem*, reddi debet; sic, *me si talem esse nostis, qualem illo criminabatur, ne vocem quidem meam audistote: ne si quidem*, (vel ut etiam) *in publicis omnibus negotiis summa fuerim cum laude versatus*.

Reg. 16.
μὴδὲ ἄν.

Μὴδὲ, & οὐδὲ, sequentibus ἄν, εἰ π, vel ὁ, ποῦν γένοιτο, vel γένηται, vel ποῖν vel simili, nonnihil orationem intricatam efficiunt; ac ferè construenda sunt, cum verbo aut participio voces illas consequente. Nazianz. 2. in Julian. ὥς οὐδ' ἄν ὁ, ποῦν γένηται, σκεπτόμενοι, ὅτι τὰ αὐτῆς δυναστείας πρόβλην, id est, *ut pote qui urbem ab ejus potestate vindicaturus non esset, quicquid detrimentum eveniret*. Quæ oratio ita construenda est, ὥς εἰ σκεπώσονται, &c. ὁ, ποῦν ἄν γένηται: non autem, quod ista omnia, οὐδ' ἄν ὁ, ποῦν γένηται, significant *quicquid eveniret*: alioqui sensus esset planè contrarius, & affirmaret, non negaret.

Reg. 17.
οὐδὲ εἰς.

Οὐδὲ εἰς, μὴδὲ εἰς, & μήτε τις, pro μὴδὲ εἰς, & οὐδὲ εἰς, saepe apud Atticos usurpantur, tam in fine, quàm initio periodi: imò etiam inter utramque vocem inseritur aliquando ἄν, quod ad sequens verbum refertur. Demosthen. contra Leptin. ὑμῶν τίσις οὐδ' ἄν εἰς εἰδὲν ὧν ἰδία πρὸς ἑαυτὸν, ταῦτ' ἀφέλοιτο πάσιν, id est, *ne meo quidem vestrum quicquam ulli unquam abstulerit, quod ei semel dederit*, ubi etiam ταῦτα videtur abundare.

Οὐδ'

ὅυδ' ἐγγύς, & μὴδ' ἐγγύς (quod secundum rari-
us est,) verbatim, neque propè; Galli feliciter, *ny à peu*
pres, id est, *multum abest*. Demosthen. sæpissimè, ut in
Midiana, ἐχέει ἔχ' ἔπω ταῦτα, εἰδ' ἐγγύς atqui *hæc*
non ita se habent, multum abest.

Reg. 18.
εἰδ' ἐγγύς.

Quo sensu creberrimum etiam est, πολλὰ γὰρ δεῖ, &
πολλὰ γὰρ καὶ δεῖ. Gallicè, *il s'en faut bien*. Sed Plato
cum interrogatione conjungit, ut legum 7. Βέλειςδε ζή-
μιαν πῆς μὴ πεισὶ γράφωμεν, ἢ πολλὰ γὰρ δεῖ; *Placéine*
vobis, ut multam adversus eos qui hoc non fecerint de-
cernamus, an longè secius videtur.

Eodem significatu dicunt, εἰδὲ πολλὰ δεῖ, sed (quod
à tyronibus diligenter observandum) illud εἰδὲ cum
superiore verbo potius construendum est, quàm cum
πολλὰ δεῖ. Demosthen. de Falsa Legat. εἰδὲ ταῦτα εἰς
ἐκείνων γέρον, εἰδὲ, πολλὰ δεῖ, *non enim hæc illorum*
vice contigerunt, multum abest. Quam orationem sic
ordina, εἰ γὰρ εἰδὲ ταῦτα εἰς ἐκείνων γέρον, πολλὰ
δεῖ; alioqui si construatur cum πολλὰ δεῖ, vel εἰδὲ af-
firmabit, vel sensus erit plane contrarius. Exemplum
illustrius est contra Leptin. φανήσεται γὰρ εἰδὲ πολλὰ
δεῖ, τῆς ῥησομένης ἀξίον αἰχρύνει, id est, *nec enim id*
cum futura ignominia compensari poterit: multum abest:
ergo igitur est, εἰδὲ γὰρ φανήσεται, πολλὰ δεῖ, τῆς ῥη-
σομένης ἀξίον αἰχρύνει, vel πολλὰ δεῖ in finem rejicien-
dum est.

Reg. 19.
εἰδὲ πολλὰ
δεῖ.

Dicunt præterea, εἰδ' ὀλίγῃ δεῖ, sed tunc εἰδὲ con-
struitur cum ὀλίγῃ δεῖ, non autem cum alio verbo.
Demosthen. de Falsa Legat. εἰδὲ γὰρ ἴσον ὅτιν ἀδικημα,
εἰδ' ὀλίγῃ δεῖ, *nec par sanè flagitium id fuerit, neque*
parum abest, id est, *multum abest*, vel imò plurimum in-
ter utrumque discriminis est.

Reg. 20.
εἰδ' ὀλίγῃ
δεῖ.

C A P. VIII.
De Conjunctione.

SECTIO I.
De Conjunctione ἀλλά.

DE hac Conjunctione, ut communia mittam, notanda quæ sequuntur.

Reg. 1.
ἀλλά, inter-
rog. & re-
sponsi. ser-
vatis.

Primò, sæpius in oratione, Atticâ præsertim, repetitur, & interrogationi simul, ac responsioni servit, Demosthenes pro Coron. Τί γάρ βελούδοι μετετίμπαδ' ἂν αὐτές; ἐπὶ τῷ εἰρήνῳ; ἀλλ' ὑπὸ χεὶρ ἅπαν' ἀλλ' ἐπὶ τὴν πόλεμον; ἀλλ' αὐτοὶ ὅπῃ εἰρήνη ἐβλεύεσθε. Quo tandem consilio eos convocaret? ad pacemne? at jam omnes in pace erant: an ad bellum? at de pace deliberabatis: ubi ex tribus ἀλλά, primum & ultimum respondent, secundum interrogat. Sic at apud Ciceron. Verinâ 3. At mores Commodi quis contumacior? at hæc sine cuiuspiam malo, quis acerbior? Græcè, ἀλλά γε τρεῖς πεν ἐπεικίης; ἀλλά τίς ἰσχυροζωμονέστερος; ἀλλ' ἐν τέτοις μηδὲν βλάψας; ἀλλά τίς ἀπνέστερσι;

Reg. 2.

Secundò, in iisdem responsionibus, aliquando significat *Enimvero*, utique, planè, prorsus: estque tunc concedentis potius, aut indulgentis, quàm refellentis. Xenoph. lib. 7. expedit. se ipsum inducit, militibus ut occasionem attriperet, urgentibus, ità respondentem: Ἀλλ' εὐ τε λέγετε, καὶ ποιήσω ταῦτα, &c. *Enimvero* rectè loquimini, atque hoc libenter fecero.

Reg. 3.

ἀλλά, saltem. tantum sensu particulas γε ἂν, vel ἂν γε, vel γὰρ, sæpius adjunctas habet. Aristoteles, εἰ μὴ πᾶσι δυνατὸν ἀλλά καὶ τοῖς πολλοῖς id est, si minùs hoc universi possunt, ac certè per tribus. Galenus ad Glaucon, Ἐἰ μὴ ὅς τι περὶ ἡμέραν τῷ πρώτῳ, ἀλλὰ τῷ δευτέρῳ γε πινακτίον ἐξάρειν τὸν ἰσθμὸν τοῦ πυρετοῦ id est, si minùs primo die licebit, ac secundo quidem conandum est, ut febbris speciem cognoscas: ubi ἀλλά & γε interjectâ voce aliquâ

aliquā separantur. Itā quod Tullius pro Cluentio, ait, *non timuisse, si minus vim deorum, at illam ipsam no-*
stem : Græcè reddi potest, ἐκ ἀεὶ φοβηθῆναι, εἰ μὴ
τὸ θεῶν, ἀλλὰ τίμω αὐτίμω γὰ νύκτα !

Quartò, ἀλλὰ, sequente ἀρά, vel ἦ, vel μὴ, vel ἔ, ἐκ, ἐχ', Reg. 4.
interrogat. Plato Legum 10. ἀλλ' ἀρά ποί περὶ φερεῖ
τῶν ἀρχόντων, ἢ τινες τέτοις; *utrum tandem similes (Dii)*
sunt principum quorundam, an potius Deorum, principes
aliqui ? Idem in Gorgia, ἀλλ' ἦ, τὸ λερόμενον, κατὰ πιν
ἐστὶν ἡ κούρη; *an verò (quod aiunt) post festum ve-*
niturus ? Xenophon 4. Memorabilium, ἀλλὰ μὴ γαμέ-
της ὀψιδυμεῖς ἡνέσθαι ἀγαθός; *an verò curis bonus*
esse geometra ? Sæpiissimè tamen, ἀλλ' ἐχ', citra inter-
rogationem, verti debet *non autem*. Demosthen. pro Co-
ron. εἰ ταυτὶ τὸ ῥῆμα ἀλλὰ μὴ τοδὶ διέχεσθαι ἐζώ· *si*
hoc verbum, non autem aliud hoc protulerim. Barbarum
enim esset ἐξ.

Aliquando etiam ἀλλ' ἦ, Periodorum initio, citrà Reg. 5.
interrogationem verti debet, *enim verò, utique, planè,*
perfecto. Itā Dio Chrysost. novo sanè more, duodeci-
mam orationem exortus est, 'Αλλ' ἦ τὸ λερόμενον, ὦ
ἄνδρες, ἐγὼ καὶ παρ' ὑμῖν, καὶ παρ' ἐτέροις πλείοσι, πέπυν-
δα τὸ τῆς γλαυκῆς, ἀτοπον καὶ παράδοξον πῶτος· id est,
Mibi quidem, Auditores, cum apud vos, tum apud
alios plerosque, id ipsum usu venit, quod noctua con-
tingisse ferunt, absurdum utique, ac præter expecta-
tionem.

'Αλλὰ γάρ, & ἀλλὰ δὴ, sæpe etiam interrogant. Reg. 6.
Plato 2. de Republ. ἀλλὰ δὴ Θεοὺς ἔτε λαμβάνειν, ἔτε
βιάσασθαι δυνατόν; id est, *an verò Deos, nec latere, nec*
cogere quisquam potest ? Sæpius tamen non interrogant,
& significant *at enim* : nec aliter Græcè dici potest, *non*
autem, quàm ἀλλὰ μὴ, vel rariùs ἀλλ' ἔ.

'Αλλὰ νὴ Δία, vel νὴ Δία ἀλλὰ, Ironicè pro *at, enim*. Reg. 7.
vero, scilicet, nimirum. Demosthen. in Lept. 'Αλλὰ,
νὴ Δία, ἐνέητο ἂν ἴσως εἰποι πρὸς ταῦτα, *at enim verò,*
id fortè nobis objiciet.

'Αλλὰ

Reg. 8.
ἀλλὰ δὴ ἔ,
imò.

Ἀλλὰ δὴ καὶ, imò etiam, vel usque adeò significat. Libanius ἔτοι ἀδείαν εἶχον ἀπέναι ὅτε αὐτὸν βέλωνται, ἀλλὰ δὴ καὶ πρὸς πολεμίους· id est, liberam quocunque vel-
lent abeundi potestatem habuere, atque adeò ad ipsos
hostes.

Reg. 9.
πάλιν ἀλλὰ,
tamen.

Πάλιν ἀλλὰ, ferè significant tamen, verumtamen, ut etiam πάλιν καὶ. Lucian. πάλιν ἀλλὰ, τί αὖν πράξομαι; verumtamen quid agerem? Quomodo interdum repel-
lentis est ac refellentis, interdum approbantis & con-
cedentis.

At verò πάλιν ἀλλὰ ἢ, redditur nisi, ut πάλιν εἰ, & πάλιν εἰς. Aristot. 1. Metaphys. καὶ γὰρ ἀνθρώπων ὑγιαίνει ἢ ἰατρῶν, πάλιν ἀλλὰ ἢ καὶ συμβεβηκός· id est, nec
enim sanat Medicus, nisi per accidens.

Reg. 10.

Ἀλλὰ περ, & ἀλλὰ μὴν, atqui, at certè, at verò. Ex-
empla passim obvia: sed ἀλλὰ μὴν, in assumptionibus
dialecticis usurpatur, quomodo atqui apud Latinos;
unde est hoc Luciani argumentum, εἰ γὰρ εἰς βασιλεῖς,
εἰς καὶ Θεοὺς ἀλλὰ μὴν εἰς βωμοὺς· εἰσὶν ἄρα καὶ Θεοὶ
si enim aræ sunt, sunt etiam Dii; atqui aræ sunt, ut
gò & Dii.

Reg. 11.

Ἀλλὰ ἢ, ἀλλὰ ὅτι, & ἀλλὰ ἢ ὅτι, nisi quodd. Synesius
Epist. ὁ δὲ πρὸς πόδας ἐποιεῖτο κύνδυνον, καὶ ἔτιγον ἢ
ἀλλὰ ὅτι πᾶσιν ἰσίοις ἡ νῆς ἐρέρετο, quod præsens peri-
culum intentabat, aliud erat nihil, quam quòd passis ve-
lis navis ferebatur.

Reg. 12.

Ἀλλὰ, interdum adhortantis est: tuncque ferè con-
jungitur cum ἄρα, vel ἄγε δὴ· vel imperativo verbi
εἰμeco; nec quicquam per se significat. Dionysius Ha-
licarnass. lib. 3. οἱ μὲν ἀντικρυς ἐπιδόντες, οἱ δὲ κατόπισθεν,
ἀλλὰ ἵτε σὺν πολλῇ καταφρονήσει ἐπ' αὐτοὺς· id est, A-
lii fronte, alii à tergo ingruentes, ite porro, atque illi
omnino contemnente: ubi ἀλλὰ ἵτε pro ἵτε δὴ.

SECTIO II.

De conjunctione *αν*, spectata in primo & secundo usu.

Conjunctio *αν*, præterquam quod sæpe sumitur Regula 1.
 pro *ei*, & præter alium vulgarem usum, quo ferè
 cum optativo & subjunctivo conjungitur: apud Græ-
 cos, oratores maximè, usus habet tam elegantes, quàm
 varios, quod etiam apud Poetas, *κα* & *και* encliticæ re-
 præsentant. Nos facilitatis causâ, illos omnes ad qua-
 tuor præcipuos revocamus. Primus est *αοειπελογικός*, ^{Quatuor}
 id est, *indefinitus*: secundus *δυνητικός*, ^{usque con-}
 quasi *potestati-* ^{junctio}
uus: tertius *αφειπρωματικός*, id est, *abundans*: quar- ^{αν.}
 tus *ελλειπτικός*, id est, *deficiens*.

Primus igitur indefinitus, omnium facillimus, ma-
 ximèque contritus est, cum indefinitam loci, temporis,
 ac cæterorum id genus significationem habet: quomo-
 do ferè cum optativo, vel subjunctivo construitur: ut *ο*,
π αν λεγεις, αλεον ψυσις *μυδεν εν*, vel *μυδεν* *quic-*
quid dicas amplius, fiet nihil, id est, *nihil propterea con-*
sequere.

Secundus *δυνητικός*, amplissimè patet; itaque dici-
 tur, quod ferè sententia commodè, per verbum *δυνα-*
μαι declarari possit; licet etiam per verbum *επειλειν*,
debere, id fieri queat.

Primum igitur, cum imperfecto indicativi seu *πα-* Reg. 4.
cedat, seu sequatur, affert significationem præsentis, &
 imperfecti optativi: ut *ειπε εωρων αδικοντα, ουκ αν*
πειρωρων *si viderem injuriis afficientem, non paterer*,
 pro *αν ορωλω, αν πειρωλω*.

Sæpe etiam pro plusquam perfecto, quia imperfe-
 ctum pro aoristo poni solet. Demosthen. initio Phi-
 lipp. 1. *ουχι αν ηρον, quievisssem, vel quiescerem*.

Secundò, cum aoristo utroque indicativi, sumitur Reg. 5.
 pro aoristo vel plusquam perfecto optativi: ut *εκεινον*
αν εξαβαλον ει παρεισδυσατο ubi *εξαβαλον*, idem,
 quod *εκβαλοιμι*, id est, *illum ejecisssem, si clam se in-*
gressisset. Demosthen. Philipp. 1. *ουδεν αν, ων νυν ε πε-*
ποιηκαν,

ποίησεν, ἔπραξεν, id est *nihil eorum quæ nunc fecit, præstitisset.*

Reg. 6.

Tertio, cum plusquam perfecto indicativi pro eodem plusquam perfecto optativi. Demosthen. pro Corona ὥς τ' εἰρήνης ἀν' ἀδικαρήσει, *Ita pacem non obtinisset.* Ibidem, ὅπ' ἦν ἀδικημάτων ἀν' ἐμὲ μνησθῆναι ἑαυτοῦ id est, *quæ a suarum etiam injuriarum, id est, nobis ab eo illatarum meminisset.* Ibid. in voce passiva, ἐξήρατο ἀν' τοῦτος, id est, *Homo ejusmodi ereptus fuisset; nempe, Judicium manibus.*

Reg. 7.

Quarto, cum præterito, etiam medio, tamen rarius. Demosthen. ibid. ἐπεὶ διὰ γε ὑμῶς αὐτοῦ, πῶς ἀν' ἀπολώλατε id est, *Alioqui, quantum ad vos attinet, pridem utique jam periissetis.*

Reg. 8.

Quinto, non tantum cum imperfecto, vel aoristis indicativi, sed etiam cum optativo sæpius, quam cum subjunctivo: vim habet suppressendi aliquid, sed tamen δυνατικῶς ut τὸ τοῦ τῷ ἀντιδικῶ ἑκὰς ἀν' συλχεσθῶ, τὰ δ' ἐπεὶ οὐκ ἀν', supple συλχεσθῶ, id est, *hoc quidem adversario libens concesserim, alia vero non item.*

Reg. 9.

ἔν cum futuris.

Sexto, Latini vim illam δυνατικῶς, ferè per futurum optativi, vel per aoristum subjunctivi exprimunt: ut patet superiori exemplo. Tullius pro Cælio, *jam ista deseruerit, jam ætas omnia, jam dies mitigarit: ταῦτα μὲν ἀν' ἦδη αἰεὶν, πάντα ἀν' ἦδη ἡλικία πρὸς καὶ χεῖρ' καταπραΰνῃ.*

Aliquando per imperfectum, aut plusquam perfectum optativi: ut *testes tu verò obsecraves, obtestaveris, pro obsecrare deberes, aut debuisses, αἰμίλει, σὺ μὲν ἀν' προσέρχοίς τε, καὶ ἀντιβολοῖς, καὶ καταμαρτυρεῖς.*

Reg. 10.
ἐν δὲ.

Septimo, cum interrogatione, ac ferè particula γάρ, & optativo, indignationis sensum aliquem indicat, & contemptus. Æschines in Ctesiph. σὺ γάρ ἀν', (Demosthenem appellat,) καὶ μὴ ἀποστήσεις; σὺ γάρ ἀν' περὶ ἐλθοῖς, μὴ ὅτι πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς οἰκίαν, ὅπως κίνδυνος πάρεστι, *Tu ut vel unum virum ad defestio-*

rem impelleress tu, ut adires, non dico urbem, sed domum unam, ubi aliquid subesset periculi? Quali dicar, nunquam id faceres. Sic apud Latinos cum indignatione: tu, ut id feceris? ut presente me verberaviss? ου γὰρ αν τῷ το πειθήσας; ου γὰρ αν κὶ παρόντος ἐμοῦ τῷ-
ας; Gallicè, que tu l' ayes battu en ma presence?

Ὁτανδ, vim illam συντικλῶ, & cum futuri signi- Reg. 12.
ficatione conjunctam habet, non modò cum optativo,
sed etiam cum futuro indicativi, & aliorum modorum:
iῆ neque cum presentī, præterito, & utroque aoristo in-
finitivi, & participiorum.

Ac primò cum futuro indicativi. Isocrat. in Arco-
pagitico, εἰ ἐστὶν ὁπως, οὐκ αν γερὺν ἀπαντα κατὰ πει-
σθήσῃ· id est, fieri non potest, quin omnia ferè malorum
genera patiamur.

Cum futuro infinitivi. Idem in Bulir. ἐνόμισα τὸν
μὲν τέτων ὀλιγοῦντας, τυχόν αν κὶ τῶν μεζόνων κα-
ταφρονήσῃν· existimavit, qui hæc nibili facerent, eos ma-
jora quoque contempuros.

Cum futuro participiorum rariùs, aliquando ta- Reg. 13.
men: ut αὐτῷ δι, ὡς μάλα φιλοφρονητικῶς αν δι-
ασώμεν, ἀπίνθησεν, οὐνίαν εἰ προσέκτῃς ἐστῇ, quasi cum
peramantier excepturus.

Cum presentī infinitivi sæpissime. Xenophon. πα- Reg. 14.
δείας 1. δοκεῖ μοι ἀθλα προστιθεῖς, μάλιστα αν πει-
εῖν ἐναπαύσασθαι ἔχον. ὥστε ὁπότε δέοιτο, ἔχον αν πα-
ρισκοδασμένοις χρήσασθαι· id est, mihi quidem videtur,
si præmia proponet, effecturus maxime, ut in singulis
optimè exercitati sint, cōsque ubi opus erit, maxime
promptos & expeditos habeat: ubi πειεῖν pro πειθή-
σῃν, & ἔχον pro ἔξῃν. Demosthen. initio Philipp.
1. ἡ γὰρ μοι κὶ πρῶτος ἀναστὰς, εἰκότως αν συγγνώμης
πυλάειν· existimo, ut primus etiam ad dicendum sur-
rexerim, me tamen veniam jure consecuturum: ubi αν
πυλάειν, pro τεύξεσθαι.

Cum Aorist. infinitivi. Xenoph. Ἑλληνικῶν 6. τομίσας Reg. 15.
ἐκ αν ἐτι συμμίζῃ αὐτῷ τὸν μισθοφόρος, pro συμμίζῃν·
infinit.
M 2 ratus

ratus mercenarios sese cum eo deinceps minimè conjuncturos. Idem Παιδείας 8. ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ἦδη ἐσται, ὡς μὴδὲν ἂν ἐτι κακὸν παθεῖν, pro περὶ τοῦ, Jam in tuto collocatus ero, sic ut mali amplius pati nihil possim: quo loco maxima vis συνθητικῆς exprimitur.

Reg. 16.
Cum particip.
present.

Cum participo præsentis. Idem Ἑλληνικῶν 7. ἐπεὶ ἔγωγε οὐκ ἂν δύναμει τοῦ τῆς πόλεως κρατεῖν, pro δύνασθαι, ubi se vobis dominum esse non posse cognovit. Demosthen. pro Corona, τὸν τί τε Ἀθηναίων, πολλὰ ἂν ἔχοντων μεταπραῖσαι, καὶ Κορινθίοις, καὶ Θεβαίοις, cum Athenienses eo tempore, acceptarum à Corinthiis ac Thebanis injuriarum memoria commoveri potuissent.

Reg. 17.
Cum Aorist.
1. particip.

Cum Aorist. 1. participii. Idem Παιδείας 1. ὡς ἵδνεα ἂν λήσαντα τὰ τοῦ μεγίστου θεοῦ σημεῖα, id est, quasi neminem summi Numinis signa latere possent, pro λήσονται.

Reg. 18.
Cum 2. Aor.
2ist. particip.

Cum 2. Aoristo participiorum. Idem Ἑλληνικῶν 6. ἐλογίζοντο ἢ καὶ τῷτο, ὡς καὶ συνελθῆσαν ἂν παρὲς τῶν Λακεδαιμονίων δύναμιν, id est, secum etiam ita ratiocinabantur, brevi simul coituras Lacedæmoniorum vires, ubi συνελθῆσαν, pro συνελδοσμήνιν. Demosthen. pro Corona, inter ἂν & particip. verbum inseruit, Θεβαίοις δ' ὁ, πᾶν ἂν ἐφειδῆναι παθεῖν. Quicquid verò Thebani paterentur, id jucundum vobis futurum esset.

SECTIO III.

De tertio & quarto usu ejusdem Conjunctionis.

Regula 1.

Abundat.

Tertius usus, qui περισπῶματικὸς dicitur, is est, cum particula ista περίλακει, abundat. Aristoteles Ethic. 10. μάλιστα ἂν τῷτο δυνάσθαι δοξέεν ἂν, ἐκ ἐπιρριωμάτων, νομοθετικὸς ἡγεμονίᾳ, id est, ex superioribus, id maximè posse videatur, qui condendarum legum peritus fuerit: ubi prius ἂν abundat, nisi dicamus ἂν δυνάσθαι, sumi pro συνήσθαι.

Aristophanes in Vesp. ἐγὼ γὰρ, ὅτι ἂν ὀφείδων γάλα, ἀντί

ἀντὶ τῷ εἰς λαοῖς αὐτῶν, ὃ μὲ νῦν ἀποτρεῖς id est, ego qui prius ne hic quidem avium huic vitæ prætulerim, quam tu mihi nunc eripis.

Plato 4. Legum, τὸ γὰρ ἔχουσα, (supple, πόλεις) πολλὰν ἑξαγωγὴν αὐτῶν παρεχούσῃ, νομίσματα δὲ ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν πάλιν ἀντιπλάττω αὐτῶν id est, hoc enim si habere, ut rerum inde multarum exportatio fieret, ita magna vicissim auri argentique copia repletetur. ubi αὐτῶν, cum παρεχούσῃ junctum, manifestè redundat, vel significat παρέχειν δυνασκούμεν.

Demosthen. initio 1. Philipp. cum aoristo particip. vocem hanc ita conjunxit, ἐπαρὼν αὐτῶν, ὥς οἱ πλείους τῶν ἐν τῷ δότῳ τῶν γράμμεσσι ἀπεφάναντο ubi ἐπαρὼν αὐτῶν, pro ἐπαρὼν tantum: id est, ubi expectassem, donec eorum qui solent, plurimi sententiam dixissent; nisi trajectio est, pro ὥς αὐτῶν.

Quartus ac postremus usus, ἐλλείπειός, id est, deficientis, bifariam dividi potest. Primùm enim, conjunctio illa præfens, vim habet subintelligendi aliquid, quod orationi desit, adhibitâ ferè verbi ejus repetitione, in quo vis significationis præcipua est. Synesius ad fratrem, de incerto quodam cædis authore. τοῦ τὸς ὄσιν, ὡς καὶ καὶ μὴ πῶς ποίησαν, ὅμῃ ἐποίησαν αὐτῶν ejusmodi ille est, ut facinus etiam si non admisit, admittere tamen potuerit; vel datâ occasione admissurus etiam fuerit. ubi & verbum ποιῶν repetitur, & αὐτῶν, præter vim δυνωτικῶν, simul aliquid aliud involvit, v. c. ἡνίκα αὐτῶν τὸ γὰρ, si res ita ferret, aut aliud simile.

Ejusdem ἐλλείπειός clarius etiam exemplum hoc est, quod apud eundem Synesium ibidem extat, τῶν δὲ καὶ μὴ πλάσσαντας, (delatores intelligit; & suppleendum ex præcedentibus, οἵμασι δὲ τὸν ἀποτροπαζέσθαι,) ὅπως σωέπλασσαν αὐτῶν. Hos verò, (supple, delatores excrandos puto) quod tem, ut minis fortè confinxerint, confingere tamen parati per sese fuerint: nempe, ἢ περ αὐτῶν χαλεπὴν πρὸς λαοῖς, si qua sese daret occasio.

Reg. 4.

Alter modus, quo illa conjunctio ἁλλήλων usurpatur, est, cum ipsamet desideratur, ac subintelligitur: tunc eodem modo loca illa explicari debent, per optativum; ac si expressa esset illa conjunctio. Itā, cum alicui loco, vel imperfecti, vel aoristi, vel perfecti significatio minùs conveniet, statim conjiciendum erit, particulam αὐν subintelligi: similiterque præsens, vel Aorist. & perfectum, vel infinitivi, vel participiorum, per futurum explicandum esse. Pauca ex Demosthene & Xenophonte subjiciemus exempla.

Reg. 5.

De Imperfecto, clarum illud est, Olynthiac. 1. ἐφ' οἷ, καὶ πολὺ ταπεινότερον εἶναι τῷ φιλίππῳ, id est, *faciliore nunc. multoque modestiore Philippo utemur*, pro ἐχρήμεθα αὐν.

Item de infinitivo præsentis temporis. Ibidem, Καίαν εἰκὸς τὴν ἐχθρὸν αὐτὸς, καὶ ὧν φοβούνη καὶ πόνεσιν, εἶναι, pro γίγναι, vel εἶναι αὐν: loquitur enim ibi de constantia in tuturum: id est, *constantes ab illis, propter illa quæ metuumt, quæque passi jam sunt, inimicitias gestum iri.*

Reg. 6.

Jam de Aoristo ejusdem infinitivi. Ibid. σκοπεῖτε, εἰς τί ποτε ἐλπίς τοῦτα τελευτήσῃ, pro τελευτήσῃν *videte, quem ista finem habitura speretis.* Idem pro Cor. cum Aoristo primo medio, sequente futuro activo: εἰδὼν ἡλπίζε, τὰ μὲν ὀφειλόμενα, τὰ δὲ πείσῃν id est, *sperabat se faciliùs partim in fraudem inducere, partim etiam persuadere posse.*

Reg. 7.
αὐν cum participio deficit.

Denique de participio, in quo tamen id rariùs accidit: Xenophon. Παιδείας γ. ἄλλοις ἢ μισθῶν, ὡς ἀμεινον μαχομένους καὶ σφῶν, ἢ αὐτοῖς id est, *alios mercede conducunt, quasi meliùs suā causā pugnaturi sint, quam ipsimet: ubi μαχομένους, pro μαχομένους αὐν, vel μαχόμενους.* Et lib. 7. in Aorist. participiorum, ὡς ἔτα μάλιον ἐπιπεσὼν ἀπαρσένους τοῖς ἐναντίοις, id est, *quasi hoc passio adversarios magis imparatiores invasurus: ubi ἐπιπεσὼν, pro ἐπιπεσὼν αὐν, vel ἐπιπεσὼν μάλλον, cum de futura expeditione loquatur.*

Idem

Idem usus ferè perpetuus est, præcedente conjuncti-
one ei, cum imperfecto vel aoristo. Tunc enim vix un-
quam conjunctio αἰ exprimitur; semper tamen, meo
quidem iudicio, subauditur. Exemplis nihil frequen-
tius. Ego sectione sexta pauca subjiciam, hic tantum
monuisse contentus.

SECTIO IV.

De Conjunctionibus αἰ, & γ.

A Pa, acutâ penultimâ, (nam αἰ circumflexum,
adverbium est, quod *utrum* significat.) Primò,
initio periodi, ac præsertim cum particula οὐ, sonat
itaque, vel *quamobrem*, Plato 5. de Republica. ἀρ' ἔν ἐν
τῷ τὸ τοῖονδε γίγνεται: *quamobrem ex hoc, tale quid
sequitur.*

Frequentissimè voci alteri subjungitur, significâque
idem quod οὐ, vel ἴσως, id est, *fortè*, vel *tamen*, vel
quodammodo: ut ei τις αἰ τὸ βαρβάρειν ἀξιοῦν ἐν τοῖς
τοῖς γένεσσι, id est, *si quis fortè*, vel, *tamen*, *in tanta
multitudine premio dignus reperitur.*

Non minùs sæpe significat *utique*, *nimirum*, *videli-
cet*, *obsecro*, *quæso*: adeoque ornatui magis, quàm no-
væ significationi servit. Appianus ἡδῶνσαν αἰ, ei μὴ
τὸ ὁμοῖα θύνασθαι ἐπέσθαι id est, *malè nimirum audis-
set, ni similia constanter pertulisset*: hic enim ἡδῶνσαν
posuit, pro ἡδῶνσαν αἰ. Sic ἐν νόσῳ αἰ, cogita *obsecro*:
τοῦν αἰ προσέχε, *attende, quæso.*

Quo etiam modo, non rarò sumitur Ironicè, ut &
ἡδῶν, & ἡδῶν ὁρᾶς: verbi causâ, ἡδῶν ἀπ' ἀνδρῶν & αἰ
χαμαὶ ῥέπων, & πόλιν ἐλεῖν αὐτοῖς: poterit *vide-
licet homo semper humi repens, civitatem primo impe-
tu capere.*

Particula γ, sola cùm est, fere significat *saltem*, aut
eam tacitè significationem involvit: ut γ τοῖς ἰάσασθαι, γ
τὸν γ μέρ, id est, *huic malo medebor tuo, quantum
saltè contendere poterò.* Atq; hic usus frequentissimus est:

Reg. 6.

ἐξ ὧσε equid.

Eadem cum pronomi-
nibus, ἐξ ὧ, αὐτὸς, αὐτὴς significant
quidem : ut ἐξ ὧγε, *equidem* : ubi notandum in ἐξ ὧγε,
& ἐμοίγε, accentum in antepenultimam retrahi, cum
in ἐμοίγε, ἐμείγε, & aliis casibus id non fiat.

Regul. 7.

A Platone potissimum, solius ornatus causa sepi-
me usurpatur : ut πάννυγε, id est, *admodum* : sic εὖγε
τὸ εὐεχίας, *valde egregie indolis*.

Reg. 8.

γε ἰμῶ.

Præcedente γέ, & interjecta ut plurimum alia qui-
dam voce, significat *imò*. Plato in Protagora, εἰς οὐλοῦ
τῶν, εἰ τοῦ ἀνδρείου λέγει διαρρηχέως, ὃ γέ, γέ ἴπας
id est, *quereram ex eo, num viros fortes audaces esse di-
ceret* : Ille autem, *imò temerarios, inquit*.

Reg. 9.

γε δὲ ὑπὸ
saltem.

Γε δὲ, ut plurimum quoque significant *saltem*. De-
mochthenes in Midiana. μετῆρον παρέχον ἑαυτὸν, τὸν γε δὲ
μετῆρον τῆς κρίσεως χρόνον, id est, *moderatum ac tolera-
bilem sese præstasset, saltem toto illo iudicii tempore* : hic
enim παρέχον, pro παρέχον ἄν.

Reg. 10.

γε τοιγε,
γε οὖν, certe
quidem.

Γε τοι, γε τοιγε, γε οὖν, & γε οὖν, idem quoque signifi-
cant ; nisi quod sæpius reddi possunt, *certe quidem*, vel
quidem certe. Exempla passim obvia.

Nec rarò γε, γε οὖν, & γε οὖν, redduntur, *nam*, *vele-
nim* : quâ significatione interdum etiam apud Latinos
saltem, *quidem*, & *certe quidem* usurpantur : Et apud
Gallos, *au moins*. Plato in Phæd. τῶν γε γένεσιν ὁ λόγος
δαμνασθὲ μοι εἰπὲς ὡς παρὰ δόξαν id est, *nam hac qui-
dem in disputatione, minime quantum præter expectatio-
nem meam versatus es*. Ubi etiam notandum, illas ὑπε-
ροκεισθῆναι usurpari : nec enim in vehementi asseveratio-
ne, ἀντὶ γὰρ rectè ponerentur.

Reg. 10.

γε τοι, γε
μὲν, sanè
atque.

Præterea γε τοι, & γε μὲν aliquando significant *e-
nim verò*, *sanè*, *atque*. Plato Legum 10. ἐπὶ μὲν οἱ γε μὲν
αὐτοῖς, περὶ μὲν δὲ τοῦ ἐκείνου, τί ποτε γέ τοι χαίρει δι-
ανοομένη ; præcesserat autem, εἰς γέ τοι ποτε σπῆναι
ἀλλοῦ ὁρῶντος λέγειν : quem locum ita Ficinus vertit ;
*Certè non absurdum est, viros sapientes probè dixisse :
quare sequamur ipsos inquiramusque, quidnam intel-
lexerint*. Ego sic verterem : *probabile sanè fuerit, cyndi-*

tot homines recte loquutus esse: nos autem eorum vestigiis insistentes, quid id porro senserint, qui eorum ex disciplina perfecti sunt, videamus. nam per τὰς ἐκείνους, illorum aut discipulos, aut sectatores intelligit.

Γε μὲν, significat etiam *præterea*, vel *quinetiam*. Reg. 12.
Xenophon in Agesilao, ἐλπίδων γε μὲν πάντας ἐνέπλησσε, quin etiam bona spe omnes implevit. γε μὲν, *præterea*.

SECTIO V.

De Coniunctione γάρ & δὲ.

PRæter ea quæ in superioribus aspersimus; quæ sequuntur de particula γάρ, notanda sunt.

Primò in significatione vulgari, sæpe adjunctum habet particulam δὲ superfluum. Plato in Apologia, ἐγὼ γάρ δὲ ἔτε μέγα ἔτε σικκρόν σὺ νοῖσα ἐμαυτῷ: ego enim mihi nullius plane rei conscius sum. Reg. 1.
γάρ δὲ, *enim*.

Secundò, Ironicè sumitur: ut οὐ γάρ ὥπο τὴν ὁμῖαν, ἀπαπαν μέλλεις καταλαβεῖν τὴν γῆν; id est, tu scilicet his viribus & iniitiis universam occupabis regionem. Reg. 2.
γάρ, *videlicet*.

Tertiò, interrogationi servit, ut apud Latinos particulae *nam*, & *enim*: ut, quisnam hoc fecerit? τίς γάρ αὖ τὸ το ποιήσεις; Quo in genere notanda præcipue est hæc particula, cum indignationem adjunctam habet. Aristophanes in Plut. τὸ γάρ ἀντιλέγειν τοῦ μαγνύμας, ὡς οὐ πᾶντ' ἐστ' ἀγαθόν, ὑμῖν διὰ τὴν πειρίαν; id est, Itane verò, audeatis etiam negare bonorum vobis omnium causam esse paupertatem? Ita sæpe Tullius particulam *enim* usurpat: ut Philip. 8. semel enim pacem defendi? ἀπὸ γάρ ὧσθ' ἐιρήνης ἐπεσθῆα ἐγώ. Reg. 3.
γάρ, *interrogat*.

Οὐ γάρ, sæpe vehementer interrogat. Chrysostomus, in cap. 15. Epistolæ 1. ad Corinthios; οὐ γάρ; ἐκκοπῆναι τὴν γλῶσσαν ἐκείνων ἐδοι, οὐ γάρ σβεσθῆναι τὴν καρδίαν τὴν ταύτην τεκῆσαν; id est, quin enim? an non linguam istam excindi oportuit? non cor istud extinguere, quod talia pareret? Contra γάρ, interdum *per aliam*, responsioni

ἡ ἀφ' αὐτῆς abundat responsioni & approbationi servit. Plato sæpe, ἔστ' ἂν γὰρ ἔπω. *Ita est.*

Reg. 5.
ὅτι nunquam periodorum initio.

Δὴ, in soluta oratione, nunquam præponitur initiis periodorum, aut membrorum : in versu, modò sequitur, modò præmittitur : & tunc utrobique significat *propterea, utique, sanè, enim verò, planè, certò* : Exempli passim apud Homerum.

Reg. 6.
ὅτι, affirmat.

Secundò, (præter communem illam & contritam acceptionem, quâ significat *igitur* ; in qua dicunt etiam δὴτα, quod tamen sæpius significat *videlicet*) Eleganter postponitur particulæ ἡ, asseverandi gratiâ : ut ἡ δὴ βουλοίμην εἶναι id est, *equidem omnino vellem.* Quomodo non rarò duplici ἡ includitur : ut ἡ δὴ ἡ ἀνόσιον τὐτὸ γὰρ, id est, *& impium sanè id fuerit* : ubi alterum, ἡ, παρέλκειν videtur.

Reg. 7.

Interdum aliquid inter ἡ & δὴ, majoris elegantiz causâ, inseritur : ut τῷτο ἀεὶ τῷ ἐλευθερίῳ πρέπει, ἡ τῷ δίκαιῳ δὴ· id est, *hoc profectò liberalem hominem decet, & verò etiam justum.*

Eodem pertinent ista, ἡ τὸ δὴ μέγιστον, sine ullo verbo, id est, *quodque maximum est.* Sic ἡ τὸ δὴ πλεονεξίαταιν, *quodque potissimum, vel maximum opere pretium est* ; vel, *quodque maximè urget* : & similia, in quibus præpositivus τὸ, sumitur pro subjunctivo %.

Reg. 8.
ὅτι ποῦ, δὴ, ποῦθεν, nimirum.

Δὴ præfixum particulæ πού, vel πούθεν, significat *videlicet, nimirum, opinor*, idque tam seriò, quàm loco. Seriò, ut μέμνηθε ὅδ' δὴ πού, *meministis, enim, opinor.* Joco autem, σὺ δὴ πού τῆς τῆς αἰτίας, ἡ τὸ αἰεὶ δὴ πού, id est, *tu videlicet hac ætate, fortissimos etiam superare poteris.*

Reg. 9.
εἴπε δὴ, age verò.

Interdum vel incitando, vel concedendo, sumitur, pro *sis, verò, porro*. Incitando quidem : ut εἴπε δὴ, ἔδ' δὴ· id est, *age sis, age verò.* Sic δεῦρ' δὴ· id est, *huc age.* Concedendo autem, ut εἴεν δὴ ταῦτα, *sint ista verò.*

Reg. 10.

Post adverbium ἐνταῦθα, videtur commodè reddi, *enim verò* : ut ἐνταῦθα δὴ ἔπος δεινόν τι παθών id est,

est, tum, vel, hic enimverò graviter commotus.

Sæpiissime præfigitur particula πότε; tuncque aut *Reg. 11.*
παράλλω, aut ejus significatio cum vocis illius signifi-
catione confunditur: Reddi enim debet, tandem, vel *τί δὲ πότε;*
demum: ut *τί δὲ πότε* σὺ ἔπαισ' παροξύνει; quid tan-
dem usque adeo te commovet? *quid tan-*
dem?

Οὐτω δὲ, non rarò verti potest, atque ita: ut ἔπω *Reg. 12.*
δὲ, πάντα διεργασμίνθη, ὥχεται χαίρων: Atque ita con-
fessis omnibus exultans abiit. *οὐτω δὲ,*
atque ita.

Ironice quoque per sele ponitur; ut ὑμῖς ἀγα, φι- *Reg. 13.*
λομαθεῖς δὲ πνεῖς ὄντες, ἀσμεῖοι ἀν' ἡ πασείας ἐρεξε *δὲ Ironiam*
πάνθ' ὑπομνήστε: id est, vos nempe doctrinae tam studio-
si, ejus causā nihil non feratis.

Aliquando uni tantum elegantiae servit: ut αὐτίκα *Reg. 14.*
δὲ μέλας, id est, subito, admodum, vel continuo: qua in
acceptione, non rarò, vel sequitur particulam ὅ, ut ἐάν
ὅ δὲ, quod si: vel cum particulis similitudinem aut ac-
cessionem indicantibus conjungitur; ut καὶ ὅ δὲ,
ὥσπερ δὲ: sic καὶ ὅ δὲ πείτερον, id est, quemadmodum
etiam ante factum idem est, ubi fungitur vice particulae
οὖν, de qua postea. Imo & cum ea quoque conjungi-
tur, ut καὶ δαπνρ δὲν δὲ, eodem sensu.

Sed notandum hic primò, non initio periodi hoc lo- *Reg. 15:*
quendi genus usurpari: Erraret enim, qui orationem
inchoans hac similitudine, quemadmodum ferociens qui-
dam leo; sic eam Græcè redderet, ὥσπερ δὲ, vel δὲ οὖν
λέων πρὸς ἄγει: sola enim particula ὥσπερ, aut similis
adhibenda tum est.

Notandum secundò, cum mediis in periodis usurpa-
tur, indicari, placere admodum ac probari comparati-
onem illam, vel accessionem; ideoque latere signifi-
cationem adverbii etiam vel usque, aut alterius si-
milis.

SECTION

SECTIO VI.

De Conjunctionibus *ei, h̄v, āv, ēāv, & adja-*
centibus particulis.

Reg. 1.

EI, & *h̄v*, quemadmodum *āv*, & *ēāv*, per se solæ, promiscuè usurpantur, in vulgari acceptione, quâ significatur Latine *si*. Latius tamen patet usus conjunctionis *ei*, quàm cæterarum, ut constabit ex sequentibus: ubi tum de cæteris quoque monēbimus, cum Idiotismus aliquis æqualiter illis omnibus conveniet.

Reg. 2.

id utinam.

Ei per se solum, aliquando sumitur pro *utinam*, id est, *utinam*; apud Poetas quidem sæpius, rarius apud Oratores. Homerus *Odyss.* γ.

Ei γάρ ἐμοὶ τοσσην ὅ Θεοὶ δύναμιν παρέδωκεν, *utinam tantum mihi facultatis & virium Dii concederent.* Xenoph. *παιδ.* 6. *ei* γὰρ γένοιτο, ἔφη δ' Ἀράσπας, ὅ, τι ἐγώ τοι ἐν κειρῷ ἂν γένοιμην αὐτὸν χρῆσιμος. id est, *utinam verò, inquit Araspas, existat aliquid, in quo tibi rursum usui esse possim.* Ita fortè sumendum illud Virgil. *Æneid.* 6.

*Si nunc se nobis ille aureus arbore ramus,
Oscendat nemore in tanto.*

Sæpius jungitur cum *ἄρα*, id est, *utinam verò, inquit.* quibus in locis particula γάρ, aut omnino vacat, aut reddi debet, *verò*: ut ὅς sæpe significat enim.

Reg. 3.

id quod.

Ei, aliquando sumitur pro *ὅτι*, quod; ac ferè post aliquod verbum affectum aliquem animi significans, ut sunt *θαυμάζω*, miror, *χαίρω*, gaudeo, *ἀχθομαι*, doleo, *δακρύω*, lugeo *κλαίω*, fleo, & simil. Demosthen. de Falsa Legat. *κὶ τὰς Ἀρκάδας ὑμῖν ἀπὸ ἡμετέρας, ὥς ἐχαίρον, ἢ περὶ τοῖς περὶ γυμνασίου ἡδονῇ τῇ Ἀθηναίων πόλιν.* id est, *Arcadas etiam eo vobis letari nuntiavit, quod jam Atheniensium civitas rerum satageret.* Synes. *ἐκλαίον, ἢ εἰ τεθνηξοίμην, flebam non quòd paulò πρότιν moriturus essem.*

Isocrat. *θαυμάζω τὸ ἐν ταῖς πλείεσι δυναστεύοντων· εἰ περὶ τῶν αὐτοῖς ἡρῶνται μῆλα φρονεῖν* id est, *miror equidem*

equidem civitatum principes, quod effervit suum esse putent, Oenomanus apud Euseb. Præparat. 6. Ἐμοὶ ὅ δαυμάζειν ἔπεισεν εἰ τοιαῦτα λέγων, ἔκ ἡδυνάτο τῆς ματαιολογίας τῆς ἑαυτοῦ. Mihi verò planè mirari subit, ipsum dum ista diceret, quàm inania, quàmque frivola diceret, non sensisse.

Aliquando idem est quod πότερον, utrum, an, num, Reg. 4. dubitando potiùs quàm interrogando. Plutarch. Ly-
curgo, εἰ καλῶς κείνοι νομοὶ τοῖς χάνουσι ἡρώτησε id est rogavit, num ritè constitutæ leges essent. Quod etiam, rarò licèt, aliquando tamen Latini authores imitantur. Hic verò notandum est, hac in acceptione, non rarò, εἰ μὲν, & εἰ ὅ μὴ, inter sese opponi. Xenoph. πινδ'. 8. εἰ μὲν ἔν ἐγὼ ὑμᾶς ἱκανῶς διδάσκω, εἰ ὅ μὴ, καὶ παρὰ τοῦ προσηχνημῶν μανθάνετε id est, utrum ego vos satis doceam, necne, ex senioribus etiam intelligite.

Eadem coniunctio proprium id habet, ut per se sola Reg. 5. imperfecto & aoristis; aliquando etiam, licèt multò rariùs, cum perfecto coniungatur sine coniunctione αὐν. Quibus tamen in locis idem sensus est, ac si vel adhiberetur αὐν, vel oprandi modus usurparetur. Plena exemplis omnia. Clarum illud ex Demosthen. Philipp. 1. quàm sic orditur, Ἐἰ μὲν ἀπὸ κοινοῦ πινθ' ἀράγμαλ' ἔπευ τί δεῖτο λέγειν, verbatim, si de communi quodam negotio propositum esset dicere: vel, si novum argumenti genus adjiciendum, esset propositum.

Item Olynth. 1. Ἐἰ γὰρ πῶ αὐτῶ παρ' ἡμῶν αὐτῶν προθυμίαν si enim eandem in nos ipsorum causâ alacritatem ostendissemus, ubi imperfectum pro aoristo positum est.

Item Olynth. 2. Σφόδρα αὐν ἡ γὰρ ἐμὴ φοβερὸν ἔστι τὸν φίλιππον, εἰ τὰ δίκαια πρὸς πόλιν ἑώρων αὐτὸν ἡυξημῶν id est, Philippum equidem valdè metuendum putarem, si cum istis actionibus crevisse cernerem.

Similiter de Aoristo iudicandum, Idem Olynth 1. ἢ μὴ γὰρ ὑφ' ἡμῶν πεισθέντες, ἀνείλοντο τὸν πόλεμον, pro ἀνείλοντο αὐν id est, si enim à nobis persuasi, bellum hoc susce-

*susceperunt. Ibid. εἰ τὸτε τέτων ἐνὶ τῷ πρῶτῳ περὶ
ως ἐβουλόσασιν αὐτῇ, si uncti uni eorum, cui pri-
mum libuisset, alacriter opem tulissemus, pro ἐβου-
λάμεν ἄν.*

Reg. 6.

'Ει χ, verbatim si & , significat & si; quod etiam dicunt, χ εἰ: sed ferè interposito γάρ, nam: χ γάρ εἰ, significat et si, enim. 'Ει δ' εἰ, εἴγε, εἴτε, εἰ δὲ, εἴθε, vel w, & εἰ, cum iisdem particulis, sumuntur pro si modò, vel si quidem, vel si fortè: quæ postrema significatio, sæpius cadit in εἴπερ, wπερ, εἴπερ, vel sicubi. Quærum acceptionem trita sunt exempla.

Reg. 7.
ei 5, quòd
fi.

'Εἰ γ', & εἰ ἀν' γ', aliquando significant *quod si*, nunquam enim dicitur ἐπ' εἰ. Quā in acceptione, vel plena est oratio, ut εἰ γ' καὶ τὰ τοιαῦτα σοὶ δοξέεν, id est, *quod si hoc etiam nimis tibi videatur* : vel aliquid ad iustum integrumque sensum deherat. Demosthen. in Midiam, θαρρῶν, φήσας τις ἀν', οὐ γὰρ ἐτ' ὅστιν ὕβρει δέησιν, εἰ γ', τότε ὀργισθε, νῦν αἰεόντις ; id est, *Bono es animo, dicat aliquis, nec enim ullam amplius injuriam accipies, quod si, vel potius, quid si* (supple ἐπ' ὕβρει δέησιν, *novam aliquam injuriam accipiam* :) *num vos ei tam demum succensēbitis, quem nunc impune dimiseritis ?*

Reg. 3.
εἰ μὴ, *misl.*

**Ἐν μὲν*, vulgò quidē significat *nisi* : aliquando tamen apud Atticos, qui vocum & sententiarum conjunctione gaudent ; voces illæ simul conjunctæ, significationem istam amittunt, quòd ad sententiæ totius explicationem, verbum aliquod inter eas interjici debet.

ei mē, si non
jam.

Tunc autem reddi possunt, si non jam. Thucyd. lib. 1. *ἡ συγγνώμη, εἰ μὴ ἔτι κακίας, δόξης δὲ μάλλον, ἀμαρτία τῇ περὶ πρὸν ἀπαρχμοσύνη, ἐναντία πλεμῶνός* id est, *& venia quidem, (supple dari nobis possit,) si non jam improbitate quadam, sed potius cum gloria, superioris negligentiae peccato contraria meliamur.* Hic enim πλεμῶνός inferi debet inter εἰ & μὴ, ut sensus clarior habeatur.

Reg. 9.
 64 3 mē, sin
 minū.

Et ἢ μὴ, & aliquando et ἢ ὅ, communiter verti de-
bet, *sin minus* : ut, ἀλλ' ὅπως ἐς τὸ πᾶν μετεώρηται

εις αὐτοὺς αἰνοῖτο, εἰ ᾗ μὴ, πικρῶς αὖ σοι προσφύροισι· id est, sed vide sis, ut majorem in posterum modestiam probes; sin minus, acerbè tecum astutus ille est.

Aliquando tamen illæ voces magis ἑλληπτικῶς *ei ᾗ μὴ, de-* usurpantur. Demosth. de Falsa Legat. ὁ ὑμῶν ἡγά- *fectus.*

σας μὴ ἀγεῖν ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τὸν φίλιππον ὄπλα, εἰ ᾗ μὴ, δανάτω ζημιῦσθαι, ἀπόλωλε, καὶ ὕβρισα· id est, qui vestrâ causâ decretum ediderat, nè quis ad Philip-
pum belli tempore arma deferret; sin minus, (id est, qui secus faceret) morte mulctaretur, is nunc periit, sædēq; tractatus est. Hic post *ei ᾗ μὴ*, supplendum videtur τὸς τῷ νόμῳ πεπαισχημένοι, id est, legi quis paruerit.

Ἐἰ δ' ἄγε, apud Poetas sæpius, rariùs apud Orato- *Reg. 10.*
res, etiam κατ' ἑλληπιν usurpantur; reddique pos- *ei ᾗ ἄγε.*
sunt quoddam si non credis, vel non creditis, age: tuncque il-
lud age ad sequentia potius pertinere videri possit. Ho-
merus Iliad. α'. εἰ δ' ἄγε, τοι καφαλῇ κατανεύσμαι, ὁ-
ρεα πτοίθης· quoddam si dubitas, age, tibi jam capite an-
nuam, ut fidem adhibeas.

Aliquando tamen ad idem ἄγε pertinet εἰ ᾗ, tuncq; tria illa verti possunt, age verò, vel nunc autem age sis. Theocrit. in Pharmaceut. εἰ δ' ἄγε, Θεσβύλι, μοι χαλεπᾶς νόσῳ εὐρέη μαχός· id est, age verò, Thestylis, gravis morbi remedium mihi aliquod excogita. Hic enim τὸ μαχός, posuit pro τὴν μηχανή· id est, autem aliquam & machinam, quâ morbus ille pellatur.

Ἐἰ βέλῃ ᾗ, vel εἰ ᾗ βέλῃ, verbatim si vis autem: *Reg. 11.*
elegantè & Atticè; pro vel si mavis; atque aded. Gre- *ei βέλῃ δὲ.*
gorius de Athanasio, τὸν μὲν ἐν λόγῳ δεινὸς, τῇ πρῶ-
ξῃ τὸς παρακλῆτικὸς ᾗ, τῷ λόγῳ νικησας εἰ βέλῃ ᾗ, λό-
γῳ μὲν τὸς εὐδοκίμους ἐν λόγῳ, πρῶξῃ ᾗ τὸς παρακλῆ-
κικάτους ὑπερβαλὼν· id est, qui eloquentiâ præstantes,
agendi laude: in agendo excellentes, oratione supera-
vit: vel, si mavis, (imò verò,) & dicendo eos qui præstarent eloquentiâ, & eos qui agendo excellerent, a-
gendo vicit.

Ἐἰ περ

Reg. 12.
εἰπερ, siquidem.

Ἐπερ, præter eum usum quem Regul. 5. observavimus, tres alios habet. Primus est, ut sumatur pro siquidem, instituendo comparisonem inter diversas tuncque particulas illas sequitur καὶ in opposito membro. Demosthen. in Timoch. εἴ τιον ὃ εἰπερ καὶ ἐπὶ τοῦ καὶ ἄλλου, καὶ καὶ ἐπὶ τοῦδε διδρασκῖν, id est, *equum autem est, si de quoquam alio, certe de hoc etiam dicere*: ubi prius καὶ abundat.

εἰπερ, quoniam.

Secundus est, ut significet ἐπεὶ vel ἐπειδὴ, vel ἐπὶ δὴ, vel ὅτι δὴ, id est, *quandoquidem*. Aristotel. 6. Politic. Ἐπερ τοῦ δέλεο ὅτι οὐ, τὸ ζῆν μὴ ὡς βέλεο, id est, *quandoquidem servi hoc proprium est, ut non vivat quomodo voluerit*.

Reg. 13.
εἰπερ, sic.

Tertius usus rarior est, ut sumatur pro sic: quod mirandum potius videtur, quam imitandum. Aristid. in Panathen. ubi Athenas & Athenarum Acropolim, terrarum umbilicum esse ait: Ὡς περ γὰρ ἐπ' ἀσπίδος, inquit, κοιλῶν εἰς ἀλλήλους ἐμβεβηκότων, πύμπησθαι εἰς ὀμφαλὸν πληροῖσι διαπύμπων ὁ καλλιέσος. εἰπερ ἢ μὲν Ἑλλάς ἐν μέσσοις πάσης τῆς γῆς ἢ ὅτι Ἀπικὴ, τῆς Ἑλλάδος τῆς δὲ αὐτοῦ πόλεως, οὐκ ὀνομαζομένη (legendum videtur ἢ οὐκ ὀνομαζομένη). Ἀκρόπολιν enim Athenarum intelligit, quæ ut ipsemet ait, & certum est, πέλις vocabatur, id est, *ut enim in clypeo, ita circuli aliis aliis imponuntur, ut quintus inter omnes pulcherrimus justum compleat umbilicum*: (hic enim εἰς abundare videtur, aut πληροῖσι, pro πληροῦσθαι positum est,) Sic Græcia in medio universe terræ sita est: Attica Græciæ; Urbs Atticæ; urbis demum in medio, cognominis ejusdem Acropolis collocata est. Hic εἰπερ respondet τῷ, ὡς περ.

Reg. 14.
εἰπερ ἄρα, defectivè.

Ἐπερ ἄρα in medio ferè periodi membro, (nuncquam orationis initio) ἐλλειπτικῶς usurpatur. Tunc autem, quod integræ orationi deest, ex superioribus ferè membris suppleri debet. Synesius Epist. Τοῦτο μὲν οὐκ ἐστὶ φιλίαν ἀπειπεῖν, ἀλλ' ἐχθραν ἀνειπεῖν ἡρεῖ γὰρ, εἰπερ ἄρα, τὸ μὴ συνδραγεῖν δαί: τὸ ὅτι καὶ περπατιδσαι, πέρρω δεινόν. id est, *hoc quidem, non jam amicitiam*

venari.

nunciare est, sed inimicitias denuntiare: aliqui satis erat, non simul dolere; ac dolorem etiam addere, atrox prius atque indignum est. Hic εἰ ὅτ' ἄρα, commodè verti potest, aliqui: quod autem deest, ita suppleri possit: εἰ ὅτ' ἄρα μόνον καὶ φιλίαν ἀπεπειν' id est, siquidem tantum id esset amicitiam renuntiare.

Aristotel. 10. de Cælo, τὰ πάντα, καὶ τὸ πᾶν, καὶ τὸ τίλον, ἢ καὶ τὸ ἴδιον διαφέρουσιν ὁμῶς, εἰ ὅτ' ἄρα, ἐν τῇ ὁμῶς, id est, universon, & perfectum, formā non differunt, sed materiā tantum: ubi in εἰ ὅτ' ἄρα, supplendum tantum est, διαφέρουσιν.

O. no. maus apud Eusebium Præparatio. 6. ὁ δ' Ζεὺς ἔτ' ὅτ' ἢ τὸ ὑμετέρας ἀνάγκης ἀνάσκει, τί ἡμᾶς πίνουσι, ὁμῶς ἢ καὶ (εἰ ὅτ' ἄρα) ἑαυτὸν, ὅτι τοιαῦτα κατέδειξεν ἔτι πᾶσι ἀνάσκειν; id est, Nam ille quidem Jupiter, illa, inquam, necessitatis vestrae necessitas quorsum in nos, ac non potius (quando pœnas libet exigere,) in seipsum animadvertit, qui ejusmodi esse necessitatem ostenderit? ubi post εἰ ὅτ' ἄρα, subauditur, πίνουσι καὶ πᾶσι id est, siquidem punire aliquem oporteat.

Diogenianus ib. εἰ ἄρα, pro εἰ ὅτ' ἄρα, posuit: τὸ πᾶν δ' αὖ ὡς σημαίνει τὰ πάντα ἀπαξ ἀπλῶς καὶ δ' εἰ μὴ μὴ μὴ, καὶ μὴ, εἰ ἄρα, ταῦτα μόνον, ὡς ὅτιν εἰ μὴ μὴ; Quomodo tamen omnia prius facto fieri significant, ac non potius. siquid nominum istorum vis, ea tantummodò, quæ sati lege teneantur?

Et δ' ἄρα, non ab simili modo, ab Atticis usurpatur: nisi quod, εἰ δ' ἄρα, membri sequentis initio collocatur, non autem in medio, ut εἰ ὅτ' ἄρα. Quare verti potest, sin verò, vel aliqui, supplendo tamen, quod juxta orationi deest, ex præcedentibus. Demosthen, in Midiam, ἐπεὶ πελαγεθεὺς ἔτ' ὅτ' τὰ ὄντα, ἴσως μὲν ἢ καὶ ὡς ὕβρις εἰ δ' ἄρα, ἐλαττωθῶ ἄξιός ἐσσι τῶ μικροτάτῃ παρ' ἑαυτὸν id est, is enim facultatibus suis spoliatus cum fuerit, nulli fortè amplius injuriam faciet: sin verò, tum vilior sanè fuerit homine apud vos despiciatissimo. ubi in εἰ δ' ἄρα, suppleri potest, ἔτι καὶ ὕβρις, injuriam facere perget.

N

S E C T.

SECTIO VII.

De Conjunctione καί, cum particulis adjacentibus.

Reg. 1.

KΑί, præter ea, quæ de hac particula superius obiter attigimus : sequitur sæpissime particulam πῃ, vñcque ambæ reddi commodè possunt, per *cum*, & *tum*, vel duplex & : ut ἀνὴρ ὁξύς τ' πλὴν δαίνοιο, καὶ τὸ σῶμα ἔρρωμένως ἔχων, *vir cum acuto ingenio, tum robusto corpore.*

Reg. 2.

Aliquando tamen, ac præsertim apud Thucydidem, τ' solum reperitur, ut *que* apud Latinos : quod tamen Poetis longè frequentius est. Thucyd. lib. 2. τὰ τ' ἐξω ἐλεγον αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν id est, *ac simul ipsis denuntiabant, ea ne laderent, quæ foris essent.* Apud Iones autem, aliquando τ' vacat, quemadmodum π. Herodot. lib. 2. αἷμα ὅσον τ' ἡμετέρων πικρῶν ἀνὰ πλοῦς σερνὴ ὄντι, id est, *sed ita angusta est, ut quatuor circiter dierum navigatione ambiri possit* : ubi ὅσον τ', pro ὅσον π.

Καὶ, plerumque usurpatur pro *etiam*, non modò cum καὶ conjunctum, (quod nemo nescit,) sed etiam, quod rarò Tyrones advertunt, per sese solum. Itaque cùm occurrit, nec sensus patitur, ut reddatur per &, statim cogitent sumi pro *etiam* : ut καὶ ἀναιτί & δίκην ὑπέμεινε, *etiam innocens pœnas dedit.* Exempli passim, Demosthen. pro Corona, ἐμοὶ πλὴν εὐνοίας καὶ νουὶ ὁρῶμεθα *etiam nunc vestram mihi benevolentiam concedite.*

Reg. 3.

καὶ sed at.

Καὶ, in parenthesi, cùm aliquid postea vehementius pressuri sumus, commodè reddi posse videtur, *sed, at.* Demosthen. de Cherson. Αἰτίων τ' τῶτων (καὶ μοι πρὸς Θεῶν, ὅταν ἐνεγὰς τῆ βελτίστῃ λέγω, ἔστω παρρησία.) id est, *istorum autem causâ hac est : (sed per Deos, liceat mihi, ubi de re utilissima dicendum est, sidenter loqui.)*

Regula 4.

Aliquando, initio membri, vel periodi, aut interro-

gantium

gantis est, aut saltem dubitantis. Lucian. in Charonte, καὶ δωροσώμαθα, ὡς Ἑρμῆς, δὴ οἶτε, ἀρὰ μὲν τοῦ Πύλλιον, καὶ τῶν Ὀσων; &c. An verò, Mercuri, cum duo tantum simus, Pelio & Ossā sublati, id poterimus? Gallicè, Et pourrions nous bien?

Apud Iones aliquando subauditur, ut apud Herodo- Reg. 5.
tum, cujus oratio interdum hiatus habet. Sic lib. 2. καὶ subaudi-
ἢ ἂν εἰσὶς ἡλλακτο ἤ ὀρέων, καὶ ἢ ἔρατῃ τῇ μὲν νῦν ὁ Κο-
ρίνης ἢ καὶ ὁ χειμῶν ἐστῶσι, ταύτῃ μὲν τῷ νότῃ ἢ ἡ εἰσὶς.
id est, Quod si & tempestatum, & cæli stata ratio mu-
taretur; ita ut, ubi nunc boreas hiemsque consistunt,
ibi austris situs esset. ubi τῇ μὲν νῦν, pro καὶ τῇ μὲν νῦν.

Contrà sæpe καί, apud Atticos vacat, maximè post Reg. 6.
particulas τί ποτε. Xenoph. 2. Ἑλληνίκα. τί ποτε καὶ κα-
λέσαι χρὴ; id est, cum quo tandem nomine appellari de-
cet? ubi planè abundat καί.

Aliquando deest ποτε, & sola particula τί, vel si- Reg. 7.
milis interrogans eodem sensu adhibetur: ut τί χρὴ καὶ
λέγειν; quid attinet dicere? & ὑμῶν ἢ πῶς ἂν τις καὶ
χρήσταιτο; vobis autem quomodo tandem uti quis posset?
Demosthen. pro Coro. τί γὰρ καὶ βυλόμυλοι, ματεπίμ-
πιδ' ἀναυτὺς ἐοτέτω τῷ καιρῷ; id est, Quorsum e-
nim illos evocassetis eo tempore? verbat. quid enim &
volentes, &c.

Καὶ, interdum significat atque, sed eo sensu quo a- Reg. 8.
pud Latinos, atque, respondet adverbiiis æquè, vel per-
inde: tuncque apud Græcos præcedunt, ferè καὶ
ταὐτὰ vel, καὶ ταὐτὸ, secundum eadem, vel idem;
vel ἴσα abverbialiter, pro ἴσως, æqualiter: vel ὁμοί-
ως similiter. Pausanias in Atticis, καὶ ταὐτὰ ἔπες ἢ
ἤχηται; καὶ κινύου κακιδεύου. id est; is perinde resonare
solet, atque, vel, ut cithara pulsata. Greg. Nazianz.
πάντες τοὺς παρ' αὐτῷ δεξιῶσιν, ἴσα καὶ παίδων ὁ πρῶ-
τος. id est, omnem ab eo benevolentiam consecutus.
perinde ac si liberorum clarissimus fuisset. Sic ὡς ὁμοίως
διὰ τὴν τῶν ἑξιν, καὶ ὅτε ὑγίαινον. id est, non per-
inde habitu comparati sunt, atque cum habebant.

Hoc Tullius imitatus est Tuscul. 5. *Pythagoram, inquit, respondisse, similem sibi videre vitam hominum, & mercatum eum, qui habetur maximo ludorum apparatus: Γραῖς, ὁμοίως πρὸς ἔχει τὴν τοῦ βίου τὴν ἀνθρώπων, καὶ ἀγορὴν τινα.* &c.

Reg. 9.

Interdum postponitur pronomini *ἵππεος* & *ἄλλος*, eodem modo quo Latine *ac*, vel *atque*, pronomini *alius*, Aristoteles 1. Politic. *ἔστι γὰρ ἑτέρος ἢ χρηματιστικὴ, καὶ ὁ πλοῦτος ὁ καὶ φῦσιν* id est, *ars enim qua stuaria, alia est, ac divitiæ, quæ tales suæ pie naturæ sunt.*

Reg. 10.

Interdum etiam duplici *καὶ*, nomen *τις* indefinite sumptum, præ particula *γὰρ* includitur; tuncque posterius *καὶ* vacat. Pausanias in Laconicis, *καὶ τινος καὶ ἀπὸ λοντοῦ καὶ στρατιωτῶν κεραιναθέντες* id est, *& aliqui ex militibus fulmine icti occubuerunt.* tamen si reddi tum possit, *etiam*, vel *quoque*. Sic, *καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ταλαίηνος καὶ τῶν νόμων* id est, *nam animi pendeo ipse quoque*; sic enim reddi debet nomen *αὐτὸς* præcedente *καὶ*, ut *καὶ γὰρ*, vel *καὶ ἐγὼ*, significat *ego quoque*.

Reg. 11.

Καὶ unica voce, pro *καὶ αὖ*, cum iota subscripto, apostrophe & accentu accuro: (nam cum solâ apostrophe & iota subscripto, est *καὶ ἐν*, & cum dativo jungitur;) Interdum ut simplex *καὶ*, significat *etiam*, interdum *etiam si*: ut *καὶ πᾶντα πεισὼν ἀπαιδευτοῦ ὦν, τοῖς κομῶσι ἢ πεπαιδευμένοις ἑαυτὸν ἀντιπαρβάλλει* id est, *etiam, vel etiam si imperitus, sese tamen cum eruditissimis comparat.*

Reg. 12.

Planè, interdum in re vel insolenti, vel dubia, asseverandi causa ponitur, ut *πάντων μοι ἀντιθέστων καὶ ἐπιχείρησά τῷ περὶ σματι* id est, *vel invitis & repugnatis omnibus, rem tamen omnino aggreßus essem*. Interdum est, *quod si*; Gal. & si. Demosth. pro Coro. *καὶ γὰρ εὐλαβεινός το, μὴ λέγω τὰ περὶ σματὶ ἑμαυτοῦ* quæd si. ut pudori consulam meo, res abs me gestas non dicere. Ibid, pro si: *ἄλλως τε, καὶ ἔχθρου τοῦ το συμβαίνει*: præsertim si hos ab hoste quisquam patiat. Ali-

Aliquando καὶ ἐὶ, simul conjunguntur & significat quòd si, vel etiamsi autem. Demosthen. de Falsa Legatione, Καὶ εἰ ταῦτα πάντα ἐσθ' ἔχον quòd si omnia in illo essent. Aliquando sumuntur pro si, voce quoque alià inter utramque posità. Ibid. Καὶ ἂν ἡ βία εἰ καταναίσκη τις ἦν τοῖς βασιλεύουσιν αὐτῶν, id est, si quis ejus legationem impietatis damnet.

Aliquando καὶ ἐὶ, & καὶ tibi mutuò respondent, pro εἶπεν, & εἶπε, id est siue, geminato. Aristotel. οἱ γὰρ ἀσπρὲς, καὶ ἐὶ μείζους, καὶ ἐλάττωες σαίνονται. *He enim, siue majores, siue minores apparent.* Καὶ ἐὶ μὴ, etiamsi non.

Καὶ δὴ, vel καὶ δὴ καὶ, vel καὶ δὴτα, vel καὶ δὴτα καὶ, ut plurimùm significant, *Et quidem & certè, quinetiam:* ut, Καὶ δὴ καὶ σε ἡδὺς εὖ πυδοίμην. *Et venò, vel quinetiam libenter ex te quasfierim.* Idque ferè periodorum, aut membrorum initus. Trita passim exempla.

Aliquando καὶ δὴ, præter notata superiùs, reddi potest, vel continuò, vel ideò, vel jam jam. Demosthen. pro Corona, ὡς εἰδὲν πρὸς τρεῖς τις εἶπαι τὰ πρὸς ὄντα αὐτῶν, καὶ ἄλλα καὶ δὴ ταῦτα ἕως ἔχοντα id est, quasi si quis ea prior objecerit, quorum ipse sibi conscius est, ea continuò talia esse oporteat. Sic τοσούτων ἕκαστων, εἴ αὐτὸν καὶ δὴ πείσομαι, id est, ubi hoc unum dixerò, jam jam ad eum me convertam. Sic usurpatum est atque, à Virgilio Georgic. 1.

*Non aliter quàm qui adverso vix flumine lembum
Remigiis subigit; si brachia fortè remisit,*

Atque illum in præceps prono rapit alvæc anime.
hic enim atque significat continuò.

Aliàs verò, καὶ, sequentibus γὰρ δὴ, videtur interrogare potius, quàm affirmare. Plato sub initium Convivii, Apollodorum illum, quem μαρινδόν, id est, furiosum, vocabant, ità loquentem introducit, Καὶ δὴλόν γε δὴ, ὅτι εἴ ποτε διανύμενος, καὶ καὶ ἐμαυτῶ, καὶ καὶ ὑμῶν, μαίνουμαι; *Ex eo ne verò insanire me constat, quòd de me simul ac de vobis ità sentiam?*

Reg. 17.

Καὶ μὲν (nam & μὲν, sine voce aliqua interjecta, vel nunquam, vel rarò admodum reperias:) Primò, reddi potest *Enimverò*: & verò: & sanè. Demosthen. pro Corona, Καὶ μὲν, εἰ πᾶσι τοῖς ἄλλοις, ὡς νυνὶ δίδασκαλε, & διέξηι, ἢ & ἄλλ' ὅ, πῶς ἀδικούντα με ὑμᾶς ἐώεα: id est, *Enimverò*, vel, & sanè, si quid ex aliis, quæ jam jam dicendo criminabatur, aut aliud quidlibet abs me contra vos peccari videbat. Ibid. & μὲν, εἰ τὸ κοινόν τι τῶν ἑλλήνων κοινωνίαν ἐπετρέχειν ἐγὼ Φιλίππῳ id est, *Enimverò*, vel, & quidem, si operam Philippo meam, ad impediendam Græcorum societatem, vendideram. Ibid. & μὲν, τὴν εἰρήνην ἐκεῖν & ἔλυσεν, τὰ πλεῖστα λαβὼν id est, *Enimverò*, pacem ille tum violavit, cum hæc navigia cepit.

Reg. 18.

Secundò idem est, quod *profectò*, vel certè *quidem*. Ibid. & μὲν, ὅτι τὸ πρῶτον εἰς αὐτὸν ἐπείν τοι μνησθήναι id est, Nec illud *profectò* dicere quisquam audeat.

Tertiò, significat *porrò*, vel jam *verò*, vel *cæterum*. Ibid. & μὲν ὅτι πολλὰς μὲν ἐξέφανώκατε ἡδὲ τῶν πολιτῶν ἡμῶν, ἅπαντες ἴσασι id est, *Porro*, plerisque jam *Reipublicæ* administratione persunctos, à vobis coronatos esse, norunt universi.

Reg. 19.

Quartò, cum prima persona junctum, verti possit, *Equidem*. Plato sub initium Convivii, & μὲν ἐνασχέσῃ ἐξήτην, *Equidem* modò te quærebam.

Quintò, & μὲν, & valent *Quin etiam*. Ibid. & μὲν, & κατ' αὐτὸ τὸ τοῦ, ἀξίος εἰμι ἐπαινεῖν τοῦ χεῖν id est, *Quin etiam*, laude sum hac in parte dignus.

Sextò, & μὲν γε. At saltem, at verò. Ibid. & μὲν, τῷ γε μὴ διαφθαῖναι χεῖμασι, κακράτῃς Φιλίππου id est, At eò saltem Philippum vici, quòd pecuniis ab illo corrumpi minime potuerim.

Reg. 20.
καὶ τοι,
atqui.

Καὶ, cum particula τοι enclitica, significat primò, atqui: ut καίτοι ὅς τις αὐτὸ τῆς πατρίδος ἀποχρήματα καρπώσαιο, ὅτος αὐτὸν ἀπολλύναι δίκαιον γένοιτο id est, atqui dignus *profectò* est, qui pereat, quisquis patriæ calamitatem felicitatem putat suam. Demosthen. pro

Corno

Corona, καίτοι πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις δικαίοις, οἷς
 ἂν ἠπείν τις ὑπὸ Κτηπεῶντος ἔχει, καὶ τὸτο ἐμοὶ γὰρ
 δοκεῖ καὶ μάλα ἐκόντως ἂν λέγειν. Atqui præter ex-
 tra jura, (id est defensionis capita,) quæ Ctesiphon-
 tis in causa proferri possunt, hoc etiam existimo, & qui-
 dem summa cum equitate, urgeri posse.

Secundò, significat *verum*, vel *at*, idque ferè cum Reg. 21.
 dubitatione vel indignatione. Dèmosthen. pro Coro- & τοι, at.
 na, καίτοι πῶσα χρήματα τὸν ἡγαμένον τῷ συμμοειῶν
 ὡς μοι δίδουαι; At quantum pecunie, sodalitatum
 mihi principes duros putatis? ubi δίδουαι, pro δίδουαι
 ἂν, id est, δώσουιν. Sic Tullius ultima Verrina, At,
 quemadmodum ipse sese induit privā aἰτίῳ? Græcè,
 καὶ τοι πῶσον αὐτὸς γὰρ τρέπον πειέβαλον ἐαυτὸν ἐν τῇ
 συπελογίᾳ;

Tertiò, rariùs sumitur pro καὶ, id est, etiam. Gall. Reg. 22.
 vult meisme, affirmando. Eusebius lib. 3. Præparatio. καὶ τοι,
 pag. 106. εἰ δῆτις εἴη θιωατὸς ψυχῆς ἀγῶμα, καὶ
 μαρτὴν ἐν εἰκόνι τεκτῶναι, δύναιτ' ἂν ὅτος καίτοι
 τῷ κρηπτόντων id est, quare si quis animi simulachrum ac
 speciem fingendo architectari posset, idem quoque posset
 superiorum ac cælestium mentium imaginem aliquam fa-
 bricari: nisi fortè legatur καὶ τι, supple ἀγῶμα pro
 καὶ τοι.

Quartò, redditur, *quanquam*, vel, *tametsi*, in cor- Reg. 23.
 rectionibus maximè rhetoricis: ut, καίτοι, σὺ γὰρ ἔτω καὶ τοι,
 πρὸς ὧν, ἔδδεν τῷ παρ' ἐμοῦ δέησιν λόγων id est, quan- *quanquam*
 quam tu, qui tantum prudentiā vales, oratione meā non
 indigebis.

Quo sensu addunt plerumque particulam γὰρ. Gre-
 gor. Nazianz. ubi se dixit, ex Juliani apostatæ vultu
 & incessu, qualis futurus esset, cognovissè, addit, καὶ τοι
 γὰρ τῶν ἐν πεφυκότων πρὸς ταῦτα εἰς ὧν, id est, tam-
 ἔξ ex iis non sim, qui artis hujus admodum periti
 sūt.

Quintò, significat, & *quidem*, & *verò*, initio pe- Reg. 24.
 tidi. Plutarchus in Cæsare, καίτοι καὶ λόγον τινὰ κα-

τέπειτα εἰς τὸν δῆμον id est, & quidem rumoris ali-
quid in populum sparserant : ubi notandum illud πῆ,
duplici ἤ, inclusum ac tectum esse. Eodem sensu di-
cunt, interdum ἤ μὴ καί. Demosthen. pro Corona, καί-
τοι, σοὶν αὐτὸν ἀνάγκη δάτερον. Et verò, & sanè è
duobus alterum fateatur necesse est.

Reg. 25.

Sextò, redditur proinde, vel, itaque, apud Isocratem
saepè : ut καίτοι, τί χρὴ νομίζειν ποιεῖν αὐτὸν τοιούτοις
ἐπιχειρήσεσσι; proinde quid eum facturum putemus, qui
talìa cometur?

Septimò, καίτοι εἰ, vel αὖ, idem est quod εἰ ὅ, quòd
scilicet : ut, καίτοι εἰ πρὸς αὐτὸν ἔγω πῶς δέχασθαι quòd si
hoc modò adversus eum affectus eras.

Reg. 26.

Octavò, idem est, quod, & tamen, Gall. Et cepe-
dant. Demosthen. pro Corona, καίτοι σίγῃ ἐνθάδε με-
ταῦτα λέγοντα, εἰς ἔχθραν ἐμβάλεῖν τετήσι. Et tamen,
hoc me orationis genere, inimicitias istis constare dicebas.

Nonò, καὶ γάρ τοι, significat etenim. Ibid. καὶ γάρ τοι
πάνσι τοῖς Ἑλλέσι ἐδείξατε ὅτι τούτων. Etenim Graecis
omnibus ità demum ostendistis.

Reg. 27.

Καὶ ἔ, rarius quidem, aliquando tamen, pro ἀλλῷ
ἔ, id est, non autem. Demosthen. pro Corona, παύο-
μαι τοίνυν ἐγὼ χείροτος τύχῃ καὶ τότε, καὶ ἔ μάλιστα,
ἐνδὲ τιμωρίας. Atqui tum gratiam palàm consecutus
sum non reprehensionem, aut poenam retuli. Ità etiam,
καὶ μὴ, usurpatum, ut Gallicè, & non. Diogenianus apud
Euseb. Praeparat. 6. καὶ μὴ ταῦτα μόνα, ὧν δεῖν εἰμαρ-
μένη; non autem ea duntaxat, quae sati lege teneantur?

SECTIO VIII.

De Conjunctionibus ὡ, & ὅ, cum adjunctis particulis.

Regula I.

Particulas istas usu conjunctissimas etiam tractati-
one conjungimus. Primum igitur, ὡ cum parti-
culâ γάρ, ornatûs causâ solum adhibetur, quia ἔ
γάρ, idem quòd γάρ, significant. At per se solum, ra-
rius licet, aliquando tamen, eodem modo vacat, &
quidem, apud Latinos. Atque id Platoni frequentiu
el.

est. Sic 8. de Republ. ὅταν ὡς δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τὴν μητέρα ἀκούῃ ἀχθόμενος id est, cum, inquam, primum quidem matrem moleste ferentem audier. Ibi enim, ὅ non sequitur.

Nominatim autem observandum, vix unquam reperiri, ὅς μὲν, absolutè positum, ut *qui quidem* Latine. Græci enim potius dicunt, ὅς τις, ὅπῃ, ὅς δὲ, ὅς γε. Poetæ verò etiam, ὅς τις, ut passim Homerus.

In membrorum diversorum, quæ tamen ad se mutuo refectri possint, initiis ferè semper μὲν & ὅ collocantur: Latine autem rarissime, *quidem verò*, quod Latini dissolutiones ament. Itaque dum Græca Latine redduntur μὲν & ὅ, ut plurimum omitti debent, alioqui putidam sæpe Latinitatem efficiunt; tuncque, commodè ablativus absolutus in priore membro usurpari poterit; ut, τὴν μὲν ἐχθρὸν κατέβαλεν, αὐτὸς δὲ ἀφ' αἰγύπτου ἔσθ' ἴππε. Ipse afflicto jam hoste, presso gradu constitit.

Contra, cum Græcè Latina vertuntur, sæpe adhibendæ sunt illæ particulæ membris illis diversis quæ Latine nullâ conjunctione copulantur. Quòd si plura essent illa membra, tum subinde addendum fuerit, καὶ, vel πρὸς δέ, vel πρὸς δὲ τῶντις, id est, *præterea*, initio membrorum, ante particulam ipsam μὲν.

Monendi quoque tyrones sunt, licet vocalæ istæ tam crebrò usurpentur, nunquam tamen simul usurpari, quin absolutè reddi possint, per, *quidem, verò*; ut, ἔ- τ' ἢ ἡμᾶς φρονιζέει, ἡμῖς ὅ ὕμ' ἐνθεΐας, αὐτὸν ὑπερπυρρῶς ζέειν, ἡμῶν οἰόμεθα, id est, *ille quidem fucum nobis facit, nos verò præ simplicitate, rebus eum nostris studere arbitramur.*

Monendi præterea, conjunctionibus illis partes etiam dissimiles conjungi posse: (ut πᾶν μὲν δὲ τὸ ἐχθρὸν, πᾶν δὲ ἐρασιφύλον τὸ κακοῦ, *partim, ob inimicitias, partim occasionem arripient*:) sed tamen prioris membri participium, cum posterioris verbo committi non debere. v.c. malè diceretur, τὸς μὲν πολεμῖνες ἐμβαλόν, ὑπὲρ ὅ τ' πατρὶ δὲ ὑμνῶμεν nam, aut ὅ tollendum est,

est, aut pro ἐκβαλῶν, dicendum ἐξέβαλον· id est, *propulsatis hostibus, patriam defendi.*

Reg. 5.

Eleganter etiam id exprimunt, quod Latine dicimus. *cum, tum*; qui usus cum apud ceteros, tum praesertim apud Isocratem longè frequentissimus: ut ipso statim cohortationis ad Demonicum exordio. Quod igitur habet Tullius initio orationis pro Deiotaro, *Cum in omnibus causis gravioribus, C. Caesar, vehementius commoveri soleo; tum in hac causa ita me nulla perturbant*: Græcè reddi potest, *παρὰ μὲν ἄλλης τῆς ἀγωνίας, Γαίης Καϊσάρ, ἐμπαθίζεσθην ἢ ὡς δ' αὖ περὶ διακρίσεως, παρὰ ἧς τυτονί, πλείστοις ὅσοις ὕπνω πῶς διαταράττομαι.*

Demosthen. pro Corona initio, *πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγε ἐλαττώμαι ἢ τυτονί ἢ ἀγῶνα Αἰσχίνου, οὗ δ' Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ μεγάλα, id est, Et quidem cum Aschine, hac in causa, multis sum rebus inferior, tum duabus potissimum, iisque permagnis.*

Reg. 6.

Mὲν ἦ, serviunt etiam enumerationibus rerum, aut hominum, diversorum quidem, sed tamen eodem spectantium: tunc verò ridiculum esset, *quidem verò* Latinis auribus inculcare: ut apud Xenophontem, *ἐπεί σου ἕνεκα πάντα μὲν πόνον, πάντα ἦ κίνδυνον ὑπομείνω* id est, *laudis gratiâ labores omnes, omniâque pericula sustinere.* Sic apud Gregorium, *Ἐθεράπνευ μὲν τὰ σώματα, ἔθεράπνευ δὲ τὰς ψυχάς* id est, *corpora simul animosque curabat*: dici potuit, *ἔθεράπνευ δὲ καὶ τὰς ψυχάς.*

Reg. 7.

Atticè quoque sæpius repetuntur, crebris negationibus illigata, ita ut & membra membris opponantur, nec commodè satis Latinitate donentur. Insigne hoc in genere est illud Demosthen. orat. pro Coro. *ἐκ εἴπω μὲν ταῦτα, ἐκ ἔρχασθαι δὲ οὐδὲ ἔρχασθαι μὲν, ἐκ ἐπίσβευσθαι δὲ ἐκ ἐπείσβευσθαι μὲν, ἐκ ἐπιστά δὲ ὀρθαίως*: Quæ particulis ita ut, subinde iteratis, hoc modo veritas: *Neq; verò hac ita dixi, ut eadem non proscriberem: nec ita proscripsi, ut obviandâ legatione non dicerem: nec in legatione sic dixi, ut ea Thebanis non persuaderem.*

Fre-

Frequentissimus est hujus oppositionis usus, cum uno aut pluribus omiſſis, aliquid aliud fieri significatur: tuncque prius membrum per ablativum absolutum, & passivum reddi debet; etiamſi Græcè, infinitivus utrobique habeatur. Demosthen. pro Coro. ἐπὶ τῶν πρὸς ἀλλήλους ἀγωνίζεσθαι παραλείπων, ἐτέρῳ δ' ἔτι κακόν τι δοῦσιν αὐτοῖς, ζητῆιν id est, non mutuâ disceptatione omiſſâ, quendam alium quem ledamus, querere. ubi observandum, membri prioris infinitivum παραλείπων, mutari posse in accusativum participii παραλιπώντος: quod si fiat, ἔ & δὲ omitti oportebit.

Nec rarò tamen, unicum μὲν, plurima ὃ consequuntur; quæ si Latinè omnia redderes, barbarus fieres. Ita Dio Chrysostom. orat. 12. Ἐνθα δ' ὁρᾷς πανταχοῦ μὲν ξίρη, πανταχοῦ ὃ θύρανας, πανταχοῦ ὃ δόξατα, πάντα ὃ ἵππων, πάντα ὃ ὄπλων, πάντα ὃ ὠπλισμένων ἀνδρῶν μεσά. Hic porro videas, ubique gladios, ubique loricas, ubique hastas; omnia equis, armis, atque armatis hominibus plena omnia.

Δὲ post μὲν, sæpiſſime reddi debet, sed; ita quidem ut membrum in quo locum habet, priori adversetur; ut σὺ μὲν ἀκούεις, ἐγὼ δὲ οὐκ ἰδὼς id est, audis tu quidem, sed non intelligis.

Μὲν δὲ præmiſſâ voce aliquâ, periodorum ac membrorum initiis, aliquando significat & quidem. Demosthen. pro Coro. περὶ μὲν δὴ τῶν ἰδιῶν, ὅσα λοιδορούντων βέλτασφύμηκε περὶ ἐμοῦ, id est, ac de private quidem vitiationibus, quæcunque demum in me maledicta contumeliosè contulerit. Aliàs μὲν δὲ, id est, igitur.

Μὲν τοι, primùm in responſionibus, aut iis simili orationis genere adhibetur, approbandi atque assentienti causâ, ut apud Latinos, verò, sanè, utique, omnino. Cicero Tusculan. 5. quid igitur contra Brutum me dicentem putas? respondet Atticus, tu verò ut videtur, nam præfinire non est meum. Græcè ita possit τι δὲ ποτ' ἐμὲ ἀν' ὅτι κατεπαῖν τὸ βεβύτη; σὺ μὲν τοι ὁπῶς ἀν' σοι δοκῇ τὸ γούμ' προσορίζεσθαι π, ἢ ἐμὸν γα, vel

vel ἔπερς ἐμὲ, vel κατ' ἐμὲ. Sic apud Xenophontem, huic interrogationi, ἢ καὶ ἐμὲ οὐδ', ἐφ' ἡ γυνὴ, δέηται ταῦτα ποιεῖν; *An verò, inquit mulier, hæc etiam me facere oportebit?* subjicitur; δέησαι μὲν τοι, ἐφ' ἡ γυνὴ ἐνδον μένειν. id est, *te verò, inquam, intus manere oportebit.* Dionysius Halicarnass. lib. 4. ubi Servius Tullius, postquam ex Tarquinio quaesivit, num quod sibi ex variis quæ recenseret criminibus, obicere possit, ita concludit, δίκαιον μὲν τοι εἶναι, εἰ τί μοι τοιούτων ἡμαρτηται, ἢ ἀρχῆς αἵμα καὶ ἢ ψυχῆς ἀποστερηθῶμαι. id est, *Iustum sanè fuerit, si quid huiusmodi commissum abs me fuit, me regno simul, vitæque spoliari.*

Reg. 13.

Secundò, significatione superiori, contrariâ, sumitur pro at, *verum, verumtamen*, aut absolute *tamen*, quemadmodum supra diximus de πλὴν ἀλλὰ. Dionysius Halicarnass. lib. 4. ubi Servius cùm quaesisset, num superbi se gereret: τίς μὲν τοι τ' περ' ἐμοῦ βασιλέων ἔπομερίως ἐν ἔχαστῃ διατέλει; *At quis ex præcedentibus regibus, tam in summo imperio moderatus fuit?* Xenophon, τὸτο μὲν τοι εἰδὼς, οὐδ' ἐν μάλλον ἐπίσταμαι, ὅπως δεῖ γεωργεῖν id est, *verumtamen, ut hoc norim, nihilo magis novi, quemadmodum arare oporteat.* Quot sensu nonnunquam ἑλληστικῶς ponitur. Plato in Gorg. σὺ δὲ ὡμολόγῃς τ' γὰρ νῦν εἶδέναι, τ' μὲν τοι ἐμπερδεῖν id est, *tu verò fatebare, ex iis saltem qui nunc vivunt, ejusmodi fuisse neminem: verumtamen ex iis qui prius: id est, sed tamen ex iis qui superiori tempore vixissent nonnullos fuisse dicebas, ἑρασκεις ἡνέσθαι πάντα.*

Reg. 14.

Aliquando μὲν τοι, & μὲν τοι πεν, unicâ voce pro paroxytonâ, pro μὲν τοι ponuntur in utraque significatione. Sunt qui addant, μὲντ' εἶναι, eodem modo usurpari, sed meo iudicio illud εἶναι ad verbum suum pertinet, non ad μὲν τοι: sed μὲντ' per apostrophem. Demosthen. pro Coro. ἐμὲ δὲ, τὸ πῶς φρονήματα λαβόντα, ἀνελώνην ἐπὶ τὸ βίημα εἶδει; τὸ τὰ πῶν ἀνάξια ἐβέντ; *Indignus μέντ' εἶναι ἀπ' ἐξουσίας, me autem, quo tandem sensu conscendere suggestum oportuit? an ejus qui indignus*

indigna dicturus esset? at justè sanè periissem: ubi manifestè, ἄν pertinet ad ἀπίθανον.

Μὲν ἔν, rarò admodum significat igitur; multò minus, quidem igitur. At primò commodè reddi potest, & quidem, & verò, enim verò: maximè in periodorum initiis: præmissa tamen super alia voce, ut ἔπει μὲν ἔν πρὸς τὴν πόλιν διακείμεν & αἰὲρ διατέλειται id est, & quidem eo semper fuit in rempublicam animo, nunquam enim reperitur, ἔν μὲν, pro & quidem; nec ἔν ὅ, pro & verò; nisi apud Poetas. Demosthen. pro Coron. περὶ εὐνοίας μὲν ἔν, ὥς μετεώτατα τοῦτο ποιεῖν. Equidem, vel ego verò id quàm modestissimè fieri poterit, præfere conabor. Præcedente autem particulâ εἰ verè etiam potest quòd si, vel & quidem si. Idem ibid. εἰ μὲν ὅ περὶ ὧν ἐλέγχεσθαι μόνον, κατ' ὅρην σεν Ἀιχίνης: id est, Quòd si Æschines, quibus de rebus actionem instituebat, in iis tantum accusandis versatus esset.

Secundò significat quidem certè, vel sanè: Galli ferè dicunt, au moins, vel pour le moins: interdum & à la certè: ut ea quæ sequuntur ad aliquam priorum confirmationem utcunque pertineant. Thycyd. lib. 1. cùm dixisset nonnullos esse, qui scriberent quendam in Asia periisse; subdit ejus opinionis hoc argumentum; μνημεῖον μὲν ἔν αὐτῷ ἐν Μαιγνησίᾳ ὅτι τῇ Ἀσιανῇ: id est, & sanè hujus monumentum extat Magnesiæ, quæ Asiæ civitas est.

Tertiò, redditur porro, vel cæterum, vel jam verò; in eisdem periodorum iniis: ut αὐτὸς μὲν ἔν ὅ ἀρχὴν περὶ λαβὼν, πάντα ἐπεκίνησεν id est, cæterum accepto imperio cuncta mutavit. Demosthen. pro Coron. πολλὰ μὲν ἔν ἐργαζέμεθα καὶ τυτοὶ τὸν ἀγῶνα, Ἀιχίνης, ὅς ὅ, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ μεγάλα: Porro, vel jam verò, Athenienses hac in causa. cùm aliis plerisque rebus deteriori conditione sum, quàm Æschines, tum verò dubius præcipuè, iisque permagnis. Quo sensu καὶ ὅ ἐροῦμαι, id est, per subjectionem, usurpatur explicandi aliqujus causâ, quod præmissum est: ut si cùm dixisses aliquid

quid esse inutile, subjungeres ἀχρηστον μὲν εἶναι φημι ἔργον πᾶν, ὁ, τι μὴ δὲν ἐπ' ἀρετῇ σωτηρίῃ. id est, *Porro in-utile, vel inutile autem id esse dico, quod nihil ad virtutem juvat.*

Reg. 18.

Quartò, significat imò, verò: ut Xenophon. quærenti, οἱ ὅδε σοι τέτων ἔδν ὀρίσανται ποιῆν; id est, *nihilne tui rerum illarum facere norunt?* responderet, πάντα μὲν εἶναι, ἔφη, imò verò, inquit, omnia. Quod etiam dicunt μὲν εἶναι γὰρ, vel unâ voce, vel tribus distinctis. Ità Lucæ 1. ei mulieri, quæ beatam Christi matrem prædicabat, Christus ipse responderet, μὴ εἶναι γὰρ, *μαρτυρεῖται οἱ ἀκούοντες τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ* id est, *quinimo, vel imò verò, beati qui audiunt verbum Dei.* Quæ tamen vocalis, membrorum aut periodorum initiis, aliquando significant *enim* verò, ut ad Rom. 9. ἢ εἶναι γὰρ, ὃ ἀνθρώπος, οὗ τις εἶ ὁ ἀνταπεκρινόμενος τῷ Θεῷ; id est, *Enimverò ὁ homo, tu quis es, qui Deo respondes?* Hic autem notandum μὴ εἶναι γὰρ, toti membro initio dare posse, nullâ voce præmissâ, quod non possunt μὲν εἶναι, sine γὰρ.

Reg. 19.

Quintò, ac postremò μὴ εἶναι γὰρ significant *at enim*, serviuntq; potissimum occupationibus rhetoricis. Demosthen. Olynth. 1. τὸ μὲν εἶναι πημᾶν, inquit, ἵστας φησὶ τις ὡς ῥα δὲ ἴσον, καὶ πάντως εἶναι. ubi malè, meo iudicio, qui vertunt *igitur* vel *quamobrem*: sensus enim est, *at enim dicat fortasse quispiam, facile admodum, & cuiusvis esse.*

Reg. 20.

Observandum hic obiter apud Iones, ὦν & νῶν ellipticum, pro εἶναι usurpari: ut μὲν ὦν & μὴ εἶναι, pro μὴ εἶναι. Herodot. lib. 2. τοῦτο μὴ εἶναι τὸ ὄρη, πρὶν εἶναι id est, *& quidem hic mons ejusmodi est.* Ibid. paulò post, πρὶν εἶναι μὲν ὦν ἢ ἡμεῖς αὐτὴν εἶναι id est, *atque hic natus est illius regionis situs.*

Reg. 21.

Apud eundem particula ista ὦν, sæpissimè vacat: nam altera νῶν, rarò sine μὲν reperitur. Imò, præpositiones à verbis, quorum partem constituerent, interjecto ferè ὦν, dirimuntur. Ità lib. 2. οἱ δὲ φάσαντες ἵς τὴν ἀγορὰν, αἶψα ὦν εἶδοντο, pro αἶψα ἵδοντο id est, *si def-*
rentes

rentes in forum, ibi vendere consueverunt. Ibid. κατ' ὅν ἐμάλυψα, pro κατεμάλυψα, operui. Ibid. ἐν ᾧ ἐπακλώσαν, pro ἐν ἐπακλώσαν, connectere & colligare solent.

De particula ῥ, seorsim hæc notanda. Primùm illam Reg. 23. encliticam esse, non modò, cùm demonstrat, ut in ὅδε, ἦδε, τόδε: sed etiam dum coalescit in unam vocem, cum πῖος talis, τίος tantus, πηλίκος tantus: tuncque unicuſ est accentus in penultima πῖόςδε, πόςδε, πηλίκόςδε. Postremò, cùm fungitur vice præpositionis εἰς aut similis, ut in οἶκαδε, pro εἰς τὸν οἶκον, domum: quò etiam utuntur Oratores: & in aliis quibusdam magis Poeticis: ut, ἀγορήδε, id est, εἰς ἀγοράν, in forum, & similibus.

Secundò, apud Aristotelem, Platonémque potissimùm, aliòſque magis Atticos, significare sed aut veniunt; quemadmodum antiè diximus, ἀλλὰ interdum pro ῥ usurpari. Aristotel. Ethic. 8. ἢ μὲ δ' ἄλϙ, inquit, ἢ ἐστὶ φίλῖα πρὸς αὐτόν· ἢ δ' ἀνδρῶπος: id est, quatenus ille servus est, nulla cum coamicitia esse potest: sed tantum quatenus homo est. Quod orationis genus eò nonnunquam obscurius est, quò nonnulla subintelliguntur ex præcedentibus repetenda. Plato in Gorgia, ἢ μὲ ὁ ψωπισσοκὴ, ἢ μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι, ἢ ἢ ἰατρικὴ id est, condiendorum ciborum ars mihi nulla videtur esse, at medicina; (supple, ars videtur.) Sic Tullius ad Lentulum: Non meum monumentum, inquit, monumentum verò Senatùs: ubi monumentum verò, posuit, pro sed monumentum; Græcè, ἢ ἐμὸν γὰρ μνημεῖον, πῶς ῥ βελῆς.

Tertiò, ῥ sumitur aliquando pro ῥ, apud Homerum Reg. 24. sæpiſsimè, aliòſque poetas: apud quos particula hæc, ut hoc obiter dicam, præcipuam carmini venustatem asferre putatur: adeòq; altero quoq; versu inculcatur: quod apud Latinos vitium esset turpissimum. Imò etiam in soluta oratione, est ubi ῥ reddi potius debeat, enim, quàm verò. Demosth. Olynth. 3. τῷτ' ἐν δὲ πρὸς εἶναι τὰ δ' ἀλλὰ ὑπαρχει. Hos igitur accedat oportet: nam cetera quidem adsunt.

Quartò

Reg. 25.
 ὅ pro δὴ.

Quartò, non rarò cum aliqua emphasi ponitur pro δὴ, ut apud Latinos, verò, pro utique, vel omnino. Tullius, *Quod me rogas, ut in bonam partem id accipiam, ego verò in optimam.* Græcè, ὅτι μὲν ἐν παραχαλῆς ἐμὲ, ἐυγνωμόνως ἀκούειν ταπεινὸν, (vel λαβεῖν, δὲ χαλεπὸν τατί γε) ἐγὼ δὲ καὶ μάλιστα. Plato in Phædone, ὅς ἂν ὀδῶσιν ἀνιάτως ἔχειν, τέτρες δὲ ἢ προσήκουσα μοῖρα πίπτει εἰς τὸν τάρταρον id est, *Qui autem videntur insanabilibus vitiis laborare, eos verò suum cujusque fatum in tartarum detrudit.*

Reg. 26.
 ὅ pro δὴ ob-
 scurat orati-
 onem.

Hac in acceptione obscuram interdum efficit oratio- nem. Plato 10. de Legibus cùm dixisset, Νῦν δὲ χαλεπὸν ἔσθ' ἐπὶ, διαρρήδην εἰπεῖν, ὡς ἐπειδὴ ψυχὴ μὲν ἐστὶ ἀειάγρου ἡμῶν πάντα id est, nunc ergò nihil ampliùs est, quamòdrem apertè dicere vercamur; quandoquidem animus is est qui circum agit omnia: subdit, τίω δὲ ἀει- ρὴ ἀειροπᾶν ἐξ ἀνάγκης ἀειάγειν φατέον id est, eundem certè animum, ipsius quoque cæli conversionem afficere dicendum esse. Quo loco, τὴν δὲ omnino posuit pro τὴν δὴ, vel τίω γε, vel καὶ τίω, & φατέον abundat: la is enim erat εἰπεῖν, sic tamen ut sequeretur ἀειάγειν, pro ἀειάσειν, & ἡ δὲ, pro τίω δὲ, in nominandi casu ef- ferretur.

Reg. 27.

Sumitur etiam pro δὴ, cùm significat ἐπὶ, vel omni- no vacat. Demosth. εἰ πῶτ' ὀδῶν, οὐκ ἐστὶς ἐγὼ, καὶ ὑμεῖς δὲ ὀπᾶτε id est si ejusmodi Rhetor est, cujusmodi nonnullos ego, ac vos etiam videtis. Thucyd. δὲ ἔχοντες αὐτοῖς, καὶ πρέπον δὲ ἅμα, τὸν πῶτ' αὐτῶν δὲ δόξαι, æquum enim est, & verò etiam decet, hunc ipsis honorem haberi.

SECTIO IX.

De Conjunctiōibus ὅτι, & τίναυ.

Reg. 1.

Ὅτι, quòd, præter observata superiùs, Græcè ele- ganter ac vulgò usurpatur cum nominativo ac ver- bo proprio, ubi Latini accusativum cum infinitivo con- jungunt. Xenoph. Ἑλλήνων 6. εἶπεν ὅτι βύλας ταῦ dixit quòd

quod vult, id est, dixit se velle : sed hoc ejus usu nihil contritius.

Ὅτι, cum superlativo tam nominis, quam adverbii, videtur quanda n adverbii rationem inducere, idémq; valere, quod apud Latinos *quàm*, ut ὅτι ἐλπιεσθαι, *quàm optimè*, ὅτι ταχιστα, *quàm celerrimè*, ὅτι πλείστοι, *quàm plurimi*. Quo sensu etiam cum substantivis quibuldam conjungitur ; ut ὅτι ταχὺ, *quàm celerrimè*.

Aliquando interrogationi servit, *cur & quomodo* ? tuncque ferè præcedit τί, subauditur verbum ὅσιν. In Evangelio B. Marci cap. 9. Τί ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἐδυνάμεθα καθάλειν αὐτό ; *quidquod*, id est, *quid est quod*, vel *quamobrem ipsum non potuimus ejicere* ?

Pro τί ὅτι, Aristophan. dicit ὅτι τί δὴ ; pro quo mavult Plato ὅτι δὴ τί ; addito etiam μάλιστα, id est, *cur tandem & sæpius tamen ὅτι*, (*quia*) responsioni servit, ut sexcentis exemplis patet.

Ὅτι, quod, non rarò abundat, cum alicujus verba referuntur. Demosth. in Leptin. ὡς δὲ γὰρ εἰρηκαλῶς εἰπαὶν. ὅτι, ὡς ἔχουσιν ὁ δεῖνα, καὶ ὁ δεῖνα id est, *nec enim honestè diceretur, illum & illum jam habere* : vel Græco propius, *atque jam ille, & ille habent*. Quæ loquendi ratio, si verba tantum singula cogitentur, alienum planè sensum efficiet, ut Apocalyp. 3. ὅτι λέγεις ὅτι πλέσιός εἰμι : *verbatim. quia dicis, quod dives sum*, id est, *te divitem esse*, cum verba tonare videantur, eum de quo loquitur dicere, Christum ipsum esse divitem, non se. Quo tamen loco, & aliis plerisque, rectè ac piè noster Interpres, nativum illum Græcæ dictionis candorem exhibuit.

Aliquando δὲ ὅτι, unicâ voce paroxytonâ, pro simplici ὅτι ponitur, licet positum etiam videri queat, pro δὲ ὅτι : sed quantum ad usum, perinde est. Polybius Histor. 1. οἱ μὲν πᾶντες ὁμολογῆσεν, δὲ ὅτι καὶ λίαν πολλοὶ τὴν ἀληθείαν ἀπελείποντο περιδεῖν id est, *confessione omnes existimo, se admodum à rei veritate prius abfuisse* : ubi vel λίαν, vel πολλοὶ τι, videtur abundare.

O

Ibid.

Reg. 2.
ὅτι, quàm.Reg. 3.
τί ὅτι ; cur ?Reg. 4.
ὅτι abundatReg. 5.
δὲ ὅτι, pro ὅτι

Ibid. ὅτι δὲ ταχέως ὑφ' αὐτὰς ποιήσονται τὴν Ζικελίαν, περσῶν ἐστιν. Quod autem brevi Sicilia potituri essent, res per sese manifesta erat.

Reg. 6.
ὅτι μὴ nisi.

Ὅτι μὴ, (quod non,) passim pro εἰ μὴ, id est, nisi, accipitur. Aristid. Panathen. ἐν Ἑπετραῖς ἢ Ἑλλαν-
χῆς, ἔδεν ἦν, ὅτι μὴ Ἀθῆναι: id est, In Epistolis Græcis
nihil erat, nisi Athenæ.

ὅτι μὴ καὶ,
nisi quod.

Ἀρ ὅτι μὴ καὶ, duobus præcipuè modis reddi possunt,
Primò, nisi quod, vel nisi quod etiam, vel quinetiam,
vel imo verò. Gregor. Naxianz. 1. contra Julian. τὸ
ἐλέσχεος ἢ ἐδέρυξο, ὅτι μὴ καὶ μᾶλλον τῆς ἐαυτοῦ
ὑπερβείας ἠγρόησιν id est, quo minùs tamen deprehenderetur,
effugere non potuit: imo verò imprudens licet, quo
certius deprehenderetur efficit. Postrema verba sic Bo-
dæus vertit, nisi quod non intellexerat, hoc facto se diffi-
dentiā suam prodere.

ὅτι μὴ καὶ,
quoniam.

Potest etiam ὅτι μὴ καὶ reddi, quanquam, tamen scilicet.
Idem Greg. orat. 20. ubi de prophana scientia: ὅσον ἢ
εἰς Δαίμονας ἐβέβη, διεπύσσαμυ, ὅτι μὴ καὶ κτῶν εἰς
Δεοσέβειαν ὠφελήμεθα: id est, quicquid autem ad De-
mones raperet, id totum execrati sumus: quanquam ex iis
quoque rebus multum in divino cultu profecimus.

Reg. 7.
πρῶτον, igitur.

Τοῖνον, quod initio quidem periodi ponitur, sed ta-
men vocem aliquam sequi debet, hos præcipuè usus
habet. Primò, vel per se solum (quod vulgare admo-
dum est) vel quod rariùs, præcedente μὲν, significat igitur.
Demosthen pro Corona, τὸ μὲν τοῖνον ἐν πρεσβείᾳ
προσέτερον: id est, Quod ergo primum eā in legatione
contigit.

πρῶτον, utique.

Secundò, idem est, quod δὲ utique, videlicet. Ibid.
cùm dixisset duo esse, in quibus deteriori, quàm Æschines,
conditione uteretur; subdit, τέτων πίνων, ὃ μὲν
ὅτι πρὸς ἡδονὴν τέτων δέδωκεν ἢ πᾶσιν, ὡς ἐπὶ εἰσπαι-
νοχλεί, λοιπὸν ἐμοί: id est, ex iis videlicet, quod
delectationem asserre solet. huic tributum est: quod
autem universis, ut verbo dicam, molestum est, id mihi
reliat.

Tertiò,

Tertiò, valet, μή ἔν, & quidem, & verò, atque: Demosthen. ibid. πάντα μὴ πίνω τὰ κατηγορητέα, ὁμοίως ἐκ τῶν ἂν τις εἶδοι, ὅτε δικαίως, ἔτ' ἐπ' ἀληθείας ἐδίκμας εἰρημύα id est, & quidem accusationis hujus capita omnia, ex istis similiter quivis intelligat, nec jussè allata esse, nec ullo modo veritate conjuncta. Sequitur, βέλομαι δὲ καὶ καθ' ἐν αὐτῶν ἕκαστον ἔξτάσαι. id est, unumquodque tamen excutere sigillatim volo. Sic, quod Latini dicunt, Atque ut omnes intelligant, Græcè reddi potest, ὥς τοίνυν ἅπασιν φανερόν γένοιτ' ἂν.

Reg. 8.
τοίνυν, &
quidem.

Quarto in transitionibus oratoris locum habet, significatque jam verò. Isocrates in Panegyri. ad publicos & solennes conventus, ab Atheniensibus institutos accedens, τὴν τοίνυν, inquit, τὰς παρηγύρεις κατασκευαίτων, δικαίως ἐπαινεύμενων. &c. id est, jam verò, cum ii suo jure laudentur, qui publicas celebritates instituerint. Demosthen pro Coro. ἐπειδὴ τοίνυν ἐποίησατο πῶς εἰρήνην ἡ πόλις, ἐν ταῦτα πάλιν σέβετε τὴν ἡμῶν ἐκάτερον & ποιεῖσθε ἀρετὴν. id est, jam verò postquam Respublica pacem fecisset, hic mihi rursus attendite, quam uterque nostrum agendi rationem sequi statuerit. Ibid. & τοίνυν, & de πῶς ἦσαν, εἰ ταύτην γαυριᾶς, ἐν ἧδεν τὴν παρ' ἡμοῖς γενομένην εὐρήσετε τῇ πόλει id est, jam verò, vel ceterum, porro. ne cladem quidem istam, ulla ex re, quæ commissam mihi fuerit, in urbem redundasse, reperietis.

Reg. 9.
τοίνυν jam
verò.

Quintò, in iisdem transitionibus, redat potius debet, at, verum, sed. Demost. ibid. propius accusationi responsurus, βέλομαι inquit, τοίνυν ἡδὲ καὶ περὶ τῆς γενομένης αὐτῆς ἀπλογήσασθαι id est, at jam ipsimet accusationi respondere volo. Ibid. βέλομαι τοίνυν ἐπανέλθειν ἐφ' ἃ τῶν ἐξῆς ἐπιτιμώμεν. sed volo ad ea jam redire, quæ deinceps in Republica gessi. Sic & τοίνυν αὐτὸν τῷ μὴ καθυπερβαίνειν ταῦτα, σημνύνομαι. At non eo tantum mihi placeo, quod hoc in genere nihil remisierim. Dixit enim καθυπερβαίνειν ταῦτα, eodem sensu, quo καθυπερβαίνειν περὶ τῶν, de quo in cap. de Verbo diximus.

Reg. 10.
τοίνυν, at.

Sextò, significare videtur, & tamen, vel atqui. Demost. Reg. 11.

οὐκ ἔστιν ὁ τα-
μεν, atqui.

hen. ibidem, cum dixisset Æschini, eo tempore accusa-
tionem instituendam fuisse, quo Demosthenes ipse
Rempublicam læderet; subdit, ὁ τοίνυν ἐπείνοας ὁ δα-
μῶς τῷτο, id est, *Et tamen*, vel, *atqui nusquam id fecisti*.
Ibid. παίνουμαι τοίνυν ἐγὼ χαλεπῶς τετυχηκὼς τότε, καὶ ἐ-
μὴ μὲν εὖ εἰς τιμωρίας, atqui me tum gratiam ex eo ve-
tulisse constat, non reprehensionem, aut pœnam.

Reg. 12.
ἐγὼ τοίνυν,
equidem.

Septimò, cum pronomine primæ personæ, adjuncto
ferè μὲν, commodè verti potest, *equidem*. Demosthen.
ibid. Ἐγὼ μὲν τοίνυν ἐξαλα, βουλευὼν ἀποπαῖν τὴν τα-
χίστην πρὸς τοὺς ἄλλους. *Equidem ejusmodi decretum edidi*,
quo auctor eram, ut legati quàm celerrimè fieri posset
navigarent.

SECTION X.

De Conjunctione ὥς, cum adjunctis particulis.

Regula 1.
ὥς, ὥς, ὥς, ὥς,
ὥς, ὥς.

DE Conjunctionibus ὥς & ὥς, primùm hoc tyro-
nes moneo; usurpari eas posse, ubicunque, *ut*, La-
tinum potest: si tres usus excipias, in quibus ὥς lo-
cum non habet, de quibus paulò post: cùm ἵνα, lo-
cum ibi tantùm habeat, ubi, *ut*, significat, *a finque*:
versum, Ὡς Ζεῦ, ὥς Καλύβων πᾶν ἀπολοῖτο γένος, Ca-
tullus, pene ad verbum reddit, *Juppiter, ut Chalybôn*
omne genus pereat: At in soluta, crebrò adjunctum ha-
bet εἴθε γε, (tuncque ὥς, abundat, cùm εἴθε per se, sit
utinam,) vel γε solùm, ac ferè post aliam vocem inter-
jectam. Lucian. ὥς εἴθε γε γὰρ Ἐξομιῶσαι δυνάτοιν ἵν, at-
que *utinam evomere liceret*. Synelius, epistolâ quadam,
ὥς εἴθε γε τέτων ἡμῶν εἶ) τὸ παρ' αὐτῶν πῶποτε. σπατηλῶν
ἐνπεσέμετον id est, *utinam verò contingat, hunc omni-*
um, quos ab illo unquam accepimus, religiosissimum no-
bis esse Ducem. ubi em, pro ἐνδύχοιτο, vel ἐγχεσθῶν. Ità
Gallicè, particula *que* usurpari solet, cùm dicitur, *que*
pleuist à Dieu! que fusses tu bien loing d'icy.

Reg. 2.

Secundò ὥς & ὥς, vel solæ, vel cum particula εἰ,
solâ, vel etiam præcedente ἀν, ità ut unicam aliquando

tres

tres illæ vocem ὅζυτον efficiant: sumuntur pro *quasi*, vel *tanquam*: tuncque adverbia potius esse, quam conjunctiones videntur. Dicunt igitur ὥσπερ, ὥσπερ εἰ, ὥσπερ εἰ, ὥσπερ εἰ. sæpius tamen ὥς ἂν εἰ, & ὥσπερ ἂν εἰ, tribus distinctis vocibus: quod etiam ὁιονεῖ dici posset, Malè autem diceretur ἰσαεῖ, vel ὥσε εἰ. Dicunt etiam, ὥς ἂν, & ὥσπερ ἂν, sine εἰ, non autem ὥσε ἂν. Exemplis nihil frequentius.

Hic tamen observanda duo. Alterum est, quod abso-
lutè simul, & Ironicè Latini dicunt, *quasi verò*; his
particulis exprimi vulgò non posse, sed aliis quibusdam,
ut ἀμέλει γάρ πως γὰρ ἔ; μὲν γὰρ & similibus.

Alterum est, idem, *quasi verò*, in membrorum aut
periodorum initiis, reddi posse, ὥς, ὥσπερ, ὥς ἂν, ὥσ-
περ ἂν, ὥς ἄρα, ὥς περ ἄρα, ὥς ἀμέλει, ὥς περ ἀμέλει,
ὥς ἂν δηλαδὴ, ὥς ἂν δήπερ, vel δηπερ. ὥς γε, ὥς
δή, ὥς ἔν, ὥσπερ ἔν, ὥς ἔν δὴ, & ὥσπερ ἔν δὴ, tunc-
que particula εἰ, vix unquam adhibetur. c. c. *quasi verò*
partium mearum esset, genus omne calamitatis impedire,
ὥς ἄρα περὶ ἐμὲ, παντὸς τῆς δεινῆς καλυπτοῦ θάνατον.

Tertiò, ὥς (non ὥσε, vel ὥς περ) idem est, quod ὅπ-
quà in acceptione triplicem ferè habet usum. Primus
est, gallico idiomati propior quàm Latino, ut cum di-
cimus, *ie scay fort bien que vous esles invincible*; Græ-
cè, μάλ' ἀκριβῶς οἶδ' ὥς, vel ὅπιν σὺ γ' ἀνίκητος εἶ,
Latinè, *te invictum esse*. Ubi observandum, ὥς & ὅπιν,
elegantè præmitti posse, ut *quòd & quàm* apud La-
tinos; *que* apud Gallos. Xenophon. Memorabil. 1.
περὶ τὸν μὲν ἔν, ὥς ἔκ ἐνόμιζεν, ἔς ἡ πόλις τοιμίζετο, οἷον
περὶ τὸν ἐχρήσαντο τιμωρίῃ; ac primum quidem,
quòd non (vel quàm non) eosdem ille, quos Respubli-
ca Deos habeat, quàm tandem conjecturà præbarunt?
Quamquam adjunctà negatione, sæpius verti debet,
quin: ut ὥς, vel ὅπιν ἐκ ἂν σὺ ποιήσεις, ὡς αὐτὸς ἀμ-
είνηται, id est, non dubito, quin feceris, vel quin non
feceris.

Secundus est, cum adverbiiis superlativi gradus, aut
nominibus

nominibus quibusdam eorum loco positis. Dicunt enim ὥς τάχιστα, vel ὅτι τάχιστα, vel ὥς, vel ὅσον τάχος, id est, *quàm celerrimè*: licet ὥς τάχιστα, sit etiam, ut *primum*; nam ὥς τάχιστα ἤλασεν, id est, ut *primum* audiit. Polybius lib. 2. sub initium, ὥς δάσπεν (qui comparativus est, verbatim, ut *celerius*, eodem significato posuit: Καρχηδόνιοι γέ, inquit, ὥς δάπλον καπνήσαντο τὰ χτ' πῶν Λιβύῳ. εὐθέως Ἀμίλκαρ ἐξαπίσῃλαν (arthaginienenses enim, ut *primum* res in Africa compressissent, Amilcarem misere continuo.

Tertius est, ut ὥς & ὅτι simul conjungantur, tuncque alterutrum παρίλκῃ ut cùm dicunt, ὥς ὅτι βέλπιστα, *quàm optimè*: ὥς ὅτι δριμύτατα, *quàm acerrimè*. Imò, sine adverbio nonnunquam, ambæ illæ voces conjunguntur. Dionysius Halicarnass. lib. 9. pag. 571. ἐπηγὼς ὥς ὅτι ἐν ἐχάτοις εἰσιν οἱ κατακλιθέντες ἐν τῷ λόρῳ ubi cognovisset, in exitu versari periculo, qui eo in tumulto conclusi tenebantur.

Reg. 6.

Quartò, præmittitur etiam quibusdam adverbis positivi gradus, quorum tamen ad significationem nihil addit. Adverbia illa usitatiores sunt, ἀληθῶς, *verè*; ἀτεχνῶς, *planè*; ἑτέρως, *aliter*. Demosthen. pro Corona. ἡς (παιδείας) τῷ μὲν ὥς ἀληθῶς τετυχηκότων, οὐδ' ἀνέις εἰποι περὶ αὐτοῦ τοῖσιν ἐδέν *quam* (sup. eruditionem) qui *verè* consecuti essent, horum nemo unquam de se ipso quicquam ejusmodi prædicaret. Idem ibid. ὃν κατορθώσαντες, μεγίστοις ἀναμφοσβηπήτως ἐπαρχῶν ἔειπεν. ὥς ἑτέρως ὅ συμβάντων, τὸ γὰρ εὐδοκίμῳ πέλεισιν id est, *quæ si prosperè cessissent*, absque ulla dubitatione, maximis esse licuisset: nunc autem, cùm ea secus evenerint, saltem præclaram existimationem tueri sument. Reperitur etiam ὥς ἀληθέστερος, pro ἀληθέστερος, vel ἀληθέστερον, *verius*. Aristid. in Panath. ὥς καὶ εἰς τὴν πόλιν ὥς καὶ εἰς τὴν πόλιν συμβῆναι, &c. propter quæ, soli etiam huic urbi propriè, vel, præ cæteris contigisse dixeris. Dionys. Halicarn. l. 11. pag. 723. ὥς καλῶς, id est, *præclare* *verè*:

verò: ubi Centuriones quidam adversus Imperatores suos, ita orationem Ironicè ordiuntur: ὥς παλῶς ἡμεῖς ἐσπρατηρήκατε καὶ πρῶτερον, ἵνα καὶ νῦν λαβόντες ἐλπίδας ἀκολουθῶμεν ὑμῖν. id est. *praeclaros verò Duces vos adhuc habuimus, ut nunc aliquam in spem erecti, vos sequamur.* Itaque non dubito, quin ὥς cum aliis adverbis eodem modo conjungi possit.

Quintò, adverbis itidem posuivi gradus, sed ὑπερβολὴν *τινα, excellentiam, aut excessum* aliquem significantibus, eleganter & ornate postponitur: cujusmodi praecipue sunt, θαυμαστῶς, θαυμασίως, *mirum; ἀμύχανως, supra modum; ὑπερβῶς, excellenter*, quasi *supra naturam*: quorum etiam loco, neutra θαυμαστὸν, θαυμάσιον ἀμύχανον, usurpari possunt; (vix tamen ὑπερβῶς.) Tunc autem, particula ὥς, vel Latine non vertitur, praesertim post ὑπερβῶς, vel redditur *ut, quàm, quantum.* Plato in Phædro, ὑπερβῶς μὲν ἔφη. ὥς ἐθέλωμαι id est, *ego verò, inquit, supra modum cupio.* Idem in Gorgia, θαυμασίως, ὥς ἀθλίῳ γέροντι, ἐπεὶ τὰ μέγιστα ἡδίστην *mirum quàm miser evaserit, postquam gravissima perpetravit.* Sic ἀμύχανως ὥς σφόδρα ἐπιθυμῶ dici non potest *quàm supra modum expetam.* Rectè etiam diceretur θαυμάσιον, θαυμαστὸν, ἀμύχανον ὥς, vel ὅσον.

Sextò, quemadmodum ὅτι, sic etiam ὥς, frequenter usurpatur, cùm alterius orationem referimus, toticèmq; verbis utimur, quibus usus erat. Demosthen. pro Corona, insigne hoc exemplum suppeditat. Cùm enim ista de Æschine praximisset, τίνες ἐν ἡσάν οἱ παρὰ τῆς λόγος τότε ἑυθέστες; id est. *quoniam igitur hominis tum erat oratio* subdit, ὥς εἰ δὲ τορβῶναι τὸ παρεληλυθέναι φίλιππον εἰς τὸ Πυλῶν ἔσαι γὰρ ἀπαντὶ ὅσα βέλεαδ' ὑμεῖς. &c. quæ, si particulam ὥς excipias, verba sunt Æschinis, prout illo tempore loquebatur, quæque Latini per infinitivum melius redderent: v. c. *nihil esse, quamobrem turbaremini quòd Pylas ingressus Philippus esset: futura quippe omnia, quæ velletis.*

Reg. 9.

Jam exemplum illud Demosthenis admonet, ὥς significans ὅτι, sæpius cum indicativo conjungi. At enim ὥς ἔδει, pro ὥς ἔκιναν δέοι. Quodque mirabilius etiam est, non tantum res præsens, sed etiam præterita, & futura, hoc præsentis indicat, modo exprimitur: Æschines enim quid deinceps agendum esset, indicabat. Dicere tamen petuit, ὥς, vel, ὅτι ἔκιναν δέοι, per imperfectum. Imò sæpe, nisi alterius verba referantur, imperfecto potius quàm præsentis locus esse solet, v. c. *equidem statueram, nihil ultra differendum esse*; Græcè, ἐγὼ μὲν ἔν ἐρίνωπον, ὥς ἔκιναν δέοι, ἐτι ποιεῖν τὸν ἀναβολῶν, ubi ἔκιναν δέοι, melius quàm ἔδει.

Reg. 10.

Eàdem significatione; ὥς apud Atticos, trajectionem aliquando patitur, & proprio movetur loco. Demosthen. Olynth. 3. ἔστιν ὅπερ τοῖς μὲν ἐγὼ ποιεῖσιν, τὰ τῶν ποιούντων εἶπεν, ὥς δέει ἐμὲν. Quæ verba sic ordina, ἔστιν, ὅπερ ἐγὼ εἶπον, ὥς δέει ἐμὲν τοῖς μὲν ποιῶσι, τὰ τῶν ποιούντων id est, *fieri non potest, ut dixerim, in qui nihil agant, res eorum qui agere aliquid statuerint, esse tribuendas.*

Reg. 11.

Similiter, cum aliquid confirmandum est, præmissâ voce argumentum significante; ut τεκμήριον σημεῖον, ἀπόδειξις, quæ propriè demonstratio est, ὥς cum indicativo adhibetur; ut ἀπόδειξιν ὅτι παρρησιάζομαι, ὥς ὁ δέειν, καὶ ὁ δέειν ἐνδὺς ἐκ παίδων ὁρμησιάζομαι, τὸ λοιπὸν ἀνέχωρος, καὶ πᾶσι πᾶσι ἀλέλαστος ὡς δέπειν id est, *cujus rei certum inde proferebam argumentum, quòd hic, & ille: cum statim à pueritia orsus esset, contumax deinceps, omniaque refractarius perstiterit.*

Reg. 12.

Septimò. Contra verò, cum sumitur pro, ut, id est, *quemadmodum, vel quantum*, sæpius cum infinitivo conjungitur, licet per indicativum explicari sententia debeat. Ità dicunt, ὥς, vel ὅσα, vel ὅσον εἰχέσαι, τεκμαίρεσθαι, ὑπολαβεῖν, id est *quantum conjicere, vel suspicari possum*: ὥς ἐμοίγε δοκεῖν, vel ὥς subintellecto, ἐμοίσε δοκεῖν, non minus rectè, quàm ὥς ἐμοίσε δοκῇ, ut mihi quidem videtur

Octavo,

Ὁξάνο, tritum est, ὡς sumi sepius pro εἰς vel Reg. 13.
 σεις, cum accusandi casu, sed personæ; ratio enim
 cum accusativo rei coheret. Dixi ratio, ne penitus eum
 excluderem. Sic enim Clemens Alexand. in Protrept.
 ὡς ὅτι πρῶτον, inquit, καὶ φιλαλήδων τὴν θεοσεβείαν με-
 τήγων ἡμεῖς ζυγόν sed nos ad mite ac suave pietatis ju-
 gum transseverens.

Nono, notum etiam est, significare aliquando, Reg. 14.
 ἐπὶ quoniam, καὶ γὰρ etenim; ac ferè periodorum, aut
 membrorum initio. S. Chrysost. in cap. 6. epist. ad Ro-
 man. ὡς νῦν γὰρ ἐδὲν σου γίνονται ἂν εὐτελέστερον, ἐρήμιον
 ἔχοντος καὶ ψυχῶν nam, te quidem hoc tempore, dum
 nudam ac desertam habes animam, vilius nihil esse possit.

Decimo, ὡς præmittitur aliquando nomini ἐξ-
 ἄτος, solius ut videtur ornatûs causâ. Thucyd. l. 1. p. 3.
 οὐδ' οὖν ὡς ἕκαστοι Ἕλληνες, καὶ πόλεις τε ὅσοι ἀλλήλων
 ἐκίχοντο, καὶ ἑξ ἑκάστης ὕστερον κληθέντες. Itaque Græci,
 cum singulis, tunc qui oppidatim alii alios intelli-
 gebant, tunc etiam universi, hoc deinceps nomine cōprehensi.

Undecimo, ὡς μὲν, & ὡς δὲ, in membris distin- Reg. 15.
 ctis, ita nonnunquam apponuntur, ut τὰ μὲν, & τὰ δὲ. S.
 Greg. Nazianz. orat. de S. Basilio, p. 321. ἑλαιοὶ καὶ λό-
 ρων πεδὲν ὑπερσείοντες ἀθρόοι, ὡς μὲν εὐμεγέθεις, ὡς δὲ
 ποιοὶ, ὡς δὲ πρὸς θύμῃς πρὸς σφαγὴν. Cervi turmatim
 summi è collibus apparentes, cum proceri, tunc pingues,
 tunc etiam ultro sese propriam ad eadem offerentes.

Duodecimo, ὡς πρὸς, sequente accusativo, vel per. Reg. 16.
 sonæ, vel rei, significant, ὅσον, vel ὅσα πρὸς, quantum
 attinet, vel causâ: ut ὡς ἅπαρ πρὸς ἐμὲ ἀδιάφορον τὸ τό-
 γα. nam meâ quidem causâ, perinde mihi est. Clemens
 Alexandr. Strom. 4. Christianorum nomine iis respon-
 dens, quibus mirum videbatur, Christianos suis cruci-
 atib. minimè liberari, τί γὰρ καὶ ἀδικήμεθα, inquit ὡς
 πρὸς ἡμεῖς αὐτοὶ, θανάτῳ ἀπολύομεθα πρὸς τὸ Κύριον;
 quid enim detrimenti capimus, qui quantum ad nos at-
 tinet ad Dominum morte ipsâ transmittamur?

Decimo tertio, ὡς, sequente ἐκ τῶν δυνατῶν, vel ἐκ Reg. 17.
 τῶν

τῶν ἐνδεχομένων, vel ἐκ τῶν ἐγχαράντων, vel ἐκ τῶν ἀφορμῶν, pro viribus facultatibus, opibus; omnino περιέλκει. Exemplum ex Thucydide unum hoc sat erit. Sic enim ille, l. 2. p. 100. ἐπὶ ᾧ ὥς ἐκ τῶν δυνατῶν ἐτοίμα ἦν. rebus autem, prout tum licebat, comparatis.

Reg. 18.

Decimo quartò, ὥς cum accentu, apud Poetas passim pro ὥπως, sic: & quidem etiam ἐλλοπικῶς, ut apud Hom. Iliad. α.

Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω δοῦναι πάλιν, εἰ π' ὕ' αἰείων sed etiam sic i. etiam si res ita se habeat, volo eam reddere, si quidem id præstat.

Sic Iliad. π. Ἀλλὰ καὶ ὥς ἀνέμμενε. i. sed etiam sic. i. eo statu rerum, sustinuit, vel persistit. Iὼ Thucydides non semel usurpavit, ut. l. 1. ἐδύκει γὰρ καὶ ὁ πρὸς Πελοποννησίους πόλεμος, καὶ ὥς ἐπιδεῖν αὐτοῖς. Ius enim videbatur bellum sibi cum Peloponnesiis futurum, etiam sic. i. etiam si eo modo se gererent. At ἐδ' ὥς. i. ne sic quidem.

Alias tamen, ὥς, idem valet, ac πῶς, cum accentu, i. e. certo quodam modo. Arist. Politic. 1. ἐστὶ μὲν ὥς τὸ εἰκοστήμε καὶ τὸ ἀρχοντος, καὶ περὶ ὑγίειας ἰδ' ἦν. ἐστὶ δ' ὥς ὕ, ἀλλὰ τὸ ἰατροῦ. Ad Oiconomum & Principem certo quodam modo pertinet, valetudini prospicere; certo etiam modo non pertinet, sed potius ad Medicum.

Reg. 19:

Decimo quintò, ὥς etiam absq; accentu, interdum sumitur pro sic: ut apud Clem. Alexan in Protrept. ὥς δ' ἔκ' ἐστὶ Θεὸς ἢ ἄλως, καὶ ὥς ἔκ' ἐστὶ Θεὸς ἢ ἰεὺς, ut autem Deus non est Area, (meteorum intelligit,) sic neq; Deus Ivis est: nisi secundum ὥς accentu notari debeat. Et Stromat. 6. ὥς ᾧ καὶ Ἰουδαίους διοικθῆσης τὴν παλαιὰν γεωφῆν, τὸ νέον καὶ εὐχρη: ἐξενβίβετο τὴν ἐλαίαν εὐτέν. i. sic etiam Judæis patefactā vetere scripturā, novus & generosius oliva succulus inseritur, ubi etiam alii legunt, ὥς, cum accentu.

Reg. 20.

Dubium etiam est, utrū ὥς an ὡς scripserit Lucianus in Charonte; ubi Charon de Homero loquens ἐπὶ γὰρ inquit, ἤρξατο ἄδειν, ἔκ' πάνυ αἰσὶν τινα ὠδυνῶ τοῖς πλέεσσιν, ὥς ὁ Ποσειδῶν πωλήσας τὰς νεοτάτας, καὶ ἐπὶ εἰσέξει τὸν πόντον. i. cum enim carisset non valde latum carmen navigan.

navigantibus occinere, continuo Neptunus coegit nubes, pontumque turbavit: ubi ὡς vel ὡς, idem est, atque ὡς δὴ, vel potius ἀμα δὴ, continuo tunc vero.

CAP. IX. & ult.

De Præpositione.

SECTIO PRIMA.

De Præpositionibus ἀμφί, ἀνά, ἀνευ, ἀντὶ, ἀπὸ.

Precipuos tantum usquequaq; libemus Reg. 1. idiotismos, nam cetera Grammatici & Lexicographi dabunt. Præpositio ἀμφί, & Poeticè ἀμφίς, apud Poetas quidem, & Ionicos Scriptores, cum genitivo casu, significat *de, per, & propter*; cum dativo autem, *de, propter, & circum*; sæpius tamen ἀμφίς cum genitivo, est, *sine, seorsum, extra.*

Apud alios solutæ orationis autores, ferè cum accusativo jungitur, idemque valet quod *circa.* Ac primò quidem eleganter dicitur, ἐχὼν ἀμφὶ τι, *in re aliqua versari*: ἐχὼν ἀμφὶ τινα, *operam alicui navare, aut cum eo versari*: ἀμφὶ δεῖπνον ἐχὼν *est re autem souper.* Id est, ἔσθον ἀμφὶ τι. Dionys. Hal. l. 10. ἐκείνων μὲν ἐν τῇ ἡμέρᾳ, καὶ τῇ ἐπιῴσαν νύκτι ἐλθόν, ἀμφὶ ταῦτα ἦσαν. i. e. *quidem toto illo die, ac sequenti nocte integrâ his in rebus versati sunt.*

Hoc sensu dicebantur etiam νόμοι ἀμφὶ τι κατεστώτες, id est *leges aliqua de re constitutæ.* Idem Dionysius lib. 7. ἐκαστὸν δ' ὅτι καὶ νόμος ἐγένετο, τὸς ἀμφὶ θυσιῶν ὅς τ' Ἑλλήνων κατεστέλλετο, ἐκ τῆς Οὐρανίου παύσεως γυναι ἐξείδιον id est, *singula verò ex legibus fieri solita esse quas de sacrificio Græci statuerant, ex Homericæ Poësi facillè quivis intelligat.*

Secundò, ἀμφί, cum eodem casu, est, *ferè, circiter, admodum.* Dionysius Halicarnass. lib. 1. ἀπέχον τὸ Παλῆμος ἀμφὶ τὸς τριάκοντα σταδίους id est, *Româ distans, triginta circiter stadia.* Et lib. 5. τὸ συμαχῶν ἀπέσανον ἀμφὶ τὸς μυρίας καὶ τριχίλους, id est, *ex sociis pervenire circiter tredecim millia.* Idem lib. 10. μόλις cum ἀμφί

ἀμφὶ circa.

Reg. 2

Reg. 9.

Jam exemplum illud Demosthenis admonet, ὥς significans ὅτι, sæpius cum indicativo conjungi. At enim ὥς ἔδει, pro ὥς ἔκιν' ἔδει. Quodque mirabilius etiam est, non tantum res præsens, sed etiam præterita, & futura, hoc præsentis indicat, modo exprimitur: Æschines enim quid deinceps agendum esset, indicabat. Dicere tamen potuit, ὥς, vel, ὅτι ἔκιν' ἔδει δορυβεῖσθαι, per imperfectum. Imò sæpe, nisi alterius verba referantur, imperfecto potius quàm præsentis locus esse solet, v. c. *equidem statueram, nihil ultra differendum esse*; Græcè, ἐγὼ μὲν ἔν ἐκίνωσκον, ὥς ἔκιν' ἔδει μνησκύειν ἐτι ποιῆσθαι τὴν ἀναβολὴν, ubi ἔκιν' ἔδει, melius quàm ἔδει.

Reg. 10.

Eadem significatione, ὥς apud Atticos, trajectionem aliquando patitur, & proprio movetur loco. Demosthen. Olynth. 3. ἔκιν' ἔστιν ὅτι τοῖς μνησκύειν ἐγὼ ποιεῖσσι, τὰ τῶν ποιησόντων εἶπον, ὥς δέει ἔμμεν. Quæ verba sic ordina, ἔκιν' ἔστιν, ὅτι ἐγὼ εἶπον, ὥς δέει ἔμμεν τοῖς μνησκύειν ποιῶσι, τὰ τῶν ποιησόντων id est, *fieri non potest, ut dixerim, in qui nihil agant, res eorum qui agere aliquid statuerint, esse tribuendas.*

Reg. 11.

Similiter, cum aliquid confirmandum est, præmissâ voce argumentum significante; ut τεκμήριον σημεῖον, ἀπόδειξις, quæ propriè demonstratio est, ὥς cum indicativo adhibetur; ut ἀπόδειξιν ἢ παρηγορέωμαι, ὥς ὁ δέειν, καὶ ὁ δέειν ἐνδὺς ἐκ παίδων ὀρμησάμενος, τὸ λοιπὸν ἀνέγωγε, καὶ παντάπασιν ἀκόλαστος ὢν διετέλες id est, *cujus rei certum inde proferebam argumentum, quod hic, & ille: cum statim à pueritia orsus esset, contumax deinceps, omninoque refractarius perstitit.*

Reg. 12.

Septimò. Contra verò, cum sumitur pro, ut, id est, *quemadmodum, vel quantum*, sæpius cum infinitivo conjungitur, licet per indicativum explicari sententia debeat. Ità dicunt, ὥς, vel ὅσα, vel ὅσον εἰχάζω, τεκμαίρεσθαι, υπολαβεῖν, id est *quantum conjicere, vel suspicari possum*: ὥς ἐμοίγε δοκεῖν, vel ὥς subintellecto, ἐμοίσε δοκεῖν, non minus rectè, quàm ὥς ἐμοίσε δοκῇ, ut mihi quidem videtur.

Octavò,

Ὁξάνδ, tritum est, ὡς sumi sepiissime pro εἰ; vel Reg. 13.
 ὡς, cum accusandi casu, sed personæ; raiò enim
 cum accusativo rei coheret. Dixi raiò, ne penitus eum
 excluderem. Sic enim Clemens Alexand. in Protrept.
 ὡς ἢ τ' πρῶτον, inquit, καὶ φιλαίθερον τ' θεοσεβείας μα-
 τήρων ἡμᾶς ζυγόν sed nos ad mite ac suave pietatis ju-
 gum transseverens.

Nonò, notum etiam est, significare aliquando, Reg. 14.
 ἐπὶ quoniam, καὶ γὰρ etenim; ac ferè periodorum, aut
 membrorum initio. S. Chrysost. in cap. 6. epist. ad Ro-
 man. ὡς γὰρ γε ἔδεν σου γένοιτ' ἂν εὐτελέσειεν, ἐρήμιω
 ἔχοντος τ' ψυχῶν nam, te quidem hoc tempore, dum
 nudam ac desertam habes animam, vilius nihil esse possit.

Decimò, ὡς præmittitur aliquando nomini ἕτα-
 ρος, solius ut videtur ornatûs causâ. Thucyd. l. 1. p. 3.
 οἱ δ' οὖν ὡς ἕταροι Ἕλληνες, καὶ πλείεις τε ὅσοι ἀλλήλων
 ξυνίσταν καὶ ξύνπαντες ὕστερον κληθέντες. Itaque Græci,
 cum singulis singuli, tùm qui oppidatim aliis alios intellige-
 bant, tùm etiam universi, hoc deinceps nomine cōprehensi.

Undecimò, ὡς μὲν, & ὡς ἢ, in membris distin- Reg. 15.
 ctis, ita nonnunquam apponuntur, ut τὰ μὲν, & τὰ δέ. S.
 Greg. Nazianz. orat. de S. Basilio, p. 321. ἑταροὶ τ' λό-
 γων πέντε ὑπὸ πρῶτον ἀθετοί, ὡς μὲν εὐμεγέθεις, καὶ ἢ
 ποιεῖς, ὡς ἢ πρὸς θυμοὶ πρὸς σφαγὴν. Certe turmatim
 summi è collibus apparentes, tùm proceri, tùm pingues,
 tùm etiam ultro sese propriam ad eadem offerentes.

Duodecimò, ὡς πρὸς, sequente accusativo, vel per- Reg. 16.
 sonæ, vel rei, significant, ὅσον, vel ὅσα πρὸς, quantum
 attinet, vel causâ: ut ὡς ἅπα πρὸς ἐμὲ ἀδίαφορον τὸ τό-
 γα. nam meâ quidem causâ, perinde mihi est. Clemens
 Alexandr. Strom. 4. Christianorum nomine iis respon-
 dens, quibus mirum videbatur, Christianos suis cruci-
 atib. minimè liberari, τί γὰρ καὶ ἀδικήματα, inquit ὡς
 πρὸς ἡμᾶς αὐτὰς, θανάτῳ ἀπολυόμενοι πρὸς τ' Κύριον;
 quidem detrimenti capimus, qui quantum ad nos at-
 tinet, ad Dominum morte ipsâ transmittamur?

Decimotertio, ὡς, sequente ἐκ τῶν συνάτων, vel ἐκ Reg. 17.
 τῶν

τῶν ἐνδεχομένων, vel ἐκ τῶν ἐγχαράσσων, vel ἐκ τῶν ἀφορμῶν, pro viribus facultatibus, opibus; omnino παρῆλκει. Exemplum ex Thucydide unum hoc sat erit. Sic enim ille, l. 2. p. 100. ἐπὶ ᾧ ὥς ἐκ τῶν συνταγῶν ἔτοιμα ἦν. rebus autem, prout tum licebat, comparatis.

Reg. 18.

Decimo quarto, ὥς cum accentu, apud Poetas passim pro ὅπως, sic: & quidem etiam ἑλλησπικῶς, ut apud Hom. Iliad. α.

Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω δέμεναι πάλιν, εἰ τί γ' αἰετοῦν sed etiam sic i. etiam si res ita se habeat, volo eam reddere, si quidem id præstat.

Sic Iliad. π. Ἀλλὰ καὶ ὥς ἀνέμμενε. i. sed etiam sic. i. eo statu rerum, sustinuit, vel persistit. Iam Thucydides non semel usurpavit, ut. l. 1. ἐδόκει γὰρ καὶ ὁ πρὸς Πελοποννησίους πόλεμος, καὶ ὥς ἐσεῖναι αὐτοῖς. Iis enim videbatur bellum sibi cum Peloponnesiis futurum, etiam sic. i. etiam si eo modo se gererent. At ἔδ' ὥς. i. ne sic quidem.

Alias tamen, ὥς, idem valet, ac πῶς, cum accentu, i. e. certo quodam modo. Arist. Politic. 1. ἐστὶ μὲν ὥς τῶ οἰονόμε καὶ τῶ ἀρχοντος, καὶ περὶ ὑγιείας ἰδὲν ἐστὶ δ' ὥς ἕ, ἀλλὰ τὰ ἱατροῦ. Ad Oeconomum & Principem certo quodam modo pertinet, valetudini prospicere; certo etiam modo non pertinet, sed potius ad Medicum.

Reg. 19:

Decimo quinto, ὥς etiam absq; accentu, interdum sumitur pro sic: ut apud Clem. Alexan. in Protrept. ὥς δ' ἔκ' ἐστὶ Θεὸς ἢ ἄλως, καὶ ὥς ἔκ' ἐστὶ Θεὸς ἢ ἱεὺς, ut autem Deus non est Area, (meteorum intelligit,) sic neq; Dea Iris est: nisi secundum ὥς accentu notari debeat. Et Stromat. 6. ὥς ᾧ καὶ Ἰουδαίοις διορθείσης τὴν παλαιὰς γραφῆς, τὸ νέον καὶ εὐσχερὲς: ἐς περὶ βίβηται τὴν ἐλαίαν εὐπύην. i. sic etiam Judæis patefactā veterē scripturā, novus & generosus olivæ succulus inferitur, ubi etiam alii legunt, ὥς, cum accentu.

Reg. 20.

Dubium etiam est, utrū ὥς an ὡς scripterit Lucianus in Charontes ubi Charon de Homero loquens ἐπὶ γὰρ inquit, ἤρξατο ἀείδειν, ἢ πάνυ αἰσίων πνευμάτων τοῖς πλέεσιν, ὥς ὁ Ποσειδῶν πωλήσας τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξεν τὸ πόντον. i. cum enim cœpisset non valde latum carmen navigare.

navigantibus occinere, continuo Neptuneus coegit nubes,
pontumque turbavit: ubi ὤς vel ὠς, idem est, atque
ἐπὶ δὴ, vel potius ἀμὰ δὴ, continuo tum verò.

CAP. IX. & ult.

De Præpositione.

SECTIO PRIMA.

De Præpositionibus ἀμφί, ἀνά, ἀνευ, ἀντὶ, ἀπὸ.

Πræcipuos tantum usquequaq; libemus Reg. 1.
idiotismos, nam cætera Grammatici &
Lexicographi dabunt. Præpositio ἀμφί,
& Poeticè ἀμφίς, apud Poetas quidem,
& Ionicos Scriptores, cum genitivo casu,
significat *de, per, & propter*; cum dativo autem, *de, prop-*
ter, & circum; sæpius tamen ἀμφίς cum genitivo, est,
sine, seorsum, extra.

Apud alios solutæ orationis autores, ferè cum ac-
culativo jungitur, idémque valet quod *circa*. Ac primò
quidem eleganter dicitur, ἔχειν ἀμφί τι, *in re aliqua ver-*
sari: ἔχειν ἀμφί τινα, *operam alicui navare, aut cum eo*
versari: ἀμφί δειπνῶν ἔχειν *est re au souper*. Id est, εἶναι
ἀμφί τι. Dionys. Hal. l. 10. ἐκεῖνον μὲν ἔν τ' ἡμέρῃ, καὶ τ'
ἐπύσαν νόματα ἔλιν, ἀμφί ταῦτα ἦσαν. *Id est, quidem toto*
illo die, ac sequenti nocte integrâ iis in rebus versati sunt.

Hoc sensu dicebantur etiam νόμοι ἀμφί τι καθεσ-
τας, id est *leges aliqua de re constitutæ*. Idem Dionysius
lib. 7. ἔλαττον δ' ἔπ' ἡ νόμος ἐρίνετο, τὰς ἀμφί δυοῖαν
ὧς Ἑλλήνων κατὰ σάβητας, ἐκ τῆς Οὐρέου παύσας
γρῶναι βάλδιον id est, *singula verò ex legibus fieri solita*
esse quas de sacrificio Græci statuerant, ex Homericæ
Poesi facile quivis intelligat.

Secundò, ἀμφί, cum eodem casu, est, ferè, *circiter*,
admodum. Dionysius Halicarnass. lib. 1. ἀπὸ τῶν τ' Πο-
μῆς ἀμφί τὸς τριῶντα σταδίας id est, *Româ distans,*
triginta circiter stadia. Et lib. 5. τ' συμμαχῶν ἀπὸ-
δανον ἀμφί τὸς μυρίας καὶ τριῶν χίλις, id est, *ex facis pe-*
nière circiter tredecim millia. Idem lib. 10. μάλιστα cum
ἀμφί

ἀμφὶ conjungens, τὴν ὁ πολὺ τὸν, inquit ἀμφὶ τῆς ἡμίσεως, μάστιγα διεφάσανται id est, *civium media fere pars eo morbo extincta est*. Sic dicebant, ἦτοι ἀμφὶ δέκα ετη, id est, *annum circiter decimum agere*:

Reg. 3.

ἀνὰ, per.

Ἀνὰ, (Poeticè, ἀν' sine accentu ante consonantes) cum dandi casu, est, *cum*, vel, *super*. At longè sæpius apud Oratores simul & Poetas, cum accusativo jungitur. Ac primò significat *per*, ut ἀνὰ πᾶν ἔτη, *per singulos annos*: ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, *per Græciam*: ἀνὰ κράτος, *per vim*, id est, *totis viribus*. Dionysius Halicarnass. passim ἐλάσας τὸν ἵππον ἀνὰ κράτος, παρὴν ἐπὶ τὴν χάρακα id est, *equo summa vi admissò, in castra se recepit*. ubi nota, παρὲναι ἐπὶ τὸ τόπον, id est, *ad locum aliquem pervenire*; Gallicè diceretur, *el fut en son camp*. Sic ἀνὰ κράτος πολεμεῖν, & ἀνὰ κράτος πελορηκεῖν, *totis opibus bellum gerere, obsiderè*: ἀνὰ κράτος τὴν πόλιν ἐλεῖν, *prendre une ville par force*.

Reg. 4.

Secundò, ἀνὰ cum eodem casu aliquando sumitur pro ἐν, ususque præcipuos habet duos. Alter est, ut dicatur, ἀνὰ στόμα ἔχειν, *in ore habere*, & ἀνὰ στόμα εἰσάγειν, *alicujus in ore versari*. Clemens Alexandr. Strom. 7. οἱ τὰ μὲν λόγια τῷ Θεῷ ἀνὰ στόμα ἔχουσιν, *qui Dei quidem oracula in ore habent*. Alter est, ἀνὰ μέρος, pro ἐν μέρει, (de quo dictum est. in nomine αἶρος :) id est, *per partes, sigillatim, vicissim*: ut ἀνὰ μέρος τοῖς μὲν ἀμφὶ πόλιν, τοῖς δὲ κατ' αὐτὸν ἐνασχολεῖσθαι, id est, *vicissim reipublicæ ac sibi vacare*.

Reg. 5.

Tertiò, ἀνὰ, cum eodem casu, idem valet, quod inter. Xiphilin. in Domitiano, συνομόσας ἀνὰ πρῶτους, μετὰ πνυν, *qui primos, vel primarios inter, cum aliis quibusdam conjuraverat*.

Quartò, ἀνὰ τὸν ποταμὸν, videtur potiùs esse, *contermont la rivière*, quàm, *per fluvium*. Dionysius Halicarnass. lib. 5. ἀπὸ θαλάττης ἀνὰ τὸν ποταμὸν διεκόμεσαν, id est, *à mari per adversum flumen advexerunt*.

Quintò, ἀνὰ χρόνον, est, *progressu temporis*. à traité de temps. Idem lib. 1. ἀς (πόλεως) ἀνὰ χρόνον ὑπο

Τυρ.

ὑπὸ τῶν ἀφ' ἑρῆθσαν id est, quas illis urbes, Tyrrheni temporis progressu eripuerunt. Idem lib. 2. Κατέσκη-
 λεν ἀνὰ χρόνον εἰς πολέμους, τὸς ἤ ἄλλους, ἐμπειεῖς,
 ἢ τὸν πρὸς Σαβίνους, μέγαν καὶ χαλεπὸν id est, Pro-
 gressu temporis, vel postea, in bella delatus est, partem
 eandem maximam, leviam, (malè enim vertunt πολέμους
 ἐμπειεῖς, bellum multiplex) ex quibus tamen unum cum
 Sabinis gestum, & magnum fuit, & grave.

Sextò, ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, id est, καὶ, eodem planè
 modo, ubi comparationem aliquam, aut analogiam in-
 stituimus. Clemens Alexandr. Strom. i. cùm dixisset,
 unicam καὶ δύναμιν, (id est, vi & potestate) virtutem
 eam, quæ diversis nominibus vocaretur, subdit, ἀνὰ τὸν
 αὐτὸν λόγον, καὶ μὴ εἶναι ἀληθείας, &c. eodem planè
 modo, cùm una tantum sit veritas, &c. Sic apud eun-
 dem, ἀνὰ λόγον, id est, καὶ λόγον, vel διὰ λόγου, oratione
 vel ratione. In Protreptico, Σπογγυμνώσω ἢ εὖ μάλα,
 ἀνὰ τὸν τῆς ἀληθείας λόγον τίω ζῆντεῖαν, τὴν ἐγκρατε-
 ῖαν αὐτοῖς id est, Ego verò prastigias illis (mysteri-
 is) occultatas, ipsâ veritatis oratione, egregiè admodum
 illustrabo.

Septimò, cùm rerum diversarum æqualem veluti di-
 stributionem significamus, eandem propositionem ad-
 hibemus, idque triplici ferè modo. Primus est cum ac-
 cusativo rei. Hinc à Medicis toties inculcatum, κιννα-
 μώμῳ, exempli causâ, καὶ νάρδος ἀνὰ ἑκάστην μίαν, ver-
 batim, cinnamomi & nardi per unicam unciam: Hic
 ἀνὰ pro ἑκάτέρῳ, utriusque seorsim unciam unam, une
 once de chacun. Hinc & illud Xiphilini in Augusto,
 ὥστε καὶ δωρεάν, τοῖς Παμμαίοις ἀνὰ πέντε καὶ εἴκοσι δρα-
 χμὰς τελευτῶν καταλιπεῖν id est, Ut moriens Roma-
 nis viginti quinque drachmas legati nomine viritum reli-
 querit: Hic ἀνὰ pro ἑκάστοις.

Secundus est cum accusativo personæ; ut si dicamus,
 Τὰς σπαρτάς ἐξίνααι καλεῖται ἀνὰ πέντε id est, Mi-
 lites quinos & quinos proficisci jubet: cinque à cinque.

Tertius est cùm ἀνὰ jungitur cum ἑκάστῳ, in alio
 etiam

Reg. 6.

Reg. 7.

etiam casu, quàm accusativo, tuncque uni tantùm en-
natui servit. Sic Apocalypf. 21. δώδεκα πυλῶνες, δώ-
δεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἰς ἕνατος τῶν πυλῶνων ἦν ἐξ ἑνὸς
μαργαρίτου. Duodecim portæ, duodecim margaritæ, sin-
gula portæ, singulis ex margaritis erant.

Reg. 8.

Αἰεὺ cum solo gignendi casu non tantùm est sine
sed etiam aliquando præterquam quod, vel præter: idque
sæpe cum verbo nominis instar posito: quod etiam vale-
t in præpositione χωρὶς, ut in ejus explicatione dicitur
verbi causâ, ἀνευ τοῦ τῆς ἀνευπαρξείας ἀποπαιεῖν ἐν
δοκιμύσας, καὶ μυρίοις ἑαυτὴν ἐπέβαλε τοῖς κινδύνοις, id
est, Præterquam quòd prioris existimationis jacturam fe-
cit, sexcentis quoque periculis seipsum implicuit.

Aliquando significat extra. Plutarchus in Pompeio
ἐν τῇ ἐπιστολῇ πρὸς τὸν Πάπυρον. Ρωμαίων ἀνδρῶν παρατάξεως ἀναίρειν
Neminem Romanum extra aciem occidere statuerunt.

Reg. 9.

Ἄντι, cum solo item gignendi casu, sæpissimè est pro
(sed quatenus significat loco,) vel instar, ut βασιλεὺς
ἀντὶ μυρίων ὄντι στρατιωτῶν, Rex sexcentorum militum in-
star est: ἀντὶ ἀγάπης μῖτος ἐν ἑσθῇ, pro amore odium in-
venire, id est, referre.

Quo sensu crebrò jungitur cum verbis ἀγαπᾶν a-
mare, αἰσείδω deligere, δέχεσθαι accipere, ἀλλάττειν per-
mutare, τίθεσθαι ponere, vel potius ducere, id est, existi-
mare: tuncque non rariò verti potius debet præ, quàm
loco, ut ἀντὶ κακῶν ἀπάντων, καὶ ἀγαθῶν ὅσα τιθεῖται,
id est, præ omnibus improbis, vel probum unum optate-
rim. Dionys. Halicarnass. lib. 10. φίλων τε καὶ συγγενῶν
ἀντὶ πάντων ἀγαθῶν τιθεσθῶν, ἐκείνον τὸν ἀνδρα εὖ
πρεῖν. Cum amici ac propinqui omni bono potius duce-
rent, hominem illum opibus abundare.

Reg. 10.

Aliquando tamen ἀντὶ, commodius redditur pro-
pter, vel gratiâ. Demosthen. pro Coron. εἴ πο' μ' ἐρω-
τᾷς, ἀντὶ τίος ἀρετῆς ἀξιώ πρᾶναι. Deinde, vel
tamen quævis ex me, cujus tandem virtutis gratiâ, boni-
oris aliquid obtinere velim. Sic ἀντὶ ὧν τὴν ἐπαρχίαν
ἐκάλεσεν, τιμωρίας ὑπομείναι τοῖς ἐχθρῶς δίκελος ἦν.

Propter

Propter calamitates quibus provinciam pessumdedit, dignus est qui extremas pœnas sustineat.

Ἀπὸ, cum solo etiam gignendi casu, præter vulgarem acceptionem, quâ respondet Latinis Præpositionibus à, ab, è, ex, sequentes habet notatu digniores. Ac primò quidem cum suo casu per adverbium Latinum sæpius redditur. Nam ἀπὸ τοῦ περὶφανῆς, & ἀπὸ τοῦ πατρῆος, est πατρῶς, palam. Thucyd. lib. 1. μάλιστα ὃ ἀπὸ τῶ περὶφανῆς δεξαμένης, βονδεῖν. (supple δέχουσαν.) maxime verò, (supple æquum est,) vos defensione nostrâ palam susceptâ, nobis opem ferre. Sic ἀπὸ ταυτοματίας, & ἀπὸ τύχης, fortuitò: ἀπὸ σωματός, & ἀπὸ μνήμης, εἰπεῖν, memoriter exponere, vel recitare: ἀπὸ σπουδῆς, id est, σπουδαίως, studiosè: ἀπὸ τῶ παραχρησµα, ex tempore: ἀπὸ τῶ φρονίμου, prudenter, vel consilio.

Reg. 11.

Secundò, cum duobus genitivis τῷ βητίσῃ, & τῷ κρατίσῃ optimis; aliquando significat optimâ fide, optimoque consilio; qui usus Dionysio Halicarnassî familiaris admodum est. Nam lib. 1. pag. 62. αἰδομένους ἐκ ἀπὸ τῷ βητίσῃ ταῦτα πράττοντα τὴν ἀδελφὸν, ubi sensisset hæc à fratre animo non optimo fieri. Idem lib. 7. pag. 470. ὁπότε μὲν ἐν ἀπὸ τῷ κρατίσῃ γένοιτο αἱ διαρῳσεις id est, Enim verò, cum bona fide ac sincerè, disquisitiones illæ fierent. Et paulò post, ὁ δὲ ἀγαθὸς, & ἀπὸ τῷ κρατίσῃ, πρὸς τὰ κοινὰ προΐων id est, at vir bonus, bonoque animo ad rem publicam accedens.

Reg. 12.

Aliquando παντὸς cum τῷ βελτίσῃ jungitur. Idem libro 3. pag. 140. τοῖς ὃ ἀπὸ παντὸς τῷ βελτίσῃ κρίνεται τὸ συμβέληκός, id est, at iis qui de illo casu bono ac sincero animo judicabant. Et lib. 4. pag. 221. ὁμῶσανται τὸ νόμιμον ὄρχον, ἢ μὴν τὰληθὴ & ἀπὸ παντὸς τῷ βητίσῃ τετιμῆνται. Cum solenne iusjurandum edidissent, verè atque optimâ fide, censum illum factum esse.

Tertiò, præcedente articulo præpositivo, sæpe conjunctionem aliquam significat, cum eo quod per genitivum exprimitur. Nam οἱ ἀπὸ τῆς σκᾶς, id est, οἱ σκῆλαι, Stoici; verbatim, qui sunt ex porticu: οἱ ἀπὸ

Reg. 13.

φιλο-

φιλοσοφίας. Philosophi, οἱ ἀπὸ Πλάτωνος, Platonici, οἱ ἀπὸ τῆς Κῆς κῆς, Galli, οἱ ἀφ' αἱματός, sanguine conjuncti. Philo de Legat. ad Caium, οἱ ἀφ' αἱματός πάντες, καὶ ἐν ἑαυτοῖς γένος, τὸ τε πατρῶον, καὶ μητρῶον. Propinqui omnes utriusque generis, paterni simul, ac materni. Sic οἱ ἀπὸ τῆς βουλῆς, Senatores, οἱ ἀπὸ τοῦ πλῆθους, plebei, οἱ ἀπὸ ἧς Ἀθηναίων Ἴωνες, Iones ab Atheniensibus oriundi.

Reg. 14.

Quartò contrariâ penè significatione, οἱ ἀπὸ πνευ προέγματο, dicuntur aliquando, qui re aliquâ, negotiatione perfuncti sunt: de quo jam aliquid attigimus in verbo γίνουμαι. Nam verbi causâ, οἱ ἀπὸ τῆς σπαρτείας, qui à consulari, id est, viri consulares qui consulari defuncti sunt. Herodian. lib. 7. ἀπετυγχόντες ἧς ἀπὸ ὑπατείας, καὶ φίλων Ἀλεξάνδρου πνί. id est, Cum in aliquem ex Consularibus, & Alexandri amicis incidissent. Sic ἀπὸ τῆς σπαρτείας, imperio defuncti, vel imperatorii; ὁ ἀπὸ τῆς ἀρεσβετίας, qui legatione perfunctus est: & simil.

Reg. 15.

Quintò, affinis usus ille est, quo significat à, vel ab, id est, post, aut statim post: ἀπὸ δεῖπνου, statim à cena: ἀπὸ παιδων, statim à pueritia, vel statim post pueritiam: ἀπὸ ἐπαγγέλματος, statim à mandato: ἀπὸ σάλπιγγος, à tuba id est, statim à tubæ signo: ut ὁ δ' ἀπὸ σάλπιγγος ἐς μέσους ὥπατο τῆς πολέμους. id est, ille autem statim à tubæ signo, medios in hostes irruit, ἀπὸ τοῦ πολέμου, paulò post bellum: ut ἀπὸ τοῦ πολέμου, τῆς ἧς κοινῶν διοικήσεως ἕωκ τὸν ὑπεξείλετο, hoc bello simulatque perfunctus est, seipsam reipub. administrationi subduxit.

Reg. 16.

Sextò, ὅτε cum genitivo, vix unquam apud solutz orationis Autores, cum rebus inanimatis conjungitur, sed tantum apud Poetas, ut παρὰ νηῶν, à navibus, apud Homer. Ἀπὸ, licet rariùs, aliquando tamen etiam in prosa de rebus viventibus usurpatur. Clemens Alex. Strom. 2. ὅπου ὁ μακαρισμὸς ἐγένετο ὅτι τὰς ἐκκλησιάζουσιν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ id est, Hic beati prædicantur, qui à Deo electi sunt.

Tunc

Tūcque ἀπὸ sumitur pro ὅτι, quod infrequens non est, cum apud alios, tum maxime Pausaniam. Unde in Corinthiacis, καὶ ταύτας (παρθένους) φατὶν ἀπὸ τῆς ἀν-
 ησισιωτῶν κατελευσθῆναι id est, illas etiam (virgines)
 ab adversæ factionis hominibus lapidatas fuisse aiunt. I-
 tem in Messenic. καὶ ἀπὸ τῆς σκυλευομένων ἐπ' ἐμπνεόν-
 των διεσθίεντο, id est, aut etiam ab iis, qui spoliati cum
 essent, adhuc tamen spirabant, occidebantur.

Septimò, accenit in penultimam retracto, eadem Reg. 17.
 præpositio, *alienum aliquid, remotum, aut etiam invisum*
 significat. Hinc ἀπο τῆ γῆς, *procul à terrâ*; Xiphilinus
 in Pompeio, ὡς μὲν πύγε ἀπο τῆ γῆς ἐγένοντο, καὶ ὁ, τῆ ἀ-
 νιμῆς ἰσχυρῶς κατέσπερξε, καὶ ὁ κλύδων δυνῶς σφᾶς
 ὄρετά ἐστλεν id est, cum verò, jam procul à terra na-
 vigarent, & ventus eos vehementer urgere, & tempe-
 ras graviter agitare cepit.

Sic ἀπο τῶν ὁρίων, à moribus, id est, *alienum, & absur-*
dum, quasi, honestis moribus minimè conveniens: cuius
 contrarium, πρὸς τῶν ὁρίων, id est, *consentaneum & consue-*
tum. ἀπο σκοπῆς, *procul à scopo*. ἀπο τῆ εἰκότος, *parum*
admodum verisimile. ἀπο πρὸς μαλ' ὅ, *abs re*. ἀπο καί-
 ρου, *intempestivè*. Huc etiam pertinet, ἀπο θυμῶ, quod
 de rebus injucundis, aut invitis dicitur, quæ uno verbo
 ἀπο θυμῶ ut *jucunda, κατὰ θυμῶ*. Themistius orat. de
 Theodosii clementia, ἀπιδειξεν ἅπασιν βασιλεὺς, ὅτι
 πάντα πασιν αὐτῷ ἀπο θυμῶ, καὶ ἀγορία ἡ μέλαινα ψῆ-
 ρος id est, *omnibus ostendit Imperator, nigrum calcu-*
lum sibi penitus invisum, ac suis moribus alienum esse:
 ubi notandum, Personam, cui res invisa est, in dandi
 casu exprimi. Eodem serè modo usurpatur, ἀπο γνώμης.
 Ità Julianus Augustus in Cæsarib. καὶ τῷ Διὶ τῷτο ἐκ
 ἀπο γνώμης αὐτοῦ. Neque id Jovi displicebat.

SECTIO II.

De Præpositionibus διὰ, & εἰς.

Regula 1.

DE Præpositione διὰ, cum genitivo casu conjuncta, pluscula jam superius dicta sunt. Quibus pauca hæc adjungas licet. διὰ, cum genitivo plurali, annum seu diem significante, & cum suo numerali conjuncto; vel cum singulari & nomine ordinem in numero designante, id exprimit, quod Latini dicunt, v. c. *tertio quoque die*, vel *anno*, & simil. Nam διὰ δέκα ἐτῶν, vel διὰ δέκα τε ἔτος, est, *decimo quoque anno*; διὰ πέντε ἡμερῶν, vel διὰ πέντε ἡμέρας, *quinto quoque die*. Xiphilin. in Julia, loquens de intercalatione unius diei anno bisextili, ὃ μὲν τοιμίαν, ὃ ἐκ τῶν τετραμνοείων συμπληρεμὲν, διὰ πέντε καὶ αὐτὸς ἐτῶν εἰσιζαῖτο· *unum porro diem illum, qui ex quatuor diebus quadrantibus, (id est, sex horis, quater repetitis) consuebat, quinto quoque anno intercalavit ipse quoque*. Photius in Olympiodori excerptis, ἀρδύουσι τὰ γῆδια αὐτῶν, εἰς δέκα μὲν διὰ τῆς ἡμέρας, ἐν χειμῶνι δὲ διὰ ἑκτῆς τριπλῆς, *verò sua irrigant, æstate quidem tertio quoque die, at hieme, sexto*.

Reg. 2.

Διὰ χειρὸς, vel χειρῶν ἔχειν, non tantum est, *'manu vel manibus tenere*, aut etiam *manibus versare*; quod de libris, eorumque lectione Latini dicunt: Sed etiam, *studiosè tractare, curare, administrare*, id est, δι' ὀφθαλμίας ἔχειν, ut cum Aristotel. 5. Politic. αἰρ. πολεμικῶν καὶ διὰ χειρῶν ἔχουσι μάλλον τὴν πολιτείαν. *Metuentes enim, majori cautione rempublicam administrant*. Et Thucyd. lib. 2. τὰ τῶν ξυμμάχων διὰ χειρὸς ἔχον, id est, *resque sociorum omni provisione curare*. Gallice dicimus, *tenir la main aux affaires*.

Reg. 3.

Διὰ χάριτων ὁμιλεῖν, est, *μὲν πάσης ἀσείδουτος, καὶ πασῶν τῶν φιλοφροσυνῶν, ita versari cum hominibus, ut eorum gratiam, ac benevolentiam tibi facile concilies*. Xiphil. in Julio, de Cleop. καὶ προσομιλῆσαι παντὶ τῷ διὰ

καὶ τῶν ἡπιστατο· omnibus, mutuo in colloquio placere
poverat. Δι' ἀπορρήτων εἰπεῖν, secreto dicere : διὰ κα-
νῆς, per inanem, id est, frustra. Dionysius Halicarnass.
lib. 6. καὶ μυεῖς ἄλλας διὰ κανῆς ἀνεπλάττομεν ἡμῶν
αὐτοῖς φόβος· id est, infinitosque alios metus nobis
ipsis temerè fingebamur : ubi subaudiri videtur, ὑπο-
νοίας, vel ὑπολήψεως, vel aliq. simil. quod suspicio-
nem significet.

Δι' ἀδυμίας γίνεσθαι, id est, ἀδύνατον εἶναι, ἐν ἀπο. Reg. 4.
εἰς καταστῆναι, aestuare, ac sollicitum esse. Dionysius Ha-
licarnass. lib. 6. μέμνητε, ὡς ἐν παντὶ δι' ἀδυμίας ἐγέν-
εσθε, ὅτε μὴ σωματὶ μὲν τῷ ἀγῶνι ὑμῶν, εἰτε μὴ ὡς τοῦ
πολεμίου πτόμασθε· id est, meministis, quàm omnino
solliciti esetis ne vel certaminum vestrorum socii esse nol-
lemus, vel ad hostes ipsos transiremus. Contrà δι' ἀσφα-
λείας γίνεσθαι, securum reddi : γίνεσθαι τὸ διὰ μέσου, medium
aliquid esse : μὴ δὲ γίνεσθαι τὸ διὰ μέσου, nihil medium su-
peresse : quasi δουὶν δατέεσθαι, alterū è duobus necessariū sit.

Δι' αἰσχύνῃς ἔχειν, vereri : λαμβάνειν τι, sibi probro a. Reg. 5.
liquid vertere. Dionysius Halicarnass. lib. 6. μαθῶσα ὃ
ἡ βουλὴ τῆς τοῦ δι' αἰσχύνῃς τὸ πρῶτον εἰλαβεῖ· Senatus ubi
cognovisset, rem probro sibi vertendam putavit. δι' οἰκτι-
ρᾶς λαβεῖν, miseri : διὰ χειρὸς ἔχειν τι, aliquid manu tenere.
διὰ σώματος ἔχειν τινα, in ore aliquem habere : δι' αἰτίας
ἔχειν τινα, aliquem cuipare, vel accusare : δι' αἰτίας εἶδ,
culpari, accusari : δι' ὠφελείας τίθεσθαι, lucrifacere, sibi
vendicare, in proprios usus convertere. Dionys. Halicar-
nass. lib. 7. τὰ τε χρήματα αὐτῶν, ὡς πολεμίων, δι' ὠ-
φελείας ἔθεντο, καὶ τὰ σώματα καὶ ἀκλειστὰς ἔχον ἐν φυ-
λακῇ, id est, eorum, tanquam hostium, pecunias suas lucrif-
fecerunt, corpora vero carcere incluserunt.

Denique διὰ, cum genit. spatium, aut intervallum Reg. 6.
significat. Nam διὰ βίης, est, totā vitā. διὰ τέλους, per
finem, id est, perpetuò : δι' ἑτους, toto anno : διὰ διυτέρου
ἑτους, altero quoque anno : διὰ τρίτου ἑτους, tertio quoque anno.
ὅ· sic de cæteris : διὰ μακροῦ, longo intervallo : διὰ βραχέων
ἡπείων, paucis dicere : διὰ πλείονων εἰπεῖν pluribus dicere :

πύργοι ὅντες δι' ὀλίγου, *turres modico intervallo dis-*
junctæ Hinc illud Thucydidis lib. 7. pag 515. πῶς γὰρ
 ἀνέκρουσιν ἐκ ἑσπερῶς τοῖς Ἀθηναίοις ὁ Σωδευμῶσις; ἄλλα-
 σι ἢ ἐς πῶς γῆρ, καὶ πῶς πῶς δι' ὀλίγου, καὶ ἐς ὀλίγον id
 est, nec Atheniensibus jam repulsis, aliò retrocedendæ fa-
 cultatem fore, quàm in terram, eamque ut modico inter-
 vallo diffitam, (suppl. à mari.) sic exiguo valde spatio
 definitam.

Καὶ μάλ' διὰ πολλῷ, *pagi longo intervallo diffiti*. Hinc
 θαυμάζεν τὸ διὰ πλείους, *mirari res à nobis longissimè*
diffitas. Sic διὰ χρόνου, vel πολλῷ χρόνῳ ἐπεσκέψαι τινα,
 est longo intervallo aliquem vidisse. Aliàs tamen διὰ
 χρόνου, est tantum post aliquod tempus: διὰ τοσούτου,
 sup. διασημαίῳ, tanto, vel tantulo intervallo: nam u-
 troque modo sumi potest.

Reg. 7.

Διὰ, cum accusandi casu, non tantum est, *propter*;
 sed etiam *per*, ità ut significetur, *rem alicujus vel bene-*
ficio, vel culpâ fieri aut non fieri. Demosth. pro Coro.
 φοκινῶ συστάνῃ τῷ πολέμῳ, ἐστὶ ἐμὲ, ἐστὶ ἐπὶ πολιτι-
 κῶν πώποτε. *Conflato Phocensi bello, non culpâ ullâ*
meâ, qui nondum ad rempublicam accesseram. Dionysius
 Halicarnass. lib. 8. ὅτι τὸ κατὰ δὲ δι' ἐκείνον τυχεῖν, ἐπὶ
 πρὸς ἡδονὴν αὐτῷ διεσπύομαι. id est, quod reditum
 ejus operâ consequutus, ejus tamen cupiditatibus obsequi
 & obsecundare nolim.

Quod sæpe Latinum *per* significare solet; ut δι' αὐ-
 τὸν γε μόνον ἔπειτα τὸ ἐν δίκῃ τιμωρίας ἐπύχευ, *per eum qui-*
dem unum adhuc stetit, quo minùs jùsto supplicio afficeret-
ur. Imo etiam aliquando, cum accusativo rei, non
 personæ conjungitur; tuncque necessariò reddi debet,
per, ut θεωρεῖν τὴν μοι τὸν πόπον, δι' ὃν μίχας ἔπλεος ἔνυξ.
 ἦδη ὁ πολέμῳ id est, cogitanti mihi modum illum, quo
 tantus hostis evasit.

Reg. 8.

De præpositione εἰς, (quæ cum solo accusativo
 conjungitur, vel expresso, vel in genitivo satis intelle-
 cto, ut εἰς ἄδ'ε, sup. δόμον, ad inferos) observare ju-
 verit, quæ sequuntur.

Pri-

Primò, interdum subauditur, maximèq; apud Thucydidem; ut lib. 2. pag. 111. *ἐκείνη τε ἐγγύς ἔσθ', τὰ παύσει ἀξία ἐχθρόντο* ubi τὰ, pro eis τὰ id est, *Illo*, (fonte) quòd propinquus esset, ad res maximi momenti utebantur. At sequente membro illam expressit, *καὶ νῦν ἐτι ὑπὸ τῶ ἀρχαίου, πρὸς τε γαμικῶν, καὶ ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν νομίζεσθαι τῷ ὕδατι χρῆσθαι* id est, *hodieq; jam usque ab antiquissimis temporibus, mos obinet, ut aqua illa, & ante nuptias, & in aliis rebus sacris utantur*. Hic νομίζεσθαι, est, *mos receptus est, invaluit, ut in hoc verbo supra observatum est*.

Secundò, sumitur interdum pro διὰ, propter: maxi- Reg. 9.
mèque cùm de laude, vel reprehensione, aut contume-
liâ sermo est: ut ἐς τὰ πρότερον κατορθωμένα ἐπα-
νίσθαι, *ob res antea præclare gestas laudari*. ἔγχεσθαι
ἐς τὴν πόσιν τινα ὁμιλίαν, *ob initam cum aliquo consue-
tudinem vituperari*. Thucyd. lib. 8. pag. 614. βυ-
λόμῳ & αὐτὸν τοῖς Πελοποννησίοις, ἐς τὴν αὐτοῦ καὶ Ἀ-
θωαίων φιλίαν, ὥς μάλιστα διαβάλλειν id est, *cum ma-
ximam ei vellet apud Peloponneses invidiam constare,
ob illius tam cum ipso, (Alcibiade) quàm cum Atheni-
ensibus amicitiam*.

Tertiò, sumitur etiam pro κατὰ, seu genitivum exi- Reg. 10.
gat, seu accusativum. Priore modo Thucyd. usur-
pavit, lib. 1. ἐπεὶ δὲ τῶν συμμάχων ἤκουσαν οἱ Λακεδαι-
μόνιοι τὰ ἐγκλήματα, τὰ ἐς τοὺς Ἀθωαίους, *cum La-
cedemonii sociorum adversus Athenienses crimina au-
dissent; pro κατὰ τῶν Ἀθωαίων*.

Hoc modo eleganter dicunt, ἀνίπληξ ἐς πᾶν, pro
κατὰ πᾶν, in malam partem. vel καὶ πᾶν, vel πρὸς
πᾶν, in bonam & malam, id est, *tacitè aliquem indica-
re*. Id enim frequentius est, quàm ἀνίπληξαι τινα, sine
preposit. Gallicè in malam partem, *taxer quelqu'un*.

Eodem modo Plutarch. in Pericle, dixit, ἀπὸ τοῦ ἀναξαγόρου
ἐκ Περικλέα, δι' Ἀναξαγόρου, καὶ ὑπὸ νομίαν, pro κατὰ Πρι-
κλέος verbatim, *firmatus in Periclem, per Anaxagoram
(suspicionem)*, id est, *Periclem, per Anaxagoram* (cui

operam ille dederat) *hac suspitione perstringens.*

Posteriore modo, Thucyd. l. 8. p. 564. τὸ πρὸν, (id est, τεκμήριον, σημεῖον ἢ πίστεως) ναῦς σφίσι ξυμπή-
πιν ἐκέλευον εἰς τὸ ξυμμαχικόν id est, fidei faciunde
causâ, naves secum mittere jubebant, pro initia societatis
jure ubi εἰς τὸ ξυμμαχικόν, pro χεῖρ τὸ ξυμμαχικόν, id
est, χεῖρ τὴν ξυμμαχίαν δίναν.

Reg. 11.

Quartò, sumitur quoque pro ἐν ut εἰς τὸ φανερόν, pro
ἐν τῷ φανερῷ, id est, φανερώς, & ἀνίκρυς παλάμ. Dionys.
Halicarnass. lib. 4. ταῦτα τὰ ρηάματα λαβόντες, οἱ κα-
ταλιφθίνες ὑπὸ τῷ Τυραννῷ εἰς τὸ στρατιωτικόν *has literas*
cum acceperant, qui à Tyranno in castris relictis fuerant.

Quintò, pro usque ad; ut εἰς ἡμᾶς, ad nos, id est, ad
nostram usque ætatem. Sic εἰς τὰ τοῦ ἡμῶν ὄψεσι τὰ γε-
γυατα, eò redacta, vel adducta sunt res nostræ. Sic εἰς
ὃ δὴ, donec.

Sextò, idem est, quod quantum attinet; ut εἰς τὰ πο-
λεμικὰ καὶ τοιοῦτον εἶδος, contemni quantum ad rem milita-
rem attinet.

Reg. 12.

Septimò, πεινᾶναι, & παραλθεῖν εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὸ
βυλῶν, εἰς τὸν δῆμον, usurpat sæpe Demosthenes, &
al. pro agere cum populo, cum senatu: &, in judicium
venire.

Octavò, idem valet quod ἀμφὶ, id est, circiter. Zo-
simus Hist. 2. περιακόσιοι ἢ εἰς διακοσίας κατεσκέ-
δάθησαν, naves triginta remorum ad ducentas instructæ
sunt.

Reg. 13.

Nonò, pro ὅτι. Idem lib. 4. ὁ βασιλεὺς ἅμα τοῖς
οἰς τὸν Ἰσθμὸν φυλάττεισι στρατιώταις περιωδοῖς, Impe-
rator, postquam unâ cum iis qui circa, vel ad Ἰσθμum in
praesidio erant, militibus trajecisset.

Decimò, interdum cum suo casu, postponitur ei ge-
nitivo, cui præmitti debuisset. Id quod accidit maxi-
mè, cum accusativus locum minorem designat, quique
majoris per Genitivum expressi partem constituat.
Thucyd. sæpe, ut lib. 2. pag. 114. ἐσβαλὼν τῆς Ἀττι-
κῆς εἰς Ἐλευσίνα id est, εἰς Ἐλευσίνα τῆς Ἀττικῆς cum

in Eleusinem Atticæ irruptionem fecisset. Et pag. 116. ἀρῶντες παρέπλεον, καὶ ῥόντες τῆς Ἡλείας ἐς Φεῖαν, ἐδῆσαν τὴν γῆν id est, inde solventes ulterius navigarunt, ac Rheam Eleæ, (vel, ut al. Elidis) urbem appulsi, agrum illum populabantur: ubi χεῖν pro καταχεῖν, aut καταίρην dixit, id est, appellere: & Ἡλείας ἐς Φεῖαν, pro ἐς Φεῖαν Ἡλείας.

Undecimò, tempus aliquod designat: idque vel cum Reg. 14. adverbiiis, vel cum nominibus quibusdam tempus significantibus. Cum adverbiiis, ut ἐῖς ἅπαξ, *semel, pour une fois*. Demosth. Olynth. 2. τὰ ποιῶντα, ἐῖς μὲν ἅπαξ, καὶ βραχυῶ χρόνον ἀντέχῃ: genus hoc rerum *semel, atque ad breve tempus consistit*. Sic ἐῖς ἑπὶ πέντε, vel ἐῖς τὰ ἑπέντε, *deinceps: ἐῖς αὔριον, cras, pour demain, à demain*. Cum nominibus, ἐῖς τὴν ὑστεραίαν. *postrius: ἐῖς τριτὴν ἡμέραν, perendie, vel tertio ab hinc die: ἐῖς τριακὸσόν ἔτος, tricesimo abhinc anno, vel intra annum tricesimum*. At ἐῖς δύο, ἐῖς τρεῖς, &c. id est, *deux à deux, trois à trois*: ut supra in ἀνά dicebamus, & in ἐν dicemus.

Duodecimò, ἐς τὸ, vel τὰ μάλιστα, id est, *maximè*. Reg. 15. Postremò, cum nominibus quibusdam, adverbialiter sumitur. Dicunt enim, ἐῖς, & πρὸς ὑπερβολὴν, *excellenter: ἐῖς χαλὸν, ἐῖς χαρὸν, ἐῖς δειὸν, opportunè, commodè: ἐῖς μακρὸν, longè, diu, in longum tempus: ἐῖς τέλος, omnino: ἐῖς πῶσαν ἀκριβείαν, i. e. ἀκριβέστατα, accuratissime: ἐῖς τὰ πολλὰ, id est, ὡς τὸ πολὺ, ut plurimum: ἐῖς ὅσον, quantum, vel quandiu*. Herodianus lib. 6. ἀντιρρόντες ἐῖς ὅσον ἐνέλεχτο ἀνδρείως, τελευταίων πάντες διεφθάρησαν: *cum fortiter, quantum, vel quandiu licuit, resistissent, tandem cæsi sunt universi*.

SECTIO III.

De Præpositionibus ἐκ, vel ἐς, & ἐν:

ΕΚ ante consonantem, ἐξ ante vocalem, cum solo Regula 1. signendi casu. Primò adverbialiter sumitur. Nam

ἐκ τῷ φανερῷ, vel *manifesto*, vel ἐμφανῶς, est, *palam* & aperte. ἐκ τοῦ ῥάσιδος *facillimè*: ἐκ τοῦ διχταῦ, *justè*: ἐκ τοῦ ἀδίκου, *injustè*: ἐκ πολλῆς ἐπιμελείας, vel ἀκριβείας, est, μάλα ἐπιμελῶς καὶ ἀκριβῶς, *diligenter admodum* & accuratè: ἐξ ἰσῶ, *aqualiter*: ἐκ τῷ ὁμοίῳ, *similiter*: ἐκ ἀγωγῆς, *sensum*, magis atq; magis, novâ scilicet accessione factâ: ἐξ ἐπίμυ, id est, *promptè expeditè*: ἐξ ἐφῶδου, id est, *interruptione facta*: ἐκ παρὰ γλήλυ, id est, *παρεγγλῆως*, quasi comparativè: ἐκ παρὰ ῥέπτως, id est, *ultrò, consultò*: ἐκ λαθραίας ἐπιθέσεως, *occultè irrumpendo*, vel *occultâ impressione*: ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖσιν, *pietumque*: ἐξ ἐπιβλήης, vel ἐνέδρας, *insidiosè*: ἐκ τοῦ ἐνδέσθαι, id est, *εἰκῇ*, & ἀροπιῶς, *temerè*: ἐκ τῷ παρὰ χρῆμα, ἐκ τοῦ παρὰ πῖνα, ἐξ ὑπογῆς, ἐκ τοῦ αὐτοχέδου, *subitò, ex tempore*, & ἀσκέπῳ, *inconsideratè*: quibus contrarium est, ἐκ τοῦ ἀσφαλῆς, *intò*: ἐκ παρὰ σκεδῆς, *compositò*: ἐκ τοῦ ἀνελπίστου, & ἀπροσδοκήτου, *insperato, inopinatò*: ἐκ τοῦ βιαιῖν, *violenter, per vim*: ἐκ τοῦ ἀναγκαῖν, *necessariò*: ἐκ τωτομάτῃ, *fortuitò*: ἐκ προνοίας, *cogitatò*: ἐκ τοῦ τεταρρηκῶς, *fidenter*: ἐκ τοῦ σπουδαίῳ, *seriò*: ἐκ τοῦ παρὰ βόλου, id est, *παρὰ βόλως, temerariè*: ἐκ πολλῆς ὑπεροφίας, *contemptim admodum* & *superbè*: ἐξ ὑπεροφίας, *suspiciosè*, vel *ob suspicionem*. Et similia, quæ docebit usus.

Secundò, significat *post*; ut ἐκ τῆς ὑπατείας, idem idem quod ὀπὸ, id est, *post consulatum*: ἐκ τούτου, *deinceps*, *supp. χεῖν*, ut Virgil.

Ex illo, qui me casus, quæ bella sequantur:

Ἐκ φειόδου, vel ἐκ φειόδων, vel ἐκ φειτοπῆς, *per vi-*
ces, id est, *alii post alios suo quique ordine*: *chacun à son tour*.

Tertiò, *cum*: ut ἐκ πολλοῦ τοῦ φειόντος, id est, *cum ingenti excessu*, vel *longo intervallo*: Gallicè, *avec beaucoup d'avantage*, aut brevius, *de beaucoup*: nam ἐκ πολλοῦ τοῦ φειόντος τὸν πολέμιον νικῆσαι, est *hostes longo intervallo, aut insigni victoriâ superasse*. Ità Eutropii Metaphrast. lib. 2. καὶ ἐξήντα αὐτῶν ἐκ πολλοῦ φειόντος.

Ibidem

Ibidem lib. 3. ἐκ τῷ κρείττονι & ex meliori, id est, superiore esse: Gall. avoir du meilleur: καὶ ποῦ, inquit, ἀπερὶσθῶκετ' εἰς χεῖρας ἐλθὼν. (de Fabio Maximo, & Annibale loquitur,) ἐκ τῷ κρείττονι ἀνεχώρησε, id est, ac semel ex improviso cum hoste congressus, ex pugna superior rediit. Il retourna ayant eu du meilleur.

Vix dubito, quin contra dici possit, ἐκ τῷ χείροτος, du pire: cujus tamen exemplum mihi non suppetit. At Thucyd. lib. 2. eidem opponit, ἐλασσον ἔχειν, avoir du pire, verb. minus habere: ἐν ᾗ (μολχῇ) ἢ ἐλασσον ἔσχον οἱ Ἀθηναῖοι, in qua inferiores Athenienses non fuerant. Proprium tamen contrarium est, πλεον ἔχειν, avoir l'avantage. Ibidem lib. 7. τοῖς ἐκ στρατίας, ἐκ μεγίστων ἐπειήσατο συμφορῶν, προὕμμενι: expeditiones, ex maximis fecit calamitatibus, id est suis in expeditionibus infestissimam fortunam passus est.

Affine est, ἐκ πειουσίας. Nam quod idem Metaphrast. Reg. 3. lib. 5. καὶ συμμίζας, καὶ τοσαύτης ἐμράτησι πειουσίας, id est, & congressus, tantò superior fuit. Dicere haud dubie potuisset, ἐκ ποαύτης, πειουσίας. Simile est illud Gregorii Nazianz. quod Budæus affert, ὃ καὶ μετῴπυ ἰσχυρὰ, καὶ διακινδυνεύειν ἐκ φέτο δεῖν ἐν ἐκ πειουσίας κρατεῖν, id est, ille autem à fronte petendum hostem, periculūmq; succundum esse non putabat, cum facile admodum ac sine ullo periculo vincere liceret.

Sæpe autem, ἐκ πειουσίας τι πειῖν, est, aliquid facere abundantia quadam otii: vulgò, de gayeté de cœur. Demosthenis pro Coro. οὗτος δ' ἐκ πειουσίας μου κατηγορεῖ. Ille autem me accusat, abundantia quadam otii, vel, securitatis: quippè qui videret, quod ipsemet Demosthenes insinuat, longè gravius fore Demostheni causâ cadere, quam sibi non vincere.

Nec admodum secus reddi possit illud ejusdem à Budæo citatum, οἱ δ' ἐκ πειουσίας πονερί, ὁδὲ μίαν αἰσθάνειν ἔχοντες ἂν εἰπὴν, id est, at qui præ, vel inter omnia abundantia, nec ullâ necessitate compulsi,

Reg. 4.

improbè se gerunt, nullà se tueri excusatione possunt.

Quartò, ἐκ, significat *propter*, qui usus frequens etiam admodum est. Nam ἐκ τέτων, non tantum est, *deinceps*; sed etiam, *propterea, ob eas causas*. Eutropii Metaphrast. lib: 7. Ἐκ τέτων ἐπέλατος ἤ ἡ ἐν πάσῃ τῇ βασιλευμένῃ γῇ. Propterea toto passim imperio detestandus habebatur.

Quintò, redditur, *pro*. Nam ἐκ τῶ ἐόντων, est, *pro facultatibus, sive opibus*: ἐκ τῶ δυνατῶν, ἐκ τῶ ἐνδεχόμενων, *pro viribus*.

Sextò, vel per solum ablativum explicatur, vel pro *dià* usurpatur: ut ἐκ τοσαύτης ἐπιμαλείας, *tantà solitudine*: ἐκ τέτε τῷ λόγου, *hac ratione*: ἐκ θαλάσσης, *per mare*: ἐκ παντός, vel παντός τρόπου, *omni modo*: ἐκ τοιούτου τῷ τρόπου, *hoc modo*. & simil.

Reg. 5.

Ἐκποδῶν, & ἐκποδῶν, non tantum est, *ab oculis, à conspectu*, ut exposuimus in v. γίνεσθαι, sed etiam *de medio*, id est, *è vita*. Nam ἐκποδῶν εἶναι, vel γίνεσθαι, vel ἵστασθαι, vel ποιεῖσθαι, est, *de medio tolli, & ἀναρπάζεσθαι*: ut ποιεῖν ἐκποδῶν, *de medio tollere*. Philo inter alios id amavit, ut lib. de Legat. ad Caium aliquoties, εἰ βραχὺν ἐπέκλειον χρόνον Τιβέριος, ὃ ἤν ἐκποδῶν ἐγγίνετο Γάιος, *si vel exiguo tempore superstes fuisset Tiberius, Caius de medio sublatus esset*: quod clarius postea, πρὶς, ἢ χ' ἀπαξ ἀνέπαυσα ἂν, ἐπ' αὐτῷ Τιβέριῳ φονεύτος: *ter, non semel tantum de medio sublatus esset, Tiberio in ejus cadem propendente*. Ibidem de Matrone, & πολλὰς ὕστερον ἡμέρας, ἐκποδῶν ὁ κακοδαίμων γίνεται, id est, *pauci pòst diebus infelix è medio tollitur*: sequitur enim, ἠναγκάσθη αὐτοχαιρὶς κτεῖναι ἑαυτὸν, *se ipsum interficere coactus est*. Ibidem, τὸ μικρόν ἐκποδῶν γαγῆνται: id est, *adolescens è medio sublatus est*, quem ante suà quoque manu periisse dixerat.

Reg. 6.

Præpositio ἐν, (quæ semper cum dativo jungitur, vel expresso, vel tacito: ut cùm Demosthen. orat. de Pace ait, εἰ γὰρ ἐν Διονύσου, περὶ γυναικῶν ἐδιδάσκεισθε: *si enim festis Bacchi diebus, iortuσίμοις ἡμέραις, Tragedos spectasse-*

(*preſtaſſetis*,) aliquot etiam uſus habet obſervatione dignos. Primò, ſumitur pro ἐπὶ, cum genit. *coram*, vel *apud*, ut ἐν τοσούτοις μάρτυσι, vel, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, *coram tot teſtibus*: ἐν τοῖς δικασταῖς, vel ἐπὶ τῶν δικαστῶν, *apud iudices*: ἐν τοῖς διαπραταῖς, *coram arbitris*. Plato Leg. 11. Διαδικάζεσθαι ἐν τισι τῶν Ἰατρῶν, ὡς αὖ κοινῇ περβαλλόμενοι ἔλονται· *tractare coram aliquot Medicis*, quos ipſimet eam in rem ſponte delegerint.

Secundò, cum nomine Magiſtratum, aut quali Magiſtratum ſignificante, ſumitur etiam pro ἐπὶ. Magiſtratus ejusdem tempus indicante. Demoſthen. Olynth. 3 ἐν ᾧ τέτοις τοῖς νομοθέταις, μὴ δεῖδε νόμον μηδὲν αἰ, *his porro Theſmothetis*. (id eſt, *quandiu magiſtratu ſungentur*, vel *per eos Theſmothetas*.) *legem nullam conſtituatis*. Sic ἐπὶ τέτων, vel ἐν τέτοις ὑπᾶτοις *his conſulibus*.

Tertiò, ſæpe cum ſuo caſu, adverbialiter etiam ſumitur. Nam ἐν τέτῳ, eſt, *interea*: ἐν τάχει, *celeriter*: ἐν ſπουδῇ, *ſtudioſè*, ac *ſeriò*: ἐν δόλῳ, *juſtè*: ἐν δόρῳ, ἐν χαρῇ, ἐν καλῷ, *opportunè*. Demoſthen. Philip. 1. τέτων μὲν ἔδινι πώποτε, ἐν δόρῳ κέχρησθε, οὐδὲν δὲ ἀπειλείθε. *Eorum (quæ ad bellum uſui eſſe poſſint,) nullo ſuo tempore vel utimini, vel abſtinetis*. Malè enim, ut videtur, Interpretes, poſtrema illa reddit, & *neminem non ſequimini*. Xenoph. Ἑλληνικ. 2. ἐν καλῷ ὁρμεῖν, dixit; id eſt, *commodo portu & ſtatione uti*. Sic ἐν ἰσῳ· id eſt, *iſtis*, vel *ὁμοίως*: ſequente καὶ. Thucyd. lib. 2. pag. 127. ἐν ἰσῳ μὲν οἱ ἄνθρωποι διχνοῦσι τὸ τε ὑπάρχουſης δόξης αἰτιάζεσθαι ὅſτις μαλακία ἐλλείπει, καὶ τὸ μὴ προσηκούſης miſτῶν τὸν θρασύνειντι ὀρεζόμενον. Quæ oratio admodum trajecta, ſic ordinari debet, *διχνοῦσιν αἰτιάζεσθαι ὅſτις μαλακία τὸ ὑπάρχουſης δόξης ἐλλείπει, καὶ miſτῶν τὸν τῆς μὴ προσηκούſης θρας. ὀρεζ.* id eſt, *perinde, vituperandum illum exiſtimant, qui præ ignavia partæ gloriæ aliquid amittat, ut odio dignum alterum, qui non debitam temeritate quadam affectet*.

Aliquando Dativum illum Genitivus ſequitur, ejus Reg. 2. rei,

rei, ad quam opportunum aliquid dicatur. Xenophon
Ἑλληνικ. 6. eleganter, Τὴν ἢ Κόρυμνον καὶ εἰς ἐκαστὴν
μὲν τῶ Κορινθιακοῦ κόλπου, καὶ τὴν πύλωνα ἐπὶ τῷ ἑσπέρῳ
ἑσπέρουσιν, ἐν καλῷ ἢ τῇ ἢ Λακωνικῇ χώρῃ ἐλαττωμένη,
ἐν καλλίσῳ ἢ τῇ ἀντιπύρην ἡπίεσιν, Corcyra porro situm
eum esse, qui ad Corinthiacum sinum, & urbes ipsi con-
tributas, (vel, ad ipsum pertinet) adeundas oportunas
sit, & ad Laconicam vexandam commodus, & ad traje-
ctum in continentem longe commodissimus. Additur &
post ἐν τούτῳ, ἐν τούτῳ παρασκευῇ ἦσαν. Thucyd lib. 1.
in eo tum apparatus sui versabantur.

Reg. 9.

Quartò, sumitur pro παρὰ, id est, ad, maximè cum
urbium, locorumve nominibus, ut ἐν τῇ πόλει, id est,
ad urbem, vel circa urbem. Xenoph. Ἑλληνικ. 7. pag. 645.
ἡπηνόμην & μὲν ἐν Λακεδαιμονίᾳ σὺν πολλῷ ὀπλίτῳ ἐν
ὀλίγῳ, ἡπηνόμην & ἢ ἐν Μαντινείᾳ, ἰππομαχίᾳ, qui
ad Lacedaemonem, cum multo gravis armaturæ peditatu
à paucis videretur, iterumque ad Mantineam equestri
pugna superatus, ubi nota μὲν & ἢ cum repetitione c-
jaldem participii ἡπηνόμην &.

Quintò, pro εἰς, etiam cum nomine loci, Thucyd. lib. 7. pag. 449. ἀποσελῶντες ὀπλίτας ἐν τῇ Σικελίᾳ, id est, missuri, vel, ad mittendos in Siciliam, gravis armaturæ milites.

Reg. 10.

Sextò, ἐν πολλῷ vel ὀλίγῳ χρόνῳ, id est, ἐκ πολλῷ, vel ἐξ ὀλίγου χρόνου, à longo, vel paucio tempore, vel διὰ πολλῆς, ἢ ὀλίγου, en beau coup, en peu de temps. Plato in Apolog. ὅτι χρηρτέον ὑμῶν ἐξελεῖσθαι τὴν διαβολὴν ἣν ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔχετε, ταύτῃ ἐν ἑπτὰ ὀλίγῳ χρόνῳ, ubi prius ἐν est ἀπὸ, at posterius διὰ, id est, conandum est vobis, quam à longo tempore calumniam retinetis, hanc adeò brevi excutere.

Reg. 11.

Septimò, cum dativo ᾧ, reddi aliquando potest, ὅταν, subaudiendo χρόνῳ. Thucyd. lib. 7. pag. 509. τὸ δὲ γένος τὸ πῶν Θρακῶν, ὁμοία τοῖς μάλιστα τῷ βαρβαρικῷ, ἐν ᾧ ἀν' ἀρετῆς, φονικώτατ' ἔστιν. Thracum enim natio, barbarus illis, quibus id maximè proprium ac solenne

solenne est, hoc in genere persimilis, si quando fiducia gliscit, credis avidissima est: ubi ὁμοία pro ὁμοίως: at in πῖς μάλιστα, subauditur φοινικῆς ὕσιν, & in βαρβαρικῇ subauditur γένος.

Aliquando ἐν ᾧ significat διδ, vel ἐφ' ᾧ, vel ἥ, id est, propter quod, quo facto. Idem lib. 8. pag. 612. ὡρμημένων γὰρ τῶν ἐν Σάμῳ Ἀθωαίων πλεῖν ἐπὶ σφᾶς αὐτὲς, (ἐν ᾧ παύσατα Ἰωνίαν καὶ Ἑλλησποντον εὐδύς εἶχον οἱ πολέμοιοι.) Nam cum Athenienses, qui Sami tum erant, contra seipsos navigare jam statuissent, in quo (id est, quod si factum esset,) hostes continuo sanè & Ioniam & Hellepontum occupassent. Idem pag. 615. οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῷ τοιούτῳ περσεύοντο, ἐν ᾧ αὐτῶν καὶ μάλιστα ὀλιγαρχία ἐκ δημοκρατίας ῥησσομένη ἀπόλυται. Ipsorum plerique tam in rem incumbabant, in qua (id est, ob quam) maxime paucorum Imperium, ex populari natum extingui solet.

Octavo, ἐν cum suo casu, & verbo ἔῃ, duobus modis constructur: Primùm absolute, ac sine alio nomine, tuncque verbatim Latine reddi potest; ut ἐν φόβῳ ἔῃ, in metu esse: ἐν τιμᾷ ἔῃ, in ore esse: quod etiam elegantius ἐν λόγῳ, ἐν φήμῃ. Unde Synesius epist. 3. ῥησσοῦντες αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐν φήμῃ Λαίδας id est, genus ejus à famosa Laidereperientes.

Deinde cum dativo alterius personæ, vel expresso, vel tacito: tuncque passivum aliquid significat. Et expresso quidem, ut ἐν ὀργῇ εἶναι πνι, in ira esse alicui, id est, sibi aliquem iratum habere: ἐν ἡδονῇ εἶναι πνι, alicui placere. At eodem tacito, ut ἐν αἰτίαις ἔῃ, accusari, nempe ab aliquo: ἐν ἐγκλήματι ἔῃ, id est, ἐγκαλεῖσθαι, crimen aliquod sustinere. At ἐν αἰτίαις ἔχειν πνᾶ, idem est, quod δι' αἰτίας, culpæ alicui: ἐν ὀργῇ ἔχειν πνᾶ, alicui succensere: ἐν αἰχρύνῃ τίθεσθαι, sive ut plurimum sequente, id est, turpe ducere.

Nonò, ἐν ut aliquando omittitur, sic & redundat aliquando. Omittitur, ut apud Zosimum Histor. 2. ὅπῃ τῷτο καὶ τοῖς εἰρμῇ, καὶ τοῖς κατὰ πόλεμον ἐλυμμένατο πρᾶ-

Reg. 12.

Reg. 13.

φράγμασι. Id autem rebus, tam pace quàm bello, novis-
se: ubi εἰρῶν, pro ἐν εἰρῶν. Et lib. 3. ὡς ἐπὶ φυγῇ,
pro ἐν τῇ φυγῇ ἐλέφαντας κατασφαιῖναι, ita ut in fuga
Elephantes jugularentur. Thucyd. lib. 2. Ἀτάλαντι,
pro ἐν Ἀτάλαντι, in *Atalante insula*. Eadem redundat,
ut apud Xiphilium in Trajano, καὶ γὰρ οἱ Πάρθοι, ἐν τῷ
σφετέρῳ τρέπω ἤρξαντο βασιλεύειν. Nam & Parthi
quoque suis ipsi moribus regi cœpere: ubi ἐν aut vacat,
aut pro κατὰ cum accusativo sumitur.

Reg. 14.

Denique, peculiariter conjungitur cum dativo χρῶς, id est, *cute*, ac fere cum verbis κείρειν, ξυρεῖν, ξυραῖν, ψιλεῖν, *tondere*: non modò propriè, sed etiam metaphoricè. Et quidem propriè; nam κείρειν ἐν χρῶς est, *ad cutem usque tonderi*: quod etiam dicitur, ἐν χρῶς κείρω (ἔδ). Hinc ἡ ἐν χρῶς κηρά, *capilli attensio ad cutim usque facta*: quæ etiam ψιλή κηρά dicitur, & Poeticè κηρά ξυρήκης. Hinc ὁ ἐν χρῶς κείρας, *ad cutem usque tonsus*: qui etiam ξυείας unicâ voce, metaphoricè autem: nam ξυρεῖ ἐν χρῶς, verbatim, *ad cutim usque radit*, id est, *summum periculum est*: quod tamen Poetarum potiùs, quàm Oratorum est.

Reg. 15-

Oratores autem hoc ferè modo ad simile quid exprimendum uti solent: ἐν χρῷ θύειναι τὸ κινδυνεύειν, verbatim, *in cute periculi esse*. Synes. epist. 4. ὁ ἐπὶ τῇ ἐν χρῷ θύειναι τὸ κινδυνεύειν, ἀπὸ τῆς τῷ διαναυμαχίῃσαι πρὸς τὰς ἀπλάδας. Non ante navi cum petrus luctari desistit, quàm extremum in periculum venisset. Quo eodem sensu dicitur, res ἐπὶ ξυρῷ ἀκμῆς ἵστασθαι, verb. *in acie* (hoc est, *sub aciem*) *novacula constituta*. Huc pertinet, ἐν χρῷ μάχεσθαι, aut μάχην συνάψαι, *in cute pugnam committere*, id est, *cominus*: quomodo loquitur Plutarchus in Theseo,

Reg. 16.

Hinc, quæ contigua sunt & proxima, ἐν χροῖ ἡμέται
dicuntur : unde illud Thucydid. lib. 2. pag. 155. οἱ
δ' Ἀθηναῖοι, κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι, πλεί-
στον αὐτὲς κύκλῳ, καὶ ζυγῆρον ἐς ὀλίγον, ἐν χροῖ αἰ-
ὲρ ἀπλῆστοι, καὶ ὀκνητοὶ παρέχοντες αὐτίκα ἐμβάλην id
est.

est, Athenienses autem, navibus singulas singulis excipientibus (une à une) eos in orbem circumvehebantur, atque ita in angustum cogeant, in cute semper adnavigantes, (id est, hostium classem radentes, & in ea quasi harentes,) adeoque impressionis jamjam faciendæ opinionem præbentes. Virgil. 5. Æneid. stringere, & radere, hoc ferè sensu.

--- lævas stringat sine palmula cautes.

Et, Radit iter lævum interior.

Lucianus in Zeuxide, ἐν χρῶ τῇ μητρὶ περὶ συγγράμματος, *matrì proximè inhaerentes*. Eidem, ἢ ἐν χρῶ περὶ τῆς βιβλίου συνύστα, dicitur, *intima cum libris conjunctio*. Suidæ, οἱ ἐν χρῶ φίλοι, *intimi amici*. Quo sensu accipiendum illud Xiphilini in Severo, 'Εν τῇ ἀγορᾷ βῆμα ξυλικόν, ἐν χρῶ τῷ λιθίνῳ κατεσκευάσθη' *In foro suggestum ligneum in cute (id est, in summa superficie) lapidei excitatum est*.

SECTIO IV.

De Præpositione ἐπὶ.

Præpositio ἐπὶ, cum genitivo, dativo, & accusativo Reg. 1. conjungi potest. Et cum genitivo quidem, ut leviora, jamque passim aspersa mittam. Primò, *curam aliquam, aut singulare, ac proprium munus* significat, quod Latini ferè præpositivæ à, vel ab, exprimere solent: Hinc illa, ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων, *A secretis*: ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, *Ab epistolis*. ὁ ἐπὶ τῇ βασιλικῇ σφραγίδι, *A Regiis sigillis*. Gall. *Monsieur le Garde Sceaux*: ὁ ἐπὶ τῇ βασιλικῇ χρημάτων, *Sur intendant des finances du Roy*: οἱ ἐπὶ τῶν ἱκατιρίων, vel ἱκατικῶν, *Libellorum supplicum Magistrum*; vel *A supplicibus libellis*, *Les maîtres des Requestes*: οἱ δὲ ἐπὶ τῷ κοινῷ, vel δημοσίῳ λόγῳ, *A publicis rationibus*, *Les Maîtres des contes*.

Alias tamen sine à, vel ab, Latinè redditur: ut οἱ ἐπὶ ἑξουσίᾳ, vel οἱ ἐπὶ ἀξιώσεως, idem sunt qui οἱ ἐν τῷ τέλει *Magistratus*, vel *qui sunt in dignitate constituti*:

Reg. 2.

ὁ ἐπὶ τοῦ ταμείου, *Quæstor*: οἱ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν, *verum civilium cognitores*: οἱ ἐπὶ τῶν φορικῶν, cui adhibetur aliquando καθεστῶτις, *verum capitalium iudices*: ὁ ἐπὶ τοῦ εἴτε, vel τῆς σιτωνίας, cui addi potest, καθεστῶτις, vel πεταγυδός, *Præfectus annonæ*: οἱ ἐπὶ τῶν εἰσπραξιῶν καὶ ἐξαγορῶν, *mercium earum quæ vel importantur vel exportantur curatores*: οἱ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν ὀικεδομικῶν, *Regiorum ædificiorum curatores*, *Intendants des bâtimens Royaux*, & similia, quæ faciliè cogitantibus succurrent.

Reg. 3.

Secundo, crebro simul & eleganter de rebus aut hominibus certum in numerum ordinatis, ac distributis usurpatur, eodem modo quo antè diximus, de αἰε, & constat de χῆ cum accusandi casu. Nam ἐπὶ τεσσῶν, exempli causâ, vel τεσσῶν τῶνδε διδύμι dicitur, *distributos esse, ternos aut quaternos, trois à trois, quatre à quatre*: ἐφ' ἑνὸς τεταγυδός, *rengex un à un*: ἑνὸς ἐπὶ μίας τεταγυδός, *nfs rengées une à une*.

Reg. 4.

Affinem superiori usum alterum in re militari, & τακτικῇ habet, unde ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν, *persequi*, &c. id est, φαλαγγισθῶν, vel ἐπὶ κέρως, vel κατὰ κέρως, utroque cornu protenso movere, impetum facere. Phalanx enim Græcis, acies utrinque longior, quàm altior. Thucyd. lib. 2. eodem modo, πλεῖν ἐπὶ κέρως, dixit: ἰδὼτες κατὰ μίαν ἐπὶ κέρως παραδίονται· *videntes eos, navibus, protenso cornu, alteram altera sigillatim sequentibus, adnavigare*. At βάθος, *altitudo*; id est, medium quasi phalangis corpus, dicebatur, modὸ ἐπὶ τεσσῶν, modὸ ἐπὶ δυτῶν, modὸ ἐπὶ πλεόνων παρατάσσεται, vel πεισθῶν, *quaternis, octonis, aut pluribus in quolibet ordine conjunctis instrui*. Hinc verbum ἐσφαλαγγᾶν, id est, utrinque producto cornu hostilem aciem involvere: & ἐσχερᾶν, alterum duntaxat hostilis exercitus cornu ità circumvenire. At ἐπὶ μετώπῳ, vel κατὰ μέτωπον, vel πρὸς ὠπὸν, est *exporrectâ exercitus fronte*. Vide Budæum, pag. 373. & 631.

Reg. 4.

Tertio, cum genitivo Pronominis reciproci, idem est,

est, quod διὰ: nam ἐφ' ἑαυτῶ, est, per se, aut sponte. Dionysius Halicarnass. lib. 5, τὴν τ' αἵρεσιν τ' μάλλον-
τ' ἄρχειν, τοῖς ἐκ τ' συναθείας συναρχήσονται, αὐτοῖς
ἐφ' ἑαυτῶν βελεύομενοις, ποιήσασθαι. id est, *similique*
Senatoribus permiserant, uti re per se ipsos deliberatā,
(vel, suapte arbitrio) Magistratum illum legerent. Idem
in Excerpt. ἐδὲν ἐμὲ δεῖ ἐπ' ἑμαυτῷ λέγειν. id est, *nihil*
me per me ipsum dicere est. Xiphilinus in Severo, ὡς τα-
υτὰς ἐφ' ἑαυτῶν αὐτομάτως προσηλεύσας ὁρᾷται, ut
ipsa per sese, ac sponte adnavigare cernerentur.

Alias tamen ἐφ' ἑαυτῶ, est potius, *chez soy, à part*
soy; apud sese, ac suis in finibus. Zosimus lib. 1. εἰ μὲν οὖν
ἐφ' αὐτῶν διετέλεσαν ὄντες, (Athenienses & Lacedæ-
monii) Quod se apud sese, ac suis in finibus habissent
perpetuo, (non autem, ut Interpres, *conjuncti mansis-*
sent.) Idem lib. 4. clarius, Ἐπὶ ἅν νυκτὸς ἡρμοδῆς, ἐφ'
ἑαυτῶν ἐγένετο τὴν στρατίαν. id est, *cum ergo noctis in-*
terventu, ambo exercitus in sua se castra recepissent. Ita-
que ἡγεῖσθαι ἐφ' ἑαυτῷ domum se recipere, vel sibi vacare;
se retirer à part, chez soy.

Quartò, cum suo casu adverbialiter sumitur. Hinc Reg. 6.
ἐπ' ὀνόματι, id est, *nominatim: ἐπὶ κεφαλαίων*, id est,
κεφαλαιωδῶς, ἐπὶ & κατ' ἐπιμύην, summam. Dio-
nysius Halicarnass. lib. 2. τὰ κυριώτατα ἐπὶ κεφαλαίων
ἔρω, id est, *præcipua quæque summam complectar.* Sic
ἐπ' ἐλάσης, sup. ἡμέρας, idem quod κατ' ἐλάσην, *quotidie:*
ἐπὶ χρόνῳ, otio ē; à loisir: ἐπ' ἀδείας, tuto, impune:
ἐπ' ἀληθείας, verè, sincerè.

Quintò, idem est, quod *inter*, vel *præ*. Ità sumit Ari-
stides Panathen. δι' αὐτὴν, καὶ μὲν τῇ πόλει ὡς κυρίως
ἐν τῇ φαίνεσθαι, ἐπὶ τῇ Ἑλληνικῶν, (sup. πόλεων,
καὶ χωρῶν.) Propter quæ soli huic urbi, præ cæteris Græciæ
urbibus, id *proprie contigisse dixeris.*

Sextò, tanquam argumento, vel teste ac sequestre
adhibito, id quo fidem facimus, in gignendi etiam ca-
su, cum ἐπὶ conjungitur. Dicunt enim, ἐπ' ἀναμορφοῦ,
ἵνα ἀποδείξωμεν, τὴν διαβολὴν ἀπορρῆν, *certissimo argu-*
mento

Reg. 7.

mento calumniam depulisse, Dicunt etiam, ἐπὶ πν̄θ̄ μί-
σεις διδόναι, alicujus quasi vadis, aut testis nomi-
ne, vel autoritate adhiberi, polliceri. Dionysius
Halicarnass. lib. 5. μίσεις δὲς ἐπὶ Θεῶν, Diis fidei
sue testibus adhibitis, ac jurejurando per Deos conce-
pto. Idem lib. 10. μὴ εἰ ἐν ὑπάρχον̄ ὑμῶν οἱ πασίμοι,
καὶ μίσεις ἐάλον̄ δύναι, τὰς ἐπὶ Θεῶν, ὅτι &c.
si quidem Patricii vobis pollicentur, ac jurejurando ad-
hibito confirmare volunt.

Reg. 8.

At cum dicunt, ἐπὶ τῷ ἱερῶν ὁμῶσαι, est, sacris aut vi-
ctimis presentibus jurare; Gall. sup. ἐπὶ τῷ ἑμ̄ πύρῳ,
super focus: ἐπὶ τῷ τομῶν, caesis victimis. Ut enim ὅρ-
κια τέμνειν, verbatim ad jusjurandum pertinentia se-
care, est, victimas, ad rei, puta fœderis jurejurando fir-
mai, securitatem immolare. Sic ἐπὶ τῷ τομῶν ὁμῶσαι,
est, caesis presentibusque victimis, aut saltem extis ju-
rare: at ferè participium σὰς, præpositioni huic præ-
mittitur. Dionysius Halicarnass. lib. 5. initio, utrumq;
conjungit, ὅρκια ταμώντες, αὐτοὶ τὸ πρῶτον σάντες ἐπὶ
τῷ τομῶν, ὁμῶσαι, &c. caesis victimis, usq; primi super
extis stantes, juravunt.

Reg. 9.

Septimò, frequenter admodum Genitivus ille adhi-
betur, etiamsi motus significetur. Hinc apud Herodo-
tum sæpissimè, ἐπὶ τῷ χώρῳ καθίζεν, per, aut versus
regionem ire. Dionys. Halicarnass. lib. 1. ἀνδρὶ παρ-
κόντι τὸ σῶμα ὑπὸ λύπῃ, καὶ ἔτε ἐπὶ τῷ στρατοπέδῳ κα-
θάντι, id est, homini qui præ tristitia corpore fatisceret,
neque in castra descenderet. Zosimus lib. 4. διαπρήξας
τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐπὶ τῷ γῆς ἀφείς, discerpto libello,
atque in terram projecto. Ibid. καὶ ντεῦθεν ἐπὶ Θράκης
ἔχρει, Indèque per Thraciam profectus est. At Poetæ
sepius utuntur dativo, quàm genitivo, ubi motum il-
lum exprimunt, ut ἐπὶ ναυσὶν ἐλαύνειν, id est, ad na-
ves equum admittere.

Reg. 10.

Jam cum dandi casu; Primò, jus ac potestatem ali-
quam tribuit, quem dativus indicat, quam ferè Lati-
num penes exprimere solet. Nam ἐφ' ἡμῶν ὑπάρχον̄, nobis

nobis situm est: ἐφ' ἡμῶν γινώσκον, cum in nobis situm esset: ἐπὶ τοῖς δημότοις ὄσιν, penes plebem est: quod aliquando, sed rariùs multò, ἐπὶ δήμῳ, cum genitivo.

Quo sensu verbum ποιεῖν eleganter adhibetur. Nam ποιεῖν ἐπὶ τι, est, potestatis alicuius facere, arbitrio permittere Dionysius Halicarnass. lib. 4. 'εἰ δὲ' ἐπὶ τῷ δήμῳ ποιήσωσι τὴν ἀρχήν id est, quod si populo hanc electionem permetterent Et lib. 8. πάντα τὰ κοινὰ ἐπ' ἐμοὶ πεποιήκασι μόνῳ, id est, totam Rempublicam penes me unum esse voluerunt. Hinc ἐφ' ἐαυτῷ ποιεῖν τι, sibi jus ac potestatem in rem aliquam vindicare. At γὰρ ἐπὶ τινι, alicuius in potestate esse. Xiphilin. in Claudio, ἀλλ' ἐπὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ βαλῇ, καὶ τοῖς νόμοις γὰρ ἐπὶ, sed in Populi Senatû, ac legum potestate esse. Zosimus lib. 5. αὐτὸς ἐπὶ τοῖς βαρβάροις γινώσκει τὴν πόλιν, id est, ut em in barbarorum potestatem venisse. Xenophon. Κύρου παῖδι. ἰ καὶ μὴ ἐπὶ μαρτυρίᾳ εἶναι id est, nec à vatibus pendeas, & in eorum quasi potestate sis.

Secundò conditiones pactorum, similiumque rerum, per hanc propositionem cum dandi casu exprimuntur. Nam ἐπὶ ῥητοῖς, in dictis, id est, certis conditionibus; ut cum dicitur, ἐπὶ ῥητοῖς τισι καὶ διακρίσεσιν, ἐπὶ τῷ κινδύνῳ χαρεῖν id est, certis quibusdam, ac designatis conditionibus periculum aggredi. Vide nomen ἰσθ.

Hoc sensu dicunt, ἐπὶ τέτῳ, ἐφ' ᾧ, sequente infinitivo, vel optativo, vel subjunct. id est, eâ conditione, ut: quòd si multæ sint conditiones, dicitur, ἐπὶ τέτοις, ἐφ' ᾧ τε. &c. tum sequentibus membris, adhibetur καί. Idem Dionys. ibid. 'Επὶ τέτοις ἐστὶν χαλεπὸν ταῖς ἀναπύλαις τῶν πολέμων ἐφ' ᾧ τε μὲν ἐστὶν ὄρεσθαι αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τῷ, &c. his se legibus requiem à bellis indulturum esse respondet, uti nequid in posterum moveant, atque ut. &c.

Potest etiam ἐφ' ᾧ, solum, ac per sese, hoc modo sumi. Idem lib. 3. 'Εφ' οἷς διακρίσεσιν, quibus conditionibus: τὴν εἰρηλίαν εἰσέξουσιν, ἐφ' οἷς αὖ περὶ διακρί-

οις αὐτῆς τὸ χροσ id est, *futurum ut in datâ quibuscunque tandem conditionibus pace acquiescant.* Et paulò post: Tarquinius, Ἀκούσατε ὦν, φησιν, ἐθ' εἰς αὐτὴν περὶ διγίοις καὶ ἀλύσονται τὸν πόλεμον. *Audite nunc, inquit, quibus tandem conditionibus huic bello finem imponam.* Ità Herodian. lib. 1. dixit, πάντοθεν τοῦ ἐπὶ λόβοις δοκιμωτάτους, ἐπὶ συντάξεσιν ἢ ἐν ἐκτασθεσί- τοις καλῶν id est, *viros eruditione clarissimos, non contemnendis*: id est, ἀφθορωτάτοις, *amplissimis conditionibus undique accersens*: συντάξεις, hic, *gages, pensions.* Dicunt etiam ἐπὶ μεγάλαις μισθοῖς, ἐπὶ μεγάλας δωρεάς, & simil. eodem sentu.

Reg. 12.

Tertiò, quæ Latini exprimunt per *in*, & accusandi casum, vel per solum auferendi casum, ubi aliquid, vel *commodi*, vel *incommodi*, *leti adversive*, significant; et Græci ferè, per ἐπὶ, cum dandi casu: ut ἐπ' ἀγαθῇ, vel αἰσία τῷ χρόνῳ, *letâ sorte, à la bonne heure*: ἐπ' ἀγαθῆς, vel αἰσίοις οἰωνοῖς, *bonis & secundis avibus*: ἐπὶ μεγίστῳ τῷ πόλεως ἀγαθῷ, *summo reipublicæ bono*: ἐπὶ τῷ φιλοπατείδων ὀλέθρῳ, *in pestem amantium patriæ.* Dionysius Halicarnass. lib. 7. Ἐπὶ τῷ σφετέρῳ συμμετέροντι τὰ δίκαια διεξέσθαι *suis quoque rebus consulendo, jussè se gerent*, id est: *hos in factis aequitatem cum propria utilitate conjungent.* Et lib. 8. τὰ ἐμφανῆ τῷ ἀνδρὶ ἐργα ἐπ' ἐκείνῳ χρεῖσθαι ἡρόμμενα διεξήσαν: *perspicua notaque hominis gesta percensabant, quæ nihil omninò boni sequerentur.*

Reg. 13.

Quartò, idem est, quod *post*, aut *præter*, vel *ad*, cum *præter* significat. Nam ἐπὶ τέτοις, est, *postea*, id est, *deinceps*, & aliquando *ad hæc*, id est, *Præterea, Accedit*: quod tamen sæpius dicitur, ἄρδς τέτοις, vel χρόνις, vel ἀνθρώπων. Sic ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις παρείποντο, id est, *alii post alios sequebantur.* Synesius epist. 4. καὶ ἵνα πρὸς ἄλλῳ ἐπ' ἄλλῳ, παῖς ἐπ' ἀνδρὶ, καὶ ἀνὴρ ἐπὶ παιδὶ, φέρον αἰετὶ τί μοι ξένιον id est, *alius alium, puer virum, vir puerum sequebatur, qui mihi munus identidem aliquod afferebat.*

Ὁ ἐν πᾶσι ταχθεὶς, *post omnes*, id est, *postremus omnium collocatus, numeratus*. Idem Dionysius Halicarnass. lib. 4. πῶ δ' ἐν πᾶσι τεταγμένῳ, (sub. συμμαχίᾳ) οἷς λόχοι, ὁ τῶν ἀνδρῶν, (sup. ἐπεὶ χεῖν) id est, *postremam omnium classem unica egehorum implebat centuria*. Plutarchus in Romulo, ubi de iis qui epima spolia retulerant, cū duos tantū appellāss, Romulum, & Cossū, concludit: Ἐν πᾶσι ὃ Κλαυδίῳ Μαρκελλῷ *postremoque Claudio Marcello*, quod ipse tertius, idē nque postremus ea retulisset.

Quintō, significat *propter*, sed usu passim obvio, ut ἐν τοῖς γυμνασίοις χαλεπῶς φέρειν id est, *que contingerint molestē ferre*. Reg. 14.

Sextō, peculiariter quis dicitur, ἐν πᾶσι τελευτῆσαι, ἀπαυῶσθαι, & simil. *relictis liberis obiisse*. Herod. l. 3. extremo, de Severo Imperatore, Ἐπὶ πᾶσι νεανίας διαδοχοῖς ἀνεπαύσατο, id est, *filiis adolescentibus Imperii successoribus relictis obiit*. Et lib. 4. initio, Ἐδοξεν γὰρ ὅτι Ρωμαίοις, ἐλθόντες βασιλέων τῶν ἐν διαδοχοῖς πᾶσι τελευτήσαντας. id est, *mos enim Romanis est, eos Imperatores in Deos referre, qui relictis successoribus liberis mortui sint*.

Septimō, peculiariter etiam de urbibus aliisque locis alicujus nomen ferentibus; is enim, cujus nomen loco inditum est, in dandi casu exprimitur. Idem Herodian. ibid. ὅτι πῶ Ἀλεξάνδρειαν ἐπεσέλετο, πέρασιν πεινῶντος, ποθεῖν πῶ ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ κηδεύσαν πόλιν. id est, *Alexandriam profectus e. i. hoc colore, quod ejus urbis, que cum Alexandri nomine condita esset, desiderio teneretur*. Alii ab Alexandro, alii regnante Alexandro.

Octāvō, certum illud tempus, & quasi momentum, quo res aliqua dum fieret, aut diceretur, aliquid aliud intervenit, ἐπὶ τῷ, ut τῷ dicitur: Gall. *sur cela, sur, vel en ces entrefaites*.

Nonō, quæ vulgō dicimus, à l'incertain au plus (sur, à l'aventure, à tous hazards, & simil. Græci ἐπ' ἀδύλῳ, ἐπ' ἀσφαλεστέῳ, ἐπὶ τύχῃ, ἐπ' ἀμφοτέροις, ἐο' ὥς πῶς.

ῥηνῖν. Demosthen. Philipp. 1. cum ἀδύλω jungit participium verbi εἶμι, dum ait, νυνὶ δ' ἐπ' ἀδύλοις ἐπὶ τοῖς ἀπὸ τέτων ἐμαυτῷ γενησομένοις, ὅμως ἐπὶ τῷ συνοίσειν ὑμῖν, ἐὰν περὶ αὐτῶν ταῦτα, πεπεισῶ. λέγειν αἰρεῖμαι. id est, Nunc verò, cum incerta sint, quæ inde mihi eventura sunt, tamen quòd ea vobis, si fecerit, usui fore mihi persuadeo, dicere (statui: Gall. sur l'incertitude de ce qui m'en doit advenir.

Reg. 17.

Decimò, temporis continuitatem ac perpetuitatem quandam significat, ut δὴ cum genitivo. Nam ἐὸν ἡμέρα, est, toto die: ἐπὶ μῶνι, toto mense: ἐπὶ ἐνιαυτῷ, toto anno.

Undecimò, apud Thucyd. maximè, sumitur pro παρ', id est, juxta, secus. Sic lib. 3. pag. 240. περὶ τῶν αἰρεσιν, ὃ ἦν ἐπὶ τῷ Ἀλφειῷ ποταμῷ. id est, Peripoli-um ceperunt; quod ad, vel secus Halecem fluvium situm erat. Et lib. 2. ὃ ἐπὶ Λοκροῖς πρὸς Ὀπυντιοῖς ἡθους, insula Locris Opuntis finitima.

Imò, in compositione hoc idem servat, dum ait, ἐπὶ θαλάσσιος, pro περὶ θαλάσσιος, id est, maritimus Idem lib. 3. περὶ τῶν αἰρεσιν αἱ νῆες τῆς Λακωνικῆς τὰ ἐπὶ θαλάσσιον χωρὶς ἐπὶ τῶν ναυῶν istam legentes, maritima Laconica oppida vastaverunt.

Reg. 18:

Duodecimò, significat etiam adversus: qua in acceptione, duo præsertim verba notanda sunt, φορᾶν, id est, cadis avidum esse, & κηρύττειν, præconis voce pronuntiare. Nam φορᾶν ἐπὶ πνι, est, in alicujus cadem avidè ferri, aut, eum ad necem deposcere. Philo de Leg. ad Caium, ἀνὴρ παρὸς αὐτῷ, ἐπ' αὐτῷ Γισέως φορῶντες, id est, sublati utique fuisset, cum eum Tiberius ad necem deposceret. At θανατῆρ, & θανατῆρ, moriendi cupidum esse.

Jam ἀργύρεον κηρύττειν ἐπὶ πνι, vel πνι δὲ κηρύττειν, est, pretio caput alicujus, voce præconis addicere, aut pecuniam in caput alicujus pronuntiare. Plutarch. in Pomp. pag. 636. ἐκένε ὃ ἀπαρρεύοντος, καὶ τὰ λείποντα ἐκένε ἐπὶ κηρύττοντος αὐτῷ. quod cum vetaret ille, atque

in ejus caput centum talenta pronuntiasset, id est, ejus interfectori praconis voce promississet: quod Thucydid. ait, ἀνεπιεῖν ἀργυρίου τῷ ἀποκτείναντι.

Denique. Ἐπι, cum accusativo casu, hos habet notandos usus. Primò, ubicunque motus aliquis exprimitur, aut usque, aut contra significatur. Plena exemplis omnia.

Secundò rariùs multò, cum verbo quietem significante. Hinc illud Thucydid. lib. I. καθίζεσθαι ἐπὶ τῷ Ἑσίῳ, quod est, non tam sedere ad focum, ut nonnulli putant, quàm herere illi arule, vel larario quod ad focum excitari solitum erat: ubi jus esset ἀσλίας, id est, unde avelli nefas esset. Eod. modo ἐπὶ βωμοῖς καθίζεσθαι diceretur; nam & καθίζεσθαι Hesychius explicat, ἄρως ἀπείθεσθαι, arripere, tenere, ut solebant qui ad aras confugiebant.

Tertiò, cum verbo πειθεσθαι, & pronomine reciproco, est, sibi vindicare, usurpare, in potestatem redigere: ut τῷ πόλιν ἐπ' ἑαυτὸν ποιήσασθαι, idem est, quod πεισῆσθαι, aut πρὸς ἑαυτὸν, urbem in potestatem suam redigere. Nec dissimilis usus est, cum accusativo ἐξουσίας. Nam ἑαυτὸν ἐπ' Ἑξουσίαν ποιήσασθαι, idem est, quod εἰς Ἑξουσίαν δὲ ἑαυτὸν καθίστασθαι, summam potestatem usurpare tam justè, quàm injustè. Herod. l. I. de Perennio, ποιησάμενος τε αὐτὸν ἐπ' Ἑξουσίαν, potestate jam usurpatâ, vel summamque potestatem affectus.

Quartò, κλίνειν, σπέρειν, ἐπισπέρειν, περιπαῖν, ἐπὶ ὄρου, & ἐπ' ἡνίαν, aut ἐπ' ἀπὸ δα' verbat. inclinare, aut flectere, in hastam, in habenam, in clypeum; & equitibus dicuntur. in dextram, aut sinistram, equos flectentibus: nam ἐπὶ ὄρου, est in dextram, quia hastam dextrâ tenent: ἐπ' ἡνίαν, & ἐπ' ἀπὸ δα', in sinistram, quòd sinistrâ habenæ clypeique teneantur. Dionysius Halicarnass lib. 3. de Tarquinio Prisco adversus Latinos dimicante, ἐπὶ τὰ ὀπίσθια ἐπὶ ὄρου, καὶ τὰ κέντρα περιπαλὼν τοῖς ἰστίαις, εἰς πλάγιον ἐκείλῃ, inde cum in dextram flexisset, equus calcaribus incitatus, in obliquos irruit.

Polybius, ut citatur à Budæo, ἦσαν ὅ κινήσεις, αἱ ἐκ τῶν λαμβάνε πρὸς πάντα καὶ ἐν ἀρμόζειν, αὐταὶ καθ' ἑαυτὰν ἢ κλίσεις, ἐφ' ἧν ἴδεν καὶ πάλιν ἐπὶ δόρυ erant porro certi quidam motus, quos omni tempore opportunos esse statuēbat, hujusmodi: in equis, flexus modo sinistram, modò dextram in partem.

Reg. 22.

Quinò, ἐπὶ πόδα ἀναχάζεσθαι, & ἀναχωρεῖν, est, pedem referre. Xenoph. Κυρουπαίδ. 7. pag. 178. ἀλλ' ἐπὶ πόδα ἀναχάζοντο, παίοντες καὶ παιόμενοι, ὥς ὑπὸ τῶν μηχανῶν ἐγέροντο: id est, pedem referebant, ita tamen ut ferirent ipsi, vicissimque ferirentur, donec sub machinas se receperant. Idem, Expedit. 5. pag. 349. καὶ αὐτοὶ ἐπὶ πόδα ἀναχωρήσαν βαλλόμενοι οἱ βοηθήσαντες: id est, quin ipsa quoque auxilia, jaculis petita, pedem referebant. Et Έλληνικ. 2. pag. 477. οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐπὶ αὐτῶν πολλοὶ ἐπιδρώσκοντο, μάλα πεζόμενοι, ἀναχωρήσαν ἐπὶ πόδα: id est, Lacedæmonii, plerisque suorum vulneratis, cum admodum urgerentur, pedem referebant.

SECTIO V.

De Præpositionibus καί, ἐν, & σύν.

Regula 1.

ΚΑΙ, præpositio usitatissima est, quæ cum genitivo passim, & accusativo conjungitur: cum dativo rarissimè, idque apud Poetas, apud quos tum redditur, *In, de, ab.* Jam præter ea, quæ superius ex occasione dicta sunt: cum gignendi casu, verti potest, *de, in, sub, super, per, adversus*: quæ postrema significatio, omnium frequentissima est.

Observandi tamen qui sequuntur usus. Primò, Κατὰ σκοπὸν τοξεύειν, *in scopum sagittas dirigere.* Herodianus lib. 6. τῶν τοξευτῶν, ἐς τῶν μακρὰ ἐπιμήκη, καὶ πέρρωθεν, ὡς καὶ σκοπὸν τοξευόντων sagittariis procera corpora eminus, quasi scopum aliquem petentibus.

Secundò, καὶ ῥότῃ, vel ῥότων γινέσθαι τοῦ πολεμίου, vel πολεμίων *hostium tergo imminere.* Dionys. Halicarnass. lib. 3. ἵνα καὶ ῥότῃ γενόμενοι τῶν πολεμίων, ἐπίωσιν αὐτοῖς.

ἐπὶ τοῖς ut hostium tergo imminentes, eos invadant.

Tertiò, pars omnis corporis, quæ tangitur, verberatur, cruciatur, in genitivo exprimi potest; ut κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν maxillam cadere, donner sur la joue: κατὰ τὸν ὄνυχον τινὰ, alicui ungulam lacerare.

Quartò, nomen alicui rei impositum, dicitur, κατὰ τὸν ὄνυχον. Clemens Alexandr. Pædag. lib. 2. cap. 6. κατὰ τὸν ὄνυχον τὰ ὀνόματα, τὰ περὶ τὴν σωφροσύνην οὐ πειραζόμενα id est, quibus ea nomina tribuuntur, quæ usu contrita non sunt.

De accusandi casu, sequentia observabis. Primò sæpissime κατὰ subauditur, maximèque apud Atticos: ut, πῶς γὰρ ἐλάττωσον, quod etiam Latini, *minimum*, tout au moins. Thucyd. lib. 3. ὑμεῖς δὲ σέβετε, εἰσὶν αὖ κατὰ τὸ ἁμαρτάνετε, Κλέωνι πεισθῆναι οἱ ubi κατὰ τὸ pro κατὰ τὸ τοῦ id est vos potius attendite, quantum hac etiam in re peccaturi sitis si Cleonem audieritis.

Audacius illud ejusdem lib. si rectum est, ἀσφαλείᾳ, ὅ, τὸ ἐπιβουλευσάμεθα, ἀποτροπὴς πειρασμοῦ εὐλογητῆ ubi τὸ ἐπιβ. pro κατὰ τὸ ἐπιβ. id est, cautio verò illi, quæ in suscipienda nova deliberatione adhibetur; speciosa causa est defugiendi negotii.

Secundò, apud Philosophos maximè, τὰ κατ' ἐμφανέειν, dicuntur, quæ specie tenus ejusmodi sint, ut Iris, qui ne sunt qu' en apparence: at verò, τὰ κατ' ὑπόστασιν, quæ re ipsa sunt.

Tertiò sæpe idem est, quod propter. Thucyd. lib. 4. κοινοῦντες τὴν Ὀρωπίαν Ἀθηνῶν, κατὰ τὸ ὑπὸ κοινόν, εἶναι id est, rati Oropium agrum, Atheniensium quidem esse, quòd eorum imperio subiectus esset Sic κατὰ θέαν, id est, θέανθεν. spectandi gratiâ, cum alii dixerent sæpe Dionysius Halicarnass. ut lib. 8. ἀφ' ἑξῆς κατὰ θέαν ἐπὶ τέττατοι πολλοὶ τῶν ξένων, ad quos (ludos) spectandi gratia, vel spectandos externi quamplurimi conveniunt. Simile est, κατὰ ἰσοτείαν, visendi studio. Aristid. Panathen. τῶν ἐμπορέων κατὰ ἰσοτείαν ἢ χρεῖαν εἰσαφικνουμένων, i. mercatorum huc aut visendi, aut lucræ studio venientium.

Quartò

Quartò, κατὰ κράτος, ut ἀνὰ κράτος, vi, & impetu quodam, par force : aliàs, violentâ quadam potentiâ, & imperio. Thucyd. lib. 3. καὶ ὅσοι Σικυλῶν, κατὰ κράτος ἀρχόμενοι ὑπὸ Συρακουσίων id est, & quotquot ex Siculis violento Syracusanorum imperio premebantur. Alii dixerunt, κατὰ τὸ κράτερον, id est, pro viribus.

Reg. 4.

Quintò, ἐνώπιον, vel παρῶν, id est, ἐ regione, ver- sus, coram. Sic καὶ δαυ κατ' ἀνατολὰς, id est, eo in loco situm esse, qui obversus orienti sit.

Sextò, cum nominibus locorum, maximèque plural. numeri. idem valet quod per, redditurque fere per ad- verb. Latin. in tim, ut κατὰ πόλεις, καὶ κατὰ κώμας, id est, oppidatim, & vicatim : aliquando tamen cum al. nominibus etiam singularibus, ut καὶ ἀρδεις, vintim : quod etiam dicunt, κατὰ κεφαλὴν, par teste.

Septimò, κατ' ἑαυτὴν, ut ἐπ' ἑαυτὸν, & παρῶν ἑαυτῶν, id est, seorsum, per se solum, à part soy: ut, κατ' ἑαυτὸν ζῆν, privatam agere vitam, sibi vacare. Aristoteles Ethic. 9. ἑθελὺς γὰρ ἔλκοιτ' ἂν κατ' αὐτὸν πάντ' ἔχειν id est, nemo enim omnia sibi tantum uni habere velit. Hinc τὸ κατ' αὐτὸν, Philosophis, id etiam dicitur, quod μόνῳ ὑπάρχει, καὶ ἢ μόνῳ, ut explicat Aristoteles, id est, quod in eis καὶ ciuidam, ac certa rei, & quatenus soli.

Reg. 5.

Octavò, κατὰ μικρὸν ἐπιπλείον, idem quod, ἐπιπλείον ἐρεξῆς, vel ἐπιπλείον ἐκ προσαγωγῆς id est, magis atque magis : ut, κατὰ μικρὸν ἡπλόν, idem quod, ἡπλόν, vel ἐλαττον ἐκ προσαγωγῆς, vel ἐπ' ἐλαττον ἐρεξῆς, id est, minus atque minus.

Nonò, κατὰ στίχον, id est, secundum versum : καὶ εὐθείαν, vel ἐπ' εὐθείας, id est, recta serie : ut arbo- res κατὰ στίχον περὶ εὐθείας, in versum, & recta se- rie digestæ arbores: Gall. en droite ligne. Cui opponun- tur, ἐναλλάξ, cum ἐρεξῆς ἕλθον ἐτέρῳ ἀλλοίον καὶ παρ id est, nusquam eodem situ duo sese consequenter ex- cipiunt : παρ᾽ ἐναλλάξ, id est, alternante situ : cum in or- dinibus aliqua est, non tamen perpetua varietas.

Reg. 6.

Decimò, κατὰ πόδα, vel κατὰ πόδας, vel uno ver-

bo,

bo, κατὰ πόδας, idem quod, ἐκ τῶδ'ε, (quod tamen interdum etiam est, collato peae, πῖε à πῖε :) id est, è vestigio, aut per vestigia proximè insequendo. Nam κατὰ πόδας ἔπειθαι πρὶ, id est, aliquem vestigiis consequi. Sic hostis fugientem hostem, κατὰ πόδας αἰρεῖν, dicitur, persequendo capere. Aliquando genitivus adjungitur, ut apud Thucyd. κατὰ πόδας αὐτῶν ἵεναι, les suivre à la piste. Hinc transfertur ad metaphoricam sequendi rationem : ut cum Herodot. ait. l. 3. τῇ ἡ κατὰ πόδας ἡμέρα, die proximè consequente. Et Polybius, lib. 2. pag. 91. δὶον τῇ κατὰ πόδας ἡμέρᾳ ἡνέσθαι τὴν αἰεσιν, καὶ τὴν παράληψιν τῆ ἀρχῆς, cum postredie ejus diei, Praetorem & creari, & Magistratum inire oporteret. Et quæ paulò post aliquid fiunt dicuntur κατὰ πόδας αὐτῷ fieri, ut κατὰ πόδας τῷ μάχῃ; ὡς εἰλθεῖν, statim à certamine ulterius progredi.

Undecimò, καθ' ἕνα, & καθ' ἓν, non tantum est, Reg. 7. sigillatim, un à un : ut cap. 1. jam observavimus : sed etiam, quod planè contrarium videtur, in unum ; idque ferè, cum verbo γίνεσθαι. Dionys. Halicarn. l. 1. καθ' ὅδον εὐρόντες τὸν στρατέυς, καὶ καθ' ἕνα ἅπαντες γινόμενοι, cum suis in via reperiis, unum in locum universi convenissent. Idem l. 8. ἕνα μὴ καθ' ἕνα πάντες γινόμενοι, κοινὸν ἐξελέγχετε καὶ αὐτῶν πόλεμον. id est, ne convenientes in unum omnes, (id est, conjunctis viribus.) commune in bellum inferatis. Eodem modo usurpat, καθ' ἓν, lib. 1. dum ait, ὀλίγες τῶν ἐκ τῆ κώμης ἐθαλάσσαντων καθ' ἓν γινέσθαι παρελαβόν, assumptis paucis illis qui jam ex vico in unum confluerant, Et l. 2, ἀποχρῆν εἶδουσαι τὴν οἰκίαν δύναμιν, εἰ καθ' ἓν αἱ πόλεις (πόλεις) ἡσούντο, μίαν αἰρεῖσαι πόλιν & μεγάλην, γὰρ satise virium habituras, si tres (civitates) in unum convenirent, ad urbem unam, eamque non magnam capiendam.

Duodecimò, κατὰ πλῆθος, id exprimit, quod ἀθρόοι Reg. 8. uno verbo dicebatur: Latine, frequentes. Dionys. l. 7.

συνελ-

lib. 7. συναλθόντων κ' ἔτι ἐν τέλει καὶ πληθύνει εἰς το βούλευθ' *cum autem optimates in Curiam frequentes convenissent*. Quibus etiam verbis, illud, opinor, rectè significari posse dixerimus, quod à Gallis vulgò, *en troupe, en corps*.

Contrarium est, κατ' ὀλίγους, *exiguo numero, vel pauci simul*, Herodian. l. 5. ἐπ' τε καὶ τῶν αὐτομάτων τὸ πλῆθος, ἐκείσθε, εἰ καὶ κατ' ὀλίγους, περσίδν' ἔδυναμιν ὑψίστην. id est, *præterea transfugarum multitudo, subinde, licet paucorum simul, conveniens, copias auxit*.

Zōsimus lib. 3. κατ' ὀλίγους γὰρ καὶ ἐν πολλοῖς ἑαυτὸς διαπείργοντες, ἐλήπεον· id est, *ipsi enim pauci tantum simul, ac per multa loca dispersi, latrocinia exercebant*. At Herodian lib. 6. κατ' ὀλίγους usurpavit, pro κατ' ὀλίγον, *paulatim*; dum ait, οἱ δ' ἐραπῶται, τὰ μὲν παρὰ τὸ ὑπάρχοντα, κατ' ὀλίγους δ' ἀνεχώρουν· *at milites, principio quidem pollicebantur, inde tamen paulatim secedebant*.

Non ab simili usu dicitur κατὰ πᾶσιν, id est, *utcumque, quoque modo*. Polybius lib. 2. pag. 92. κατὰ πᾶσιν αὐτοῖς ταῖς ἰστίαις δυνάμεσι, κατὰ πᾶσιν ἐν διαρπῇ εἶχον· id est, *suis ipsi viribus fidentes, aliquanto audaciores erant*. Id etiam dicunt, ἐπὶ πᾶσιν.

Reg. 9.

Μετὰ, cum dativo casu, Poeticè frequenter usurpatur, pro *cum, in, per, inter*, quod postremum usitatissimum est. Itémque Poeticè cum accusat. redditur, *in, inter, ad, propter*. At oratoriè, μὲν, cum accusat. tantum est *post*. Cum genit. Poetis & oratorib. *cum*. Sed hic contrita ferè sunt omnia.

Reg. 10.

Προpositio σὺν, cum solo dativo casu, iisdem ferè locis adhibetur, quibus μὲν, cum genitivo. Paucula hæc notare juverit. Primò, μετὰ πᾶσι, & σὺν παντί, id est, *alicui favere, stare ab aliquo*. Hinc Thucyd. σάντες μετ' ἀλλήλων, id est, *ἀλλήλοις συμμαχοῦντες, qui belli & pugnae socii fuerant*. Ita Xenoph. Ἑλληνικ. 3. σὺν τοῖς Ἑλλησι μάλλον, ἢ σὺν τῷ Καρχαίρῳ εἶναι· *Græcis potius favere, quàm Barbaro*.

Secundò,

Secundò, *ὡς τῶν νόμων, & συν ταῖς νόμοις, cum legibus*, id est, *καὶ τὰς νόμους*. Prioris exemplum est illud Thucyd. lib. 2. pag. 124. satis obscurum, *καὶ τοι εἰ παρὰ μᾶλλον, ἢ πόνων μελέτη, καὶ μὴ ὡς νόμων τὸ πλεον, ἢ τρέπων ἀνδρείας ἐδέλοιο καὶ διωκυῖεν*. Quòd si, *faciliore quodam otio potius*, (id enim est *παρὰ μᾶλλον* hoc loco: alicui prævaricaretur Pericles in Athenienſium causa,) *quàm laboriosâ exercitatione* (ut Lacedæmonii) *nec legibus magis*, (id est, *legum præscripto, & necessitate conſtricti*, ut iidem Lacedæmonii) *quàm generosâ indole, pericula subire statuamus*. Sequitur autem, *ἀεὶ ἡμῶν, τοῖς τε μάλιστα ἀλγεινῶς καὶ περιέμειν, καὶ ἐς αὐτὰ ἡθῶς, καὶ ἀποδοτέρες τῶν αἰμοχθέντων αἰσθῆσαι* id est, *hoc inde consequimur, ut neque futuris ærumnis, ante tempus, debiletemur, neque cum in eas incidimus, quicquam iis tamen qui assiduo in labore versantur, ſtantiâ & alacritate cedamus*. Eodem aut simili modo, *συν νόμοις* usurpatur; ut *συν ταῖς νόμοις τὸ ἴδιον τίθεσθαι*, *sententiam, aut iudicium ex legum præscripto ferre*.

Tertiò, *συν Θεῷ, cum Deo*, potius quàm *ὡς Θεῷ*, Reg. 12. variis modis usurpatur. Ac primùm quidem, sine adjuncto ullo, idem est, quod *divinâ ope, divinòque beneficio*, ut cùm Xenophon dicebat *ὁμαίνοντάς τε ὡς ὁππολὺ συν Θεοῖς ὁρῶμεν* id est, *Te divino beneficio ut plurimum valentem videmus*.

Deinde, redditur potius, *secundo Numine*, aut simil. Thucyd. lib. 1. *συν Θεοῖς ὁππολὺ ἐπὶ τὰς ἀδυνάτας, Diis faventibus*, eos à quibus læsi sumus *invaldamus*.

Aliquando verbum adiungitur, maxime *εἰπεῖν, εἰπεῖν, εἰρήδω, εἰρήσθαι*, quæ unà cum *συν Θεῷ*, per parenthesin dici solent: tuncque si de præterito, aut præſenti bono agatur, significant, *Deo acceptum ferri*: ut cùm Plato Dioni scribens, *τὰ μὲν ἐν, inquit εἰς τὸ παρὲν, συν Θεῷ εἰπεῖν, ἔχει καλῶς*. Hastenus quidem, quæ Deo *sint gratia, bene mecum agitur*; vulgò, *graces à Dieu*.

Sin

Sin de futuro loquimur, idem est quod *juvante Deo, Dieu aydant. Aristophan. Pluto.*

Οἶμας γὰρ, οἶμας. σὺν Θεῷ δ' εἰρήσεται,
Ταύτης ἀπαλλάξεν σε τῆς ὀρθαλμίας.

*Spero enim, spero. quod Deu juvante fiat,
Hoc te oculorum morbo per me liberatum iri.*

Idem ferè valet, σὺν Ἀσπασείᾳ ἡπείν.

Aliàs citra parenthesis, σὺν Θεῷ, est, *Divino quodam instinctu. Herodot. lib. 1. ubi Cræso jam pyræ imposito in mentem subisse dicit, ὥς οἱ εἴη σὺν Θεῷ εἰρημύνον, τὸ μιν εἶναι τῷ ζώντων ὀλβιον ἔῃ, quàm sibi divino instinctu dictum esset, viventem neminem beatum esse.*

SECTIO VI.

De Præpositione παρά.

Reg. 1.

DE Præpositione *παρά*, quæ cum genitivo, dativo, & accusativo casu construitur, hæc notasse profuerit. Genitivum quod attinet, Primò eleganter dicitur, *έρχεται παρά τινος*, & *φθάνειν παρά τινος*, venire ab aliquo: *περεύεται παρά τινος*, proficisci ab aliquo: ut Gallicè, *ie viens, de chez un tel, ie party de chez luy*, & simil.

Secundò, verba quædam, maximè que nunciandi, salutandi, appellandi, solvendi, expendendi, hanc cum genit. præpositionem amant: ut *παρά τῆς συγχλήτης βουλῆς ἀγγέλλειν*, apporfer nouvelles, *signifier de la part du Senat*: ἢ φίλον πολὺ παρ' ἐμοῦ πρῶς εἰπεῖν, *multis amicis saluta meo nomine*: παρ' ἐμοῦ ἐτίσα, *Tullius, à me solvi, de mon argent*: παρ' ἐμοῦ ἀναλώσαις, *meis sumptibus.*

Tertiò, Genitivus ἑλληνικῶς etiam ponitur, præcedente articulo præpositivo, & participio verborum *εἰμὺν, γίνουμαι, ἐπέρχω, ἐρχομαι, πορεύουμαι, πείπομαι*, & simil. Nam οἱ παρά σε id est, *nuntii tui, vel abs te missi.* Sic τὰ παρ' ἐμοῦ, suppl. *ἡνέκα, ὅ παρ' ἐμῶν, quæ abs me profecta sunt*: in bonam malamve partem.

Reg. 2.

Παρά cum dativo ferè significat *apud.* Aliquando tamen

tamen sumitur pro ὅν, ut παρά τῆς ἐμυυλίου πολέμου
 ἡσυχίαν, apud Plutarch. in bellis civilibus mori.

Aliquando dativus ille cum motu conjunctus, pro
 accusativo usurpatur. Xenoph. expedit. 2. εἶπεν χρῆναι
 ἵεναι παρά Τισσαφέρνη, ὃς ἐκέλευσε. Aiebat ad Tissa-
 phernem iis eundum esse, quos ipse jussisset.

Cum accusativo significat juxta, per, præter, contra, Reg. 3.
 inter, vel intra, propter, præ, prout, trans. Sed usus in-
 signiores habet, qui sequuntur.

Primò, quæ in tempus aliquod, vel negotium incidunt,
 hoc modo exprimuntur: ut παρ' ὅλον τ' βίον, per totam
 vitam. Demosth. παρ' ὅλον τ' ἀγῶνα toto cause hujus
 tempore: παρ' ἃ τὸ τὸ ἀδίκημα, in flagranti delicto: πα-
 ρὰ τὸ πλῆν, inter navigandum; παρὰ τὸ δειπνῶν, inter cæ-
 nandum: παρὰ τὸ ὁδοπορεῖν, in itinere, par le chemin:
 παρὰ τοῦ κινδύνου, & παρὰ τὰ δεινὰ, id est, in mediis
 periculis. Dionys. Halicarn. l. 10. βλῆ τὸ το τὸ μέγας ἐμ-
 περία τε ἀγώνων, καὶ τῇ παρὰ τὰ δεινὰ εὐτολμίας, μα-
 κρὸν τὸ ἄλλο ἄμεινον id est, Pars illa, cum pugnandi usu
 tum mediis in periculis fiducia, longè alteram superabat.
 Sic παρὰ εἰς δια διακόσια, intra ducenta stadia.

Secundò, cum significat præter, tribus terè modis u-
 surpatur. Aliquando enim idem propè est, quod con-
 traria: ut παρὰ φύσιν, præter naturam: παρὰ τὸ ὀρέπον, in-
 decorè: παρὰ μέλη, verbatim, præter concentum, id est,
 ineptè: de iis quæ alieno vel loco, vel tempore dicuntur
 aut fiunt: παρ' ὥραν, intempestivè. Aliquando exce-
 ptum aliquid ex majore numero significat: ut παρ' ὀλί-
 γους πάντες ἀνθρώπων, præter paucos interfecti sunt
 omnes. Aliquando istud præter, idem est quod ultra:
 ut καὶ πρὸς ἄλλη παρὰ ταύτας ὁδὸν μαθήματα ἰδέα, si quæ
 alia præter istas discipline ratio est.

Tertiò, duas significationes contrarias patitur, supra Reg. 5.
 & infra. Nam παρὰ δύναμιν, idem esse potest, quod
 supra, idèmq; quod infra vires.

Quartò, usum habet elegantem in significatione
 propter: ut παρ' ἐκείνον πάντα τῇ πόλει γίνεσθαι ἀγαθὰ,
 propter

propter illum, i.e. ejus causâ, vel beneficio, bona omnia Reipub. proveniunt. Contrâ, ὅτι τὸν ἀδυμοσι πάντες, in causa est, quamobrem animum omnes despondeant. Tūcque lumitur pro διὰ cum accusandi calu. Παρὰ τί ποτε; quorsum tandem?

Reg. 6.

Quintò, significat aliquid in eo situm esse, quod accusativus exprimit: ut cūm Demosthen. pro Coron. ait, παρὰ τοῦτο γέρονε τὰ τῶν Ἑλλήων πράγματα id est, in eo posita sunt res, aut fortune Grecorum.

Quā in acceptione, dicitur, τὸ παρ' ἡμᾶς, quod in nobis situm est, vel jus & facultas liberæ voluntatis, quatenus fato ac necessitati opponitur. Ità passim inter alios Diogenianus, apud Eusebium lib. 6. Præparation. ut cūm ait, ἔγωγε ἢ καὶ τὸ παρ' ἡμᾶς, πρὸ κατ' ἐμὴν φύσιν. (supple ἐναντιώτατον ὄν) id est, sic etiam libertatis nostre vis fato (maximè contraria est.) Ibid. παρ' ἡμᾶς ἢ, ὅσα ἐκ τοῦ συνεδρῆσαι ἡμᾶς, καὶ ἐνδρῆν, ἐπὶ τέλος ἐρχεται id est potestatis autem ea nostre sunt, quæ studio laboræque nostro perducuntur ad finem.

Reg. 7.

Sextò, παρὰ πλὴν, triplicem potissimū acceptionem habet. Aliquando enim sine alio casu, per se significat longè. multò, admodum, quæ maximè propria significatio est: ut ὅτι παρὰ πλὴν, τῶν πελεμίων ἀμείνους γέροντες; hostibus longè superiores fuimus. Hic enim, ut patet, πελεμίων, non à παρὰ πλὴν regitur, sed à comparat. ἀμείνους. Ità Dionysius Halicarnass. lib. 3. ὅτι γίνοντο παρὰ πλὴν τῶν Σαβίνων id est, Sabinos multis partibus superant.

Aliquando etiam sine casu, παρὰ πολὺ ὄν, idem est quòd multum abest: Gallicè, il s'en faut bien, il y a bien à dire. Plato in Apologia, ἐγὼ δὲ ἥμῃν ἔγωγε ἔγωγε παρ' ὀλίγον ἔσθαι, (nempe, ἐκατέρων τῶν ψυχῶν ἀειδυμὸν,) ἀλλὰ παρὰ πολὺ id est, Nec enim sanè putaverim tantulum, sed longè plurimum discriminis futurum, (nempe, in sententiarum numero; cūm se à longè pluribus damnandum Socrates putaret.)

Reg. 8.

Aliquando verò cum gignendi casu, quem regat, idem

idem est, quod longe minus, vel infra: ut παρὰ πολὺ τῇ ἀξίᾳ, longe infra dignitatem; παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος, longe infra spem: quod etiam πέρῳ τῆς ἀξίᾳ, & τῆς ἐλπίδος, dici solet. Imò duo illa, πόρῳ, & ὅθεν πολὺ, sepe conjunguntur. Quo sensu ferè adjungitur verbum ἐρχεσθαι, vel ἵκειν, sed ἐρχεσθαι sæpius: ut παρὰ πολὺ τῶν πέρῳ κατωρθωμένων ἡλθεν id est, longe absuit à rerum superiore anno gestarum gloria. Sæpe etiam solus infinitivus sequitur, etiam absq; articulo genitivi, ut παρὰ πολὺ ἐλέεσθαι, ἡλθεν, à capienda (urbe v. c.) plurimum absuit.

Septimò, ὅθεν μικρὸν, παρ' ὀλίγον, & ὅθεν βραχὺ, Reg. 9. opponuntur τῷ παρὰ πολὺ, in illa triplici acceptione: ac præsertim in tertia, cum verbo ἐρχεσθαι. Eutrop. Metaph. l. 6. πολλῇ στρατῷ συμμιζαντες, παρὰ μικρὸν ἡλθον ἱκνῆς id est, ingentibus copiis cum hoste congressi à victoria parum absuere. Zosim. l. 1. μηχανὰς ὅ τις τεύχῳ περὶ αἰχμῶντες, & παρὰ βραχὺ τῷ ταύτας ἐλκύν ἐλδόντες id est, machinis ad muros admotis, eum ab illis urbibus capiendis parum absuissent. Dicunt, & παρ' ἐλάχσον ἐλθεῖν, proximè abesse, vel absuisse. Dicunt etiam παρὰ χεῖδ' ἐρχεσθαι. Dion. Halicarn. l. 1. τὰ μὲν ἡδὲ πνέοντες, τὰ δὲ παρὰ χεῖδ' ἐλδόντες παθεῖν id est, alia jam passi, alia prope subeuntes, vel postmodum subituri.

Παρ' ὀλίγον, sine verbo ἐρχεσθαι, duobus item modis Reg. 10. accipitur. Interdum enim idem significat, ac si adhibeatur ἐρχεσθαι, ut παρ' ὀλίγον εἰς τὴν δίκην, parum absuit, quin causam vinceret. 1. à Demosthen. παρ' ὀλίγας ψήφους ἡνωμένοι, pauca defuere suffragia, quo minus ignominia notaretur. Interdum, contrario planè usu, sed eodem tamen significatu, idem potius est, quod ferè non: ut cum Euripides, ait, παρ' ὀλίγον ἀπέφυγες ὀλεθρον id est, interitum fere non effugisti, aut vix effugisti: quod idem est, ac si dixisset, παρ' ὀλίγον ἀπώλωλας, vel ἡλθες ὀλέσθαι ab interitu parum absuisti.

At Thucyd. brevitatis amanti. l. 8. unicum παρ' ὀλίγον cum utroq; verbo, in utraq; significatione conjunxit: dum ait, αἰὲν γὰρ παρ' ὀλίγον, ἢ δέσποιναν, ἢ ἀπώλλωντο.

semper enim aut parum admodum aberat, quo minùs perirent, aut re ipsa peribant: nisi dicamus, ñ, loco suo motum esse, atque ante παρ' ὀλίγον construendum esse: tunc enim παρ' ὀλίγον, ad solum εὐεργον, pertinebit.

Reg. 11.

Præterea, uia illa, παρὰ μικρόν, παρ' ὀλίγον, παρὰ βραχὺ & παρὰ θυλόν, cum verbis, αἰσιν, ἡγεῖσθαι, τίθεσθαι, ποιεῖσθαι, est, parvi facere: ut παρὰ πολὺ cum iisdem, est plurimi facere: tamen hoc postremum rariùs, quàm illud, reperiatur. Xiphilin in Domitiano, παρὰ βραχὺ ἑαυτὲ ἀσφάλεια, πρὸς τὸ μηδὲν εἰς αὐτῷ (sup. χαμμάτων) συκοφαντῶσαι, θεῖω. id est, parum de sua securitate sollicitus, modò ne quisquam illarum (literarum) occasione calumniam pareretur.

Synefius ad Theophilum, ἦν ἡ παρὰ θυλόν, ἀλλ' αἰσὶ πατρός ἐποιεῖτο πειθῆναι. cui rem persuaderi, non leuiter, sed magnoperè cupiebat. Sic παρ' ὃδ' ἄγειν, ἡγεῖσθαι, ποιεῖσθαι, τίθεσθαι, nihili facere. Xiphil. in M. Antonio Philosopho, εἰ μὲν ἐγὼ ἐπεινδύνομαι, παρ' ὃδ' ἂν τὸ πρῶγμα ἐποινοῦμαι. id est, si mihi soli periculum immineret, nihili rem istam facerem.

Reg. 12.

Οὐτὼν, παρὰ τοσούτων, tribus etiam præcipuè modis usurpari solet.

Primo enim, sine ullo casu, quem regat, simpliciter, idem est, quod tantò, usque adeò: ut παρὰ τοσούτων ἡ πηδεὶς ἀνεχώρησεν, tantò inferior rediit.

Deinde, sine ullo etiam casu, significat potiùs, tantulum modò absuisse; Gall à cela près. Herod. l. 5. de Marcrino, qui Romam repetens, jamq; Byzantio proximus, Calchedonem Bithyniæ urbem rejectus erat, ibique à persequentibus interfectus, παρὰ τοσούτων, inquit, Μακεῖν ἐκ ἐξέρυγος τοῦ διώκοντος. id est, tantulum absuit, quo minùs persequentium manus euaderet.

Quin etiam, absente negatione, sensus idem manere potest, ut patet ex illo Herod. lib. 6. Τὰ Ἰλλυρικά ἣ ἐστὶν, γενὰ ὄντα, καὶ πολλὴν ἐχούσα πλὴν ὑπὸ Ῥωμαίοις γῆν, παρὰ τοσούτων διώρυγας, καὶ γείτονας περὶ Γερμανὸς Ἰταλιώταις. id est, at verò Illyricæ Gentes, quæ quidem & per angustia

Perangustæ sunt, & parum admodum soli Romanis subditi possident, tantulo discrimine (vel, sola) Germanos ab Italis separant.

Tertiò, cum genitivo casu, ac ferè verbo ἐρχεσθαι, Reg. 13. utroque modo explicari potest. Nam quod ait Gregorius, μὴ παρὰ τοῦτον ἰσθῶμεν τῆς ἰσότητος θείας, est, ne tantum absumus ab æqualitate divina. Quod autem Thucydid. lib. 3. παρὰ τοῦτον ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνῳ id est, tantulum, vel tam propè Mitylene absuit à periculo.

Quartò, affinis est usus ille, quo παρὰ τοῦτον, cum Reg. 14. sequente παρὸς οὖν construitur: ut παρὰ τοῦτον ἡ συμπλήρη, παρὸς οὖν οἱ διώκοντες τῆς εὐθείας ἐξέτράπησαν id est, hoc uno factum est, nè caperetur, quod persequentes à recto itinere deflexerint. Imo, quod mirabilius est, absque negativa particula, addito etiam καί, sensum tamen eundem habet: ut in illo S. Gregorii loco ex oratione πρὸς φιλοπῶχ. παρὰ τοῦτον καὶ συμπλήρωτοι, (pauperes) παρὸς οὖν καὶ ψάμειν αὐτοῖς βδελυσσόμεθα id est, qui quæ minis etiam conculcentur, hoc unum impedit, quòd eos vel attingere horreamus. Dicere potuit, μὴ συμπ.

Jam, nonò, παρὰ in comparationibus adhibetur, idq; Reg. 15. quadrifariam maxime. Primò, ad significandum præ: ut παρὲς αὐτὸν μηδὲνα ὀπιτῆδον ἦγειτο, præ se aptum temerem putabat: Gall. à côté arison de soy. Plato in Apologia, τοῦτον τοῦ κινδύνου κατεφύνητε, παρὰ τὸ αἰσχρὸν τι ὑπομείνειν id est, usque adeò periculum cuncte contemnebat, præ ulla turpitudine quam subiret: Gall. en comparaison de souffrir quoy que ce soit de honteux.

Deinde, ubi de sola duorum, aut plurium comparatione agitur; ut τὴν στρατηγὸν παρὰ πάντας τοὺς ἐν τῷ πόλει εὐδοκίμησαντας ἐξέτιζεν id est, Imperatorem cum illis omnibus, qui prisco ævo floruerunt, committere.

Tertiò, cum quis secum ipse comparatur: ut αὐτὸς δὴ παρὲς αὐτὸν δυνότερος καὶ ἡμεῖς γινέσθαι is profectò, se ipse comparatus, solertior, aut vehementior evadit m-

Denique, cum instituitur comparatio rerum aut personarum, cum locis, temporibus, ac cæteris ejusmodi, *παρά* respondet præpositioni Lat. *pro*; ut *παρά τὸν καιρὸς πολλαχῶς ἔβασα θεωρεῖν χρὲ, καὶ ἐξετάζειν τῶν συμβάντων*, pro temporum diversitate, diverso quoque modo de singulis quæ contigerunt statuendum est.

Reg. 16.

Decimò, *παρά*, intermissionei cuidam, alternæ cessationi significandæ adhibetur, idque modis pluribus. Primò, cum nomine numerali simul, & nomine tempus significante, ut *παρά τρεῖς ἡμέρας*, vel *τείττω ἡμέρας* id est, *tertio quoque die*: vel cum solo numerali, ut *παρά μίαν*, alternis diebus; *παρά τείττω*, *tertio quoque die*. Vel unico nomine temporis, sive numerali, ut *παρ' ἡμέραν*, altero quoque die; *παρ' ἡμέραν*, altero quoque mense: *παρ' ἐνιαυτὸν* altero quoque anno: vel denique nomine temporis repetito, sive numerali: ut, *ἡμέραν παρ' ἡμέραν*, *μῶνα παρὰ μῶνα*, *ἐνιαυτὸν παρ' ἐνιαυτὸν*, eodem planè sensu.

Deinde, cum numerali ad res aut personas, non ad tempus pertinente: ut *γέροντες καὶ νεανία παρ' ἑνα συμπεπυμένωσι* id est, *senes ac juvenes, unà quidem, sed alterni tamen incedentes*; ità nimirum ut duos inter senes juvenis unus, duos inter juvenes senex unus inseratur. Aliàs, *παρ' ἑνα*, est, *uno excepto*, vel *unius causâ*.

Tertiò, cum vox aliqua, interpositâ præpositione repetitur, & duobus diversis accommodatur: ut *ἐν τέρῳ πληγῶν παρὰ πληγὴν ἐντεινόμενος*, id est, *alternò utrique vulnera infligens*.

SECTIO VII.

De Præpositionibus *πρὸς* & *πρὸ*.

Regula 1.

PRÆPOSITIO *πρὸς* cum triplici etiam casu, tam apud Poetas, quàm apud Oratores conjungitur, Genitivo, Dativo, & Accusativo.

Cum genitivo propriè significat *de*, non rarò pro

vel propter, ut αἰ πατρίδ' αἰ μάχεσθαι, pro ἑαῖ, pro patria dimicare.

Cum verbo ποιεῖν, aut ποιεῖσθαι, triplici maxime Reg. 2. usu conjungitur. Aliquando enim significat in, ut τὸ ἐμπύρως ἡρώπουν, ὅ, π' ἔχ' αἰ ποιεῖν αἰ τὰς ἐγχευήσας id est, ex periculis qua fuit, quid in suscepto negotio fieri oporteret.

Aliquando, per solum auferendi casum Latine redditur. ut μὴδὲν ἔχω ποιεῖν αἰ τὰς δ' αἰ, quid hoc homine faciam nescio. Gall. Græcis proprius, ie ne scay que faire de cét homme-la,

Aliquando ad æstimationem pertinet. Nam αἰ Reg. 3. πολλὰ ποιεῖσθαι, vel τίθεισθαι, vel ἡγεῖσθαι, magni facere: αἰ πλείον' αἰ, pluris: αἰ πλείους, plurimi: αἰ πάντες, maximi: αἰ μικρὲς, parvi: αἰ ἐλάττω' αἰ, minoris: αἰ ἁλίστα, minimi: αἰ ἕως οὐκ nihil.

Dicunt etiam, αἰ πολλὰ ὅτιν αἰρεῖσθαι τὸ χρεῖον, magni interest, oppidum capi. Vel cum dandi casu. Dionysius Halicarnass. lib. 8. 'Ουολύσχοις αἰ πολλὰ ὅτιν ταλίσσασθαι τὰ αἰ τὸς Ρωμαῖνς ἐγκλήματ' αἰ. Volsci maxime cupiunt offensiones cum Romanis omnes committere.

Significat etiam circa, vel contra Herodian. in Com. Regula 4. modo, δεδιώς, μή π' ἔχ' αἰ αὐτῷ νεοτείσσεν. i. πει αὐτῷ, metuens ne quid circa se, vel contra se, novi moliretur.

Aliàs, idem est, quod ἀντί id est, loco, vice. quod tamen rarum. Dionysius Halicarnass. 10. τὰ ἐλευθέρῃσιν αἰ μόνον' ἔχ' αἰ αἰ πρὸς αἰ αἰ (Αἰρετοί,) πει αὐτῷ. ἔχ' αἰ τὸν Τυσκυλωνῶν αἰ χυμαλώτες id est, cum id eum postularent (Æqui,) ut ingenuis abire liceret, quibus Tusculanos captivos permutarunt.

Aliquando est, præ, supra, tam in soluta oratione, Reg. 5. quam striat. Idem Dionys. Halicarnass. lib. 6. de Rebellib. militib. λοχαγὸς ἔτιρος, καὶ πει ἀπάντων ἀρματα ἔτι Σικίνιον ὑποδείξας id est, creatis aliis Centurio summaeque rerum præfesto Siginio.

Hinc αἰ πάντως δέλειν, summopere, vel præ aliis

omnibus cupere. Idem ibid. οἱ δὲ Ἀριστοκρατικοὶ οὐκ πάν-
τες δέλοιντες, μὴ κινῆσθαι τὴν πατρίαν λόσμον τιῶν πολι-
τείαν at Optimates, qui summo opere cuperent, nihil in
Republ. patriis ex institutis mutari.

Reg. 6.

Interdum, sed rarò, ni fallor, sumitur pro παρὰ : ut
apud Aristid. Panathen. οἱ μὲν τοιούτων πηλὸν οὐκ ἔστι Θε-
ὸν αὐτοῖς ἐπαρξάσθαι, ἀλλὰ καλλιῶν τίς ἐξ αὐτῶν εἰς ει-
λοπμίαν κατέλειπεν id est, qui post tantum honorem, quem
à Diis consequuti erant, illustriora posteris suis, ad acu-
endam gloriæ cupiditatem, alia reliquerunt : nisi perpe-
ram edicium est, περὶ pro παρὰ.

Regul. 7.

Cum dandi casu, tam Poetis, quàm Oratoribus, est
etiam circum, vel in. Homerus passim. Plato Reipub. 2.
περὶ τῇ χειρὶ χρυσὸν δακτύλιον φέρειν, aureum anulum
in manu gestare.

Hinc apud Herodian. lib. 5. περὶ βωμοῖς χορεύειν,
circum altaria choream celebrare. Et lib. 8. αἱ εἰχὼν περὶ
σώμασιν ἐδύντας, vestes quibus induti tum erant.

Hinc & illud Ziphilini in Macrino, αἱ εἰτε π τῆς βα-
σιλικῆς δεσποτείας, καὶ τῆς τῆς δευτέρων περὶ αὐτῇ δεσ-
πᾶς ἡλαιοῦσιν id est, cum nihil aut ex regio famulatu,
aut ex praesidiariis stipatoribus suis mutatum esset. Dion.
Halicarn. s. p. s. s. m. e.

Aliàs, idem est, quod ὑπὲρ, pro : ac ferè cum verbo
metum significante. Hinc apud Thucyd. s. p. e. περὶ τῇ
πόλει δεδόναι, φοβεῖσθαι, utbi metueve.

Reg. 8.

Cum accusativo frequentissimè conjungitur, ac ferè
circa significat. Usus quod attinet, vide quæ de ἀμ-
φὶ diximus. Gemina sunt omnia. Etiam in significa-
tione, circiter. In qua sæpe particula πε subjungitur, ut
χίλιοι περὶ πε ἑκατὸν id est, circiter mille numero.
Herodian. lib. 7. εἰς ἔτος ἡδὴ περὶ πε ὀγδοηκοσὶν ἐλη-
λακάς id est, cum jam ad annum circiter octogesimum
pervenisset.

Reg. 9.

Habet etiam id proprium, ut reddatur sub, Gallicè,
vers, sur : ubi de tempore agitur. Ità sæpe Dionysius
Halicarnass. usurpat, ut lib. 7. ἔτοι περὶ λυγῶν ἀφ' αἵ
παρε-

παρεσπόντες ἔλαθον· id est, hi sub tempus, quando lychni accenduntur, clam sese insinuarunt, Idem lib. 8. καὶ γὰρ ἦν πρὶς δύσιν ἡλίου· Sol enim tūm occidebat : c' estoit vers Soleil couchant. Et lib. 6. πρὶς δειλινὸν ψῖαν, τίθειδ' ἔχ' ἄρα, sub vesperam, castrametari : sur le soir, sur le tard. Et l. 9. πρὶς μέσας νύκτας ἔξαναντες, sub mediam noctem consurgentes. Rursusque lib. 8. ὅτε ἤδη πρὶς ἔσθρον ὤ· cūm jam manē elucesceret, sub primam lucem.

Præpositio πρὶς, cum solo genitivo construatur. Ac primò, præcipuèque significat, ante : seu locum respiciat, ut πρὶς θυρῶν, præ foribus. Quo illud pertinet Dionysii Halicarnassii lib. 9. αὐτῷ μὲν ὁ δῆμος, πρὸ πολλῆς τῆ πόλεως ὄντι ἐστρατοπεδεύετο· id est, ipse quidem procul adhuc ab urbe remoto, populus coronatus occurrit : seu personam, πρὸ τῆ βασιλείας, coram Rege : πρὸ πάσης τῆς παρεχόμενης ante omnem aciem : seu tempus, ut πρὸ πολλῶν ἐτῶν ante multos annos : πρὸ ὧρας ἀναρπάζεσθαι, immaturo fato rapi.

Huc referendum est Latinum *pridie*, quod per hanc præpositionem duobus modis exprimitur : vel sine ἡμέρα, ut πρὶς μᾶς Καλανδῶν Μαρτίου *pridie Kalendas Martii* : vel cum ἡμέρα, ut τῇ πρὶς μᾶς Καλανδῶν ἡμέρα. Cūm autem dicunt, τῇ πρὸ δέκα Καλανδῶν ἡμέρα, idem est, quod Latinis, *ante diem decimum Kalendas*, & simil. Thucyd. & al. dicunt, πρὸ τριῶν, id est, *tribus ante diebus, trois jours devant*.

Eadem præpositione significatur, quod Latini, *male antepone*. Idque duobus modis. Primò, id exprimendo quod Latini dicunt, *velle antequam aliquid accadat* ; ut πάντας τοὺς κινδύνους ὑφίστασθαι θέλουσιν, πρὸ τῆς τιμῆς ὑπαρχούσης ἐλαττωθῆναι δέξαν· pericula omnia subire volunt, priusquam parva jam gloria minuat.

Secundò, cum verbis æstimationem significantibus, ut πρὸ μᾶλλον, ἄρχειν, ἡγεῖσθαι, ποιεῖσθαι, ἐπιναεῖν, & si quæ al. ut apud Xiph. in Avito, ὅτι καὶ πρὸ τῆς Διὸς αὐτῷ

αὐτὸν, sed etiam quod Jovi eum ipsi anteposuerit. Sic πρὸ πάντων αὖ ποιοῦμαι μω, ἐκείναι τὰ ἑ κίνδυνον ἀπώσσειται. omnibus equidem potius habuerim, praesens periculum depellere.

SECTIO VIII.

De Praepositione πρὸς.

Reg. 1.

Πρὸς, genitivum, dativum & accusativum regit. De genitivo praecipua haec observa. Primò, saepissime idem est, quod ὑπὲρ, vel παρὰ, *A, Ab*; sive rem. h. e. personam genitivus significat. Hinc πρὸς τῷ πάτρης ὀξύπνεον κινεῖσθαι, perturbatione acrius incitari: πρὸς ἐνός ἀρχαῖου καλλίστου, ab uno regi optimum est: πρὸς ἀπάντων διεσπύεσθαι, coli ab omnibus: πρὸς τῷ τυχεύτῃ κωλύεσθαι, à vili capite impediri: καὶ πρὸς ἀντιπάλῳ ἐμολόγη, confessus etiam est adversarius. Et simil.

Reg. 2.

Secundò, ἐν ἀντίστροφῳ est, id est, contraria duo significat: *e re alicujus, & contra*. Priore exemplum est, illud Dionysii Halicarnass. lib. 10. διδύσκων, ὅτι πρὸς τῷ βαλῆς ὄρεϊ, τὸ πάλῳς ἔῃ τῷ δήμῳ ἀποστάτας. id est, ostendens, *e re Senatus esse, ut plures Tribuni plebis essent*. Item hoc Xiphilini in Augusto, ὅς ἐστι πολλὰ πρὸς ἑαυτῷ, καὶ κατ' ἐκείνων διαπραξάμενος. id est, qui cum in rem suam, tum in eorum quoque perniciem multa perfecit. Eodem sensu Zosimus lib. 2. de Maxentio, πρὸς ἑωυτῷ τὸ λόγιον ἐλάμψαντος. id est, suam in rem oraculum interpretatus est.

Significat etiam *contra*. Dionysius Halicarnass. lib. 7. πρὸς ἀνδρὸς ἐχθρῷ ὀπιεῖραν τὴν ψῆφον. id est, adversus inimicum hominem suffragium ferens. De re item dicitur, λαμβάνειν πρὸς. id est, ducere loco. Philo in Legat. ad Caium, ὃ ἡ πρὸς ὑβρίως τὰς νεμεσίαις λαμβάνων. id est, ille autem admonitiones injuria loco ducens.

Reg. 3.

Tertiò, secundae acceptioni affinis illa est, quae significat *esse, stare, facere ab aliquo*, unde quod Tullius ait. Sed vide, ne hoc totum sit à me, Graecè reddas, ἀπὸ ἐμοῦ.

ἡ καὶ πρὸς ἐμὴ σωδὼς εἶναι τὸ τό γε. Idem, Tull. à reo dicere, πρὸς τῷ φεύοντι & εἰπὶν, id est, τὸ φεύοντι & ὑπεραπολογιᾶσαι.

Quartò, nec illa dissimilis, quā cum genitivis, ἀγαθῷ, & κακῷ constructur: sequente ut plurimum dativo rei vel personæ. Nam ἐστὶ μοι τὸ το πρὸς ἀγαθῷ, idem quod ἐπ' ἀγαθῷ hoc è re mea est: contra verò, καὶ καὶ το δὴ πῶς πλεμῶνις πρὸς κακῷ γένοιτ' αὖν. atq; id sane in perniciem hostium cedit. Abesse tamen dativus potest. Nam quod Latine, cui bono? Græcè absolutè, πρὸς τίος αὖν ἀγαθῷ γένοιτο,

Quintò, conjuncta etiam illa est, quæ significat pertinere. partium & officii esse, vel etiam, convenire. Dicunt enim, πρὸς τ' ἀνδρὸς δεῖ τὸ ἐγχαίσημα. homini sanè conveniat hoc facinus, Gall. il est bien homme pour faire un tel coup. Sic ἔκ ἐστι πρὸς τ' πόλεως, τῷ πάλαι φρονηματός ἐδὲ παρὰ τοσούτων καθεύδουσα. i. non est hujus urbis, de pristina animi magnitudine vel tantulum remittere. Huc pertinent, πρὸς λόγου, vel λόγον εἶναι, ad rem pertinere: πρὸς τῶν, è moribus, vel convenienter, eleganter, decorè, ἀπτε: cui contrarium est, ἀπὸ τῶν, ut, ἔκ αὖν τὸ δὲ πρὸς τῶν πολέμοις, i. nunquam hæc convenienter dixeris. Sic τ' περὶ τῶ βίου αἵρεσιν ἔχοντες αὖν πρὸς τῶν πολιτείας vitæ institutum quilibet suis ex moribus delegerit.

Nec abludit, πρὸς θυμοῦ, i. κατὰ θυμὸν, vel κατὰ θυμῶς, gratus, jucundus: ut ἀπὸ θυμοῦ, ingratus, ἀπὸ θυμῶς.

Sextò generis & sanguinis communionem significat: Reg. 5 idq; tribus præcipuè modis. Primò, cum genitivo αἵματος: Nam οἱ πρὸς αἵματος, i. οἰκῶντες, συγγενεῖς, τῷ γένει προσήκοντες, vel ἀσχετούοντες, vel, ut Herodian. πρὸς γένος πνὴ ὑπάρχοντες, propinqui alicujus & consanguinei dicuntur, & sæpius quàm ἀφ' αἵματος. Deinde, cum genitivis πατρὸς & μητρός: nam οἱ πρὸς πατρὸς, paterni generis propinqui: οἱ πρὸς μητρός, materni; Gall. parens du côté du pere & de la mere. Tertio, cum genitiv. ἀνδρῶν, & γυναικῶν. Nā οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκῶντες, sūt οἱ πρὸς πατρὸς, & οἱ πρὸς γυναικῶν, sūt οἱ πρὸς μητρός. Aliàs dicunt

dicunt, καὶ πατρῶν, καὶ μητρῶν γέ. Θ. Cum autem dicitur, τὸ πρὸς πατρός, μητρ. &c. subauditur, γέν. Θ. id est, genus paternum, maternum, &c. Dicunt etiam συγγενῶν ex. c. τὰ πρὸς πατρός, & subaud. καὶ, eodem sensu, quo si τὰ deesset.

Septimò, affini admodum usu, idem significat, quod ἕνεκα, ex parte, de la part: quod ait inet. Xenoph. expedit. οἶμαι γὰρ ἔκ ἀχαρίως μοι ἕξεν, ἕτερος πρὸς ὑμῶν, οὐτε πρὸς τῇ Ἑλλάδι Θ. ἀπάντης (spero enim gratiam mihi, nec à vobis, nec ab universa Græcia desuturam.

Reg. 6.

Octavò, in obsecrationibus, juramentis, obtestationibus. idem est, quod per: πρὸς Θεοῦ, per Deum: qui usus maximè vulgaris est.

Nonò, sed rariùs, verti potest apud, vel coram: maxime æque cum dicunt πρὸς Θεῷ, καὶ πρὸς ἀνθρώπων, quod non semper est affirmantis, vel obtestantis; sed potiùs, apud Deum & homines; coram Deo & hominibus: quod etiam Gall. devant Dieu, & devant les hommes. Sic ἀναίπον εἶναι πρὸς Θεῷ τε καὶ πρὸς ἀνθρώπων id est, Apud Deum & homines culpâ vacare.

Reg. 7.

Figēs, cum dativo casu. Primò est, propè, ad, juxta: πρὸς τῇ πόλει, prope urbem.

Secundò apud, vel cum, ac ferè cum pronòm. reciproco: nam εἶναι πρὸς ἑαυτῷ, i. λόγον ἑαυτῷ διδόναι, καθ' αὐτὴν λογίζεσθαι, secum esse, aut secum attentè cogitare: πρὸς ἑαυτῷ, vel ἑαυτὸν σκοπεῖ. secum ipse reputat.

Tertidò, idem est, quod in: cum significamus aliquem, in certo negotio diligenter & attentè versari: ut ἡμῶς ἐν τῷδε τῷ λόγῳ, hoc in sermone, vel hac in disputatione versabamur: πρὸς τῷδε ὅλθ' εἰμὶ, totus in hoc sum, Horat. Totus in illis, sup. nugu. Quo sensu etiam cum accusativo jungi potest.

Quartò, frequentissimè, valet præter: nam cum dicunt πρὸς ᾧ, sine adjuncto, vel πρὸς ᾧ καὶ, vel πρὸς ᾧ τέτοις, vel ἐπὶ ᾧ πρὸς τέτοις, significatur, ad hæc, accedit, præterea, ut, ἐπὶ τέτοις, & χαρὶς & ἀνὺ τέτων. liémque cum dicunt, καὶ τὸ πρὸς, vel τὸ πρὸς τῷ: i. & le surplus, dativus subintelligitur.

Quintò,

Quintò, quod Lexicographi vulgò non observant, Reg. 8.
etiam cum dandi casu, officium munusq; significat, ut
ἐν, cum genitivo. Exemplum mihi nunc occurrit, apud
Herodian. l. 3. εἰ πῶς πᾶς πείσαι δυνάσκειν, ἢ ἔ-λοποι-
ῶν. ἢ τῶν πρὸς τὴν κύλιξιν. id est, si quibus persuadere for-
te possent, qui aut cendiendorum ciborum curam habe-
rent, aut à poculis ipsi essent.

Πρὸς, sæpissimè, cum accusativo construitur: Ac pri- Reg. 9.
mò, tam multiplici ferè usu, quàm ad, apud Latinos.
Pauca hæc observare juverit: πρὸς χάριν, ad gratiam
eblandiendam: πρὸς ἐπίδειξιν, ad ostentationem: πρὸς ἐ-
πες, ad verbum, i. ad rem, de qua vel agitur vel disputa-
tur; idem, quod πρὸς λόγον, ut. τὸ το πρὸς ἐπες; quid hoc
ad rem? πρὸς τὸ εἶπαι πάντα κατὰ δαδαί τὸν λόγον, dixit
Aristides, id est, ad hoc unum orationem omnem re-
ferre.

Hinc etiam illud, πρὸς τὴν, Philosophorum, id est, rela-
tivum, ut Logici nunc loquuntur, quod totum per sese
ad aliud referatur. At πρὸς τί interrogativum, id est,
quorsum; πρὸς τί ταῦτα λέγεις; quorsum ista dicis?

Secundò, in quibusdam verti potest. per, vel cum ad- Reg. 10.
verbio, vel solo auferendi casu ut πρὸς ὀργήν, iracundè:
πρὸς φθόνον, invidià: πρὸς σίαν, vi: πρὸς ἀκρίβειαν, ac-
curatè: πρὸς ὑπερβολήν, excellentèr: πρὸς ὑπόνοιαν, suspi-
ciosè: πρὸς ὕβριν, injuriosè, vel injurie loco: πρὸς ἐπὶ πρε-
αν, contumeliosè, vel contumelie loco: nam πρὸς ὕβριν,
aut ἐπὶ πρεαν τὴν λαβεῖν, est, aliquid injurie, vel contu-
melie loco ducere: πρὸς φιλίαν, amicè: πρὸς ἐχθραν,
inimicè, inimico animo: πρὸς χεμερὸν, vel ὥραν, commo-
dum, tempestivè: πρὸς ἀφθονίαν, abundè: πρὸς ἀφο-
σίωσιν, id est, ἀφοσιώσεως ἐνεκα, & ἀφοσιουμένης, per-
functoriè.

Tertio, est adversus, tam in bonam, quàm in ma- Reg. 11:
lam partem. Et in bonam quidem, id est, erga: ut
τὰ πρὸς Θεὸν ὅσια, id est, quæ adversus Deum sanctè
servanda sunt. In malam verò, usu valde trito: ut
τὰ πρὸς τὸν πλεμῖον ἐν τῇ πόλει, id est,
necessaria

necessaria adversus hostes comparasse. Notandum tamen, verbum *ποιεῖν*, eleganter hac in acceptione adhiberi, ad significandum quicquid *utile*, vel *efficax* sit adversus aliud: quomodo remedium quodvis, *πρὸς τὸ νόσον ποιεῖν*, dicitur, id est, *adversus morbum utile*: ut τὸ δὲ τὸ ἀμυντήριον *πρὸς θανάσιμα φάρμακα ποιεῖ*, hoc *amuletum adversus lethalia venena utile est*.

Reg. 12.

Quartò, est, *propter*. Dionys. Halicarnass. lib. 4. τὸ ἀνίστον, καὶ ἄπρον, καὶ πρὸς καταδίχας, ἢ χρεῖα, τὸ ἐμπύριον ἀπολωλεκὸς οὖλον, verbatim, id est, *turba sine lare, inops, quæque vel propter condemnationem, (i. damnata iudicio,) vel ob debita, dignitatem suam perdidit*.

Quintò *inter vel cum*: ut τὰς πρὸς ἀλλήλους διαλλαγὰς ποιῆσθαι, *inter sese reconciliare*: & πρὸς τὸν ἐχθρὸν διαλλάτθαι, *cum inimico reconciliari*: πρὸς τὸς φίλους κοινολογεῖσθαι, *sermones miscere cum amicis*: ἀργύριον πρὸς τὸν σίτον καταλλάτθαι, *pecuniā cum frumento permutare*. Aliquando comparationi locus est, ut πρὸς ἑτερον σκοπεῖν, ἐξετάζειν *aliquem cum alio componere*.

Sextò, *quod spectat, ce qui concerne; ce qui touche*: τὰ πρὸς ἡμᾶς, *res nostra, les choses qui nous touchent*: τὰ πρὸς σωτηρίαν φέροντα, *quæ ad salutem pertinent*: ὅσα γὰρ πρὸς τὴν πόλιν, *Reipubl. causâ*: id est, *saltem quid ad Rempubl. attinet*, non autem, *propter Rempubl.*

Septimò, *apud, πρὸς τὴν βασιλείαν, apud Regem*.

Reg. 13.

Octavò, *secundum*, vel *pro*, quatenus *pro* convenientiam aliquam proportionemve significat: ut πρὸς ἀξίαν ἐκείνῃς διανεῖμαι, *in singulos pro cuiusque dignitate dividere*; πρὸς ἄλλον ζῆν, *alterius ad nutum & arbitrium vivere*: πρὸς τὸ κατὰ λόγον πάντα οἰκοδομεῖν id est, *omnia pro muneris sui ratione moderari, dispensare*: πρὸς τὸ πνεῦμα πέτεσθαι, *secundum ventum, id est, secundo vento volare*: ἀφελκέναι πρὸς καθάρτητα, *puritate ac nitore, vel secundum nitorem distare, differre*: διαφέροντα πρὸς τὴν πολιτείαν, *secundum Reipubl. administrationem dissident*, id est, *in modo gerendæ Reipublicæ*. Ἰὰ πρὸς τὴν τὴν ἀδῶν ἰδέαν διαφέρειν id est, *in*

con-

constituenda elegantia forma diffentive: πρὸς γὰρ τὸ πα-
 εῖν, vel ὡς γὰ, vel ὅσον γὰ, vel ὅσα γὰ πρὸς τὸ παρὲν, μη-
 δὲν ἂν χρησιμώτερον γένοιτο· id est, pro presenti verum
 statu nihil utilius fieri possit.

Nonò est, prae: en comparison: πρὸς τὰ νυνὶ δεινὰ,
 πᾶν ὃ, π πρὸς τρεῖν ὑπεμείναμεν, λόγος, καὶ μηδὲν id est,
 Prae calamitatibus praesentibus, quicquid ante pertulimus
 nunc, merumque nihil.

Tuncque addiberi etiam potest, ὡς, ὡς γὰ, ὅσον, ὅσα,
 ὅσον γὰ, ὅσα γὰ, ὅσον δὲ, ὅσα δὲ· ante πρὸς.

SECTIO IX.

De Propositionibus ὑπὲρ, ὑπὸ, χωρίς.

PRæpositio ὑπὲρ, cum genitivotantum, & accusativo Reg. 1.
 conjungitur. Et cum genitivo quidem redditur, *super, de, per, pro, propter*. In quibus contrita propè
 omnia. Tamen in significatione *pro*, notandum est in-
 terdum idem esse quod ἀντὶ, loco, vice. Ità sumit Dio-
 nys. Halicarnass. ut lib. 8. ἔπει τῷ ἀρχίῳ παραλαβόν-
 τες, ὑπὲρ ὧν ὑποδανόντων ἐν τῷ πρὸς Ἀντιάτας πολέμῳ
 στρατιῶν, ἡξίαν ἐτέρως καταχράσθην· Hi magistratu ini-
 to, ut eorum militum vice, qui bello adversus Antiatas
 gesto ceciderant, alios conscribere liceret, postulabant.

In significatione *propter*, duo nota. Alterum est ele- Reg. 2.
 ganter cum infinitivo conjungi, tam affirmando, quàm
 negando; ac ferè resolvi per *ut*, vel *nè*: ut ὑπὲρ τοῦ λα-
 θεῖν, latendi causâ, vel animo, vel ut latere possim. possis,
 &c. ὑπὲρ τοῦ μὴ παραπλήσιόν τι παθεῖν, nè simile quid
 pateretur, vel patiar, vel aliâ quavis personâ.

Rarius, quod sequitur ex Herodiano lib. 8. ὑπὲρ ὃ
 τὰ καὶ τὰ βάρβαρα ἡσυχάζον ἐθνη, διὰ φρεντίδος ἡμεῖς
 ἔχομεν· id est, ut autem barbaræ quoque nationes quie-
 scant, curæ nostræ erit.

Alterum est, idem valere quod ὑπὸ, id est, prae. Dio-
 nys. Halicarn. lib. 9. ἐκ ἐξ ἐπιβουλῆς, ἡδ' οἰκείας πλεο-
 νεξίας ὄντος εἰς αὐτὰ κατέστησαν, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἡς τὰ
 κοινὰ

κοινὰ φιλοπρωίας Non ex infidiis, (id est, dolo malo) ne-
privatæ utilitatis causâ, (pour leur interest,) eo deveni-
rant, sed præ singulari Reipubl. studio: nam φιλοπρωίας
non tantum ambitiosus sed etiam alicuius honoris studiū.

Reg. 3.

Cum accusativo est *supra* vel *ultra*: ὑπὲρ λόγον, *supra*
vim dicendi omnem: τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς, *quæ vires nostras*
superant. Dionys. Halicarnast. lib. 5. ὑπὲρ πάντα
ταῦτα, καὶ τὰ ἄλλα, *dentron n, καὶ ἐκ ἀντικρὺν ἔδ*, Πρωμαι-
ois *Supra hæc omnia, cateratq, indignum id esse, nec Ro-*
manis ferendum.

Aliquando tamen, sed multò rariùs, eodem modo
sumitur quo *παρὰ*, cum intermissionem significat: nam
ὑπὲρ μίαν, est *παρὰ μίαν*, id est, *alternis diebus*: subin-
telligendo ἡμέραν.

Reg. 4.

Præpositio ὑπὸ Genitivum, Dativum, & Accusati-
vum regit.

Cum genitivo est *à, ab, abs*. Qua in significatione
notandum est, eam cum verbis etiam neutris conjungi.
Nam ἀποθανεῖν ὑπὸ τῶν πολεμίων, *mori ab hostibus*, id
est, *interfici*. Quo modo Tullius Academic. 1. nihil
enim esse valentius, *à quo intereat*, ἔδ ὅ κρείττον ἔστιν,
ὑπ' ἧς ἀποθανεῖν, vel αὖν ἀποθάνοι. Sic, ὑπὸ τῆς δι-
καστῶν ἐκπιεῖν, id est, *evadere doliū*, *à iudiciis exi-*
lio mulctari. Eodem ferè sensu, verbum substantivum
adhibetur: ut ἔδ ἐν δόξῃ ὑπὸ πνοῆς, id est, *deξάζεσθαι*,
honorari ab aliquo.

Reg. 5.

Aliquando est *propter*; ὑπὸ τῆς ἀπεχθείας, *propter*
odium. Aliquando, *præ*; ὑπ' ἐνδείας ἔκ ἔχων, ὅ, πὰρ
μοι χρήσωμαι. *præ penuria quid agam nescio*. Aliquan-
do *apud*, ut ὑπὸ τραυμάτων διεγέρνυεσθαι, *à vulneribus*
curari; sed exemplo rariore. Plutarch. Alexandr. 699.d.
ὁ Βυκέφαλος ἐπὶ πλεῦσι, ὑπὸ τραυμάτων διεγέρνυεσθαι.
Bucephalus mortuus est, dum à vulneribus curaretur.
Herodian. lib. 7. τῆς συγκλήτης αἰῶρος, ὑπὸ ὑπατείας μὲν
νέωσι, *vir senatorius, ac novissimè consularis*, id est, *consu-*
latu functus. Aliquando *dià*, ut ὑπὸ σκότους, *per tenebras.*

Reg. 6.

Cum dativo, ut plurimum redditur, *sub*. Exempla
passim.

passim. Sed dativi locum genitivus interdum subit. Xiphilin. in Severo, ὑπὸ τῆς ἀπορίας ἢν ὁ Σεβήρης, *sub hesitatione Severus erat*, id est, *hesitabat*.

Aliquando *cum*. Plutarch. Public. ὑπὸ ῥάβδοις ὁμῶς πόντας καὶ πελέκας, *cum fascibus ac securibus omnibus*.

Aliquando *ab*, *propter*, *præ*, cum dativo, loco genitivi. Ab, Eutrop. Metaphrast. lib. 2. initio, ἀπὸ τοῦ (ἐκ) τοῦ πάλαι ὑπὸ Γάλλοις ἡσυχάζοντος αἰῶνος, id est, *anno post captam à Gallis urbem*.

Propter, aut *per*, Julian. August. in Cæsarib. ὑπὸ τοῖς οἰκείοις ἀμαρτίαις, καὶ ἔχ ὑπὸ τοῖς σοῖς ἐστράτη στρατηγίαις, *suus ille peccatus, non inis consiliis victus est, cecidit*.

Præ. Zosimus lib. 2. ἐκθανόντων δὲ αὐτῶν ὑπὸ κτύματι, *ipsis autem præ æstu emortuis*.

Aliquando etiam redditur *propter*, sed ita ut sumi Reg. 7. videatur pro ἐπὶ. Xiphilin. in Nerone, ὁ δὲ Λάκωνος ἐκωλύθη ποιῆν, ἐπεὶ δὲ νῆχυρως ὑπὸ τῇ ποιήσει ἐπηρείτο. *Lucanus autem versus condere prohibitus est, quod vehementer ob poesim laudaretur*. Herodian. lib. 2. ὡς ὑπ' αἰσχραῖς τε καὶ ἀμφισβόλοις ἡδοναῖς σκώπτειν, *ut eum etiam ob turpes & ambiguas voluptates morderet, illuderet*.

Cum accusativo, ferè *sub*: sive locus indicetur, ut Reg. 8. ὑπὸ τῇ πόλει, *sub urbem*: sive tempus, ὑπὸ τὰς αὐτὰς ῥέουσας, *sub idem tempus*: sive, quod frequentissimum est, *potestatem*, seu *ditionem*: ὑπὸ ἐκείνῃ ποιῆσαι, *sub*, vel in *potestatem suam redigere*. Sic etiam dicuntur, οἱ ὑπὸ χεῖρας, *potestate subditi*. Dionys. Halicarnass. lib. 7. ὡς ἐχθρὸς ἀπὸ πλεονεξίας ἀδελφῶς τὸς ὑπὸ χεῖρας, id est, *tanquam hostis, potestati suæ subditos, contumeliosè, absque ullo metu tractantis*.

Dicunt etiam ὑπὸ πὶδα χωρεῖν, id est, *pedem reserre*: ἀναχέειν δὲ πὶδα, ut in præposit. ἐπὶ, ex Xenophonte audivimus. Idem Dionys. Halicarnass. lib. 5. διὰ τὰς συνεχεῖς πληγαὶς ἐχάρευεν ὑπὸ πὶδα, id est, *ob assiduos ictus pedem reserebant*.

Πρæpo-

Reg. 9.

Præpositio *χωρίς* solum genitivum admittit. Cum quo, ut plurimum idem est quod *ἀνδ*, *absque*, *sine*.

Aliquando est *præter*: nam *χωρίς ὃ τέπων*, idem valet quod *πρὸς ὃ τέποις* & *χωρίς ὃ*, & *χωρίς τοίνυν*, idē quod *πρὸς ὃ*, *præterea*. Thucyd. lib. 2. *χωρίς ὃ, ὁ ἄλλος ὁμιλος ψιλῶν, ἐκ ὀλίγος* *præterea*, *velut* *turba reliqua*, *non exigua*.

Reg. 10.

Aliquando significat *nisi*, *præterquam*: tuncque vel conjungitur cum *ἢ ὅπ*, sine particula negativa. Xiphil. in Commodo, *χωρίς ἢ ὅπ Πομπηϊανος ὁ γέρων ἐκ ἔστιν ὅτε ἀπὸντισιν* *nisi quod Pompeianus senex nunquam occurrat*, id est, *interfuit*. Nam illud *ἐκ* non refertur ad *χωρίς*, sed cum *ἔστιν ὅτε*, significat *ἔποτε*. Et casus sequi potest ei similis qui præcellerit: ut *κακὲς ἑσπέρως ἐκ ἐχεν*, *χωρίς ἢ ὅτι ὀλίγους τινὰς* *ignavos milites nullos habet, præter omnino paucos*. Vel conjungitur cum *ἢ*, & adjecit. *ὅσος*, absque negatione similiter. Dionys. Halicarnass. lib. 10. *χωρίς ἢ ὅσοι ὑπὸ νόσων, ἢ γήρας, εὐγείῃ ἀδύνατοι ἦσαν* id est, *præter eos, qui vel præ morbis, vel præ senio fugere non poterant*.

Vel construitur cum *ἀν* aut *εἰ*, sequente part. negat. Plutarch. Camill. *χωρίς ἀν μὴ Γαλτικὸς ἢ πόλεμος* id est, *nisi si Gallicum bellum fuerit*.

Reg. 11.

Aliquando denique, adverbii potius rationem induit, quàm præpositionis, tuncque significat *seorsum*, *separatim*, ut νόσφι Poeticè.

Quo sensu duobus modis usurpatur. Primò per se, ac sine ullo casu, ut *χωρίς ᾧ δὲ εἰς, καὶ καὶ αὐτὸν δὲ μόνον ἐξετάζεται* id est, *ille eum seorsum*, ac per sese tantummodo spectatur, aut secum ipse comparatur: *χωρίς ἀπὲς ἐξ ἑστων εἰπεῖν*, *seorsum de singulis dicere*.

Secundò, cum g. nitivo casu: ut *ὅσον διαστάς χωρὶς ἀλλήλων διεσκέχθαι* id est, *uno circiter stadiis ab invicem disjungī*.

FINIS.

¶ Pauca quædam suis inferenda
locis.

Capiti II. de Artic. subjunct.
Addend.

Pag. 6. Reg. 7.

Primò. "Ὅς aliquando sumitur, rariùs licèt, pro τίς interrogativo, ac præsertim in neutro genere. Sic enim Oenomaus apud Eusebium, lib. 6. Præparation. p. 275. nova edit. ὧν ἡ ἐννεα, ταῦτα περιέχουσιν τῷ λόγῳ; Quotsum autem ista dicendo persequutus sum? Tu parçe imitare.

Pag. 8. Reg. 14.

Secundò. Neutrum singulare ὃ maximè apud Thucyd. aut sæpè vacat, aut idem est quod καὶ ὃ, in quo. Insignis est locus ille lib. 2. ubi ὃ in duo membra sic tribuitur, ut per sese vel omnino pendeat, vel utrumq; resolvatur in καὶ ὃ. Sic enim ait, ὃ τοῖς ἄλλοις, ἀμαθία μὲν θράσος, λοισμοῦς ἢ ὄκνον φέρει. Quo quidem in genere, ceteris audaciam ignoratio, consideratio timiditatem affert: ubi ὃ duobus nominibus, ἀμαθία & λοισμοῦς explicatur.

Pag. 8. Reg. 17.

Tertiò. Hic articulus apud Atticos nomen aliquod diverso in genere sequitur, ità ut sensus pendeat, ac necessariò phrasis alias in voces resolvi debeat, ut explicari commodè possit. Tale est illud ejusdem Thucyd. eodem ex lib. in oratione Periclis, quâ parentes eorum consolatur, qui pro patria occubuerant. Τὸ δ' εὐτυχές, inquit, οἱ αὖ τῆς εὐφροσύνης λαχόντων, ὡς ὅτε ἦδη μὲν νῦν περὶ τῆς, ὑμεῖς ἢ λύπης. verbatim, Felicitas autem, qui honestissimum sortiuntur, ut illi nunc exitum, vos verò dolorem: ubi articulus οἱ cum εὐτυχές nullo modo construi potest. Ità ergò sententiam exple, τὸ ἢ εὐτυχές τούτοις αὖν ὀδύνην οἶσιν, οἱ αὖν, &c. vel τὸ δ' εὐτυχές

χρὲς τότε ἀν γένοιτο, εἴ τινες ἀν τῆς εὐφ. &c. aut alio simili modo: id est, *Illis autem verè felicitas obvenit, qui honestissimum, vel ut illi, exitum, vel ut vos ipsi, doctorem sortiantur: vel, In eo autem sita felicitas est, si qui,* &c.

Eadem conjunctio ità nonnunquam post comparativum adverbium sequitur, ut sumi videatur pro ἢ *quàm*. Thucydid. sæpe ut lib. 1. πρὸν τάρον ἐπιστημώτατοι (ἐλάμβανον) ἢ κ' ἐν ᾧ κεῖνται μάλλον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ δοξα αὐτῶν ἀσμενῶς καταλείπεται id est, *sepulchrum illustrissimum (supple, habuerunt) non illud potius in quo jacent, quàm in quo perpetua eorum gloria remanet.* Latini tamen potius dicerent, *tam quàm*.

Idem paulò pòst, ὃ γὰρ οἱ κακοπραγῶντες διχαύονται ἀφ' ἑδρίαν ἀν τοῦ βίου, ἀλλ' οἷς ἡ ἐρατρία μεταβολὴ ἐν τῷ ζῆν ἔτι κινδυνεύεται id est, *Nec enim qui duriore fortuna utuntur, jussus vitam prefundant, quàm qui de adversa quadam mutatione, dum vivunt, adhuc periclitantur.* Felices ac fortunatos intelligit, qui dum vivunt, in continuo adversæ sortis periculo versantur.

Index vocum Latinarum,

In quo primus numerus paginam, cæteri regulas indicant.

A fronte,	pag. 143. reg. 8	adverbia in δὲ,	ib.
à tergo,	ibid.	adverbia in τῇ,	ib. 3
à longo tempore,	236 10	adverbia in ἐν,	ib. & 138
à secretis,	239 1	adverbia in ὅλῳ,	138 4, 5, 6, &c.
à Regiis sigillis,	ibid.	adversus,	268 11
à publicis rationibus,	ibid.	æqualiter,	232 1
ab Epistolis,	ibid.	æquè, atque,	25 6. 195 8
absit, 168. 9, 10. absit enim,	170 8	æqui bonique consulere,	72 2
absolvi,	77 12	æquo jure,	24 3, 4
absolutum,	130 6	æquum est,	20, 7
absque,	272 9	aer,	133 3
abundantiâ otii aliquid facere,	233 3	ararii,	94 3
abundare pecuniis;	87 2	primâ æstare,	141 4
abundè, 267 10. ac vel atque,	196 9	justa rei æstimatio,	135 11
ac de his hæcenus,	60 16	ætate admodum provectus,	87 2
accommodare se ad alienius voluntatem,	109, 110 14	ætatis nostræ homines, 1, 3, ætatis nostræ res,	2 5
accuratè,	145 2	affici animo,	97 11
aciem instruere,	107 11	age, 117. age ergo,	186 9
acies ordinata & quieta,	108 11	agere cum Senatu, cum populo,	230 13
actum est,	103 21	alioqui,	153 3. 154 6
adducere in magnum discrimen,	86 12	alioqui non,	170 6
cò adduxit res nostras,	129 5	aliquando,	78 2
adjectivum neutrum pro substantivo feminino,	12 1	aliqui,	78 1
adjectivum diverſi generis à substantivo,	ibid. 2	alter quidem, alter verò,	1 4
adjectivum neutrum cum substantivo cujuscunque generis & numeri, ib.	3	alternis diebus,	270 3
admiratione dignum,	ib. 4	alterum è duobus,	15 13
admodum, 151 6. 156 7. 163 14	219 2	an,	153 2
admove equum sessori,	95 7	an verò,	195 4
adolescens eximius,	52 2	præſenti animo eſſe,	96 9
adoptare,	100 5	ante omnia,	156 8
adoptio activa, passiva,	ib.	anteponere alicui,	72 1
in adoptionem dare,	ib.	aorista in ὄλῳ, activè significancia,	64 13
adverbia in σ',	137 2	aorista pass. pro activis,	71 14
		aorista media,	72 18
		aorist. pro præſenti,	70 11
		aoristum infin. & imperf. pro præſenti.	ib. 12
		aoristum secundum in δὲ,	ib. 13
		S 2	aorist.

I N D E X.

atque, 170	9. 176	10. 198	20. 212	11
atque ita,			187	12
augeri majorem in modum,			33	12
aurum in nummis, rude, factum, infectum,				54 7
authorem esse.			82	2. 112 1
B ellè omnino,			p. 151	r. 7
bene velle,				107 9
beneficio provocare aliquem,			113	2
beneficium aut emolumentum accipere,				97 10
beneficium facere,		ibid. &	99	1
beneficium conferre,			113	3
beneficium reponere,			112	1
beneficium divinum,			253	12
benevolentiam aliquè prosequi,			86	12
bona immobilia, nexu obligata, mobilia,				26. 11
bonâ fide,				152 10
C æterum, pag. 198. reg. 18.			205	
			17.	211 9.
calumnia,				242 7
cape sis,				128 4
capior,				61 1
castra metari, munire,				108 12
causa propter quam,				2 10
causam capitis dicere,				10 4
causam dicere,				77 12
benè aut malè cedere,	76	4.	265	3
celerrime,				2 11
cenferi,				63 12
certamen instituere,				106 6
certe quidem,	141	1 3.	198	18
certo modo,				164 3
circa,			219	1. 236 9
circiter,	42	11.	219	2
circum,				219 1
circumspicere,				98 15
circumvenire,				45 10
circumstantia,				19 4
cis,				3 14
clam,	87	3.	139	10
cogitatio,				232 1
cohzrens,				130 8

INDEX.

coli ab omnibus,	264 1	cum liceat,	123 2. ib 4. ib. 5
collato pede insequi,	251 6	cum, tum.	194 1. 203 5
colloqui cum aliquo,	28 2		
in colloquio mutuo versari,	29 6	D Amnatum esse judicio, p. 94. r. 2	
in colloquium venire,	ib	ab arbitris,	ib
cominu9,	51 3	damno afficere,	99 1
commode,	231 15	de,	219 1
commoditas,	19 2	debeo,	88 7
commoditates,	131 9	debita remittere,	52 8
commodi9 habere,	163 15	decus,	40 11
comparativi constr. 13 5. ib. 6. 14 1		dicendi veniam poscere, dare, acci-	
complodo,	104 1	pere,	28 1
conari aliquid studiosè,	101 13	dicere ex tempore,	96 8
concertatio manuum,	51 5	didici,	85 10
conflare,	104 1	dies certus dictus, &c.	26 12
configere,	63 11	dilapidator patrimonii,	28 16
conjectura assequi,	111 19	diligenter admodu9 & accurate,	145 2
consanguinei,	265 5	summo dilucio,	141 4
consentaneum est; vid. convenit.		dimicare pro patria.	261 1
consequi aliquem vestigi9.	251 6	dirigere sagittas, in scopum,	248 1
constare,	115 1	diripere, populari, vastare, v. populari.	
constituere legis instar,	91 15	discessit,	128 1
consulares viri,	224 14	diserte, & conceptis verbis,	144 12
contemplatus sum vel lustratus ab		diu,	231 15
alio,	64 13	divina ope,	253 12
contemptim,	232 1	divino quodam instinctu,	254 13
contentum esse,	72 2	domum se recipere,	241 5
contingens,	132 14	ducere, seu existimare,	106 7
continuo,	197 15. 218 23	ducere loco,	264 2. 267 10
convenienter dicere,	265 4	duode in numero,	15 13
convenire,	103 19. 265 4		
convenire unum in locum,	252 7	E Re nata 147 2. 174 2. 175 5	
convenit,	83 5	è regione 142 6. 250 4	
convertere in proprios usus.	227 5	effetti majorem in modum	33 12
converti	62 9	effundere iram in aliquem	110 14
coram, statim,	51 4	ego verò	205 15
coram arbitris,	235 6	eligere	72 1
coram Deo & hominibus,	266 6	enim	185 1
mihi crede,	92 17	enimverò	142 3
credo, opinor,	93 18	eodem planè modo	221 6
culpae aliquem,	227 5. 237 12	equidem 184 6. 198 19. 205 15	
supio,	89 9. 168 8	equitatus	23 1
curatores regionum ædificioru9,	242 2	equis eximius	52 3
cursum,	139 9	essentia rei	2 9
cum,	168 12. 271 6	& quidem 142 3. 197 14. 200 24	
cum interfit,	123 3	203 11. 211 8	
		S. 3	&

INDEX.

& verò	200 24. 211 8
& quidem si	205 15
& tamen	148 5. 200 26. 212 11
& si	190 6
etenim	169 4
etiam	199 22
etiam si	196 11
etiam si autem	197 13
ex tempore	223. 11. 147 1
excellenter	231 15
excessus	52 1
exempli gratiâ	117 7
exercere	104 22
exigere	103 20
exiguo numero	252 8
existimare	73 5. 102 14
existimari	90 11. 106 7
extra	222 8
extra quam	40 5

Facere ab aliquo, *vid. stare.*
 facessere alicui plurimum negotii

86 12	
facile est	160 1
facillime	232 1
facio	97 12
factitas	132 13
facultas appetendi & averfandi	18 1
fama est	30 8
fanda, & infanda	32 10
fasti dies	16 1
favere	112 4. 252 10
ferè	40 15. 159 10. 219 2
ferri in hostem	122 9
festinare	77 11
fidenter	232 1
fiducia judex	142 4
fieri potest	77 3
filius 21 12. & filium esse	80 12
firmiter	144 1
in flagranti delicto	18 8
fortè fortuna	124 8
fortè	<i>ibid.</i> & 183 2
fortuito	232 1
frequentes vulgò, <i>en temps, en corps</i>	
252 8	

fructum ex aliqua re capere	29 3
frutor, particeps sum, fructum aut detrimētum accipio	74 7
funditus aliquem perdere	102 15
fatur, Indicat. pro Optat.	66 5

G enitivus cū verbo activo	11 9
genitivus pro nominativo	12 4
genus orationis	29 5
gloriam sibi comparare	109 14
gradum figere	145 1
rei alicujus gratiâ	222 10
gregatim	137 2

H æstus	158 6
harere	43 11. 247 19
heus tu	164 5
hic, hæc, hoc	2 7
hoc unum duntaxat	50 1
honorare	73 4
huc illuc	2 8. 139 12
huc usque	158 6
primâ hyeme	141 4

I amjam	197 15. 92 13
Iam verò	201 2. 205 17. 211 9
ideo	40 4. 197 15
igitur	204 11. 210 7
imminere hostium tergo	248 1
immobilia bona	26 11
imo	176 8. 184 8
imo etiam	176 8
imo verò	206 18. 210 6
imperativus per se positus	67 6
imperat. pro secunda persona futuri secundi	<i>ib.</i> 7
pro infinitivo	<i>ibid.</i>
imperfectum indic. pro optat.	66 2
impetrare	111 19
impressionem facere,	40 4
in flagranti delicto,	258 3
in itinere	<i>ibid.</i>
incedere in clypeum, &c.	247 11
incipere	112 1
incumbere studiosè	9 2
indicativus pro subjunctivo vel optativo	

INDEX.

tivo 66 1
indignum cenſeo ne 168 8
indulgere, gratificari 39 13
inſinitivus cum accuſativo pro alio
caſu 68 1
inſinit. cum nom. & accuſat. *ibid.* 2
inſinit. pro ſupino activo 69 3
inſinit. pro ſupino paſſivo *ibid.* 4
inſinitiv. cum gignendi caſu articuli
ibid. 5.
inſinit. pro participiis impersonalib.
vel indicativo cum *acc.* 69 6
pro gerundiis in dum
cum particula *acc.* *ibid.* 7
ibid. 8
infra vires 235 5
ingenium divinum 53 2
ingenium, indoles 38 14
ingens quiddam 52 1
inimicum eſſe 76 2
initio 2 11
injuriā reponere 112 1
inquit ille 5 1
inſanire 62 8
inſidiari 35 5
inſidioſe 232 1
inſperato, inopinato *ibid.*
inſtituta rei publ. 62 6
inſtructior fieri alior. peccatis 8 14
inter 268 12
inter ſeſe reconciliari *ibid.*
inter ambulandum 157 1. & alia
ejuſmodi 255 3
inter eſſe 116 3
inter eſt 261 3
interfici 270 4
interroganti locum dare 28 2
interpretari 102 14. 264 2
itimi amici 239 16
itra duos tréſve dies 16 17
ivalere 91 14
ivaluit opinio *ibid.*
iſm movere 96 7
iſci 76 2. 100 6. 107 9
itum ſibi aliquem habere 237 12
iſtione facta 232 2
it demum 162 7

irāne verò 148 4
itaque 183 1. 200 15
iudicium conſtituere 99 4
in iudicium venire 230 12
iure, merito 99 2. 133 4
ius officiūmq; 133 5.
ius ſuum obtinere 111 18
juſta exequiarum 92 15
juſtè & injuſtè 232 1
juxta 246 17

L Abſtaſtare, ac pervertere, 62 8
laceſcere 52 7
laudari ob res geſtas 229 9
legationes obire 34 1
leges antiquate 136 14
leges quarum integra vis eſt *ibid.*
legitimus 129 1
lex domina 27 15
lex abrogata *ibid.*
libenter 51 2. 80 10
liberari 61 5
licere 80 14. 114 5
liquere 113 4. 115 1
litare 116 2
lis compoſita 136 13
loco, vice 54 8
locus 31 3. *ibid.* 6
longè 231 15. 250 6, 7
longè infra dignitatem 257 8
longo intervallo 232 2
in longum tempus 230 15
loquendi occaſionem præbere 95 7
lucrum ex ſcénore proveniens 53 5

M Aſte animo 161 10
magis atq; magis 155 2 230 5
magiſtratus 47 2
magiſtratus extinctus 136 14
in magiſtratu conſtitui 62 6
magni facere, minimi 261 3
magnificè de ſe ſentiens 23 1
malè mecum agitur 119 10
malè cum aliquo dimicare 124 6
mane 20 9
manere conſtanter ſuo loco 55 9 10
S 4 mari

INDEX.

maritimus	246 17
maxima ex parte	156 6
memini me facere	126 16
memoriter recitare	223 11
mente dejectum esse	62 8
in mentem venire	96 8
mentem injicere	8 13. 96 7
mentis compos esse	30 11
mentionem facere	73 4
meridies	30 5
merito	99 2
metuendum est	78 6
minimum	249 2
minus atque minus	250 5
mirum quantum	41 7
misereri	227 5
mixtim	139 14
moderari	105 5
moderate	38 11
modus, ratio	32 8
molestè ferre	117 4
moliri occultè	103 18
mori in bello civili	255 2
ad mortem rapi	10 3
moveri indecorè	62 8
multam persolvere	109 14
multò	256 7
multò magis	154 9
multò minus	ibid. 11
multum abest	173 18

N Am,	p. 149 7. 1
navare operam alicui	219 1
nedum	37 11. 42 10. 161 5.
	168 11.
ne quidem	172 15
necessario	232 1
negatio cum interrogatione affirmat	166 3
negationes plures vehementius negantes, aliquando affirmantes, ib. 2.	
neque tamen	171 10, 11
nescio	86 14
nihil vetat	37 10
nihil refert	45 8
nihili facere	357 9. 261 3

nimirum	141 2. 186 8
nisi	192 8. 167 4. 210 6
nisi quòd	40 3
nisi quòd etiam	210 8
noctem traducere	117 5
non minus	171 12
nonne	153 5. 163 2. 169 2. 185 4
non solum non	161 5. 168 11
non utique, non sanè	170 9
novæ tabulæ	52 8
numeralium constructio	15 15
numeralia in aq	ibid.
numeralia involvens æ ante	15 16
nunc	2 5

O Quo te nomine appellem ! p. 49	
reg.	5
obiter	34 3
oblationem capere	75 11
obligare alicui fidem suam	100 7
obligatio in solidum,	45 9
oblivisci numeris sui	87 3
obfidere	109 13
obsecro	93 19
obvolutim	138 2
occasio	25 8
occultè	139 10
occupor	85 10
officere luminibus	152 1
officium	18 6. 133 5
omnino	140 1. 141 1. 157 9. 231 15
operam dare	102 17
opes	17 6
opinor	93 18
opportune	34 2. 231 15. 235 2
opportunitatem præbere	96 2
optima fide	223 11
optativus pro indicat.	67 8
oratio vulgaris	30 10
oratione soluta uti,	ibid.
orationis argumentum dare	102 1
ordine quique suo	232
ordinari	63 1
oriens	1
otiosè	241

I N D E X.

Palam p. 143 v. 9. 147 3
 230 11. 232 1
 par pari refert 24 2
 parce 140 3
 pari jure 24 3
 pars 1 1 3 15
 pars pro loco 31 3
 pars magna ibid. 4
 parte ab omni reclus 10 7
 participium pro opt. aut subjunct. 122 1
 participia impersonalia 122 2. & seq.
 particip. pro gerundiis in do, 123 6
 particip. cum nomine πρὸς 124 7
 participium cum verbo λαμβάνω, 125 10
 particip. masculi, multitudinis numeri ibid. 11
 particip. casus in accus. mutatur, ibid. 12
 particip. pro infinitivo 126 13
 particip. cum verb. animi sensum significantibus ibid. 16
 partic. cum præter med. σίνισθαι, ibid.
 particip. pro opt. & subjunct. cum particula εἰ usurpatur ibid. 17
 partic. neut. accusat. casus pro verbo usurpatur ibid. 18
 parum abest, 33 11. 257 9, 10
 parum absuit quin ibid.
 passim 139 12
 patrocinari 96 8
 paucis dicere 227 6
 peculatus 26 10
 peculatus reum peractum esse 61 1
 pecunia ad mentem 19 3
 pecunia proba, integra summa, nec decurtata 130 4
 pecuniarum operantes, otiose 33 5
 pederentim 138 7
 ex penu 23 14
 per 219 1 210 3
 per partes ibid. 4
 perfunctorie, 139 8

periculum est 238 14. 15
 perinde ac 25 6
 pervenire 150 3
 pestis Reipub. 16 2
 placent illi 81 17
 placide 138 7
 planè 83 6. 141 1
 plerumque 232 1
 pluribus dicere 217 6
 plurimi facere 258 11
 plusquam perfectum pro perfecto, 71 13
 ponere arma 107 10
 populari 74 6
 porro 198 18. 205 17. 213 9
 possessivum cum alieno nomine 56 4
 possessivum cum genitivo 57 5
 postremus omnium collocatus 245 13
 postredie 10 5. 231 14
 præ 261 5. 269 13
 præclare verò 214 9
 præsens 146 4
 in præsentiarum ibid. 4
 præsertim 156 6
 præsto esse 96 8
 præter 255 4
 præter naturam ibid.
 præterquam quod 222 8
 præterea 185 12
 præterit. indic. pro opt. 61 3
 præteritum passivum activè signifi-
 cans 64 13
 prætextus 46 12
 pridie 10 5
 primo impetu 138 4
 primo intuitu ibid.
 primus 46 14
 ac primum quidem, 146 7
 principio enim ibid.
 prisci homines 1 3
 pro 268 13
 pro foribus 263 10
 pro viribus 31 5. 40 6
 probabilis 131 11
 probe 151 5
 procul

INDEX.

procul à terra	225 17
profecio 92 17, 18. 155 13. 198 18	
proficere	81 16. 87 2
proficisci ad bellum	83 3
progressu temporis	220 5
proinde	200 25
promptè & expeditè	232 1
in promptu	23 14
promptus	22 14. 131 10
pronomèn periodam claudens	55 1
pronomèn in fine membri & perio-	
di	ibid.
pronunciare pecuniam in caput ali-	
cujus, voce præconis	246 18
propè, ferè	42 14. 15
proprius	129 2
propter	219 1. 222 10. 268 12
	269 2. 270 5
prosequi humanitatis officiis	9 2
publicè	138 4
Q uædam	p. 8 1. 19
quænam	8 18
questor	240 2
questum facere	100 8
quàm	213 4. 214 5
quàmoprimè	214 5
quamobrem	7 10. 202 3
quandiu	231 15
quandoquidem	154 7. ibid. 10.
	192 12
quanquam	199 23. 210 6
quantum	216 15. 231 15
quantum conjicere possum	ibid.
quantum attinet	217 16. 230 11
quantum in nobis situm est,	256 6
quasi	212 2
quasi verò	213 3
quatenus	6 8. 39 2
quemadmodum	216 15
qui quidem	6 5
quid enim aliud quàm	48 6
quid ergo	148 4
quidnam	39 10
quidni? quidni planè?	ibid.
quidni enim?	163 2. 165 6

quid est quod	209 3
quidem igitur	205 15
quidem certè	ibid. 16
quin	167 4. 5. 6. 213 4.
quinetiam 185 12. 197 14.	198 19
	210 6
quippe	8 15. 170 5
quippe enim	142 3
quis sine interrogat.	5 2
quisnam	185 3
quisquis	5 2. 6 4
quivis	50 14
quò	7 10
quousque	160 4
quòd	188 3
quòd aiunt	3 17
quòd attinet	41 6
quòd si	190 7. 197 13
quodque scelestissimum est,	3 13
à quocunque modo vel tempore li-	
ceat	160 1
quomodo	6 7. 161 5
quoniam	4 18. 192 12
quequo modo	160 3
quorùm tandem?	256 5
quotidie	241 6
quotquot	39 1
queisque	158 3

R acematim	p. 137 1. 2
rapi immaturo fato,	263 10
ratio, modus	32 8
ratiocinari 28 3. & ratiocinando	
percipere	105 3
rationem habere	30 11
rationes reddere	28 2
recreari	61 3
redigere in potestatem	101 11.
	247 20
reflecti	61 2. 62 9
regere	105 5
rem expendere	28 3
remittere	114 7. 215 8
longe à pedibus removeri	77 8
rependi beneficium	61 4
repetundarum crimen	26 10
repo-	

INDEX.

repositum esse	23 14
res familiaris	137 16
arqui ita se res habet	79 5
respicere ad	85 11
respondere	61 4
reum esse	77 12
rixum movere	52 7

S Altem p. 174 r. 3. 183 5
p. 184 r. 9

salutare aliquem nomine alterius,	254 1
salvum esse	81 15
sanè	184 II. 205 16
sanguine conjuncti	214 13
sat scio	92 16
satagere	101 17
satis	151 8
scansim	137 2
scilicet	141 2
secundo numine	253 12
securum reddi	217 4
secus	246 17
sed	194 3
semel	231 14
senatores	224 13
sensim	138 7
sententiam dicere	82 2
ut sentio,	30 9
sentio me aberrasse	126 16
seorsum	250 4
serio	237 7
sermonem dare	29 4
servum esse	80 13
sesquipedalia verba	23 1
severè	140 1
si non jam	190 8
si quidem	192 12
sic	192 13. 218 18. ibid. 19
sigillatim	2 5. 31 2.
	220 4
similis sum	83 4
simul arque	146 5
sin minus	190 9
sin verò	118 8
sine	272 9

sine larva	147 3
singulare pro plurali	65 17
singularia	30 1
singuli	2 5
sistere	95 7
sive	4 19. 155 14
sollicitum esse	227 4
fortiri	111 18
sparsim	132 12
spe optimā vivere	2 6
spectare	85 11
spem concipere.	75 1
sponte	23 14. 241 5
stare ab aliquo	252 10. 264 3
stare in procinctu	145 1
statim à, vel post	224 15
statuere	52 3. 101 9
statuere dignum poena, vel simil.	94 1
Stoici	223 13
strictim	139 8
studiosè sectari	9 2
studiosè tractare, curare, admini-	
strare	226 2
studium in aliquem conferre	110 14
subigere	97 9
sublime ferri	138 5
subjunctivus & optat. sine ày, 68 9	
subjunctivus sine <i>επιτακτικῶς</i> , <i>αἰ</i> , <i>αἰ</i> ibid. 10	
submittere se	114 6
subsidia	134 9
substantiva neutra <i>ἰδιότροπα</i> po-	
sita	11 8
substantiva in sine membri aut pe-	
riodi	9 2
substantivum intellectum	9 3
	10 4. &c.
succensere alicui	103 6. 237 12
summam complecti	2 1 6
summovere aliquem è conspectu,	
	1 1 12
summo mane	20 5
superior è pugna	2 3 2
superlativi constructio	4 12
supra	261 5
supra modum, supra quàm oportet	40 5
supra	

INDEX.

supra vim dicendi omnem	270 3
supra vires	255 5
suspicionem præbere	26 7
suspiciose vel ob suspensionem	232 1
sustinere crimen aliquod	237 12
sincere	241 6
sincere cum adversario contendere.	10 4

TAcire aliquem indicare, pag. 229
reg. 10

tamen	176 9 183 2
tamet si	199 23. 210 6
tandem	22 13
tanquam	212 2
temerarie	132 1
temere ac sine delectu	139 14. 162 8
	ibid. 12, 13

suo tempore	55 11
tempus est, juvat, decet,	ibid.
terra culta, inculta	22 12
testis auritus, oculus	39 12
testes producere	96 8
timere	76 2. 114 6
tonderi ad eundem usque	238 14
tolere de medio	234 5
tranquille	138 7
trans	3 14
tribuere, assignare	106 8
tumille	5 1
tum verò	218 10
turpe ducere	237 12
torpe est	12 4
tuto	442 6

VAcare sibi p. 241 v. 5
vadimonium permittere, obire,
deferere 26 12. 27 15

vel potius	155 1
vendere aliquid iusto pretio	135 11
vendicare sibi aliquid,	227 5
	243 10. 247 20
venerari	73 4
veniam dare alicui	86 12
venire ab aliquo	254 1
vento secundo ferri	43 1

ventus secundus	ibid.
verba	29 5
verba interrogantia & respondentia,	64 15
verba passiva utrumque aoristum habentia	72 17
verbi causa	37 12. 142 5
	117 7
verbis tenus	158 7
verbum activum sensum aut affectum significans	64 14
vere	137 16. 241 6
primo vere	141 4
verisimile est,	86 15
versari	76 5
versari cum aliquo	219 1
versari in alicujus ore	220 9
versor	85 10
vertere sibi aliquid probro	227 5
verum	136 16
verum enim verò	171 11
veruntamen,	150 3. 204 13
verus	130 3
vespera	20 5
sub primam vesperam	141 4
viâ rectâ progredi	35 4
viâ rectâ excidere	10 3
viam insistere,	1 2, 10 3
viam munire,	34 1
vicissim,	31 2. 220 4
videlicet, 141 2. 183 4. 171 14. 185 2. 210 7	
vincere causam in judicio,	90 12
violenter,	232 1
pro viribus,	234 4
vis appetendi & fugiendi,	18 1
vituperari ob inirram cum aliquo consuetudinem,	229 9
unde in numero.	15 13
unde vi,	ibid.
universè,	2 5
uno excepto,	260 16
voce contenta,	157 9
in votis habere,	73 4
usque ad,	158 5. 230 11
ad nostram usque ætatem,	158 7
usque	

INDEX.

usque adeo
eo usque dum
usque in præsens tempus
usura
usurpari
ut
ut aiunt
ut mihi quidem videtur
ut etiam

258 12
160 4
158 6
130 5
247 20
7 9
84 8
216 15
158 4
ut par est
utpote
ut primum 141 5.
utinam
utinam verò
atque utinam
utique
utrum
vulgaris

83 6
8 15. 38 13
149 2. 214 5
94 4. 188 2
95 5. 212 2
ibid
183 3. 210 7
189 4
134 7

Conspectus Græcarum vocum, quæ aliquam aut difficultatem, aut elegantiam complectuntur;

Quarum prior numerus paginam, posterior regulam aperit.

Ἀ Γ α π ί α, pag. 72. reg. 1, 2
ἀ γ γ λ 73 4, 5. 74 7
α ἰ χ μ ῖ α ν 2 5
α ἰ ν π ρ ε σ θ ῆ ε ἰ ς τ ῖ ν α 239 10
ἀ κ ρ ε ῖ ῶ ς variè acceptum 140 1, 2, 3
ἄ κ ρ ο ς 27 15
ἄ λ ῖ σ κ ω 61 1
ἄ λ ῖ τ ῆ ρ α 16 1, 2
ἀ λ λ α interrogationi & responsioni ser-
viens 174 1 &c.
ἄ λ λ ο ἰ ἡ μ ε ῖ ς, ἡ μ ε ῖ ς 24 4
ἄ λ λ ο τ ῖ 48 8
ἄ μ ω variè conjungitur 141 4
ἄ μ ε λ ς ibid. &c.
ἄ μ φ ῖ 219 1, 2
ἄ μ φ ῖ cum genit. ibid.
α ὗ conjunctionis variè constructione-
nes 177 Sect. 2, 3
ἀ ὡ sine accentu 220 3
ἀ ὡ poeticè ibid.
τ ὸ ἀ ὡ medicorum 221 7
ἀ ν α κ α μ π ῖ ν 61 2
ἀ ν α λ α μ β ἄ ν ε ἰ ν ibid. 3
ἀ ν ἑ π α ρ ὸ ὡ σ ῖ α 26 11
ἀ ν ὄ 222 8
ἀ ν ὄ ὅ τ ῖ α 6 6 7 10

ἀ ν τ α π ὀ δ ῖ δ α μ 61 4
ἀ ν τ ῖ cum gíg. casu 222 9
ἀ ν τ ῖ κ ε ῖ ν, & ἀ ν τ ῖ κ ῖ ο ς 142 6 &c.
ἀ γ ῖ σ α ς cum imperat. 128 2
ἀ π ὀ ὀ ρ θ ε ῖ α ς ρ ε ὶ ζ ε ἰ ν 10 6
ἀ π α λ λ ᾶ σ τ ῖ ν 61 5
ἄ π ο accent. in pen. 225 17
δ ὲ τ ῖ cum gíg. casu 223 11. idem
cum duob. genit. ibid. 13
δ ὲ τ ῖ π ὠ ν τ ὲ ς τ ῶ β ε λ τ ῖ ς 8
ο ἰ δ ὲ τ ῖ τ ῆ ς ὑ π α κ τ ῖ α ς, 224 14
δ ὲ τ ῖ λ α ὤ ὡ variè construitur 74 8 &c.
δ ὲ τ ῖ ρ ε ὶ δ ῖ ς 16 1 ibid. 2
δ ὲ τ ῖ ρ ἔ λ ω 73 3
ἔ ρ α 183 1 &c.
ἔ ρ α ῖ ὡ ς 144 1
ἔ ρ α ἰ ὶ δ λ ω 138 6
ἔ ρ ἔ λ ω 13 7
ἔ π, ἔ π ὶ δ ῖ 8 15
ἔ π ῖ ρ α 145 2
ἔ π ῖ ρ α ς ibid. 3
ἔ π ῖ α 8 15
ἔ π ῖ α ibid. 19
α ὡ τ ῖ ρ α 146 4 &c.
α ὡ τ ῖ ρ ῖ ν 147 2 &c.
α ὡ τ ῖ ς 57 6
α ὡ

INDEX.

αὐτὸς substantivum involvens,	58 11	εἰν	79 9
αὐτὸς in compositione, ibid.	12. p. 59	εἶν	78 8
αὐτὸς ἑαυτοῦ	58 8	εἶναι num. ἑαυτοῦ	80 10
ὁ αὐτὸς	ibid. 9	εἶναι	ibid. &c.
αὐτῶ & αὐτῆς	ibid. 10	ἐπ' αὐτῶν	82 1, 2
αὐτοφρονες	18 8	ἐπ' αὐτῶν	192 &c.
ἀφορμὴ quot modis dicatur	18 1 &c.	εἰς μὲν ἐπεὶ	2 4
ἄχρι	158 4	εἰς vel ἰς	228 8
BAδιν	158 7	εἰς pro διὰ 229. pro ὅτι ibid.	10 pro
ΓΑρ	185 1 & seq.	εἰς	230 11
ἢ γάρ.	185 4	εἰς ἡμέτε	ibid.
γάρ	183 5 &c.	εἰς pro περὶ	ibid. 12
γίγνεται variz acceptiones	75 1, &c.	εἰς tempus significat	231 14
παρ γιγνώσκω	131 9	εἶπε	148 4 &c.
γιγνώσκον	130 &c.	εἶναι cum gignendi casu, adverbialiter	
πρὸ γιγνώσκον	ibid. 5	sumitur 231 1. item variz ejus	
γιγνώσκου	129 &c.	constructiones	234 &c.
ΔΕ post μὲν	pag. 203. reg. 10	ἐκπιδὼν γίγνεται	77 8. 234 5
ΔΕ encliticum	207 22	ἐκπιδὼν cum variis genit.	27 13
ὅ pro ὅ	ibid. 24	ἐκπιδὼν	27 13
ὅ pro ὅ	208 25, 25	ὅ pro ὅτι 235 6. adverbialiter	
δείκω	20 5	sumitur	ibid. 8
δείκω ἐνδὲ	15 3	ὅ pro περὶ 236 9. pro εἰς ibid.	
ΔΕ	136 5, &c.	ὅ πολλῶν vel ὁλίγων ἡρώων	236 10
ΔΕ cum particip.	20 6	ὅ pro ὅτι	ibid. 11
δὲ ἐνδεῖας ἀνταρξίαν	10 4	ὅ signifi. διὲ	237 11
διὰ cum genitiv.	226 1 &c.	ὅ cum verbo εἶναι constructur	ibid. 12
varie significat cum accusat.	277 7	ὅ cum dat. ἡρώων	238 14
διαμπερές	143 7	ἐκπιδὼν	131 10 &c.
διαρίων	123 3	ἐκπιδὼν	132 13
διαχρῆν	77 10	εἰ ante vocalem cum genit. adverbialiter	
διαχρῆν	20 7, 8	sumptum	231 1
διότι pro ὅτι	209 5	εἰ ἐπὶ μὲν	23 14
διάκω	77 11	εἰς ὧν	7 10
διὼν pro διὼν ἡρώων	15 13	εἰ ἐρχέσθαι & εἰ εἶναι absol. posita	83 3
ΕΑυτὸς de 1, 2, & 3 persona	pag. 57 reg. 7	εἰ ἐκπιδὼν τῶν	62 8
ἐχχρῆν	120 8	εἰ ὧν, & ἐπὶ ἡρώων	102 15
ἐχχρῆν	121 11	εἰ ὧν	83 4
ἐὼν πέντω	212 12	εἰ ὧν	ibid. 5. &c.
ἐὼν period. claud	55 1	ἐπ' αὐτοφρόν	18 8
ἐὼν	184 6	ἐπ' εἶναι, & ἐπ' εἶναι	77 12
ἐὼν pro μέλλειν	89 10	τῶν ὅτι	ibid.
εἰ	188 1	ἐπ' αὐτῶν	149 1
		ἐπ' αὐτῶν	150 3
		ἐπ' αὐτῶν	149 2
		ἐπ' αὐτῶν	149 2

INDEX.

κλῆσι δὲ μοῖαν, 26 10
 κρείττω cum variis genit. 13 5,6
 κρένεις τὴν ὀπί θανάτω 10 4
 κρέβον 139 10
 κυρία ἡμέρα 26 12
 κύει νόμους 27 16

Λαβὼν 28 1
 λαβὼν 128 4
 λαμπρὸς ἀνέμους 43 2
 λαμπρῶν, cum particip. 87 3

λαῖων, ὁράων, ἀφρησώμεθα, &c.
 cum verb. ἔρχομαι conjuncta 71 16

ὅτι ἀγρίων εἶναι 30 11
 λόγῳ 29 5

ὅτι λόγοις εἶναι 49 7
 λόγον αἰ τῆς διδόναι 28 1,2

λόγον παρέχον 28 4
 λόγους 30 8, 28 1

λόγους πῶς, 30 10
 εἰς λόγους ἰαλῶν 29 6

Μέλιτος 156 6 157 9
 μέλιτος 155 3 156 4, 5

μέλα, μέλιν, μικρὸν 32 10
 μέλαι 33 12

μέλλειν 90 11
 οἱ μέλλοντες 89 8

μέλλω 88 7 89 9, 10
 μέλλω cum infinit 88 4, 5, 6

μέ variè construitur 200 1, 2, 3, & seq
 μέ 203 11

μέ 205 15, 16 & seq.
 μέ 203 12

μέ 204 14
 μέ 30 1, 2, & seq.

μέ 232 9 cum ge-
 nitivo 233 11

μεταβέλλειν & μεταβέλλεις 62 7
 μεταβῆ 158 1, 2

μέχρι ibid. 3, 4, & seq.
 μέχρι 159 8

μή γάρ γε, μή γάρ ὅτι 168 9
 μή ὅτι 168 9

μή 166 4
 μή & cum infinit. 167 6

μή & ὁ verbis quibusdam praeponun-

tur
 μή ἔχει 167 5
 μή τι μήτις 168 11
 μηδεῖς 32 7
 μηδε ἄν 172 16
 μηχανῇ 32 8, 9
 μετὰ πρὸς πρὸς ἡμέρας 10 5
 μετὰ & ὀλίγη 33 11
 μετὰ & οὐ abund. 36 2
 μετὰ 31 6

Νενεμισθεῖα 92 15

νικᾶν γινώσκω 90 12 cum infinit.
 ibid. 13 invalescere 14

νομίζων 91 15
 νομίζεις 92 15

νόμοι ἀκουε, κύριον 27 16

Οδε, ἦδε, τόδε 2 7
 ὁ δὲ, ποῖ ibid.

ὁ μὲν, ὁ δὲ 1 4
 ὁ παῖς 1 3

ὁ, τί δὲ, ὁ, τί περὶ, τί ποτὶ, ὁ, τι δὲ
 ποτὶ, ὁ, τι δὲ ποτὶ 5 2

ὁδὸς 34 2, &c.
 οἱ καθ' ἑαυτὸν 2 5

οἱ καθ' ἑνα ibid.
 οἱ καθ' ἑαυτὸν 1 3

οἱ παλαιὴ ἀνθρώποι ibid.
 ἡμεῖς γε vel δὲ 38 13

ἡμεῖς 159 9
 ὅτι 92 16

ὅτι 93 19
 ὅτι 28 15

ὅτι 93 18
 ὅτι 37 10, 11, 12

ὅτι 42 16
 ὅτι 35 6 &c.

ὅτι cum verbo loco nominis 16 14
 ὅτι 159 10

ὅτι 3 15
 ὅτι 136 13

ὅτι 132 1
 ὅτι ἄν περὶ vel 25 8

ὅτι 160 1
 ὅτι

INDEX.

ibid. 7	ὅτι διὰ τοῦ	ibid. 2	ἐν	26 11
167 5	ὅτι οὐκ	ibid. 3	ἔτι	55 1
8 11	ἐπὶ οὐκ pro ὅτι	39 1	ἔτις πᾶς & πᾶν	162 8
32 7	ἐπὶ	160 4	ἔτις	ibid. 7
2 16	ἐπὶ	161 5. &c.	ἔτις ὅτι	ibid. 10
2 8, 9	ἐπὶ	38 14	ὁφείλον	95 5
10 5	ἐπὶ pro ὅ	5 1	ὁφείλοντες & ὁφείλονται	24 2
3 11	ἐπὶ μὲν, ὅτι	ibid.	ἔτις ἡμεῖς	171 12
16 2	ἐπὶ pro ὅ	39 1	ἔτις ὅτι	ibid. 14
1 6	ἐπὶ & ὅτι	41 6-7	ἔτις	37 1
	ἐπὶ ἡμᾶς	40 6	ἔτις, ἔτις ὅτι	171 13
15	ἐπὶ ἡμᾶς	42 16		
init.	ἐπὶ ἡμᾶς	ibid. 12	¶ Ἀντί	f. 43 v. 3
14	ἐπὶ ἡμᾶς	ibid. 13	ἡμᾶς	98 13. 14
15	ἐπὶ cum variis preposit.	39, 40	ἡμᾶς ὅτι	5 2
15	ἐπὶ	6 5	ἡμᾶς τῷ βασιλεῖ	223 12
16	ἐπὶ	5 2. 6 5	ὅτι ἡμᾶς	236 6
	ἐπὶ	5 3	ἡμᾶς πᾶν	ibid. 7. 8
	ἐπὶ	ibid. 2	ἡμᾶς μὲν	257 9
	ἐπὶ variis acceptiones 108 1 2. 109 4	192 12	ἡμᾶς ὅτι	ibid. 10
	ἐπὶ ὅ	210 6	ἡμᾶς in comparationibus	ibid. 15
	ἐπὶ μὲν	ibid. 6	ἡμᾶς cum genit. 254 16. cum dat.	
	ἐπὶ μὲν &	59 13	ibid. 7. 2. cum acc.	255 3
	ἐπὶ post τῷ	6 4	ἡμᾶς	62 8
	ἐπὶ, ἐπὶ	ibid.	ἡμᾶς & τὸ ἡμᾶς	123 4
	ἐπὶ pro ὅ	6 6	ἡμᾶς	123 5
	ἐπὶ ὅ	166 2	ἡμᾶς variis signif.	95 7
	ἐπὶ postpositum verbo	169 1	ἡμᾶς variis acceptiones	96 8
	ἐπὶ	ibid. 1 &c.	ἡμᾶς	7 8
	ἐπὶ	170 8	ἡμᾶς	62 8
	ἐπὶ ὅ	ibid. 9	ἡμᾶς ὅ	5 2
	ἐπὶ ὅ	171 10	ἡμᾶς τῷ, ἡμᾶς ὅ	50 14
	ἐπὶ ὅ	ibid. 11	ἡμᾶς ὅ, &c.	97 10
	ἐπὶ ὅ	173 18	ἡμᾶς	ibid. 12
	ἐπὶ ὅ	ibid. 20	ἡμᾶς cum genit. 260 1. cum verbo	
	ἐπὶ ὅ	172 15	ἡμᾶς, aut ἡμᾶς	261 2. 3
	ἐπὶ ὅ	172 17	ἡμᾶς pro ὅ	ibid. 4
	ἐπὶ ὅ	173 19	ἡμᾶς pro ἡμᾶς	262 6
	ἐπὶ ὅ	10 7	ἡμᾶς cum dat. 262 7. cum acc. ib. 8	
	ἐπὶ ὅ	168 8	ἡμᾶς cum acc.	133 3
	ἐπὶ ὅ	43 1	ἡμᾶς	98 15
	ἐπὶ ὅ	ibid.	ἡμᾶς	ibid.
	ἐπὶ ὅ	ibid. 2	ἡμᾶς	18 8
	ἐπὶ ὅ	136 12	ἡμᾶς	176 9
	ἐπὶ ὅ		ἡμᾶς	44 5
	ἐπὶ ὅ			98 15

I N D E X.

ποιεῖν	99 1. ibid. 4
ποιεῖν ἐπὶ πινι	243 10
ποιεῖν 100 5. ejusdem variaz ac-	
ceptiones	6, 7 &c.
ποιῶ	99 2
καλῶς ποιῶν	133 4
πολύς	33 12. 45 7
πολιτεία	44 6
ποῦ	164 4
πεν	ibid.
οὐδὲν περῶμα	45 8
περῶν	ibid. 10
περῶν περῶν	ibid.
περῶν περῶν	139 11
περῶν περῶν	101 17 &c.
περῶν	163 10
περῶν, id est, ἀφορμῶν	18 1
περῶν	27 13
περῶν cum genit. 264 1 &c. cum	
dat. 266 7. cum accusf. 267 9.	
&c.	
περῶν	96 8
περῶν ἢ βουλήν	83 2
περῶν, vel περῶν τῇ βουλῇ, ibid	
περῶν	63 11
περῶν	ibid.
περῶν	10 5
περῶν γυνῶν	83 2
περῶν	46 11. 12 13
περῶν	ibid.
περῶν	163 1, 2, 3.

Pαλούργημα p. 47 7. 1
 παλῶν 163 13, 14, 15, 16

Σημῶν, πημῶν, δὲ πημῶν,
 p. 47 7. 1.
 οὐ vid. μοι

οὐ	56 3
επορῶν	139 12
επῶν	63 10
επῶν, &c.	73 3
επῶν	63 9
επῶν	104 12
επῶν	105 3
επῶν	232 10. 233 12, 13

συνάπτω,
 Σχιδὲν ὅσον vid. ὅσον.

63 11

T α καὶ ἡμῶν,	p. 2 7. 5
τα μὲν, τα ὅ	3 16
ταῖς vel ταῖς περῶν,	107 11
ταῖς pro ταῖς περῶν	63 12
ταῖς	47 2
ταῖς	2 8
ταῖς πρώτων	ibid. 11
ταῖς περῶν	ibid.
ταῖς ὅ	48 6
ταῖς ἄλλοις ἢ	ibid.
ταῖς μὲν	49 10
ταῖς δὲ περῶν	187 11
ταῖς δὲ περῶν	48 5
ταῖς ὅ	109 3
ταῖς περῶν	105 4
ταῖς περῶν vel ταῖς περῶν	106 8
ταῖς περῶν	107, &c.
ὁ τις pro τις	47 3
τις pro ποῖ	ibid. 4
τις ἄρα, ποῖ	48 5
τὸ in, accusfativo cum alio casu, 4 18	
τὸ pro ὁ	3 13
τὸ cum infinit.	ibid. 18
τὸ δὲ τι	2 9
τὸ διὰ τι	ibid. 10
τὸ καὶ ὅ	ibid. 5
τὸ λεγόμενον	3 17
τὸ μὲν, τὸ ὅ	ibid. 16
τὸ μὲν τι, τὸ δὲ τι	ibid.
τὸ μὲν τι	2 6
τὸ δὲ	3 15
τὸ τι ἢ εἶναι	2 9
τὸ μὲν 210 7. 211 8, 9, 10, 11	
τὸ μὲν τὸ δὲ	3 16
τὸ μὲν ἡμῶν, &c.	15 14
τὸ μὲν, variaz acceptiones	110
&c.	15. &c.
τὸ μὲν	134 8
τὸ μὲν	ibid. 7
τὸ cum infinit.	4 18

Υμῶν
 ὑμῶν cum genit. 55 1
 112 2
 ὑμῶν

INDEX.

11	ἰπάρχει imperf.	114 5	χαίρων νόμος	51 5
	ἰπάρεχεν	113 3, 4	ἡσυχαστῶν	52 8
5	ἰπαρχοντα	134 9, 135 10	ἡσυχῶν λόγους παύ	ibid.
16	ἰπαρχουσα τιμή	ibid. 11	ἡσυχία	52 1, &c.
11	ἰπαρχον ναυτῆς	112 1	ἡσυχία	53 4
12	ἰπάρχον ἡσυχία	135 11	ἡσυχίατα ἐργα, ἄργα	ibid. 5
7 2	ἰπάρχον ἡσυχία	26 11	ἡσυχίατα ὅτι τιμα	54 6
8	ἰπάρχον cum genitivo 169 1, 2 cum ac-		ἡσυχία	ibid. 7
11	culativo	270 3	ἡσυχία	54 8, &c.
11	ἰπάρχον ἡσυχία, ἡσυχίαν	27 13	ἡσυχία	120 8, 121 9, 10
11	ἰπάρχον ἡσυχία	ibid. 13	ἡσυχία	272 9
10	ἰπάρχον cum genitivo 270 4 cum dativo			
11	ibid. 6 cum accusativo	271 8		
5	ἰπάρχον 114 6, 7 cum gen. 115 8			
3	ἰπάρχον	63 9		
4	ἰπάρχον	26 11		
8	ἰπάρχον	10 5		
3	ἰπάρχον			
4	ἰπάρχον			
8	ἰπάρχον			
3	ἰπάρχον			
4	ἰπάρχον			
5	ἰπάρχον			
8	ἰπάρχον			
13	ἰπάρχον			
18	ἰπάρχον			
9	ἰπάρχον			
0	ἰπάρχον			
5	ἰπάρχον			
7	ἰπάρχον			
6	ἰπάρχον			
1	ἰπάρχον			
6	ἰπάρχον			
5	ἰπάρχον			
9	ἰπάρχον			
1	ἰπάρχον			
6	ἰπάρχον			
4	ἰπάρχον			
0	ἰπάρχον			
3	ἰπάρχον			
7	ἰπάρχον			
8	ἰπάρχον			

FINIS.